

Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

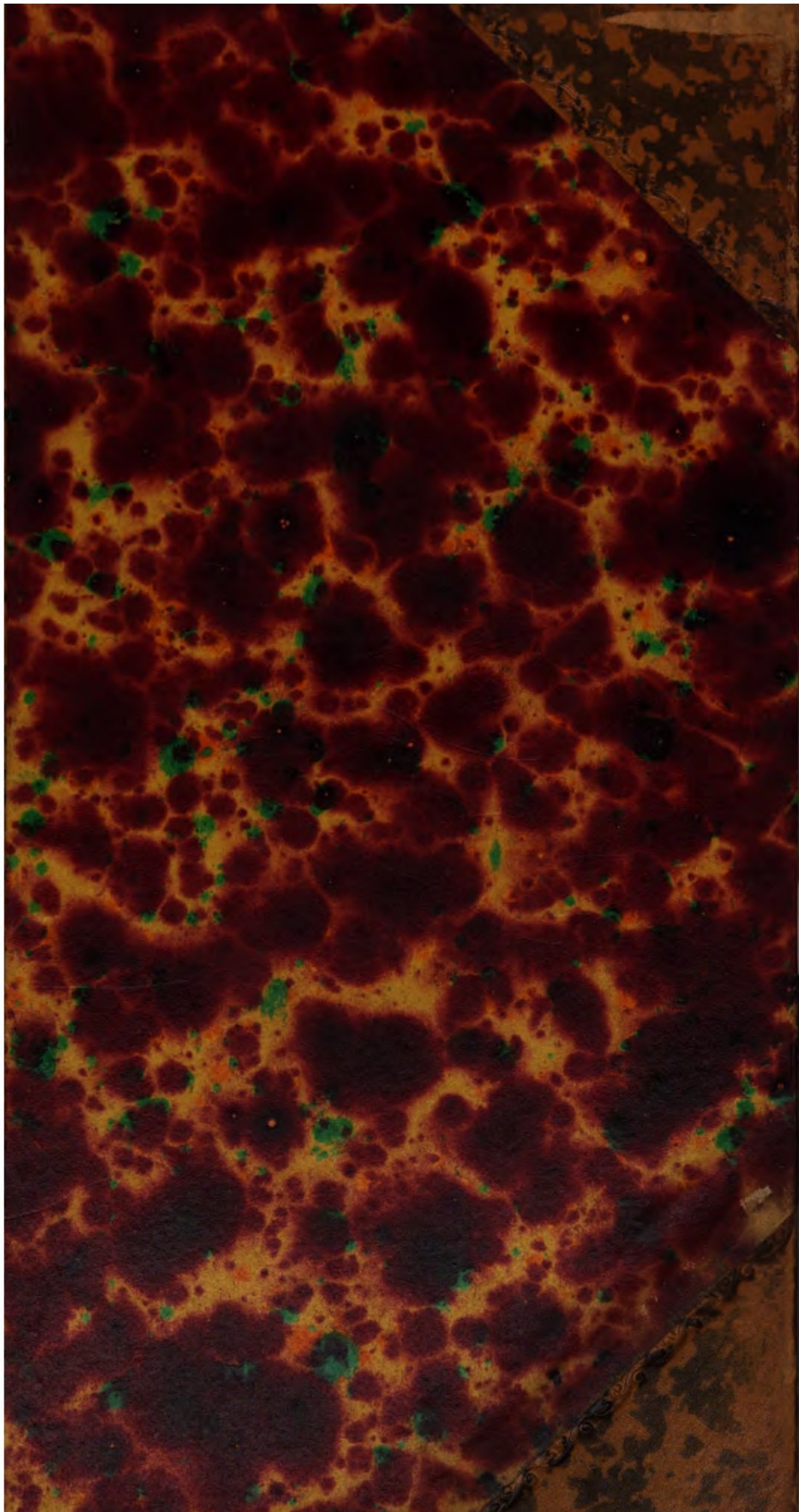
This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

For more information see:

<http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks>

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

107. c. 2

88

Dehenschlägers

Poetiske Skrifter.

Udgivne

af

F. L. Liebenberg.

Ni og Tyvende Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter.

Hovedcommissiönair: Th. Lind, Store Kjøbmagergade Nr. 44 (6).

1862.

Erkt hos J. S. Schulz.

Dehenschlägers
Heltedigte og Sagaer.

Udgivne

af

F. L. Liebenberg.

Første Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Selskabet til Udgivelse af Dehenschlägers Skrifter.

Hovedcommissionair: Th. Lind, Store Kjøbmagergade Nr. 44 (6).

1862.

Trykt hos J. P. Schults.

Indhold.

Nordens Guder.

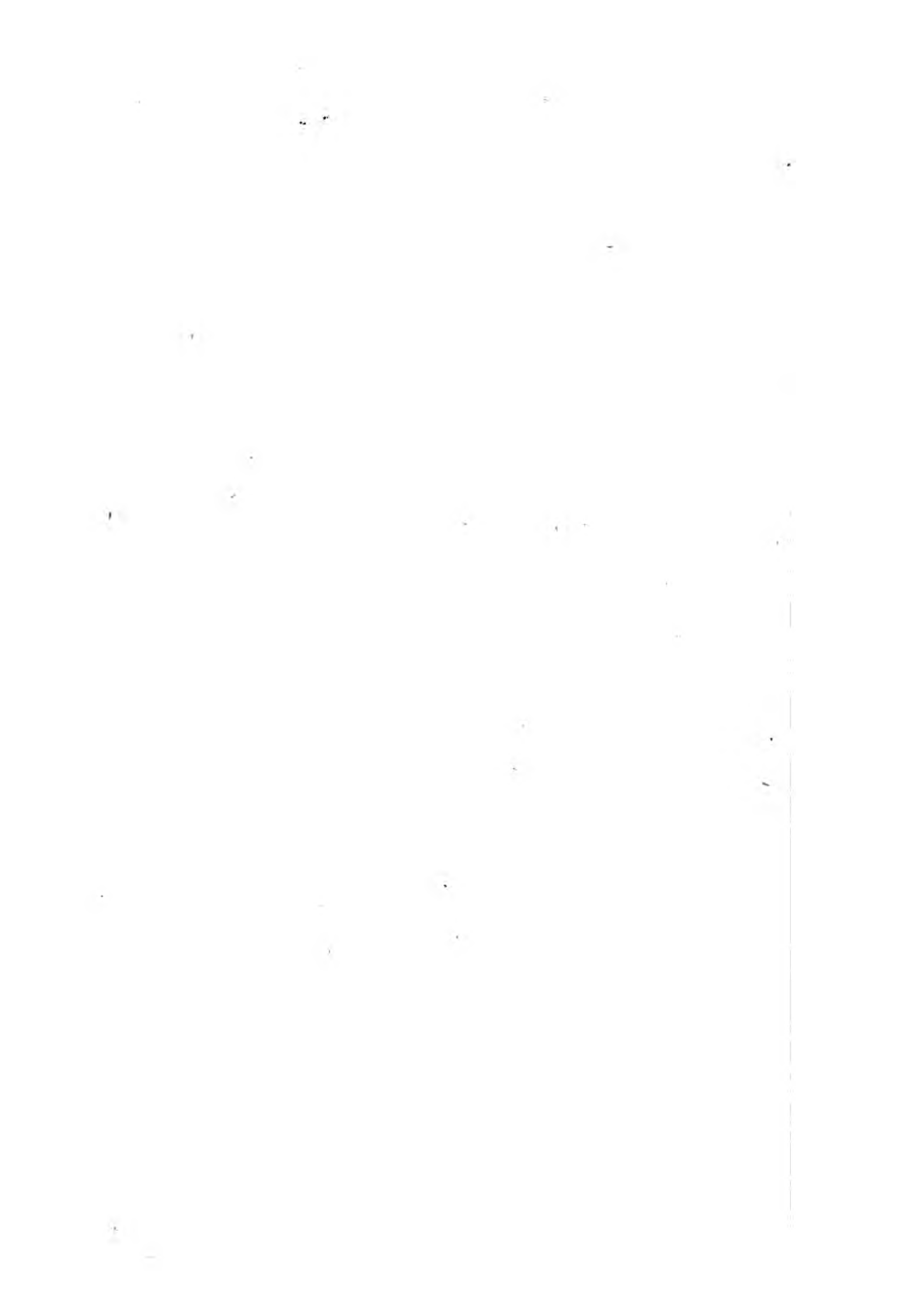
Sangene:	Side.
Thor drager paa Gventyr med Loke	5.
Rogleriet paa Heden	22.
Thor i Helheim	41.
Thor kommer til Utgard	50.
Siogleriet i Utgard	60.
Rogleriet opdages	82.
Siemreisen	92.
Thor besøger Jetten Hymir	103.
Thors Fiskeri	116.
Loke fatter Elskov til Sif	121.
Hvad Sif og Loke taltes ved	126.
Loke skaffer Aser Akenobier hos Dvergene	131.
Yduns Ran	139.
Yduns Frelse	155.
Om Banerne	165.
Skades Giftermaal	173.
Freiers Elskov	178.
Glæden i Balhal	185.
Einheriarne	192.
Bragis Sang om Gefion	198.

	Side.
Stirnir's Samtale med Freier	204.
Freier's Sang ved Kilden	213.
Stirnir's Reise.....	214.
Gerdas Elskov	229.
Stirnir fuldender sit Grinde	237.
Om Fenrisulven og Tyr.....	242.
Ugirs Giestebud	249.
Lokes Svig	270.
Hammeren hentes.....	286.
Bolas Spaadom	295.

Episke Digte.

Heltedigte og Sagaer.

Første Deel.

Nordens Guder.

Et episk Digt.

Judhold.

Åser og Jetter fremstille de to modsatte Naturkræfter: den skabende skionne, den forstyrrende plumpe Magt; Loke svæver mellem begge, som den vakkende Tidsaand. Han foreslæaer Thor at reise til Jotunheim uden Odins Vidende, for at straffe Jetternes Overmod. Thor daares i Underverdenen, og maa drage med usorrettet Sag tilbage; dog gior han to unge Mennecker lykkelige, og hæver dem til Guder, fordi de forlode Hiem og Forældre, og stolte tillidsfuldt paa ham. Han beslutter atter at hevne sig over Jetternes Trækthed, vil fange Midgardsormen, og reiser anden Gang, med Odins Indvielse, uden Loke. Nu viser han sig i sin hele Kraft, og er nær ved at fange Slangen, da den reddes ved Jetten. I Forbittrelsen mister Thor sin Hammer. Midlertid lester Loke for Sif, Thors Hustru, men bortvises med Foragt. Da hevner han sig, og affærer hendes Haar, mens hun sover. Tvungen, af Skræk for Thor og Freier, henter han igjen et Guldhhaar til Sif hos Dvergene, skaffer Thor en ny Hammer, Freier en Ganger Gullinborste, Odin Ringer Drupner. Nu træffer det sig kort efter, at Loke drager paa Eventyr med Odin og Hænir, og da Jetten Thiasse fanger ham, og tvinger ham til at bortstjæle Ydun fra Balhal, gior han det gierne, for at ydmøge Åserne. Med Ydun bortsvinder Sundhed og Kraften fra Balhal, Guderne svækkes. Da spaae Rornerne, at Tapperhed vil tvinge Tiden til Trofskab ved Kiærlighedens Hielp, og det blomstrende Liv vende tilbage. Saaledes tvinger da Thor Loke til at hente Ydun, og Freia laaner ham sin Falkeham til Toget. Mens Ydun var borte, har Freia mistet sin Husbond Odin, der forlod hende, fordi hun falmøde. Skade har indtrængt sig i Balhal, og faaet Niord til Mand. Freier er orkesløs steget op i den ikke længer saa stærkt straalende Glidskialf, hvor kun ellers Odin turde komme; han finder sig straffet ved at see en deilig Mø i Bierget, en fielden Undtagelse,

i hvilken han heftig forelsker sig. Nu kommer Ydun tilbage, og Livet blomstrer paa ny. Guderne beskrives; Valhals Fryd; Himmelborgene; Einheriarne. Stærkodder kommer til Valhal, og hæves til Gud; Bragi synger en Sang. Det lader ogsaa til, at Freiers Kiærlighed til Gerda vil tilveiebringe Forsoning mellem Aser og Jetter. Skirnir, hans Svend, trøster sin Herre ved at minde ham om Odins egne Elskovsbedrifter; han reiser til den elskede Mø for sin Husbond, overvinder alle Banskkeligheder, løser Jetternes Gaader, indlades, viser Gerda Freiers Billed, og smelter hendes Hierte. Hendes Fader giver sit Ja, hvis Freier vil skienke ham sit Sværd. Paa Reisen har Skirnir tillige skaffet Odin en Lænke til Fenrisulven. Denne bindes paa Gerdas Bryllupsdag, hvorved Tyr mister sin Haand. Saaledes spores alt Jetternes Indvirkning paa Aserne; den forbovne Tyr trodsfer den tappre Thor. Thor fnyser, hevner sig paa de uskyldige Menneker, og fortryder sin Hidsiqhed. Gerdas Bryllup feires anden Gang, hos Havguden Njgir; da spilder Loke, forbittet over Fenrisulvens Fængsel og sin egen Tilside sættelse, Festens Fryd, forhaaner Guderne, og nodes til at flygte. Vægelsindet, i kiedsommeliq Dmflakken, faaer han atter Lyft til Valhal, og prøver, for at giere sin Uforskammenhed god, at skaffe Thor den rette Hammer Mjolner hos Jettekongen Thrymur. Thrymur svarer: det skeer kun paa Vilkaar, at Freia vorder hans Brud. Dette Bud bringer Loke til Valhal, efter at Aserne først have skaffet ham Tilgivelse. Dpegget af Thors Foragt, da Loke atter seer Muligheden i at giere Fortræd, kommer Forførerlysten strax over ham, og ved Heimdal frkster han Aserne til et Bedrag, saa de sende Thor, forklædt som Freia, ned til Utgard. Naar Thor er i Utgard, hevner han sig, saasnart Mjolner lægges i hans Skiod, og ihjelslaaer alle Jetter undtagen Oldinger og Born, der ere blevne tilbage hos Utgarde-Loke i Biergets dybeste Hvælving. Da fremstiger en stor høitideliq Dvindesfikkelse af Blod-dampen, sendt fra den evige Alfader. Hun spaaer Valhals Fordærv, Balders Dod, Lokes Dval, den nærværende Verdens Undergang, og Gudernes Straf for denne List, ved at deres Væsen for en Tid skal forgaae, og den fordærvede Natur sonderbrudes. Derpaa trøster hun dem med Forjættelsen om et bedre tilkommende Liv, forenet med fuldkommen Ukyld og Glæde.

Thor drager paa Eventyr med Loke.

Et Sagn, fuld værd at høre,
Med gamle Runer staaer;
Laaner mig eders Dre,
Mens jeg Guldharpen slaaer!
Hvad i de mørke Skrifter
Er sat med sindrig Hu
Om Asernes Bedrifter,
Det vil jeg tolke nu.

Om Gunders Færd mod Jetter,
Om deres lange Tvist
Og Kiærligheds Idrætter,
Om Asa=Lokes List,
Om Balhal vil jeg siunge,
Om Thors Bersærkegang.
Nu kommer, Gamle! Unge!
Og lytter til min Sang.

Det melder en gammel Sanger,
Hvad nu I høre faaer:
Et Land er nævnt Thrudvanger,
Deri en Hofgaard staaer;

Dens Lofte paa Biller ruge,
 Af Sale er Huset fuld:
 Fem hundred, fyrgetiuge,
 Og vel beklædt med Guld.

Søer og grønne Bolde
 Er trindt om Gaarden lagt,
 Med kobberøde Skjolde
 Er hele Huset takt.
 Det Kobber kan man skue
 Fra Jordens dybe Dal;
 Høit straalere i sin Lue
 Den lyse Kæmpesjal.

Der boer den Gud for Krige,
 Den stærke Asa=Thor.
 Næst Odin, kan man sige,
 Er han meest høi og stor.
 Han styrker bolde Helte
 Alt med sin Manddomsaand;
 Om Lænd han har et Bælte,
 Staalhandske paa sin Haand.

Miølnere, hans tunge Hammer,
 Er dog hans bedste Skat;
 Hvorhelst med den han rammer,
 Der følger Døden brat.
 Naar Bæltet han griber efter,
 Og giorder om sin Lænd,
 Da vore svart hans Kræfter
 Vel fremfor alle Mænd.

Af Aser overvundet,
 Fra Dagens Lys forstødt,
 Til Biergets Mørke bundet,
 Hvor Alt er foldt og dødt,
 Utgarde=Lof' i Lænker,
 Den Jettens fule Drot,
 Paa Hevn der evig tænker
 Udi sit Fængselslot.

Thi drog han til den Ende
 Til Upsals Helligdom;
 Han slutte Dffrets Brænde,
 Og rev de Altre om.
 Hofgoder der mon stande,
 Dem slog han ned for Fod,
 Og drak af Hovedpande
 Det fromme lunkne Blod.

Da Odin brat erfared
 Den fule Jdræt nu,
 Da snarlig aabenbared
 Sig Breden i hans Hu.
 I Hast han sammenkaldte
 De Aser til et Raad,
 Og lydeligt fortalte
 Utgarde=Lofes Daad.

Da nu de Aser hørte
 Den Kæmpes onde Spil,
 Sig deres Indvold rørte,
 Og deres Blod blev Jld.

Enhver af Hevn mon tørste
 Bed hvad der nys var hændt;
 Til Jotunheimas Fyrste
 Han bad at vorde sendt.

De Guder brat mon haste,
 Dog stærkest higed Thor.
 Da bød dem Odin kaste
 Guldtavel over Bord;
 Men først om trende Dage
 Bestemte han den Tid,
 At Jngen skulde drage
 Med Harm iilsindet did.

Til Bords da Hver sig satte
 Med Higen i sit Sind.
 Thors Tanker var saa bratte,
 Han stotted Haand mod Kind.
 Man saae ham længe grunde;
 Den Herre tænkte paa,
 Hvorledes bedst han kunde
 Den Jotun straffet saae.

Den asianske Herre
 Med staalbeklædte Bryst
 Tidt spænder for sin Kærre,
 Har til at age Lyst.
 De Bulke frem han kalder,
 Ud af den lune Stald.
 Naar Kærren vældigt gjalder,
 Det kaldes Tordenskrald.

Den er vel Lofe nævnet
 Blandt aſianske Mænd,
 Som ofte did er stævnet
 For Afetræet hen.
 Dannis er han tilſyne,
 Men Falſkhed er hans Skif;
 Under hans Dienbryne
 Har han et liſtigt Blik.

Stor Snildhed er ham ſkienket;
 De aſianske Mænd
 Haver han ofte frænket,
 Og frydet tidt igien.
 Heel pyntelig i Tale
 Er han, og snild i Ord.
 Han ſad i Odins Sale
 Paa Bænk med Uſa=Thor.

De vene Balhals Piger
 Med Kinden rosenrød
 Da rafte hver en Kriger
 En Drik ſaa ſaare ſød.
 De ſtorſte Horn udstukke
 De underſtarke Mænd.
 Thor ledte ſine Bukke
 Da brat for Karren hen.

Med Som han faſt mon nagle
 Guldfkoe til haarden Hov;
 Selen fra lette Skagle
 Han fæſt om ſtarcken Bow,

Tog saa i Haand sin Hammer,
 Bød Loke fare med.
 Der gnistred Ild og Flammer,
 Saa hardt de foer afsted.

Ned ad den hvalte Bue
 Da fiorte Mufa=Thor;
 Der stod en Rosenlue
 Langs med de brede Spor.
 Heimdal i Hornet stødte,
 Da Rærren forbi ham gif;
 De syv Jomfruer mødte
 Gud Thor med milde Blik.

Da saae man dybt fra Jorden
 Et svart og bistert Syn;
 Det buldrede med Torden,
 Det glimtede med Lyn.
 Guldkærren som en Svane
 Da skilte Skyen ad.
 Den høie Jotunbane
 Deri med Loke sad.

Meldte da Loke fage,
 Bestandig arg i Hu:
 „Har du ei Lyst at drage
 Til Jotunheima nu?
 Dig brænder ingen Lue,
 Af Styrke har du nok;
 Lyster dig ei at skue
 Engang Utgarde=Lof'?

Hvo veed, om hist du vinder
 Udi det Tærningspil?
 At staae for barske Fiender
 Skal Mod og Styrke til.
 Hvo iblandt Aser kneiser,
 Som du, i Kraft og Aand?
 Jeg tænker: bedst du reiser
 Da did paa egen Haand."

Da svared Thor hiin stærke,
 En Helt saa gram i Strid:
 „Paa vore Pandserfærte
 Gi fiendes Sværdebid.
 Min Hielm har ingen Skrammer,
 Den trodser Jernets Bold,
 Dg hvor min Miolner rammer,
 Der styrter Dverg og Trolld.

Min Fader Alting skuer,
 Ham bør sig største Priis,
 Hans Die kraftigt luer,
 Hans Aand er saare viis.
 Dog kan vel Thor sig raade;
 Det er min Stoltheds Gift,
 At takke Odins Raade
 For hver forundt Bedrift."

Kiorte den bolde Herre,
 Den stærke Asa=Thor,
 Med Loke paa sin Kærre
 Ned ad den grønne Jord.

Smaafugle sang paa Qviste,
 Sig bøied de smekke Træer,
 Ret ligesom de vidste,
 At Valhals Gud var nær.

Roser og smaae Violer
 Da falmed for hans Blik:
 Den spæde Blomst ei taaler
 Saa svar en Luedrif.
 Sig deres Kalke luffed
 Langs ad den stolte Bei;
 Det var ret, som de suffed,
 Fordi han saae dem ei.

Da monne Solen dale,
 Dens røde Straaler veg;
 Over de Bolger svale
 Den gule Maane steg.
 Forbi to Kæmpehøie
 Da førte den Herre mild;
 Der smilte først hans Die
 Med en lemfældig Ild.

De Skyer sig monne flytte
 Saa graaligt, langsomt frem.
 Da kom de til en Hytte,
 Det var en Bondes Hiem.
 Thor fra sin gyldne Kærre
 Da fordred Nattely.
 Bonden giensvarte: „Herre!
 Det vil jeg strax dig flye.“

Traadte med venligt Die
 De Kæmper ind fra Loft;
 De maatte dybt sig boie
 For Husets lave Loft.
 Der sad den Bondes Qvinde,
 Hans Dotter gif ud paa Stand
 Under de høie Linde.
 Hun var en Lilievand.

Den Bonde sig monne neie
 Med Qvinden drovelig;
 Han sagde: „Vi kan ei pleie
 Jer, som det burde sig.
 Nødtorftighed os twinger
 At æde Jordens Rod.“
 Da bød dem Miolners Svinger
 At have freidigt Mod.

Den stærke Totumbane
 Fat om sin Hammer tog,
 Alt efter gammel Vane
 Han sine Bukke vog.
 Qvinden da Dugen bredte,
 Hun var i Hu saa glad,
 Mens Løse tilberedte
 Saa qvægelig en Brad.

De er vel værd at høre,
 De underfulde Ord:
 De Bukke rundt kan fiøre
 Kring Jorden Usa=Thor;

Til Nadver han dem søder,
 Raster Skind og Been i Braa:
 Naar aarle Solen gløder,
 De atter karste staae.

Da kom fra grønne Skove
 Den Dreng med Qvist og Green.
 Løse de fede Bøve
 Da stak paa skarpen Teen.
 Midt udi Bondens Stue,
 Alt paa de Fliser smaac,
 Brændte den muntre Que,
 Heel lystigt ud det saae.

Et Fad ei Bonden eied
 Udi sin hele Bold;
 Thi lagde, som han pleied,
 Gud Thor sin Steg i Skiold.
 De fede Gedebukke
 Da trosteligt de nød.
 Det Blod, som kom i Kruffe,
 Var bleven liflig Miød.

Da Nadveren var til Ende,
 Var Alfa=Thor ei seen,
 Han Skindet ud mon spænde,
 Der skulde fastes de Been.
 Bondens Smaadreng behænde
 Da vilde sin egen Tarv:
 Han brød et Been i tvende,
 Og aad den stærke Marv.

De Fugle quiddred glade
 I aarle Morgenstund.
 Da klædte de sig i Plade
 Alt efter korten Blund;
 De Baaben de monne hærde,
 Bandt Skinner om Arm og Been,
 Og sleb de blanke Sværde
 Paa haarden Hvæssesteen.

Da var det først, tilfulde
 Man Drengens List fornam:
 Bukken, som trække skulde,
 Var udi Hosten lam.
 Da Thor mon Læben bide,
 At lee ham ikke lysted;
 Knoklerne bleve hvide,
 Saa haardt han Miolner krysted.

Hans Sener stærkt sig spændte;
 Jeg siger det for sand,
 Det Hvid' i Diet udvendte
 Den understærke Mand.
 Sit Bryn han dybt lod synke,
 Ret som den vrede Biorn.
 Da maatte man vel ynke
 Den Bonde med Biv og Born.

De Barsler var heel onde,
 Den Nød var saare stor.
 Reied den usselig Bonde
 Sig dybt for Usa=Thor,

Bød ham Alt, hvad han aatte,
 For Drengens onde Bærk.
 Da smile vel han maatte,
 Den rige Kæmpe stærk.

Han ynked ved den Qvide,
 Ved Bondens store Nød;
 Hans Miner blev heel blide,
 Han op ham stande bød.
 Han sagde: „Vil du mig give
 Din Son og Dotter bold,
 Da skal de hos mig blive,
 Og føre Stang og Skiold.“

Da maatte sig vel glæde
 Den Bonde af ganske Hu.
 I Staal og Pandserklæde
 Dem Lofe førte nu.
 Thialf' og Rosska liden
 Gi deres Glæde fulgte;
 Bestandig trofast siden
 Den stærke As de fulgte.

Thrudvangers stolte Herre
 Drog frem med freidigt Mod;
 Hans Bukke med hans Kærre
 Til des hos Bonden stod.
 Til Jotunheim at vanke
 Lysted den stærke Mand.
 Droge de Kæmper ranke
 Da mod Troldkæmpe-Land.

Det kan jeg fuld vel sige:
 Thialf' blev en Helt saa god,
 Han var en Kæmpes Lige
 I Førlighed og Mod;
 Det voldte stærken Spise.
 Dertil var han heel flog,
 Thor monne høit ham prise;
 Han bar den tunge Brog.

Roska, den vene Søster,
 Bel havde Freias Maal;
 Om hendes trinde Bryster
 Sig hvælved blanken Staal.
 Som ingen Mø i Thule,
 Hun smilte kæk og huld;
 Over de Lokker gule
 Bar hun en Hielm af Guld.

Med megen Larm og Bulder
 Gud Thor i Kobber gif,
 Med Mjølner paa sin Skulder,
 Med Fasthed i sit Blik.
 Løse var ei betynget,
 Med lette Skridt han gled,
 Hans sorte Lok sig slynged
 Ud hvide Brynie ned.

Som nu de Kæmper gode
 Sig rass afsted begav,
 Da pludselig de stode
 For et vredladent Hav.

De stolte Bølger skummed,
 Og rørte hviden Bund;
 Vredeligt Ugir brummed
 Huult fra sin sorte Grund.

I dybe Klippehaller
 Sidder den Herre svar,
 En Krone af Koraller
 Han om sin Tinding har.
 Han styrer Bølgen dunkel
 Med sin Baadshage=Stang,
 Besat med klar Karjunktel.
 Hans Haar og Skæg er Tang.

Naar med sin Stang han rager,
 Den understærke Gud,
 Da Havet vældigt brager,
 Og seer heel bistert ud.
 Paa Hlesey kan I finde
 Hans Muskelthrone staae.
 Han er den Herres Dvinde,
 Hans Datter Bølgen blaa.

Med Niord tidt Forbund fanger
 Den vaade Gud saa tryg;
 Niord paa sin rappe Ganger
 Da rider ad Bølgens Ryg.
 Dens vilde Flugt formindsker
 Bist Havets Rasen ei;
 Forfærdeligt den vrinsker
 Hen ad sin vaade Bei.

Da Thor nu mon fornemme,
 Selv Lofe frygtfom stod,
 Da hæved han sin Stemme,
 Og bad ham fatte Mod.
 „Du bød mig selv hiddrage,“
 Sagde den stærke Mand;
 „Nu vil vi ei forsage,
 I hvad der møde kan.“

Thi styrted som en Klippe
 I Havet Asa=Thor;
 Han lod ei Haabet glippe.
 De Andre efterfoer.
 Med Hielm og Pandserjærke,
 Dpmuntret, uforsagt,
 Strede de Kæmper stærke
 Mod Havets store Magt.

De stemte sig med Bælde
 Igiennem Graad' og Tang;
 Under steile Fielde
 De horte Havfrusang.
 Da gieldte det tilvisse,
 At bryde vaaden Rum;
 Høit over deres Iøse
 Slog Havets hvide Skum.

Det maa Enhver vel sige:
 Den understærke Thor
 I Styrke har ei Lige
 I Himmel, som paa Jord.

Han sine Sener spændte,
 Han hialp de Andre hver,
 Net som en Hval han rendte
 Forbi de skarpe Skær.

Kun fielden længe dvæler
 Den understærke Mand;
 Snart Midgardsormens Dvæler
 Bandt til det tørre Sand.
 Da stod de vandbetyngt
 Ved Maanens matte Skin
 Udi en Drk, hvor Lynget
 Dem villed Foden ind.

Før falder Maanens Skive
 Fra Himlen ned til Jord,
 Før Thor kan modløs blive;
 Han raabte høit de Ord:
 „Nu lader os med hverandre
 Ved dette røde Lius
 Dybt ind i Landet vandre,
 Indtil vi seer et Huus.“

De vandred op i Landet
 Med stor Besværlighed;
 Snart sunke de i Sandet,
 Snart de paa Isen gled.
 Der blæste skarpe Vinde,
 Da segned Roska hen.
 Lofe hialp den hulde Qvinde,
 Han var en Qvindeven.

Natten var sort at skue,
 Det hyled fiern og nær,
 Den mørke Himmelbue
 Var fuld af røde Sværd,
 Af Stierner med Riis og Haler;
 Da skiald den vene Mø.
 Man hørte store Hvaler
 Høit snyse i vilden Sø.

Thor blev i Hu da bister,
 Han spændte fast sit Bælte:
 „Utgarde=Lofe frister
 De lyse Usgards Helte.
 Han skal os ei forlede,
 Jeg vil hans Frækhed dæmpe.“
 Saa talte i sin Brede
 Gud Thor, den stærke Kæmpe.

Da blev de vaer en Hytte,
 De ginge strax derind.
 Den kunde vel beskytte
 For Kuld og skarpe Bind.
 Dens Rum var saare vide,
 Sligt Huus de saae ei før:
 Dets ene ganske Side
 Var en heel mægtig Dør.

Thi løste de da Brogen,
 De trængte vel til Føde.
 Ung Roska sad i Krogen
 Med Kinder lidet røde.

To sødne Bukkebove
 Da Hungeren fordrev,
 Saa gif de hen at sove,
 Kun Thor aarvaagen blev.

I Døren han sig satte
 Med Haand alt under Kind,
 Sin Mislner han mon fatte
 Med uforkærdet Sind.
 Han maatte sig vel trøste
 Alt ved sin bedste Skat,
 Saa fast han den mon fryste,
 Og stirred i svarten Nat.

Rogleriet paa Heden.

Som Thor med vaagent Dre
 Nu trostigt sad i Mag,
 Da fik han snart at høre
 Et svart og vældigt Brag.
 Havet, som stedse skummed,
 Blev overdøvet brat;
 Det var, som Jorden brummed
 Dybt i den tause Nat.

De sorte Skyer braged,
 Og røde Straaler stod;
 Det var, som Muldet knaged
 Under den Herres Fod.

Men Thor, den Gud for Helte,
Sad rolig i sin Kraft;
Han spændte sit Sværdbælte,
Og svang sit Hammerskaf.

Han raabte med stor Harm
Hen ad den mørke Bei:
„Hvad tør saaledes larme,
Naar Glorrida ager ei?“
Han kunde sin Kraft ei dæmpe,
At slaae den Herre lysted;
Den senestærke Kæmpe
De blanke Blader rysted.

Da monne den Stierneflare
Med Haler af roden Blod
En Totun brat opflare
Alt for den Herres Fod.
I Sovne han sig strakte,
Han var heel stærk og stor,
Hans Krop sig vidt udrafte
Langs ad den nøgne Jord.

Da mon med Mielner hode
Den Herre fiæk og bold;
Han vilde slaae til Døde
I Hast den arge Trolde.
Det var sig Jetten svare,
Han sprang fra Jorden op.
Da monne først aabenbare
Sig hans uhyre Krop.

Han hørtos vældigt buldre,
 Han foer saa gramt afsted.
 Han havde brede Skuldre
 Og stærke Knokkelled.
 Ei mindste Ord han sagde,
 En Stang kun var hans Værn.
 De haarde Sener lagde
 Sig om hans Arm som Jern.

Da glemte Thor at høde,
 Ham lysted ei at true,
 Grandt ved de Rius saa røde
 Han monne den Jotun skue.
 Han sagde: „Siig mig dette,
 Hvad est du for en Mand?“
 Gienstvarte stærken Jette:
 „Jeg er fra Kæmpeland.

Bel Skrymner man mig nævner;
 Med lange Stang i Haand
 Jeg slaaer, at snarlig revner
 Hver Ring, hvert Pandserbaand.
 I Hielm og Bargestofe,
 Bel foret blødt med Maar,
 Jeg tiener Utgarde-Lofe
 Udi hans Herregaard.

Ikke du mig behøver
 At siige her dit Navn.
 Søn af en Sværdesløver!
 Du est ei Jettens Gavn.

Dig nævner høit med Ære
 Himmel, dertil vel Jord;
 Dog liden tykkes mig være
 Balhallas Asa=Thor.

Heel ræd du blev tilvisse
 Nys ved min sagte Larm.
 Med Hielmen om din Jæse
 Du naaer ei til min Arm.
 Jeg paa min Haand dig sætter,
 I alt dit Kobber klæd,
 Dog nævnes jeg blandt Jetter
 Spærlemmet meest og spæd."

Den Totun ydermere
 Saaledes tog til Ord:
 „Hvor mon min Handske være?
 Har du bortslæbt den, Thor?“
 Han kunde sin Spot ei dølge,
 Han loe af Balhals Gud.
 Da vaagned den Herres Folge,
 Og kom af Hytten ud.

Jetten til Jorden knæled,
 Han var saa arg i Hu;
 Han ydermere mæled:
 „Hvor er min Handske nu?“
 Hans tykke Hielmbusk vaied,
 Som Fjeldets Granetop;
 Han sig til Jorden neied,
 Og løfted Hytten op.

Da saae de Kæmper gode
 Ved aarle Morgenstid:
 Hvad de en Hytte troede,
 Var en Staalhandske viid.
 Jetten den monne tage,
 Han traf den paa til Gru.
 Da monne brat forsage
 De Kæmper af ganske Hu.

Thor hertes da at tale,
 En Helt saa fiæk og huld;
 Han monne dem vel husvare,
 Han var saa tillidsfuld.
 „Ei Kraften i at vore
 Bestaaer,“ saa var hans Ord;
 „En Ulv tidt vog en Dye,
 Var dog ei nær saa stor.

Jeg kan vel sige dette:
 Ei skal mit Mod forgaae,
 Skiondt denne fule Jette
 Rader til godt at slaae.
 Jeg føler dog tilfulde
 Min hele Guddomskraft;
 Ondt var det, hvis jeg skulde
 Mistroe mit Hammerkast.“

Det var sig Jetten svare,
 Han stotted sig til Spiud:
 „Hvad driver Thor at fare
 Saa langt fra Usgard ud?

Hvad vil du, kiære Herre!
 I denne Drk paa Sand?
 Hvi stander uden Kærre
 Thor i Troldkæmpe-Land?"

Da svared med stor Ære
 Den Gud, for Helte kiær:
 „Mig lyster her at være,
 Og derfor er jeg her.
 Alt om din Drot hiin sorte
 Jeg hørte mangt et Ord;
 Snart inden for hans Porte
 Staaer Balhals Asa-Thor.

Jeg vil den Helt dog skue,
 Ja gieste ham dertil;
 Jeg frygter ei hans Lue,
 Og ei hans Trolddomsspil.
 For altid Jetter skialfe,
 Naar frem treen Asa-Thor."
 Da smilte Koff' og Thialfe
 Til deres Herres Ord.

Naabte da Jetten svare,
 Saa det i Bierget klang:
 „Du sætter dig i Fare,
 Lad af med denne Gang!
 Giennem de sorte Stænger,
 Som hegner Utgards Hiem,
 Sig ingen Asa trænger
 Hidtil ustraffet frem.

Lad af, du hvide Aser!
 At nærmes dig min Drot.
 Hvad hjælper det, du raser?
 Det blier din Skam og Spot.
 Du kommer ei som Frænde,
 Du har et fiendtligt Sind.
 Det bliver din Glende,
 Saafremt du gaaer derind.

Vend om, vend om, tilbage,
 Op til dit lyse Hiem!
 Hvad gavner dig at drage
 Blandt Vyg og Tidsler frem?
 Et Hav, hvor Bølger trille,
 En Drk, hvor Stormen tuder,
 Blev sat, for at adskille
 Jetter og lyse Guder.

I Lyst, som aldrig savnes,
 I Spil og Baabendands
 De stolte Guder savnes
 Af Solens varme Glands.
 Jer Nornen har bestieret
 Et lystigt Herskerliv;
 Vorde tilbedt og æret
 Af Mand, saavel som Viv.

Jetter og sorte Trolde
 Fik et heel andet Mærke.
 Inden Fiieldets Bolde
 De voge kæmpesterke.

Ei Jordens Børn dem dyrke,
 Til Skræk de bryde frem,
 Thi Klippens Kraft og Styrke
 Faae de i mørken Hiem.

Sort Bolig blev os givet,
 Kun lys af Branden rød;
 Som Aser bringe Livet,
 Vi bringe Skræk og Død.
 Os Mulmet oftest sfiuler,
 Vi diærvt med Koller slaae;
 I vore dybe Huler
 Selv Guder gysse maae."

Thor monne svarligt studse,
 Slog Hamren mod sit Skiold;
 Han sagde: „Onde Thuse!
 Du est en arger Trolde.
 Min Miolner nu ei langer
 Op mellem dine Bryn;
 Men sad jeg i Thrudvanger,
 Jeg knuste dig med Lyn.

Hvor vover Utgards Kæmpe
 At tale saa til Thor?
 Vil du mit Mod neddæmpe,
 Du Myr' i svarten Jord?
 Skiondt du dig høit kan række
 Fra disse Tidsler ud,
 Tro ei, du kan forstrække
 Balhallas stolte Gud!"

Han sagde ydermere
 Den Herre saa mangelund:
 „Var der af Jetter flere,
 End Sand paa Havsens Bund,
 End Dgler i Nastronds Sale,
 Det var mig lige Skiel;
 Det skulde mig ret husvare,
 At slaae enhver ihiel.

De Guder, Helte dyrke
 Med Ild og Offerblod,
 Fik Kraft og selsom Styrke
 Med Dannished og Mod.
 Troer du, at Morkets Jetter
 I Magt os overgaaer?
 At Usa=Thors Jdrætter
 Selv under Lokes staaer?

Du svulne Svamp tilviise
 Med lustigskiore Spar!
 Jeg burde fløve din Jøse
 Med dette gode Sværd.
 Vel Jordens Børn maae bløde
 For eders grumme Tand;
 Men Thor kan eder døde
 Blot med sin Skjolderand.

Den graa Alfader satte
 Jer hen i sorten Hiem;
 Blandt Luer og Biergets Skatte
 I lumsk kun bryde frem.

Kun Natten eder maner,
 Da faaer J Dverhaand;
 Er Livets lumste Baner
 Med lange Spiud i Haand.

Paa Lys J stedse pufke,
 Dertil hver Kraft saa god;
 Derfor J Diet udhugge,
 Og drikke Hiertets Blod.
 Efter alt Godt at dræbe,
 Som Ulv og hungrig Biorn,
 Kun dirrer eders Læbe,
 J blege Nattens Børn!

Men Aserne fik Bælde
 Med Wiisdom og med Raad.
 Vi skal vel eder fælde,
 Saa er af Nornen spaaed.
 Vi skal jer brat nedknuse;
 Bierget blier eders Grav.
 Da eders Blod skal bruse,
 Som et fortvivlet Hav.

Selv eders Slægt i Bierge,
 Med Hammer og med Tang,
 De listigfloge Dverge
 Maac eders Undergang.
 De smedde mangt et Stykke
 Til Ostens lyse Væt;
 Dem skal vi eengang smykke
 Med eders røde Tvæt.

Mislner, min tunge Hammer,
 Gav mig en Dverg saa god;
 Under dens dybe Skrammer
 Frempibler Dødsens Flod.
 Disligest dette Bælte,
 Som gjør mig stærk og stor.
 Thi frygt den Gud for Helte!"
 Saa taled Asa=Thor.

Det var sig Jetten svare,
 Ringled med Pandserbaand.
 Thor stod i Harnisk klare
 Med Mislner høit i Haand.
 Da gøs den arge Jette
 Alt ved den Herres Mod.
 Han sagde:- „Vi vil ei trætte,
 Du ædle Kæmpe god!

Jeg vil dig Beien vise
 Til Utgards fierne Hiem.
 Jeg skal dig vel bespise,
 Mens her vi vandre frem."
 Han sagde ydermere:
 „Du est en tapper Mand;
 Kiært vil det Lofe være,
 At see dig i sit Land."

Ginge de Kæmper gode
 Langs med den stille Sø.
 Da var ei ræd til Mode
 Selv Kofka, den vene Mø.

Skrymner, stærken Kæmpe,
 Gif med en Brog foran;
 Da monne Bredden dæmpe
 Gud Thor, den stærke Mand.

Som nu de længer ginge,
 Blev Beien mere god.
 De bolde Kæmper finge
 Derved vel Kraft og Mod.
 De vandred langs en Slette;
 I røden Aftenstund
 Stode de Kæmper trætte
 Brat for en løvrig Lund.

Da sagde Jetten svare,
 Han Brogen synke lod:
 „Nu vil vi meer ei fare,
 Du ædle Asa god!
 Alt i den grønne Skygge,
 Hvorhen de Fugle tye,
 Der vil vi hvile trygge
 Til aarle Morgengry.“

Løfted han Brogen snarlig
 Da ned med stærken Haand,
 Bad Thor at fare varlig
 Alt med dens mere Baand.
 Han sagde: „Du vil finde
 En Nadver her at staae,
 Saa god, som nogensinde
 Du den hos Sif kan faae.“

Lofe, du holde Kæmpe,
 Min snilde Folgesvend!
 Jeg vil min Lyst ei dæmpe,
 Gaf du til Brogen hen.
 Hvad der for Jordens Elægter
 Er tungt, ja skjult i Løn,
 Det troer jeg vel du mægter,
 Du sagre Laufeis Søn!"

Det vil jeg ei fordølge,
 Da gif den snilde Gud;
 Hans sorte Lof mon bølge
 Med ad det hvide Skrud.
 Lofe den Brog i Hænde
 Da tog med megen List —
 Men Intet det monne bevende
 Alt efter lange Frist.

Da smilte Thor hiin faste,
 Han reiste sig fra Steen;
 Han monne svarlig haste,
 Han var ei længe seen.
 Han greb om Baandets Ender,
 Saa fiær var ham den Brad —
 Men med de stærke Hænder
 Han skilte Intet ad.

Greb da den Gud i Brede
 Eit Sværd i største Hast;
 Han trak det af sin Skede,
 Han hug paa Knuden fast.

Heel kraftigt da han hugged,
 Han brugte vel sin Haand —
 Men end bestandig luffed
 For Brogen de seige Baand.

Da hæved Thor hiin stærke
 Sin Miolner med Hænder begge,
 Han sagde: „Jeg kan mærke,
 At Trolden mig vil gieffe.
 Thi vil jeg nu ham dræbe
 Alt for hans onde Bærk;
 Mit Jern i Blod skal flæbe
 Paa brystne Pandserærk.“

Gik for den Trold at døde
 Gud Thor da hen i Mag.
 Han monne med Miolner høde,
 Han slog et vældigt Slag
 Ret midt udi hans Pande
 Mellem de tykke Bryn.
 Det maatte de Kæmper sande,
 Det var et svarligt Syn.

Det var sig Jetten svare,
 Han Diet halv oplod;
 Han jaae, i Harnisk klare
 Thor ved hans Side stod.
 Han sagde: „Hvi blev jeg vaagen?
 Faldt ned paa mig et Blad?
 Hvor staaer det sig med Brogen?
 Har du nu skilt den ad?“

I Harm da Thor mon blusse,
 Han bed sig i sin Læbe.
 Han tænkte: „Du onde Thusse!
 Jeg skal dig dog vel dræbe.“
 Jetten ei længe skumled,
 Han sov paa grønne Bold.
 Høit det i Skoven rumled,
 Saa snorked den lede Trolld.

Slog da med Kraft og Harme
 Gud Thor kun lidet blidt.
 Han hæved sine Arme
 Heel mandeligt og tidt.
 Der gnistred Ild og Flammer,
 Den Gud var vred i Sind;
 Thi sank den tunge Hammer
 Vel dybt til Næbet ind.

Det var sig Jetten stærke,
 Traf lidet med sin Mund;
 Han sagde: „Jeg kan mærke,
 Jeg sover i en Lund.
 For tidt jeg bliver vaagen,
 Nu faldt der ned et Bær.
 Hvor staaer det sig med Brogen?
 Nu dog vel løst den er?“

Derpaa sig Trollden vendte,
 Og sov paa bløden Jord.
 Da fast sit Bælte spændte
 Den stærke Usa=Thor.

Høit lod hans Stemme klare
 Til Odin op i Sky;
 Da monne den Fugleskare
 Forsærd af Skoven flye.

Hans Dine stod i Lue,
 Der hørtos stærke Skrald,
 Han hug af al Formue
 Mod Jettens Pandeskjal.
 Strafte sig stærken Jette
 Heel modig da og seen.
 Han sagde: „Hvad er dette?
 Nu faldt der ned en Green.“

Derpaa han langsomt reiste
 Sig høit fra Græsset op.
 Da Morgensolen kneiste
 Alt over Skovens Top.
 Han sagde: „Nu det bliver,
 O stærke Thor! vel bedst,
 At du dig did begiver,
 Hvor du din Hu har fæst.“

Gif da heel blid og rolig
 Den skulderbrede Trolld
 Mod Utgards mørke Bolig
 Alt med sin Stang og Skiold.
 De store Utgards Porte
 Man i det Fierne saae,
 Befæst med Stænger sorte,
 Samt Bolt og mægtig Slaa.

Da strakte svaren Thuse
 Mod Utgard ud sin Haand;
 Han sagde: „Ei du studse
 For disse stærke Vaand!“
 Han lagde Thor i Hænde
 Et Epyd med Staal paa Top.
 Han sagde: „Med dets Ende
 Du støder Borten op.

Nu jeg Farvel maa sige,
 Jeg kan ei længer gaae.
 I Utgard=Lokes Rige
 Fleer Jetter I see vil faae.
 Lad eder ei forfærde,
 Gaaer frem med rolig Fod!
 I har jo stærke Svarde,
 Dertil vel Kraft og Mod.“

Derpaa sin Kaas han satte,
 Mens fast han Brogen bandt,
 Hen mod de Klipper bratte
 I Nordens fjerne Kant.
 Han gik med Skridt heel svare
 Hen mod den Biergerad.
 Da drog den Kæmpefare
 Mod Utgards skumle Stad.

Thor i Helheim.

En Saga fast utrolig
 Jeg nu kundgiøre maa:
 Mod Utgards fierne Bolig
 Monne de Kæmper gaae;
 Hvert Skridt de monne tage,
 Da var det ligerviis,
 Som gled de to tilbage
 Hen paa den glatte Fis.

Da monne Veien dale;
 Det gif i Dybet brat.
 Man hørte Haner gale,
 Det blev til mørke Nat.
 Da Thialf' og Rosska gyste,
 Men frem gif Usa=Thor;
 Hans Harnisk for dem lyste,
 De traadte i hans Spor.

Alt mere dybt de stege
 Ned i det steengraa Fjeld;
 Da saae de Skygger blege,
 Og hørte Kildevæld.
 Gud Thor ei længe hviled,
 Han slog sig ei til Taal;
 Med raske Skridt han iled
 Hen mod sin Jdrats Maal.

Som nu han frem sig skyndte
 Heel fro og trøstelig,
 Da Mørket snart begyndte
 I Lys at tabe sig.
 Man skued Fakler blaane
 Udi den dybe Grøst;
 Glimt af den blege Maane
 Faldt i en Klippekløst.

Da kom de til en Laage
 Udi den Klipperad;
 Der monne to Skygger vaage,
 De tæt for Døren sad.
 De vare dødligblege
 Og under Dine blaae;
 De op fra Bænken stege,
 Og paa det Følge saae.

Den Ene var en Qvinde,
 Den Anden var en Mand;
 Sligt Folk man ingensinde
 Saae i et andet Land.
 De monne svarligt fryse
 Udi det kolde Hiem.
 De toge til at gysse,
 Da Thor tiltalte dem.

De havde Hielme sorte,
 Hver løfted Hamren sin;
 Foruden Pandserfkiorte
 De stod i hvide Lin.

De Hamre graalighvide
 Bar giort af Dødningbeen;
 De lod dem mat nedglide,
 Da Usa=Thor fremtreen.

De sagde: „Ingensinde
 Slig Skare før hidkom.
 Hvad søger I derinde?
 Vend om, o Flok! vend om.“
 De monne svarligt sukke
 Udi den skumle Braa;
 De sagde: „Vi mon indlukke
 Kun dem, som døe paa Straa.

Hvad vil I Kæmper stærke,
 Som gloder i liflig Kraft,
 Forinden Sprinkelværke,
 Hvor ingen Fryd er havt?
 Hvor blaffetbleg en Qvinde
 Uddeler Sorg og Qvalm
 Blandt dem, som boe derinde,
 Hendsæt paa Bænkehalm?“

Da sagde Thor hiin stærke
 Til Koff' og sine Mænd:
 „Nu kan jeg fuld vel mærke,
 Hvor vi er vandret hen.
 For Helheims forte Grotter
 Vi nu tilvisse staae.
 Vofe! din blege Dotter
 Vi snart at see vil faae.“

Da skælved Loke sage,
 I Kinden steg hans Blod,
 Han vilde gaae tilbage,
 Han blev i Hu saa mod.
 Han sagde: „Jeg vil ei skue
 Min Æt saa drøvelig;
 Til Asgards lyse Lue
 Jeg atter svinger mig.“

Da raabte Thor hiin faste,
 En Gud saa god, som stærk:
 „Du maa dig ei forhaste
 Med overilet Værk.
 Hvad nytter Sorg hiin svare
 Vel over Skiebne's Bud?
 Lad brat sli'g Daarskab fare!
 Den sommer sig ei en Gud.“

Allt af en Jetteqvinde
 Du dig bedaare lod.
 Det Gode ingensinde
 Sprang ud af Jetteblod.
 Men vist din Elskovsbrynde
 Stod udi Skuldas Bog;
 Hun monne din Daad fremskynde,
 Den Norne viis og flog.

Man for din Æt maa gysse,
 Men hvo foragter den?
 Den skabtes til at kysse
 Guder, saavel som Mænd.

En Angst, som ulmer, flammer,
 Og bryder voldsomt ud,
 Den kun fra dig nedstammer,
 Du underfulde Gud!

Hvor heldigst Livet gløder,
 Hvor det i Kraft bestaaer,
 Der altid Frygten møder
 For at det snart forgaaer.
 Saaledes Fenris skrækker
 I Balhals bedste Lyst;
 Hans Blik en Frygt opvækker
 Selv udi Odins Bryst.

Hvad var vort Aegard vide
 Vel frem for Jordens Hiem,
 Hvis ikke Sorg og Dvide
 Og Død adskilte dem?
 Den eviglumske Smerte,
 Ret som en Enog saa grøn,
 Omvinder Jordens Hierte;
 Det, Loke! er din Son.

Vel var det, Asa fiære!
 At Hel du avled stærk;
 Hun bør høit agtet være,
 Hun straffer Nidingsværk.
 Hun er min Hevnerinde,
 Hun tugter rædde Mænd;
 Thi lad din Sorg forsvinde,
 Og vend ei om igjen!"

Alt ved den fløge Tale
 Forsvandt da Lofes Frygt.
 Han monne sig hufvæle
 Alt ved den Herres Klogt.
 Sit Spyd Gud Thor da hæved,
 Dg stødte Døren ind;
 Den let tilbage svæved,
 Ret som et Blad for Vind.

Da saae man Thor at drage
 Med sine Mænd afsted.
 Høit Hallen monne gientage
 Den Skares tunge Fied.
 Det var sig Rofka liden,
 Den fagre Lilievaand,
 Hun vandred Thor ved Siden,
 Dg holdt ham ved hans Haand.

Igiennem frumme Gange
 Kun svage Lys de saae;
 De var saa saare trange,
 Der var heel ondt at gaae.
 Da pludselig de skued
 En Hule hen mod Nord,
 Hvor Stenen høit sig bued
 Udi en Sal saa stor.

Der sad langs Bæggens Side
 De rædde Helheim's Mænd;
 De var saa syglighvide.
 Thor vandred mod dem hen.

De var saa saare bange,
 De svedte Angstens Sved.
 Om deres Liv en Slange
 Tæt slyngte sig, og bed.

En Stol høit monne stande
 Alt under hvælvet Steen;
 Den var af Hovedpande
 Og skjøre Dødningbeen.
 Der saae man Hel at true,
 Halv var hun hvid mod Fod,
 Mod Isjen blaa at skue
 Af underlobet Blod.

Et Dødningbeen hiin hvide,
 Bel bleget i Maaneskin,
 Hun strakte ud til Qvide
 Med et hevngierrigt Sind.
 Det monne muldent lugte,
 Hun svang det som en Baand;
 Som Kongespiir hun brugte
 Det i sin flamme Haand.

Der var saa tyst derinde,
 En Tiiglugt overalt;
 Der rørtes ingen Vinde,
 Kun hule Suf giengialdt.
 Tre Fakler blaalig lued,
 Bed hver en Dødning stod;
 Man idel Rædsel skued,
 Kun intet Spor af Blod.

Da saae man Thor at smile,
 Han vendte sig omkring,
 Han monne hurtigt ile
 Hen i de Dødes Ring.
 Han raabte høit derinde
 Da disse strenge Ord:
 „Saa gaae det hver en Qvinde,
 Som ei tør følge Thor!

J usselige Daarer,
 Som frygted Saar og Død!
 Nu Hel jer evig saarer
 Med Qual og bitter Ned.
 J lod ei Hielmen hvalve
 Om Jøsen kiækt i Strid;
 J skabtes til at skiælve,
 Saa skiælv til evig Tid!”

Derpaa den strenge Kæmpe
 Treen fast for Hela frem.
 Han monne Stemmen dæmpe
 J hendes merke Hiem.
 Han sagde: „Gustne Qvinde!
 Retfærdigt straffer du;
 Dog staaer jeg ei herinde
 Med en frivillig Hu.

Til Utgards Drot at drage,
 Dertil stod fast mit Sind,
 Da monne han det saa mage,
 At her jeg vandred ind.

Thi sig mig, hvis du mægter,
 Hvad Raas jeg tage maa,
 For til de stærke Slægter
 I Totunheim at gaae!"

Da skreg til Mislners Svinger
 Hel med sin Stemme styg;
 Detklang, som Sværdet klinger
 Udi en Pandjerryg:
 „Forlad min sorte Bue!
 Gaf frem! Snart est du der.
 Det blænder mig, at skue
 Din Sundheds Rosenfiær.“

Da vinkte brat behænde
 Gud Thor med dristigt Blik.
 Sig Løse bort mon vende,
 Da Hel forbi han gif;
 Fast han sit Die lukked,
 Saa tung var ham den Gang.
 Hun saae paa ham, og sukked,
 I hendes Spiir det klang.

Det vil jeg ei fordølge,
 Da gif den stærke Gud
 Alt med sit lidet Følge
 Af Hulen snarligt ud.
 Igiennem Bierget vide
 Han foer paa hurtig Fod;
 Paa Fiieldets anden Side
 Den Gud da snarlig stod.

Thor kommer til Utgard.

Da laae ret for hans Die
 Den store Utgardsstad.
 Det mon ham vel fornøie,
 Han blev i Hu saa glad.
 Af store Biergerader
 Bar Byen sluttet ind;
 Ved Porten Mænd i Plader
 Sad der med Haand paa Kind.

Hen fra de grønne Bolde
 De smilte til hans Hammer;
 De havde Klippekiolde,
 Og Spyd af Granestammer.
 Gud Thor gif uforsærdet
 Afsted med sine Mænd.
 De Jetter hæved Sværdet,
 Men sankte det igien.

Det Jettespyd hiin lange,
 Som Thialfe trolig bar,
 Gud Thor da monne fange
 Alt med sin Kraft saa svar.
 Hardt det mod Porten stævned,
 Saa det i Bierget flang;
 Da brat de Bolte revned,
 Med Gny den Port opsprang.

Da monne Rosta skælve,
 Hun fandt sig i et Huus,
 Hvor Klipper høit mon hvælve,
 Og skjulte Dagens Ljus.
 En Bæg af Marmor hvide
 Stod for dem blank og blot;
 Der, finge de at vide,
 Var Utgard=Lokes Slot.

Udi den skumle Bolig
 Gi skinte mindste Sol;
 Der sad den Høvding rolig
 I steenudhugne Stol.
 Omkring den Drot hiin svare,
 Som der saa trøstigt sad,
 Stod udi Harnisk klare
 En treleds Kæmperad.

Thor monne paa ham stirre,
 Den stærke Gud, saa trygt;
 Han saae hans Læbe dirre
 Af underkuet Frygt.
 Han rørte ei en Sene,
 Han var som Marmor graa;
 Med røde Edilstene
 Paa Asa=Thor han saae.

Udi den dybe Hule
 Der var stort Mørk' og Qualm.
 Han slog mod Skjoldets Bule
 Alt med sin Kiolv af Malm:

Da lyste Biergets Kloster
 Med Sølv og røden Guld,
 Ild giennem dybe Grøfter
 Sprang frem af sorten Muld.

Alt ved de stærke Følger
 Den Drot da talte saa:
 „Du seer, at Loftet vakler,
 Thi er det bedst, at gaae.“
 Sit Blik Gud Thor da hæved,
 Da han de Ord fornam;
 Han saae, en Klippe bæved,
 Og vilde knuse ham.

Han sagde: „Det maa synke,
 Som ei kan hæve sig.
 Du skal mig ikke ynke,
 Hvis Stenen dræber mig.“
 Den Klods med megen Vælde
 Da faldt fra høien Kloft
 Ned i de hule Fielde —
 Og fyldte Gulvets Grøft.

Da aabned sig en Laage
 I Biergets Side stor,
 En hvid og døsig Laage
 Ud af sit Giemme foer.
 Den monne rundtom fare,
 Som i en Bolgedands;
 Omkring den Aja=Skare
 Den lagde sig i Krands.

Da smilte Gudens Læbe,
 Han saae paa Jetten stivt:
 „Dit Fiend mig ei kan dræbe,
 Og heller ei din Gift.
 Balhalla jeg forlader,
 Jeg er sædvanlig tryg,
 Us Odin er min Fader,
 Min Moder kaldes Frygg.“

Da svared brat behænde
 Den fule Utgards Drot:
 „Jeg veed vel, til hvad Ende
 Du kommer i mit Slot.
 Jeg veed, fra hvem du stammer
 I lysen Klædebon.
 Dog skrækker ei den Hammer,
 Du har udi din Haand.

Du til din Styrke sætter
 For stor og dristig Lid.
 Husk: Jetterne er Jetter,
 Og det fra Arilds Tid!
 For Aserne de leved
 Med megen Balde stor,
 Da ikke tænkt var blevet
 Paa Mjolner og paa Thor.

Bed Verdens første Tide,
 Før Nogen Lyset saae,
 Bar Gab i Afgrund vide,
 Men endnu intet Straa.

Mod Norden Jis og Laage
 Da laae i Niffelhiem,
 Fra Muspels sydre Laage
 Foer Jld og Gnister frem.

Da mødtes Hedens Binde
 Med Riimfrost i den Grav;
 De blandte sig derinde,
 Og der blev Draaber af.
 Jld monne Kulden dæmpe,
 Og Kulden atter Jld;
 Deraf fremstod en Kæmpe,
 Den stærke Ymer vild.

Han blev en vældig Fader
 Til alle Trolde's Æt,
 Som nu i Biergets Rader
 Med megen Kraft er sæt.
 Var da ei til din Kærre,
 Som nu saa stolt du seer."
 Da svared Thialfes Herre:
 „Lad mig kundgiøre meer!

Jeg skal dig vist giengielde,
 Fortælle Sagnet tro:
 Da ved Alfaudurs Vælde
 Blev til Audumble Ro.
 Hun slicked Riim af Stene,
 Da sprang vor Stamme god
 Af folden Kraft ei ene,
 Men og af Riød og Blod.

I kolde stille Kræfter
 Sig blandte rørigt Liv.
 Da Bure blev; derefter
 Blev Bør, han tog en Biv
 Af eders Kæmpestamme,
 Heel skion og mild at see.
 Deraf sprang frem i Flamme
 Gud Odin, Vil' og Bee.

Hvad hele Verden aatte
 Udi sit dunkle Hiem,
 Sig sammenhobe maatte,
 For os at bringe frem.
 Først mangan Eggestamme
 Maa vore, hugges smaa,
 For der med liflig Flamme
 En Alterild kan staae.

Derfor, o sorte Jetter!
 Saae I først Lyset her.
 De første Us=Jdrætter
 Var dem, at knuse jer.
 Vi Ymer snart mon dæmpe,
 Han ei vor Kraft modstod;
 Da hver en Jettekampe
 Flug drukned i hans Blod.

Vi kasted ned med Jorden
 Hans Krop i Svælgets Grav,
 Deraf vi skabte Jorden,
 Af Blodet Jordens Hav,

Ud af hans Been de fiene
 Bierge med megen Gru,
 Skyerne af hans Hierne;
 Der drømmer den endnu.

Hans tykke Dienbryne
 Blev sat i mangel Rad;
 Deraf blev snart tilsyne
 Den store Midgards Stad.
 Hans hvælvet hoi Bande
 Vi spændte ud derpaa.
 Da Himlen mon opstode;
 Den farved Freia blaa.

Med muspelheimske Gnister
 Vi pryded den i Hast;
 Nu Stiernen aldrig mister
 Sit lyse Straalekast.
 Udi sin Glands hiin klare
 Den hoit paa Himlen staaer,
 Mens Afsers stolte Skare
 Paa den med Fodder gaaer.

Vi tvende Træer mon fælde
 Alt ved hiin store Sø;
 Da blev ved Gunders Bælde
 En Svend, dertil en Mø.
 Den Svend frem monne komme
 Af Egens Bul, saa kæk;
 Moen, den hulde Blomme,
 Sprang af en Rosenhæk.

Askur og Embla klare
 Blev ikke lidet glad,
 Da vi dem hen lod fare
 Til Midgards store Stad.
 Vel alle Jordens Hære
 Sprang frem af deres Rod,
 Som nu os Guder ære
 Med Ild og Dfferblod.

Det Sagn er vel i Minde:
 I Jetters Nederlag
 Bergelmer med sin Qvinde
 Kun undkom paa et Brag.
 Fra dem alene stammer
 Du med din Kæmpeæt,
 Som nu blandt Malm og Flammer
 I Biergets Dyb er sæt.

Til disse mørke Sale
 Vi bragte eder hid.
 Hvad har du da at prale
 Om ældre Fødselstid?
 Af Aser overvundet
 Med alt dit Kogleri,
 Est du til Fieldet bundet,
 Og kun om Ratten fri.

Men ret som Ufrud vilde
 Udbreder sig heel snart,
 Saa gaaer det ogsaa, ilde,
 Med eders Kæmpeart.

Mod Asers Hær hiin faste
 J atter prøve paa
 Jer dristigt at formaste;
 Men det skal ilde gaae.

Ei nok, at J fordærve
 Den bolde Askurs Æt,
 Og mangt et Rov erhverve
 Ved skammelig Jdræt;
 Men selv de Altre faste,
 Som staae for Balhals Gud,
 J vover at fuldkaste,
 Og slukke Flammen ud.

Derfor fra Odins Rige
 Jeg kommen er herved,
 For dig, o Trolde! at sige,
 At jeg din Trædsfhed veed;
 At Balhals Herre mægter
 Blot ved et Ord saa brat
 De jotunheimske Slægter
 Vel at fordærve plat."

Thors Blik stod høit i Lue
 Ved disse strenge Ord;
 Han var heel skion at skue,
 Den stærke Asa=Thor.
 De gyldne Plader lyste
 Ham paa det hvalte Bryst.
 J Lon hver Jotun gyste,
 Han stod saa rolig, trost.

Taus i de vilde Flammer
 Han skued nær og fiern;
 Han løfted op sin Hammer,
 Saa tung, af drevet Jern.
 Med giennem Fjeldet dandsed
 En sølvklar Klippebæk,
 Den ved hans Fodder standsed,
 Hvor den blev stum af Skræk.

Da sagde Jetten fage,
 Den feige Utgards Drot:
 „Jeg lader dig ei drage
 I Brede fra mit Slot.
 Du skal din Fod her sæste
 Endnu en stakket Tid.
 Jeg vil dig venligt gieste,
 Da du est kommen hid.

Vi vil alt uden Brede,
 Naar Ingen meer er træt,
 En Veg her tilberede,
 Som sommer Heltes Æt;
 Saa kan vi uden Harme
 See udi Kappelyst,
 Hvo der har stærkest Arme
 Og mandigst Kæmpebryst.“

Sit Ja til denne Tale
 Gav Thor med villig Hu.
 I guldbesprængte Sale
 Dem Drotten førte nu.

Et Bord af Marmor hugget
 Stod der paa gyldne Been.
 Da blev heel svarlig druffet
 Af huul Karfunkelsteen.

Da toned Kildevældet,
 Alt Solv i Bierget klang,
 Høit Stormen lod i Fjeldet,
 Det var en selsom Sang.
 Gud Thor ved Rossas Side,
 Samt Thialf' og Loke froe
 Sad udi Salen vide;
 Heel lysteligt man loe.

Gigleriet i Utgard.

Da ved de brede Borde
 De Kæmper rundt nu sad,
 Tog Loke snildt til Orde,
 Den muntre Asa glad;
 Han mon ei længe tøve,
 Han raabte skiemtsom Priis:
 „En Leg vi strax vil prøve,
 Hvori jeg vinder Priis.“

Utgarde=Lof' behænde
 Da mellem fine Mænd
 Til Loke sig mon vende,
 Dg sagde: „Siig os den!“

Lofe med megen Glæde
 Greb til en Brad paa Stand;
 Han svared: „J at æde
 Ei findes min Overmand.

Af hvad jeg nys har fristet,
 Vel Madlyst man kan faae;
 Den Kraft, man haver mistet,
 Man atter søge maa.
 Du haver stærke Gæster,
 Som ogsaa her kan feide;
 Thi lad din Kiøgemester
 J Stegerset vel arbeide!“

Da sagde Utgards Herre
 De skiemtefulde Ord:
 „Der er fast Intet værre,
 End hungrig at gaae fra Bord;
 Dog skal du mærke, Kicere!
 Skøndt du est Kostens Ven,
 At du kan Intet tære
 Mod een af mine Mænd.“

As=Lofe brat mon studse,
 Han hurtig reiste sig,
 Han sagde: „Onde Thusse!
 Troer du at skræffe mig?“
 Kaldte da Drotten svare,
 Heel listigt han mon lee.
 Da monne sig aabenbare
 En Totun, sær at see.

Han sprang af mørken Kammer,
 Sin Husbond brat han lod.
 Heel underlige Flammer
 Sig i hans Harnisk brød:
 De fleste vare gule,
 Nogle var rød' og blaae.
 Den Trolde ei monne skule,
 Riækt han paa Guden saae.

Hans hvassse, stærke Tænder
 Sad i en dobbelt Rad;
 Selv paa hans Fingerender
 I Neglers Sted de sad.
 Hver Tand heel selsomt lyste
 Alt med en Flamme stor.
 Ung Roska svarligt gyste,
 Af Skræk hun sammenfoer.

Da bortsvandt Fiældets Skygge.
 Sig Loke reiste op,
 Han sagde: „Du kan tygge,
 Seer jeg, med al din Krop.
 Dog, om du ogsaa bruger
 Hvert Lem saa mangelund,
 Troer jeg, ei meer du sluger,
 End Loke med sin Mund.“

Et Fad man da indbragte,
 Bel hamret ud af Guld.
 Utgarde=Lof' det lagde
 Med lækkre Brade fuld.

Den Trolld, heel sær at skue,
 Samt Lofe, den stærke Mand,
 Da aad af al Formue,
 Det siger jeg for sand.

Alt ved den ene Ende
 Stod Trollden for det Fad,
 Usa=Lof' behænde
 Ret for den anden sad.
 Da blev heel svarlig slugget,
 Det var stor Lyst at see;
 Paa een Gang midt i Truget
 Da baade mødtes de.

Da havde Lofe Kiødet
 Reent ifra Benet ædt,
 Som der for ham var sødet;
 Han var da saare mæt.
 Dog Jetten ei alene
 Havde ædet den halve Mad,
 Men og de haarde Bene,
 Dertil det gyldne Fad.

Da blev stor Spøg og Latter,
 Selv Thor heel svarligt loe;
 Koska, Bondens Datter,
 Bar da i Hu saa fro.
 De Giester alle tillige,
 Som sadde i Middagsstunden,
 Den Dom da mon affige:
 Alt Lofe var overvunden.

Da sagde Utgards Fyrste
 Til Thialf' i Brynien blaa:
 „Da dog ei meer vi tørste,
 Lad os meer Latter faae!
 Vor Gammen i at spøge
 Vi finder alle nu;
 Thi lad os og forsøge
 Nu dine Kræfter, du!“

Da svared Thialf' hiin gode:
 „Hvad kalder du Forsøg?
 Du maa dig ei hovmode
 Ved Asa-Lokes Spøg.
 Han klædte mig i Plade;
 I gjør mig ingen Meen,
 Skiondt I kan sluge Fæde,
 Dertil, som Hunde, Been.“

Den skulderbrede Jette
 Til Thialfe atter skreg:
 „Vi vil herom ei trætte;
 Siig nu kun frem en Leg!“
 Da svared Thialf' behænde,
 Han lagde sit Harnisk hen:
 „Saa vil til Maals jeg rende
 Med een af dine Mænd.“

Da skreg den Drot i Bierge:
 „Slig Leg er saare god.
 Naar man sig ei kan væрге,
 Saa bruger man sin Fod.“

Rader os ei spilde Tiden!
 Slig Veg du vist forstaaer;
 Dog troer jeg, Tommeliden
 Dig fuld vel overgaaer."

Thialf' rynked sine Bryne,
 Han beed i Laeben sig.
 Da blev der snart tilsyne
 En Dverg heel underlig:
 Saa smidig som en Bue
 Han var, men lidet for;
 Man kunde ham grandt ei skue,
 Han dæktes af et Slør.

Til Veg han sig beredte;
 Snart snerped han sig ind,
 Snart vidt han sig udbredte
 Alt efter sagten Bind.
 Da sagde Thialf' hiin svare:
 „Slig Krop vist Faa har havt;
 Dog skal til langt at fare
 Ei Myghed blot, men Kraft."

Thi tog han til at rende,
 Saa det i Bierget skialf;
 Da dreied ved Lobjens Ende
 Den Dverg, og modte Thialf'.
 Thialf' vilde sin Harm ei robe
 Udi det skumle Bierg;
 Han sagde: „Lad os løbe
 En Gang endnu, o Dverg!"

Det Løb da brat begyndte
 Udi det hule Hiem.
 Sig Thialfe svarligt skyndte,
 Kom dog kun langsomt frem.
 Den Dverg foer som en Alfe
 I Hast til Maalet ud,
 Da var derfra end Thialfe
 Bist nok et Pilestud.

Alt til den tredie Prøve
 Man strax beredte sig;
 Da mon ei Dvergen tøve,
 Tro mig heel sikkerlig!
 Til Maalet han sig skyndte,
 Foer saa paa hurtig Fod
 Tilbage, hvor Lobet begyndte;
 Bed Maalet ei Thialf' end stod.

Da blev til Dom forbundet
 De Kæmper strax paa Stund.
 At Thialf' var overvundet,
 Der sagdes med een Mund.
 Thialf' sig i Krog mon sætte,
 Den Dverg svandt som en Vind.
 Thialf's Lemmer var saa træt,
 Harm brændte ham paa Kind.

Da sagde føren Jette
 Til Thor, den stærke Mand:
 „Du maa dog og udrette
 En Idræt nu paa Stand.

Vel dine Kæmpers Lykke
 Bar her ei saare stor;
 Men med et svarligt Stykke
 Kan du dem hevne, Thor!"

Da svared Thor hiin høie
 Med Haand alt under Kind:
 „Det kan sig vel saa soie;
 Bring mig et Horn herind!
 Skiondt Vofe kunde ikke
 Her æde med din Svend,
 Vil jeg dog svarligt drikke
 Vel fremfor alle Mænd."

Utgarde=Vof' behænde
 Da vinkte, som tilforn;
 Da treen een af hans Svende
 I Hallen med et Horn.
 Det var af Malm hiin gule
 Med mange Skrifter paa;
 Uden den store Hule
 Dets ydre Spidse laae.

Thor monne det betragte,
 Det var heel kunstig giort;
 Heel stort han det mon agte,
 Dog langt fra ei for stort.
 Sagde da Utgards Fyrste
 Til Thor saa mangelund:
 „Den skal vist ikke tørste,
 Som stikker det ud til Bund.

Naar mine Kæmper dømmes
 I Straf for ilde Bærk,
 Da Hornet ud maa tømmes
 Af sliq en Kæmpe stærk.
 Get Drag det fielden tømmer,
 I to er Sæd at see;
 Men ingen Mand det sømmer,
 At stifke det ud i tre."

Da sagde med stor Lyste
 As-Vof' til Utgards Drot:
 „Thor er vist ei den Sidste
 I Drif paa Odins Slot;
 Naar han sin Haand udstrækker
 Og efter Hornet taer,
 Den Gud da fast forstrækker
 Balhals Einheriar.

Idun saa kælent kryster
 For ham sin Ublemøst;
 Melken af hendes Bryster
 Er ei saa sød en Kost.
 Den Møst kan Thor udtomme
 Ret paa sin Kæmpeviis;
 Man pleier ham beromme,
 Han vinder stedse Priis.

Det Sagn er ei forborgen,
 As-Odin har for Skif
 Til Mimer at gaae hver Morgen,
 Og faae en Kildedrif.

Et Horn, som Hvermand hylde
 For Dybden, Breden sin,
 Med Vand da Mimer fylder;
 Det blier til listig Viin.

Det kan jeg fuld vel sige:
 Engang, da Odin drog
 Ud fra sit Guddomsrige,
 Da Thor hans Bæger tog,
 Han drak det ud til Bunde,
 Den understærke Mand.
 Hans Roes er i alle Munde,
 Det siger jeg for sand.

Da Odin brat erfared
 Den Asas Jdræt nu,
 Da snarlig aabenbared
 Sig Breden i hans Hu.
 Han sagde: Du fordrister
 Dig aabenbar, som i Lon;
 Jeg troer, selv Skiebnen frister
 Du rast, min kække Søn?

Bed denne Drif hiin søde
 Gud Thor sin Viisdom fik.
 Hans brune Kinder gløde
 Endnu af denne Drif.
 Hver Gud da monne dømme,
 Det var en Jdræt stor.
 Skulde da nu ei tomme
 Dit Horn den stærke Thor?"

Da sagde Utgards Fyrste:
 „Hvo veed, om i Valhal
 Man kan saaledes tørste,
 Som her i denne Sal?“
 Da slug det Horn ophæved
 Thor med sin Arm saa stærk.
 Dybt det i Bierget bæved,
 Det var et svarligt Bærk.

Meldte da Jetten lede:
 „Sæt det kun for din Læbe!
 Da vil af Tørst og Hede
 Gi Tungen til Ganen flæbe.“
 Gud Thor da monne fare
 Saa sindeligt i Mag,
 Han drak af Hornet klare
 Et stort og vældigt Drag.

Han drak, som Sandet drikker
 Udi den hede Drk,
 Naar han sin Regn udfikker
 Fra Tordenskyen mørk.
 Den Gud med megen Vre
 Da saae udi det Horn —
 Da tyktes det hannem være
 Saa bredfuldt, som tilforn.

Gud Thor kun fielden puffer,
 Han virker i sin Kraft;
 Thi tog han store Kluffer,
 Lænt til sit Hammerskast.

Han slog i Panden Rynker,
 Det var en svar Bedrift,
 Han drak, som Elven synker
 Udi en Klipperist.

Monne da ned sig bøie
 Den Herre, som tilforn;
 Med et nysgierrigt Die
 Han figed i det Horn.
 Da mærkte han med Brede,
 At det var fuldt, som før,
 At indtil Hornets Brede
 Der ei en Plet var tør.

Da satte det for Munden
 Den stærke Asa god,
 Han drak, som Afgrundsbunden
 Drak Kampen Ymers Blod.
 Udi den Hal hver Thuse,
 Som skued den Jdræt,
 Da monne svarligt studse;
 Men snildt de skiulte det.

Da Thor nu mon fornemme,
 Det ei var udtømt end,
 Da hæved han sin Stemme,
 Og rakte Hornet hen;
 Han sagde: „J at drikke,
 Jeg seer, J stande først;
 Thi Valhals Guder ikke
 Har hede Sygers Tørst.

For Tørstens Glød at slukke
 De Guder morgenrøde
 End aldrig Horn udstukke,
 Men for i Kraft at gløde.
 En herlig Miod blier blandet,
 Det har vi der for Skif,
 Meer kraftig, mindre vandet,
 End denne ferske Drif."

Da sagde Jetten lede
 Til Balhals Nja-Thor:
 „Naar Skuldrene er brede,
 Er ogsaa Bugen stor.
 Men da vi nu kun spøge,
 Saa er end min Begiær,
 At du vil fiækt forsøge
 En anden Idræt her.

I disse høie Sale
 Det er vor gamle Skif,
 Os lystigt at husvæle
 Ved Leg, saavel som Drif.
 Thi vil vi ikke tøve;
 Da vi er end ei trætte,
 Vi Kræfterne vil prøve
 Ved Byrder op at lette."

Gud Thor da gav sin Billie
 Til disse Lege brat.
 Da løb ad bredden Tillie
 En egen Art af Rat;

Den saae paa Thor heel bange,
 Dg krymped tidt sig ind,
 Skod Bugter som en Slange
 Med lumskt og frygtsomt Sind.

Den stirred gridst og slugen
 Med rode Dine smaae;
 Den skod sig frem paa Bugen,
 Dg nær ved Guden laae.
 Den kunde sin Frygt ei tvinge,
 Da den af Krog blev kaldet;
 Af Horn den havde Ringe,
 Dg var om Livet skaldet.

Hen i de gyldne Sale
 Den snoede sig heel styg;
 Den logred med sin Hale,
 Saa skællet og saa tyf.
 En Braad med tvende Kloster
 Sad i dens Gab, saa stor.
 Lof' sagde: „Hvis du den løfter,
 Da har du Kræfter, Thor!“

Da raabte med stor Ære
 Den fagre Laufeis Æt:
 „Gud Thor kan evig bære,
 Dg bliver aldrig træt.
 Han sine Sener strammer,
 Saa kraftig og saa sund;
 Blot veier hans tunge Hammer
 Vist hundred Bismerpund.“

Mærk vel, o Trolld! min Tale:
 Gud Thor gif ind en Nat
 I Freias lyse Sale,
 Tog hendes Loibænk fat;
 Han nænte ei at vække
 Den fagre Rosenknop,
 Han greb med Hænder begge,
 Og løfted Karmen op.

Den Karm, det maa jeg sige,
 Af friske Blomster fuld,
 Bar tung foruden Lige,
 Den var af drevet Guld;
 Dog bar han uden Bulder
 Og uden mindste Sorg
 Den paa sin stærke Skulder
 Hen i sin egen Borg.

Da nu den Mø guldhaaret,
 Dpvakt ved Midnatstide,
 Brat fandt sig did indbaaret,
 Og saae ham ved sin Side,
 Da fra sit Hovedgierde
 Hun foer i al sin Pragt;
 Hun monne sig forsærde
 Alt ved hans stærke Magt.

Dog vidste han med Barme
 Den Dija vel at trøste;
 I sine lodne Arme
 Han monne Freia kryste.

Da glemte hun at græde
 Alt for den stærke Mand;
 Han monne kraftigt glæde
 Den skionne Lilievand.

Da nu den Gud med Vre
 I Mag sliq Byrde bar,
 Skulde da her vel være
 Sliqt Kryb den Helt for svar?
 To Katte er om at trække,
 Hvad han kan løst' aleen;
 Han stærker' er, end begge,
 Hvad siger da vel een?"

Da smilte Utgards Herre,
 Han sagde: „Tag kun fat!
 Maa skee er Freias Kærre
 Saa tung ei, som min Kat.“
 Da bød dem Thor hiin faste
 Alt tie baade stil;
 Han monne svarlig haste
 Hen til det sære Spil.

Da stirred Katten slugen
 Og ret med megen Harm;
 Thor greb den under Bugen
 Med stærken Kæmpearm.
 Heel rædsomt da den snøsted,
 Men Thor stod rolig tryg;
 Alt som han meer den løfted,
 Den froged op sin Ryg.

Saa vidt hans Arme rakte,
 Han høit den hæved op;
 Men smidig den udstrakte
 Alt meer sin glatte Krop.
 Et Hul i Løftets Fielde
 Den Gud da monne slaae;
 Han hæved den med Bælde
 Høit imod Himlens Blaa.

Da var fra Jorden flyttet
 Ikkun dens ene Been;
 De andre tre sig støtted
 Mod Hulens dybe Steen.
 Gud Thor med trætte Arme
 Da slap den atter ned,
 Han dulgte taus sin Harmen,
 Og sig i Læber beed.

Den Kat da bort man bragte,
 Og Trolden, sledst i Blif,
 Til Thialfes Herre sagde:
 „Saaledes den Leg gif!
 Som Alt i disse Egne,
 Er Katten før og stor,
 Og liden kun at regne
 Mod os er Odins Thor.“

Da jagde Thialfes Herre
 Alt udi Utgards Sal:
 „Bed Miolner og min Kærre!
 Jeg hader Ord og Pral;

Men da dog fra dit Sæde
 Du kalder mig saa svag,
 O Drot! da frem du træde,
 At prøve Favnetag."

Da lemped mildt sin Stemme
 Den Drot i samme Stund,
 Han sagde: „Ei du glemme,
 At her vi lege fun;
 At alt vort Bærf herinde
 Er et fortvilligt Spøg.
 Thi med min gamle Qvinde
 Du brydes til Forsøg!"

Da meldte Lok' hiin snilde,
 Den Gud fra Usgards Elot:
 „Hun kommer ei for silde
 For denne stærke Drot.
 Mod Bæg han hende stemmer,
 Og det i megen Mag;
 Han hende sønderlemmer
 Med stort og vældigt Brag.

Har hun i Runeskrifter,
 Den gamle Ymers Mø,
 Ei læst om hans Bedrifter
 Paa Jettens Klippeø,
 Da med sin stærke Hammer
 Dumdriftig Jomfruflof
 Han skientfte flige Skrammer,
 At hver fik snarlig nok?

Det var stor Lyst at flue
 Ham med sin Miolner der,
 Hvor kjær han stod i Lue
 Midt i den Dvindehær.
 Den vilde ham forbyde
 Paa Land at sætte Fod;
 Det monne den fortryde,
 Den sank udi sit Blod."

Da blussed Thor tilviſse,
 Den Kæmpe stærk og rank;
 Slog Lofe mod sin Jøse,
 Saa han til Jorden sank.
 Han sagde: „Jeg maa vel lære
 Dig, onde U! paa Stund,
 Den stærke Thor at ære,
 Og tæmme kaaden Mund.

Du feige Bendekaabe!
 Stem kun i Utgards Sang,
 Du usselige Taabe,
 Du Gienlyd af hver Klang!
 Bespot de høie Guder,
 Blandt hvem du tæller dig!
 Saa vist som Fenris tuder,
 Din Straf blier skræffelig."

Da sagde Lof' behænde
 Med Blussen paa sin Kind:
 „Hvor kan til Harm du vende,
 O Thor! saa let dit Sind?

Du veed, at her vi søge
 Bed Veg at frydes ret;
 Kan vi da ikke spøge
 Med Tale, som Idræt?

Er da din store Balde
 Og Høimod, lyse Thor!
 Saa svag, at jeg kan fælde
 Den med et skiemtsomt Ord?
 Af hine Møer, du dræbte,
 Var ingen svag og spæd;
 De Eggekoller slæbte,
 I Jern og Kobber klæd.

Det var jo Troldeqvinder,
 Som stunke for dit Sværd.
 Alt om hiin Daad mig minder
 Den gamle Qvinde her.
 Det gaaer vist hende værre,
 Det skrøbelige Siv."
 Da sagde Thialfes Herre:
 „Saa glem da denne Riv!“

Da stod i Hallen inde
 Ved knudret Krykkestol
 En saare gammel Qvinde
 Med filtet Marelof.
 I Panden var hun rynket,
 Dybt hendes Dine laae;
 Hun blev af Guden ynket,
 Da hen paa ham hun saae.

Han sagde: „Det ei sig sømmer,
 At med dig brydes Thor,
 Før du en Most udtommer,
 Hvis Frugt i Balhal groer.“
 Ud af et lidet Gjemme
 I Skioldets Bule rød,
 Man mounne da fornemme,
 Han tog en Frugt saa sød.

Med milde Heltesæder
 Han rakte Ublet hen;
 Han sagde: „Naar du det æder,
 Forynges du igien.
 Det er af Bragis Gave,
 Det skienker Ungdoms Liv,
 Det er en kostbar Gave
 Af Gudens unge Liv.“

Da satte sig paa Skammel
 Den Qvind, af Alder tung;
 Hun sagde: „Jeg er gammel,
 Men blier dog evig ung.
 Det Uble, dig skal nære,
 Slut det i Skioldering!
 Jeg Intet kan fortære,
 Og æder dog alle Ting.“

Bed denne sære Tale
 Blev Thor heel underlig.
 Udi de skumle Sale
 Da Qvinden reiste sig.

Hun slyngte sine Arme
 Om ham med megen List;
 Han stred med Kraft og Harme,
 Men sank i Aenæ tilsidst.

Da Loke blev forfærdet,
 Og Thialf' og Rosska med.
 Thor vinkte dem med Sværdet,
 At drage brat afsted.
 Han vendte sig i Brede
 Da til den onde Drot;
 Han jagde: „Du skal lede
 Mig af dit Trolddomsflot.

Mit Die sig oplader
 Ei for dit Kogleri.
 Den vise As, min Fader,
 Mod Sligt kun staaer mig bi.
 Hid uden hans Samtykke
 Paa egen Haand jeg drog,
 Derfor min Heltelykke
 En saadan Ende tog.

Du skal dig ei formaste
 Mod mig i næste Færd;
 Odin kan Runer kaste,
 Som Thor kan løfte Sværd.
 Naar begge sig forbinde,
 Og nærme sig dit Hav,
 Skal du dem ei forblinde
 Her i din egen Grav.“

Derpaa han gif i Brede,
 Med Blussen paa sin Kind;
 Ham Drotten ud mon lede,
 Heel ængstelig i Sind.
 I Biergets Dyb det lukked,
 Stærkt jog dets hvide Blod.
 Det langsomt op sig lukked —
 Da Thor paa Sletten stod.

Rogleriet opdages.

Da nu den Helt hiin svare
 Midt udi Marken stod,
 Alt under Himlen klare,
 Med Blomster ved sin Fod,
 Da lyste først hans Hammer
 Med blanke Bliants Skær,
 Hans Brynies røde Flammer
 Brød sig paa Kryds og Dvær.

Han stirred med sit Die,
 Saa fuldt af Ild og Kraft,
 Til Himmelen den høie,
 Og svang sit Hammerkast.
 Da saae først Utgards Fyrste
 I ham den Gud, som slaaer;
 Thi reiste sig i Børste
 Af Skræk hans Hovedhaar.

Af Gysen hardt betagen
 Da blev den Jettes Barm;
 Skiondt Guden var bedragen,
 Han frygted dog hans Harm.
 Skiondt Thor udi sin Kærre
 Enart fiorte bort i Mag,
 Han vidste, Glidskialfs Herre
 Vel kiendte hans Bedrag;

At Odin, naar han traadde
 I Balhal atter ind,
 Brat vilde Alt forraade,
 Og tærge Heltens Sind.
 Thi søgte fulen Jette,
 Den svigefulde Mand,
 Da Sranke brat at sætte
 For Gudens Harm paa Stand.

Han tænkte: „Jeg maa sige,
 Hvordan sig Alt tildrog;
 Hvi nys udi mit Rige
 Den Leg sliq Ende tog.
 Hvis hist han det erfarer,
 Hans Harm blier mere stor;
 Og slet jeg mig forsvarer
 Mod Odin og mod Thor.“

Den Jotun til den Ende,
 Saa fuld af List og Svig,
 Til Thor sig da mon vende,
 Og sagde drøvelig:

„Vel er det, Utgard's Lilie
 Med dig ei bugner meer;
 Bist aldrig med min Billie
 Jeg der igien dig seer.

Da der er ingen Fare
 For Jmers Afkom nu,
 Saa vil jeg Alt forklare
 Med en oprigtig Hu,
 Paa det du selv kan vide,
 Hvor stor du est i Kraft
 Med Sværdet ved din Side
 Og med dit Hammerkast.

Med megen Skræk jeg hørte,
 O stærke Asa-Thor!
 At i din Karm du førte
 Fra Asgard ned til Jord.
 Men da du vilde drage
 Ned til mit faste Slot,
 Da mon jeg det saa mage,
 Du blev forblindet, Drot!

Ei vilde jeg fornærme
 En Gud, saa stærk som fri,
 Men kun mit Land beskierme
 Ved snilde Kogleri.
 Jeg rørte Havets Bølge;
 Det hialp kun lidet mig.
 Jeg vil det ei fordølge,
 Du est forfærdelig.

Derpaa jeg mig udrafte
 Heel usædvanlig stor,
 Og mine Lemmer strafte
 Hen ad den grønne Jord.
 Jeg vilde dig forfærde
 Paa Nattens øde Bei;
 Men eders Spyd og Sværde
 Jeg sløve mægted ei.

Jeg gyste for din Hammer
 Fra snilde Dverges Hiem;
 Jeg vidste, hvor den rammer,
 Staaer Kampens Rose frem.
 Jeg tænkte dig at skrække
 Ved indbildt Overmagt;
 O Thor! men dig at giække,
 Det aldrig var min Agt.

En Stump udaf hiin Riede,
 Hvormed J Fenris bandt,
 Som Dverge hist mon smedde,
 J Fioldets Braa jeg fandt;
 Den jeg om Brogen snoede
 Udi min store Nød,
 Fordi jeg sikkert troede,
 At intet Staal den brød.

Den var til Hielp i Vaande
 Heel kunstig sammenknyt
 Af alle Fiskes Vande
 Og alle Fugles Spyt,

Af Smæk ved Rattens Fodder,
 Af Skæg paa Qvinden feig,
 Af Biergets dybe Rødder,
 Af Biornens Sene feig.

Det skete, som jeg troede,
 Dog blev du ikke ræd;
 Dit Bælte du omsnoede,
 Og foer saa gramt afsted.
 Det maa jeg for dig sande,
 At paa den grønne Bang
 Den kolde Sved af Pande
 Mig udi Angsten sprang.

Da blev dit Die stuffet.
 Mildt første Slag gienlød;
 Men havde det mig truffet,
 Det blevet var min Død.
 Af Skræk jeg qvær mon blegne;
 Da trylled dig min Sang
 Til hine Klippeegne;
 Der først din Hammer klang."

Ved Troldens sære Tale
 Thor hen i Klippen saae;
 Da trende store Dale
 Ret for hans Dine laae.
 Den Jotun ydmyg sukked
 Alt ved det svare Bærk;
 Han sagde: „Dem har du hugget,
 Thor! med din Miølnær stærk.

For dig og for dit Følge
 Det virkelige Syn
 Jeg monne snildt fordølge,
 Og rynked mine Bryn.
 Du slaaer, det maa jeg sande,
 Som den, der slaaer ihjel;
 Du knuste ei min Pande,
 Men haarde Kampefield.

Derpaa jeg dig forvilded
 I Biergets Kloster om;
 Alt ved min List indhildet
 Til Helas Sal du kom.
 Jeg tænkte dig at skræffe,
 Du ædle Kæmpe god!
 Men intet Syn kan knække
 Dit frygtelige Mod.

Og at jeg nu skal tale
 Om hver en Jdræt stor
 I mine egne Sale,
 Saa mærk vel mine Ord:
 Først, Løse! du mon æde
 Med Fynd af læffre Brad,
 Det var stor Lyst og Glæde,
 At see dig ved din Mad.

Dog, skiondt af al Formue
 Du aad, o stærke Mand!
 Som Fieldets Jld og Lue
 Dog ei du æde kan.

Det monne Kæmpen være,
 Som sprang af mørken Braa;
 Hvad Under, han kan tære
 Da Malm og Been, som Straa?

At, Thialfe! du mon røbe
 Alt paa hiin lange Bei
 Stor Raaskhed i at løbe,
 Jeg negter heller ei.
 Men den, med hvem du rendte,
 Bar mere snar, end du:
 Thi viid: den Trold, jeg sendte,
 O Thialf! det var min Hu.

At nu min Hu vel mægter
 At løbe dig forbi,
 Det vist du aldrig negter,
 O ædle Kæmpe fri!
 Ved skiulte Runelege
 Jeg Skikkelse den gav,
 At den dig skulde spørge
 I Biergets dybe Grav.

Evindeligt blandt Jetter
 I Bierget fiern og nær
 Vil mindes de Jdrætter,
 Som Thor udførte der.
 Vor Ekraft vi vel mon skiule
 Ved hvad som da blev seet;
 Men end i Utgards Hule
 Slig Daad er aldrig skeet.

Først maa jeg dig berømme,
 O Asa! for din Drif,
 Skiondt ei du kunde tømme
 Det Horn, som da du fik.
 Enhver af mine Svende
 Paa dig med Rædsel saae,
 Thi Hornets ydre Ende
 Dybt udi Havet laae.

Mens Bandet du mon sluge,
 O Thor! saa mangelund,
 Da saae vi Hornet jage
 Fra Havets dybe Grund.
 See kun i alle Bände,
 Som her i Utgards Flod,
 Da skal mit Ord du sande,
 O ædle Kæmpe god!"

Gud Thor med Panden runken
 Did styred sine Fied,
 Da var dybt Havet sunken
 Ned under Strandens Bred.
 Da støtted sig til Sværde
 As-Lof' og Thialf' paa Stund;
 De monne sig forfærde,
 Og saae i dyben Grund.

Da sagde Jetten snilde,
 Den Utgards Drot, saa brat:
 „Thor vil mig ikke ilde,
 Han har mig alt forladt.

Mit Røgleri kun satte
 I større Lys hans Kraft.
 De Strande nu saa bratte
 Bevidne jo hans Magt.

Naar du est uden Hinder
 Nu kommen til dit Slot,
 Hiint Horn da der du finder,
 Thrudvangers stolte Drot!
 Lad det en Gave være,
 Og lad det vidne om,
 At Jetterne dig ære
 Fra den Tid, did du kom!"

Da sagde Skioldets Kløver,
 Als Thor, den stærke Gud:
 „Mon vel min Roes behøver
 Bed dig at bredes ud?
 Med sønderslagen Bænde
 Du burde giøre Bod,
 Og disse hvide Strande
 Bestænkes med dit Blod.“

Da skælved Jettens Læbe,
 Flux tog han saa til Ord:
 „Den Evagere at dræbe
 Gi sømmer Usa=Thor. —
 Da Katten du mon løfte
 Høit over Biergets Bold,
 Da den tog til at snøste,
 Da isnede hver Trolld.

Du gjør os ei saa bange
 Med Lynild og med Storm;
 Det var den grumme Slange,
 Den stærke Midgardsorm,
 Der knuger Jordens Sider
 Rundt omkring Havets Grund,
 Og sig i Halen bider
 Alt med sin egen Mund.

Stolt i din Guddomsløve
 Du strakte den med Harm
 Høit op mod Himlens Bue
 Med vældig Ræmpearm;
 Saa langt du op den førte
 Ud over Biergets Sale,
 At Jorden den berørte
 Kun med sin Braad og Hale.

Den gamle runke Qvinde,
 Der monne dig til Spee,
 Skiondt langsomt, overvinde,
 Som var saa sær at see,
 Som ei af Frygt mon blegne,
 Skiondt vist din Kraft var stor,
 Som lærte dig at jegne,
 Var Tiden, stærke Thor!

Den Qvinde, styg og vammel,
 Gaaer ved sin Stav saa tung;
 Skiondt hun er saare gammel,
 Er hun dog evig ung.

Alfader hende lærer
 At vandre vidt omkring;
 Hun Ingenting fortærer,
 Og æder dog alle Ting.

Hun mon os Jetter fælde;
 Jeg siger dig for sand:
 Selv Afers stolte Vælde
 Bortæder hendes Land.
 Hun satte dig med Ære
 I Knæ, den Qvinde god;
 Lad det et Barsel være,
 Og tæm dit Overmod!"

Da dirred Gudens Ræbe,
 Han tog sin Hammer fat;
 Han vilde Jetten dræbe —
 Da var han svundet brat.
 Fjeld over sig at hænge
 Den Gud ei længer saae;
 Han stod paa grønne Bænge
 I broget Kløverstraa.

Hjemreisen.

Thor monne sig omgiorde,
 Og kasted vidt sit Blik;
 De rige, fede Giorde
 Saa stadigt rundt ham gif.

Da hift, hvor Skoven groede,
 Den Hytte brat han saae,
 Hvor Thialfes Fader boede,
 Den mellem Bøge laae.

Da blusjed brat behænde
 Den unge stærke Mand;
 Strax tog han til at rende
 Igiennem Mosevand.
 Rundt om de lumste Moser
 Løb Roska, let paa Fod,
 Paa Rinden hendes Roser
 I Morgenpurpur stod.

De Børn nu længtes saare,
 Da de den Hytte saae.
 Paa Rinden Roskas Laare
 Som Morgenduggen laae.
 - Ung Thialfe snarlig rendte
 Da ret med megen Lyst,
 Hans unge Hierte brændte,
 Og stormed i hans Bryst.

Bred stod en Lindestubbe,
 Den Hyttes Indgang nær,
 Der sad den gode Gubbe
 Alt med sin Hustru fiær.
 Af Hiertensglæde skialfe
 De Gamle begge to.
 Han raabte: „Der er jo Thialfe!“
 Hun: „Der er Roska jo!“

Da blev der megen Glæde,
 Dertil heel svarlig Lyst.
 Den Hustru monne græde
 Med Koska ved sit Bryst.
 Glad hendes Dine hængte
 Paa Dattrens Spyd og Skjold.
 Hun sagde: „Gi jeg tænkte,
 At fød' en Mø saa bold.“

Hun spurgte: „Hvo har givet
 Dig en saa fyldig Arm?
 Meer smal du est i Livet,
 Og mere fuld om Barm.“
 Da svared med stor Vre
 Ung Koska disse Ord:
 „Det har min Husbond kiære,
 Den stærke Asa-Thor.“

Det var den gode Gubbe
 Med lange Lokker graae,
 Han reisste sig fra Stubbe,
 Paa Thialse stivt han saae.
 Da monne Svenden buldre,
 Og løfted Sværdet op
 Alt med de brede Skuldre
 Og stærken Senetrop.

Den Fader raabte: „Thialse!
 Du var en liden Svend;
 For dig ei Kæmper skialse,
 Du var ei Kampens Ben.

Nu i din Haand du flemmer
 Dit Sværd med Heltestik.
 Hvo gav dig disse Lemmer
 Og dette Lueblif?

Hvor fik du Kraft at stramme
 Den Biørne=Buestræng?
 Hvo gav dig denne Flamme?
 Nys var du jo en Dreng."
 Da svared med stor Ære
 Ung Thialfe disse Ord:
 „Det gav min Husbond fiære,
 Den stærke Asa-Thor.“

Som Thialfe nu saa mæled,
 Gud Thor da nærmed sig.
 Den gode Gubbe knæled
 Med Qvinden ydmygelig,
 Han sagde til den Herre
 Da med et bange Suf:
 „Jeg haver giemt din Kærre,
 Og karst er nu din Buf.“

Da bortsvandt Gudens Brede,
 Der vakt var i hans Sind
 Bed Jettens Ord, hiin lede;
 Han gif i Gaarden ind.
 Han Stalden op mon lukke;
 Da glemte han sin Harm
 Bed Synet af de Bufke
 Og af den gyldne Karm.

Den høie Jotunbane
 Fat om sin Hammer tog,
 Alt efter gammel Bane
 Han sine Bukke vog.
 Qvinden da Dugen bredte,
 Hun var i Hu saa glad,
 Mens Løke tilberedte
 Saa qvægelig en Brad.

Da kom fra grønne Skove
 Ung Thialf' med Qvist og Green.
 Løke de fede Bove
 Da stak paa skarpen Teen.
 Midt udi Bondens Stue,
 Alt paa de Fliser smaae,
 Brændte den muntre Lue,
 Heel lystigt ud det saae.

Endnu ei Bonden eied
 Et Fad i al sin Bold;
 Thi lagde, som han pleied,
 Gud Thor sin Steg i Skiold.
 De fede Gedebukke
 Da trøsteligt de nød;
 Det Blod, som kom i Krukke,
 Var bleven liflig Miød.

Da Nadveren var til Ende,
 Var Auka=Thor ei seen,
 Han Skindet ud mon spænde,
 Der skulde fastes de Been.

Det var den gode Gubbe,
 Traf Thialf' ved Armen ud,
 Hen til den Vindestubbe,
 Bort fra den Bukkehud.

Da raabte Thor hiin høie:
 „Hvi drager du ham bort?“
 Den Bonde sig mon høie,
 Og traf ham længer fort.
 Han sagde: „Lad mig ei tøve!
 Jeg mindes Daaden sidst;
 Jeg frygter, Thialf' skal prøve
 Den samme Argelist.“

Da sagde Thor med Latter,
 Han satte sig paa Steen:
 „Bist aldrig Thialse atter
 Vil knække Bukkebeen.
 Hans Kræfter ei behøve
 At styrkes nu ved Marv,
 Som da han Bed mon fløve,
 Og førte Ploug og Harv.“

Da Gubben fro bevæget
 Slap Thialses Kiortelflig.
 Da man var vederavæget,
 Til Sengs man lagde sig.
 Gud Thor, den stolte Herre,
 Klædt i sin Brynie rød,
 Steg op udi sin Kærre,
 Og der sin Hvile nød.

De Fugle quiddred glade
 I aarle Morgenstund,
 Da klædte de sig i Plade
 Alt efter korten Blund.
 De Baaben de monne hærde,
 Bandt Skinner om Arm og Been,
 Og sleb de blanke Sværde
 Paa haarden Hvæssesteen.

Med Søm da Thor mon nagle
 Guldfkoe til haarden Hov;
 Selen fra lette Skagle
 Han fæst om stærken Bov,
 Greb saa i Haand sin Hammer,
 Bød Følget fare med.
 Der gnistred Ild og Flammer,
 Saa hardt de foer afsted.

Den Bonde Fod ei rørte,
 Saa taus han monne staae;
 At de i Luften fiørte,
 Han med Forundring saae.
 Den Svend da med den Pige
 Saae sig saa vidt omkring,
 Da høit de monne stige
 Op ad den Regnbu-Ring.

Hen ad den lyse Bue
 Da fiørte Auka=Thor;
 Der stod en Rosenlue
 Langs med de brede Spor.

Heimdal i Hornet stødte,
 Da Kærren forbi ham gik;
 De syv Jomfruer mødte
 Gud Thor med milde Blik.

Da sagde Miolners Svinger
 Alt til den Lilevand:
 „Vel bedst, at jeg dig bringer
 Til Freia nu paa Stand;
 Thi endnu ingensinde,
 Saalænge Verden stod,
 For nogen Mø og Qvinde
 Thrudvanger op sig lod.

Blaae Edelstene dækker
 Den skionne Freias Sal.
 Blandt høie Rosenhækker
 Den stander i en Dal.
 Sneehvide Swaner seiler
 Rundtom i Borgens Sø.
 Der kommer hver trofast Veiler,
 Dertil hver trofast Mø.

Folkvangurs bedste Gie
 Er hun, den Drotning blid.
 Midt paa et Blomsterleie
 Hun blusser rødt og hvid.
 Saa smækker som en Bidie,
 Hun aander elskovsvarm;
 Hun er saa smal i Midie,
 Hun er saa fuld om Barm.

Hun har to runde Hænder,
 En Rose vel i hver,
 De tvende Roser brænder
 Med et livsaligt Skær.
 De lugter altid søde
 I hendes klare Hiem;
 Aften- og Morgenrøde
 Faae deres Lys fra dem.

Hun læger alskens Baande,
 Saa huld i Siæl og Sind;
 Hendes varme Aande
 Er Jordens Foraarsvind.
 Hver Morgen hendes Dje
 Man seer i Taarer staae,
 De synke fra det Hoie,
 Som Dug paa Blomster smaae.

Hun har to Døttre blide,
 Siofna, dertil vel Hnos;
 Ad deres Skuldre hvide
 Nedstyrter Isens Fos.
 Blandt Børn har ei sin Lige
 Ung Hnos, det klare Lys;
 Siofna, den skionne Pige,
 Er Sovnens milde Dns.

Der, meente Thor hiin stærke,
 Bar Sted for Roska bold;
 Han kunde fuld vel mærke,
 Hun bar ei villig Skjold.

Han tog de Baaben atter,
 Og sagde fortrydelig:
 „Slip Sværdet, Bondedatter!
 Det er for godt til dig.

Til Freias Fruersæde
 Jeg nu dig bringe vil;
 Det vil dig bedre glæde,
 End mandigt Heltespil.
 Der kan du Elskov dyrke;
 Jeg har alt længst erkendt,
 At med din Heltestyrke
 Er det kun slet bevendt.“

Derpaa til Freias Bolig
 Med Roska fort han gif.
 Hun fulgte Guden trolig
 Med glade Jomfrublik.
 Udi den vene Pige
 Fandt Freia stort Behag;
 Thi blev i hendes Rige
 Ung Roska fra den Dag.

Til Balhal Thor mon ile
 Med Thialf' til megen Glæde.
 Da mon i Møde smile
 Ham Odin fra sit Sæde.
 Han hæved op sin Finger,
 Og trued, mild i Mand,
 Han sagde: „Mjolners Svinger!
 Det var paa egen Haand.

Jeg veed, hvad dig er hændet
 Hift paa den dunkle Bei;
 Jeg saae dit Die blændet,
 Men hindred Daaden ei.
 Du vilde selv dig raade,
 Det var din Stoltheds Gift,
 At takke Odins Naade
 For hver forundt Bedrift.

Jeg tænker, naar du ager
 Nu næste Gang afsted,
 Da sindig først du tager
 Din Faders Billie med.
 Du est en Helt ophøiet,
 Hvo vilde negte det?
 Dog, skuer ei først Diet,
 Da træffer Armen slet."

Derpaa et Horn han rakte
 Sin Søn, den stærke Thor.
 Gud Thor paa Mioden jmagte,
 Og mæled ei et Ord.
 Han tænkte: „Det maa være;
 Kun Daaden slet udfaldt.
 Han er min Fader fiære,
 Hans Magt gaaer over Alt."

Derpaa Sæhrimmer bragtes
 I Kæmpersalen ind;
 For Thialfe Braden lagdes,
 Han var saa fro i Sind.

Valkyrien hiin blide
 Ham bød en Velkomstdrik.
 Saa gif man ud at stride,
 Der vanked Hug og Stif.

Thor besøger Jetten Hymir.

Gud Thor, den Understærke,
 Bar tidt i Hu saa gram.
 Han lod sig Intet mærke,
 Dog tyktes det ham Skam,
 At Jetter ham turde gieffe;
 Thi vilde han sig hevne,
 I Dybet dem forstrække,
 Han folte vel sin Evne.

I blanke Baabenplader
 Han treen, hvor Odin sad;
 Han hilfed mildt sin Fader,
 Og om hans Bistand bad.
 Til Fields i Jettefeiden
 Den blotte Kraft er blind;
 Thi fogte Odin Seiden,
 Og vied Guden ind.

Til Jotunheimas Fielde
 Nu Aul=Thor atter kom;
 Dog mon han Intet melde
 Til Afa=Lof' derom.

Han vandred Beien ene,
 Saa kraftig og saa tryg.
 Han brød de Granegrene
 Hen over Dovres Ryg.

Da nu han kom mod Havet,
 Hvor Fiieldets Hule stod —
 Hift Ormen laae begravet —
 Da vogte Gudens Mod.
 Han saae sig lumst bevæge
 De skumle Volgers Bly;
 Han mærkte Ormens Lege,
 Og slog sit Blik i Sky.

Han tænkte: „Du skal ikke
 Forhaane Usa=Thor,
 Med Knuder ei omstrikke
 Den angstbispændte Jord,
 Ei giøre Somænd bange,
 Og styrte dem til Ran;
 Du lumste Edderslange
 Mig vorder underdan.“

Derpaa den Gud hugprude
 Omskabte sig til Svend.
 Hvor Hvirvelvinde tude,
 Han lagde Hielmen hen.
 Den var saa stor at skue:
 En Klippehal med Krat.
 Skiont Morgenrødens Lue
 Saae paa den blanke Hat.

Sit tykke Skiæg han kasted
 Af Hagen da paa Stund.
 Hvo havde sig formastet
 I slig en Tiornelund?
 Til Ungersvend forvandlet
 Han gif i Badmel blaa.
 At det var dristig handlet,
 Heimdal paa Buen saae.

Hen imod Troldens Hule
 Gik Thor med Rosenkind,
 Med lange Loffer gule,
 Som fløi for Morgenvind.
 Det røde Styrkens Bælte
 En Strimmel Uld var liig;
 Den høie Gud for Helte
 Betalte Svig med Svig.

Mislnær, sin tunge Hammer,
 Han som en Dye bar.
 Han tænkte kun paa Jammer,
 Hans Hevnelyst var svar.
 Han gif til Fjeldkloften
 Ved Fossens hvide Strøm,
 Hvor Hymir laae ved Groften,
 Og fik sin Morgendrom.

Med Skum og megen Rusken
 Flød søde Kildevand
 Hvidt giennem Rønnebusken
 Ud i den salte Strand.

Det maatte Bei sig bore.
 Paa Stene Jetten laae;
 Gi Vbler er saa store,
 Som Neglen paa hans Taa.

Ligned hans brede Bände
 Da med Haardusten lang
 En afflidt Steen ved Strande,
 Behængt med Afketang.
 Som Egens Bul hans Lænder;
 Hans Mund var liden ei,
 Der sad tre Rader Tænder,
 Som paa den glubste Hai.

Tæt ved den dybe Grotte
 En Eng huldsaligt laae,
 Alt paa den grønne Maatte
 Stod røde Blomster smaae.
 Ved Hækken Lammet bræged,
 Dg nipped Knop af Torn;
 Der gif i Kløver Dvæget
 Med alenlange Horn.

Da Jetten nu var vaagen,
 Dg reiste sig fra Seng,
 Da saae han Thor i Krogen
 Som en spærlemmet Dreng.
 Han sagde: „Tor du vove
 Fra Boigden dig saa langt
 I mine sorte Skove?
 Nu aander du vel trangt?“

Da svarte Svenden liden:
 „Mit Hierte banker trygt.
 Alt jævner sig med Tiden;
 Hvad vinder man ved Frygt?
 Med Mod sig Barmen hvælve!
 Mig Ingen saae saa ræd,
 Jeg turde jo vel skielve. —
 Du gjør mig ei Fortræd.

Det sommer sig en Zette,
 At vise Udelmod.
 Hvad kunde dig vel mætte
 Min ringe Draabe Blod?
 Hvad kunde det vel nytte,
 Hvis her jeg stod beflemt?
 Thi har jeg i min Hytte
 Min Driftighed ei glemt.

At være bleg og bange,
 Det klæder fielden godt:
 Bindsvinet er en Fange
 Midt i sit Pilestot;
 Det kiender ingen Hvile,
 Det føler ei til Fryd,
 Det reiser sine Pile
 Forfærd ved mindste Lyd.

Den liden Spurv er mindre,
 Langt mere svag og spæd;
 Dog det kan ikke hindre.
 Den er ei pandserklæd,

Dog løber den i Sporet,
 Dg frygter Hiulet ei;
 Den har sig ofte moret
 Paa Bondens Landevei.

Du vil mig neppe knuse
 Her i dit skumle Skiul.
 Jeg staaer ved dine Huse,
 Som næsviis lille Fugl.
 En Bid af dine Diske,
 Den snapper jeg fra Jord.
 Dg — dersom du vil fiske,
 Saa gaaer jeg med ombord."

Da Jetten drog sin Læbe
 Op til sin Dreslip;
 Han sagde: „Jeg vil ei dræbe
 Den, som mig beder: Slip!“
 Han loe enfoldigt atter
 Bed hvad der blev fortalt,
 Opslog en Skoggerlatter,
 Saa det i Klippen gialdt.

Han skreg: „I aarle Morgen
 Heel streng er Kuld og Blæst.
 Her under Klippeborgen
 Gist du kun Luunheds Giest;
 Men naar dig Havet savner
 Paa Kiolens tynde Træ,
 For filde vist du savner
 Din Kiækhed og dit Læ.“

„Det gielde maa en Prøve,“
 Gav Asa=Thor til Evar.
 „Vi vil ei længer tove;
 Siig, om du Madding har?“
 „Den Madding, du kan bruge,“
 Giensvarte Jetten glad,
 „Kan du i Haugen luge:
 En Raalorm paa et Blad.

Men er ei Orm paa Blade,
 Jeg dog et Middel veed:
 Grav med min mindste Spade
 I Torvemosen ned!
 Om Orme maa du lede;
 Tag saa din Skiortenaal,
 Og bid den til en Mede!
 Selv stanger jeg nu Aal.“

„Ja, Ormen skal jeg finde,“
 Giensvarte Thor i Harm;
 „Og Aalen sig skal vinde
 Heel smidig om min Arm.
 Nu bør ei længer toves,
 Hvis mig tillades kan
 At tage, hvad behoves.“
 „Ja!“ svarte Klippens Mand.

Da gif den Vældighøie
 Paa Eng til Troldens Dyr,
 Hvor med et skummelt Die
 Ham mødte værste Tyr.

Den vendte Hornets Ender
 Mod ham med opbragt Hu;
 Han greb med begge Hænder,
 Og brød dens Hals itu.

Med Hornets høie Sæde,
 Med Tyrens Hovedknub
 Nu saae man Thor at træde
 Hen over Gierdets Stub.
 Han bar det let paa Raffen,
 Han vandred hen med Hast,
 Thi Hymir alt i Smakken
 Oploftede sin Mast.

Da Jetten Tyrens Hoved
 Paa Svendens Skulder saae,
 Han høit hans Kræfter loved,
 Og stak i Bølgen blaa.
 Han brugte vel sin Aare,
 Og Thor vel brugte sin,
 Thi iilte Kiolen saare
 Med Susen og med Hviin.

Da tænkte Thor hiin høie:
 „Hvis jeg kan Ormen naae,
 Og i dens lumste Die
 Til Næbbet Mielner slaae,
 Da vil jeg meer mig glæde
 Paa denne stille Dag,
 End om i Herresæde
 Jeg hørte Baabenbrag.

Al Verdens Qual og Smerte
 Kun kommer fra den Snog.
 Den spænder Jordens Hierte
 Af sides i sin Krog.
 Al Angst og fæle Syger
 Flød fra dens Huggetand;
 Dens Pest i store Byger
 Gaaer over Sø og Land.

Naar Manden savner Kræfter
 I hidsig Feberglød,
 Og naar han tænker efter,
 Og føler nær sin Død,
 Og naar hans Hustru læser
 I brustne Blik: Farvel!
 Da Midgardsormen hvæser,
 Og ryster sine Skæl.

Naar Qvinden mat, bedrøvet
 Har Barnet ved sit Bryst:
 Nys ligte det i Lovet
 Et Uble, rødt i Høst;
 Nu vil det meer ei die,
 Dets Die sluffes brat —
 Da kan ei Ormen tie,
 Den hvæser i sin Nat.

Da bugter den sig gierne
 Fra Norden og til Syd.
 Er iiskold Mandens Hierne,
 Da viser den sin Fryd.

Dg naar en trofast Veiler
 Paa Baalet seer sin Mø,
 Da Skummet aldrig feiler
 Paa Midgardsormens Sø.

Alle de lumste Snoge
 Paa Jorden fiern og nær
 Udskæffes af den Laage,
 Som Ormen avler her.
 Den største Kampeslange
 Paa fierne Sydens D,
 Som Dren ei kan stange,
 Er af det samme Frø.

Den vinder sig med Halen
 Omkring det tykke Træ;
 Saa strider den i Dalen,
 Dg sluger Markens Fæ.
 De mindre, lige bistre,
 Med skionne Farvers Plet,
 Mens deres Dine gnistre,
 Fordærve Askurs Æt.

Som Blomster er at skue
 Den Ham med Striber paa,
 Beklædt med Rosens Lue
 Dg med Violens Blaa.
 De under Hækker stirre
 Med sød, forgiftig Dunst,
 Dg Fuglene forvirre
 Med deres Hexekunst.

Fenris er fæl tilviðse,
 Den fule Nattens Ben;
 Heel tidt fra Klippens Tøse
 Til Hel han styrter Mænd.
 En Stimand er hans Hyrde,
 Han er sin Hyrdes Hund;
 Naar Røveren vil myrde,
 Han tuder i sin Lund.

Mod Løven, Dyrets Konning,
 Han avled Tigren strax.
 Før Biørnen slifte Honning
 Uskyldig bag sin Tax,
 Han avled, for at røve,
 Hæne, Los og Ræv;
 Da maatte Biørn og Løve
 Vel gaae i Striden giæv.

Fenris ved Nattetider,
 Saasnart han Liget seer,
 Strax i sit Udsjel slider;
 Dog skader Drmen meer.
 Thi vil jeg den forøde,
 Paa det ei Askurs Ut
 Skal vorde Drmesøde,
 Og tabe Kraften slet.

Med Sundhed skal de gange
 Til Freia, Siofn og Hnos;
 Og naar de blier for mange,
 Saa skal de ærligt flaaes,

Som Kæmper vorde vrede,
 Men hidses ei af Had:
 Er Sværdet af sin Skede,
 Er Hiertet lige glad.

J Rækker skal de storme
 Da mod hverandre kæk,
 Og ingen Havets Orme
 Skal fylde dem med Skræk.
 Som lystige, muntre Svende
 De vise deres Mod,
 Kæmpt mod hinanden rende,
 For at udgyde Blod!

Og naar da Blodet flyder,
 Skal jeg paa Skyen staae;
 Mit Tordenskrald betyder,
 At de til Balhal gaae.
 Der skal dem Møden smage,
 Der har de intet Savn,
 Og Bragi skal gientage
 Med Glæde deres Navn."

Saa tænkte Thor, og hasted,
 Og roede ivrig fort;
 Det salte Vand han kasted
 Saa vredt fra Aaren bort.
 Alt som i Harm han tænkte,
 Han roede fort i Harm,
 Med Bolgerne bestænkte
 Sin Skulder og sin Arm.

Han vilde Jorden løse;
 Men Jetten ræd paa Stand
 I Baaden greb sin Dse,
 Han sad alt dybt i Vand.
 Han raabte: „Ro ei længer!
 Hvad holder du for Huus?
 Vi sætte til med Stænger,
 Med Mast, med Mand og Muus.“

Thor sagde: „Vi maae giøre
 Endnu et lille Kast,“
 Slog Jetten paa sit Dre
 Med den afbrukne Mast.
 „Nu,“ skreg den vilde Jette,
 „I Fald du længer roer,
 Da vil du snarlig sprætte,
 Hvor Jormungarder boer.“

„Jeg frygter ingen Orme,“
 Sang Thor, den Skipper god,
 „Og Nordens værste Storme
 Afkøle kun mit Blod.
 De hilse mig saa friske;
 Her standse vi paa Dyb.
 Nu skal vi snarlig fiske
 Skælbugtet feige Kryb.“

Med disse høie Tanker
 Han løfted i sin Hede
 Det tunge Jettens Anker,
 Han brugte det som Mede.

Han Tyrens Hoved satte
 Paa skarpen Ankerkrog.
 Ei Jetten kunde fatte
 Endnu hans Gudesprog.

Da tog han af sit Bælte,
 Han brugte det som Snor;
 Den høie Gud for Helte
 Slap Angelen fra Bord.
 Han bandt den ene Ende
 Af Bæltet om sit Liv,
 Saa lod han Snoren rende
 Til Dybets grønne Siv.

Chors Fiskeri.

Ormen laae paa salten Bund i Havet,
 Strengt i Dybets Fængsel avet,
 Bag Steenplanterne begravet.

Over ham flød fri og driftig Hvalen,
 Men i mørke Bølgedalen
 Beed han slugen sig i Halen.

Læt besat med Brust og Knokkelringe
 Kan han dog ei Bugten tvinge,
 Kan ei hæve skellet Bringe.

Lumsk han maa bag vaade Planter dukke,
 Søvnig maa han Dine lukke,
 Dybet tidt har hørt ham sukke.

Bandet dækker for ham Himlens Buer.
Som en Bjorn paa Labben suer,
Bider Stierten han, og truer.

Musling, Osters, som ei Pladsen vrage,
Sætte sig i Bankers Rage
Som et Skiæg om Ormens Hage.

Med sin Krop han knuger vaade Ryster:
Bandet stiger, Jorden ryster,
Nastrondsdybet sig forlyster.

Glædens Rue frem af Hekla vælter;
Røden Sod, som Stenen smelter,
Størfner sig til Biergets Bølter.

Bandet slaaer i Ormens Mankeloffer.
Som han ligger nu og rokker,
Dg forventer Ragnaroker,

Åabner Diet han paa venstre Side,
Bender ud det fæle Hvide:
Maddingen han seer nedglide.

Lyrens Hoved ham i Møde svæver,
Dorff sin Hovedknub han hæver,
Hungeren at stilles kræver.

Om den skarpe Krog, om stærken Anker
Bider døsig han i Tanker
Med de haarde Gummers Planker.

See, da trækker Thor i Meigingarder.
I de sorte Ganens Barder
Bider Hægten, som en Barder.

Ormen føler draget op med Bælde
 Banden, mosbegroet af Velde,
 Fra sin Afgrund's dybe Fielde.

Stærkt han knuger sig med faste Bugter,
 Ankeret med Gift befugter;
 Men hans Kæmpen Intet frugter.

Ufa=Thor en Fisker er med Kræfter,
 Ormen med opladne Kræfter
 Give maa for Styrken efter.

Hovedet sig hæver over Vandet:
 Gysen giennemfarer Landet,
 Bølgen blander sig med Sandet.

Som naar Nastrond aabner sig, og brænder,
 Høit i Sky han Svælget vender
 Med de lange Huggetænder.

Høire stort, og lidet venstre Die,
 Ringene sig farvet bøie,
 Som paa smidig Bandsjertrøie.

Kiæven gaber. Med den svulne Gane
 Dragen efter gamle Bane
 Galer, som en Kæmpehane.

Luftten bliver qualm af Svælgets Tørke.
 Da den Gud, som Helte dyrke,
 Først iførte sig sin Styrke,

Spændte mere fast om Lænd sit Bælte;
 Baaden truer med at vælte,
 Herlig steg den Gud for Helte.

Fiernt i Sky sit Hoved op han hæver,
 Kykker til — og Ormen bæver,
 Blodet strømmer af dens Kiæver.

Baaden brister; med sin Fod paa Bunden
 Thor har atter Fæste funden,
 Trækker Ormens Ryg fra Grunden.

Slangen brøler, Diet blodigt flammer.
 Mufa=Thor med løftet Hammer
 Truer Niffelheim med Jammer.

Da nu Jetten saae den store Fare,
 Tænkte han: „Jeg maa bevare
 Kryberen for Viergets Skare.

Er ei spaaet, at den skal dæmpe Kraften?
 Mfa=Thor den sidste Aften
 Daane skal for Eddersaften.“

Da den lumske Trolde med Ulverynker,
 Ræd, fordi alt Baaden synker,
 Og fordi den Fangne klynker,

Tog sin Daggert frem, det skarpe Bærge,
 Som i Nordens dybe Bierge
 Smedded ham de kloge Dverge;

Gav sig til paa Bæltets Snor at file —
 Da sank Miolner tyve Mile
 Ind i Slangen med sin Kile.

Havet mørknes, Graneskoven ryster,
 Raster Lov paa sine Kyster;
 Mfa=Heimdal sig forlyster.

Grønt i sorte Ekker brændte Buen.
 Heimdal stod paa Farveluen,
 Gladsforbausset ved sin Skuen.

Regnen pidsted, Thor i Skyen lyned.
 Solens Die, glad ved Synet,
 Stak igiennem Taagebrynet.

Asa=Thor sin Hammer atter hæved.
 Da den fule Jotun bæved,
 Ormen lydt sin Redning kræved.

Jettens Staal kan ikke Bæltet tvinge;
 Da med Svømmefinneres Binge
 Bladsker han til Ormens Bringe,

Filer med sin Kniv paa Jernet selve —
 Heimdal maa paa Buen skiælve,
 Himlen maa sig kulsort hvælve.

Jernet brister, Ormen synker atter.
 Da sang Asa=Lokes Datter
 Høit sin Seierssang med Latter.

Jetten flygter i sit Bierg paa Landet.
 Thor til Bæltet gaaer i Vandet,
 Kalder Niffelheim forbandet,

Skummer, vader i de salte Bølger,
 Gi Forbittrelsen fordølger,
 Dybet han med Lyn forfølger,

Haaber, han har Slangen Døden givet;
 Men den smutter under Sivet,
 Daaner vel, men redder Livet,

Hæver atter Kammens Bølgeloffer,
Ligger paa sin Steen og rokker,
Og forventer Ragnaroker.

Opbragt kaster Thor sin Hammer efter —
Næbbet sig i Skællet hester.
Ha, de skionne spildte Kræfter!

Uden Hammer Thor maa gaae tilbage.
Mjolner under skægget Hage
Skiuler sig paa sælen Drage.

Lofe fatter Elskov til Sif.

I Balastialf sad Lofe længe,
Han kieded sig, lod Hovdet hænge,
Ei Balhals Glæder meer ham smage.

Man seer ham selv Sæhrimmer vrage;
Han bittert leer, og spotter Guder.

Det skumle Bli ei Godt bebuder,
Sit Buskebryn han ofte sænker,
Paa Asa=Thor han stedse tænker.

„Du drog paa Eventyr, du Stærke!
Men lod for Lof' dig Intet mærke.“ —
Sligt kan ei atter Lofe glemme.

Han føler ingensteds sig hjemme,
Og derfor lyster ham at fare.

At følge Thor i Harnisk klare,
 Det smigrer ham, det maa han lide.

At gaae med Kampens Gud ved Side,
 For ham at bære staalblank Bante;

Som Misteltein, den Snylteplante,
 I Eggestammens Rist at trives,
 Derved han styrkes, og oplives.

Thi skøndt han mægtigt Guden hader,
 Dog Glandsen af den Høies Blader
 Bestraaler ham i Vinnekiolen.

Som Maanen faaer sit Lys fra Solen,
 Han lader sig af Thor bestraale.

Ei Askurs Børn saa langt kan maale,
 De tage Begge dog for Guder.

Nu sidder han, hvor Hulen luder,
 Og pønser dybt, og vil sig hevne.
 Til Dandskab har han altid Evne. —

Asynierne gaae at bades.

Han mægtigt af Gudinder hades,
 Thi han er seig og lumsk tillige;
 Sligt elsker ingen Biv og Pige.
 Men Blodets Ild han mangler ikke.

Han følger dem med drukne Blikke
 Til Dammen, som af Lovet frandses;
 Der seer han, hvor paa Græsset dandses.

Den skionne Freia Siofn omsvinger;
 Dg Ydun, Gir med Fuglevinger
 Saa yndeligt paa Blomster hoppe.

De svinge de sneehvide Kroppe,
 I Græsset Klædebonnet falder.

Alt, hvad i favren Ungdoms Alder
 Forlyste kan, det Lofe skuer:

De runde Barmes faste Buer,
 Dg fyldig Lænd, og smekke Midie.

Saa rank og smidig som en Vidie,
 Hver vender sig mod Lofe ofte.

Dg Ingen skjuler Bryst og Hofte;
 De veed ei, at den Lumske titter.

Som Svaner, der med Dunet hvidter
 Den stille Dammens mørke Bølge,
 Saa svømmer dette Pigefølge;

I Luften liig Trækfugles Skare,
 Naar bort den vil fra Norden fare,
 For hist et Sommerland at finde.

De ofte Arm i Arme vinde,
 Dg dukke ned som vilde Vænder.

De bruge de sneehvide Hænder,
 Som Svømmefinner Bølgen trykke.

Dg Bølgen skummer ved sin Lykke,
 Men sortner strax i stillen Flade,
 Fordi de Skionne den forlade.

Men den, som Lofe meest betragter,
 Hvem han i Dag for skionnest agter,
 Er Sif, den Aul-Thors høie Frue.

Han blusser ved en Biv at skue,
 Saa mægtig og saa skion tillige.

Thi ei behøver hun at vige
 I Deilighed for nogen Dife,

Undtagen Freia, som den vise,
 Den stærke Odin Livet skienkte,
 Da han paa Verdens Glæde tænkte.
 Med Freia kan ei Sif sig maale.

Hun har ei denne søde Straale
 I Diets Blaa, som Hiertet smelter,
 Dg ligner Maanen, naar den vælter
 Sit Skin paa Glommens Aftenflade,
 Nedsænkt igiennem Birkens Blade.

Stærk er hun, stor, en høi Heltinde,
 Dg dog en ægte Danneqvinde.

De brede Skuldre, melkehvide,
 De-fulde Arme, til at stride
 Dg til at kryste elskovshede,
 Til Kamp og Glæde lige rede.

De Skuldre Lof' i Dine stikke.
 Hun turrer med de stolte Blikke
 En stærk, en aldrig næret Lue.

Tæt Dienbrynets stærke Bue
 Er sammenvoyet under Panden.

Det vilde skæmme hver en Anden,
Men Sif det gier en Ynde mere;

Det mærker hende ud blandt Flere.
Den høie Siæl paa disse Bryne
Tidt vugger sig, og blier tilsyne.

Ei hendes Barm er veltystfyldig.
Hun skuer stolt og ligegyldig,
Dg store Hænder har Gudinden,

Men hvide, som i Nattevinden
Nysfalden Sneer paa Klippeaasen,
Som allerfinest Duun paa Gaasen;
Dg Negler som lombardske Nodder.

Fast staaer hun paa de skionne Fodder,
Dg langt og glandsfuldt falder Haaret,
Til Hælen i en Fletning baaret.

Us-Lofe seer fra Bogestubben
Thors Biv, saa frisk som Rosentoppen.

Da tænker han: „D, hvis jeg kunde
Engang kun trykkes af den runde,
Den hvide Arm i Birkelunden!

D, hvis jeg turde klæbe Munden
Engang mod disse Læber røde,
Der aldrig knibe sig i Møde,
Men aabnes kiæft, mens Diet brænder,
Dg vije tvende Rader Tænder,
Som intet Rovdyr har saa friske!

Dg medens Thor gif ud at fiske,
 D, kunde jeg ham dog til Skamme
 I Dammen fiske med det samme!"

Saa tænker han, og slu sig skiuler,
 Thi Sif gaaer hen til sine Huler
 Paa Dovrefield, hvor Birken hvælver.

Af Attraa stærkt den Blege skiælver,
 Imens med guldbaldyret Kofte
 Hun sig bedækker Bryst og Hofte.

Hun sætter Hielmens blanke Hule
 Fast trindt omkring de Lokker gule,
 Lidt mørke dog endnu af Bandet.

Han følger hende fiernt paa Landet,
 Seer hende gaae i Biergehallen,
 Hvor Fossen med en selsom Skralden
 I Sovne strag den Skionne dysjer.

Men Binden trækker ind, og kysjer
 De fugtige Lokker under Kyse,
 Dg gjør dem atter gyldenlyse.

Hvad Sif og Loke taltes ved.

Loke.

Tilgiv tvungne
 Træl af Elskov,
 At han dig atter
 Afsæl finder!

Vil du ei vorde
 Billiens Frister,
 Bringe du Brand i
 Blodet aldrig!

Sif.

Dør opdirker
 Dristig Tyven;
 Er Hul i Hulen
 Hærjer Musen.
 Snedig Sønnen
 Svigter ei Lofe:
 Lumsk sig til Leiet
 Loptur stæler.

Lofe.

Meden møder til
 Mund for Fisken,
 Sag udsættes som
 Snare for Ræven.
 Fanges Fisken,
 I Fælden Ræven —
 Lofe lokkes af
 Qvindeloffer.

Sif.

Hent i Hulen din
 Hustru, Lofe!
 Signi dig snøre med
 Sorte Lynghaar.
 Beed du Angerbod
 Beile vorde!
 Midst hun negter ei
 Næring Dnsket.

Lofe.

Eddif'æblet
 Wdes i Hunger,
 Nder ei Ndu
 Indig Frugten.
 Bær ei vranten,
 Bæneste Dife!
 Beilerens Bøn lad
 Barmen smelte!

Din Husbond hist paa
 Havet fister,
 I Jettens Jolle
 Jager Hvalen.
 Aft han atter
 Agter kun fage,
 Leger med Lagen,
 Længes hiem ei.

Bandre lad ham
 Beiene sine!
 Deilige Diis! og
 Dine du søge.
 Herligt Hulen
 Hvælver med Lov sig.
 Leiligheden
 Er Længsler's Læge.

Sif.

Mindes du Mimers
 Maaltid, Lofe?
 Jisbægret bragte jeg
 Dig paa Bænken.

Uf Isens Bæger,
 Skumle Boler!
 Utter dig Sif
 Foragten skienker.

Gaf, du Guderø
 Gustne Fiende!
 Tvinge dig Taabe
 Thor skal hurtig,
 Stivt dig spænde for
 Stormen i Natten
 Mellem de mørke
 Misens Graner."

Qvad saa Qvinden, den
 Riække Disa,
 Bredt fra Boleren
 Bort sig vendte.
 Roligt Ryggen
 Rakte mod ham,
 Sov saa sødeligt
 Sif paa Leiet.

Heed. af Harmes
 Haaret da tog han,
 Fyldige Fletning
 Flød fra Raffen.
 Isens Skove
 Sagen meied;
 Bludselig Pragt fra
 Panden rulled.

Let i Luften sig
 Løstet Løse,
 Glad ved Ranets
 Gyldne Gave;
 Holdt i Haanden
 Haarpryd=Glandsen,
 Bidt for Binden
 Bisted Svævet.

Boleren blussed, som
 Boldt af Ilden,
 Dunstomkrandsjet paa
 Dalens Himmel;
 Naar i Natten
 Nær den lyser,
 Svævet da synker
 Straaleflammet.

Hvor han henfløi,
 Haaret nedfaldt,
 Ux paa Ugeren
 Fanged Straaler.
 Deraf danned sig
 Duun paa Uret;
 Stivt det storkned, som
 Skiæg paa Kornet.

Hvor han henfløi,
 Haaret nedfaldt,
 I Herthedalen,
 I Gudbrandsdalen.

Finge deraf de
 Fagre Piger
 Guldhaar-Gaven i
 Bøndergaard.

Blaffet bare de
 Beile vene
 Før hver Fletning, som
 Finneqvinder.
 Guldhaarfagre, som
 Gefion og Freia,
 Blev fra den Tid
 Bønderdøttre.

Loke skaffer Aser Klenodier hos Dvergene.

Han sad i Hallen og tænkte derpaa,
 Hans Hevn ham glædte saa saare:
 „Naar Sif sig nu speiler i blanken Na,
 Da fælder hun modige Taare.

Med hviden Haand hun fletter ei meer
 De Loffer saa gule, saa lyse;
 Naar hun sit Hoved i Floden seer,
 Da vil hun snarligen gyse.“

Som saa han sad under Granens Green
 Ved Hulen, listig som Ræven,
 Da knaged i Nord den stærke Steen,
 Og Jorden dundred med Bæven.

Da vidste han vel, hvad det betød,
 Han mærkede, Thor var kommen;
 Brat som en Lag han sig smidig skød,
 Og sprætted med Angst i Glommen.

Men Thor neddukked som Maage sig,
 Og fanged med Næbbet Lagen;
 Han raabte: „Røver! jeg kiender dig,
 Nu skal du bløde for Sagen.

Jeg knuser dig hvert af dine Been,
 Som Møllen Meel under Hiulet.“
 Da var ei Løke ret længe seen,
 Han kastede Trylleskiulet.

„Hvad vinder du ved, hvis du mig slaaer?“
 Sang han, heel listig i Sinde;
 „Det skaffer ei Sif et eneste Haar,
 Du favner en skaldet Qvinde.

Hvis du tilgiver mig denne Spøg —
 En Spøg jeg kalder det ene —
 Da sværger jeg dig ved Urt og ved Løg,
 Ved Møsset paa Bautastene,

Bed Odins Die, ved Mimers Bæld,
 Og ved dit mægtige Bærge,
 At jeg vil vandre til hule Field,
 Til Frænderne, mine Dverge,

Og skaffe din Sif igien et Haar
 Af Guld, før Dagen er omme,
 Saa hun skal ligne den unge Vaar
 Med Græssets forgyldte Blomme.“

Gienstvarede Thor: „Du sværger, Træl!
Bed Hammeren, som jeg savner;
Som vidste du det ei saare vel,
At Ran den i Havet savner.“

„Saa vil jeg skaffe dig Hammer ny,“
Sang Lofe, „herlig at føre;
For den skal alle de Trolde flye,
Som du kun lyster at røre.“

„Ha,“ raabte Guden, „en herlig Seir!
Nei, dig nu vil jeg forøde;
Jeg kom herhid med min Staldbroder Freir;
Vi give dig Ravne til Føde.

Han tager dig ved dit Skulderblad,
Jeg slaaer mit Tag i det andet;
Saa splitte vi dig for Vinden ad,
Dine Lemmer skal følge paa Bandet.“

„D, skaan mig, Freir, du venlige Drot!“
Sang Lofe med Bøn og Klage;
„Jeg skienker en Ganger dig paa dit Slot,
Hvortil ei Verden har Mage.

Den fører dig rundt om Jordens D,
Saa smidig som Tigerkatten,
Den svømmer med dig paa saltens Sø,
Som Sild den lyser om Matten.“

Bed flige Løfter, som han besvor,
Lod Thor og Freir sig formilde.
Saa steg han ned i den sorte Jord
Igiennem den kolde Kilde.

Han krøb, saa smidig og glat som en Aal,
 Fra Kilden i Biergets Bue,
 Hvor Dvergene stod og hamrede Staal
 Ved Svovlets blaalige Lue.

Saa flittige vare de Dverge der
 Dybt i de hvælvede Haller.
 Med Skjoldskind for af det sorte Lær
 De gif og støbte Krystaller.

De smelted Sandet ved Ildens Glød,
 Og rørte med Rosengrenen;
 Deraf de danned Rubinen rød,
 Indfilet i Klippestenen.

De samlede en Bunke Violer smaae,
 Dem pluffede Dvergekonen;
 Dermed de farved de Stene blaae,
 Som Dan fik siden i Kronen.

Af saftige Græs de fogte Sod,
 Da skinte den Edelsteen saare.
 De dryppede Perler med roligt Mod
 Af Enfers og Emaabørns Laare.

Rundtom i Hulen man mærkede vel,
 At Kæmper tilforn havde leget,
 Thi Steenlag hviled paa Muslingeskæl,
 Og Fisken i Leret var præget.

Hist nogen laae en Jettindebarm,
 Rødbraun i Solen, forstenet.
 Her sang Biergfossen med megen Larm
 Sine Viser om Kævebenet.

Lil Kalk forvandlet ved rislende Vand
Udstaf det af Fieldekanten;
I Kiæverne var langt stærkere Tand,
End Tænder paa Elephanten.

Da Lofe sit Grinde røgtes nu,
Strax Dvergene gjorde sig færdig.
De raabte: „Lofe! vor Drot est du,
Dg vel vore Gaver værdig.“

Thi toge de frem et Bildsvineskind,
Det bedste, de kunde vælge;
Paa Skorsteensilden de gjorde Bind
Med pustende Blæsebølge,

Dg sloge med Hammeren Slag i Slag,
Saa Funken af Skindet knitted.
Men Lofe, fortæret af skumle Nag,
Var dybt i Hjertet forbittret.

Det ærgred ham, hvad han selv tilbød,
At give Guderne Gave;
Han tænkte: „De skal af Biergets Skjød
Dog ei fuldkomne dem have.“

Brok traadte Bælgen, og Sindrig slog,
Saa Gnisten af Skindet springer.
Da Lofe Forvandlingen sig paatog,
Dg blev en Flue med Binger,

Dg satte sig paa Bælgtræderens Haand,
Dg gav sig slem til at stifte;
Men haard var Huden, og haard hans Aand,
Bælgtræderen ændsed det ikke.

Da toge de frem af Luen alt
 De Bildsviins herlige Første:
 Til Freier den livsalige Galt,
 Den straalende Gullinbørste.

Naar Maanen har Jordens Dal forladt,
 Den Kornmoen=Glandsen paatager.
 Han rider paa den i mørke Nat,
 For tro at vogte sin Ager.

Saa lagde de Guld paa Bolten hen,
 Det var kun et lidet Stykke;
 Men da de toge det ud igien,
 Det blev det deiligste Smykke.

En jævnglat Ring af røden Guld,
 To Hænder krysted hinanden.
 En Blomst af Edelsteen underfuld
 Var indlagt kunstigt paa Randen.

Den Ring var stor, og af fielden Bægt,
 Thi Odin skulde den bære;
 Han Drotten var for Asernes Slægt,
 Ham skyldtes den høieste Ære.

Selv eier han Alt, stor er hans Magt,
 Til Gavn kan man Intet ham lave;
 Thi smedded de ham en Ring til Pragt,
 Og hylded ham med en Gave.

Man fiendte den lidet ved een Gang brat
 At see den i Dvergenes Rige:
 Den eier en Dyb, hver niende Nat
 Den drypper otte, sig lige.

Trolovede Bar ved Baldur har
 Tidt Odin med Ringene trøstet.
 Da Fromhedens Gud man til Baalet bar,
 Laae Trofskabringen paa Brystet.

Nu lagde de Dverge Jern paa Bolt,
 De brugte dertil ei Lue,
 De hamred det ud, saa sort, saa koldt,
 For at det ret skulde due.

Da Lofe nu saae, hvor det Jern fik Kraft,
 Dg hvor det varligt blev handlet —
 Det var en Hammer med stærken Skafst —
 Da han sig atter forvandlede,

Dg foer som Bremse med smertelig Braad,
 Dg flagede i Blæsevinden,
 Stak Smeden i Panden med skarpen Odd,
 Saa Blod ham trilled paa Kinden.

Da jog ham Dvergen med Haanden bort;
 Ei Hamren blev ganske færdig,
 Thi Skafstet paa den var noget kort,
 Dog fandt man den Guden værdig.

Nu kom med Guldet en Dvergeslof,
 Dg gave det til Dverginden;
 Hun satte, som Hør, det paa sin Rok,
 Hvis Hiul hensused for Binden;

Dg spandt, og spandt, mens Guldtraaden randt
 Til Haar for den deilige Dife.
 Hun snurrede, og sang ved Kilderens Klang
 En underlig Spindevise:

„Gudinden i Baar skal bære sit Haar
 Heel frit for Binden herefter,
 Ei flette det meer, at yndig sig teer
 Dets Glands med herlige Kræfter.

Hver Evend, som det saae fra Himmels Blaa,
 Hans Hierte skal Haarene fange.
 Selv Lokkerne ei paa veneste Frei
 Redbølge saa bløde, saa lange.

Skiondt Guldet er dødt, saasnart det har mødt
 Gudindens Tinding, den høie,
 Det levende blier, og efter sig gier,
 Dg lader, som Hørrer, sig bøie,

Beholder sin Glands i Bindenes Dands,
 Dg lader sig aldrig udrykke;
 Som Middagens Skin, det svøber sig ind
 Bag Hielmens ludende Skygge.“

Saa sang hun, og gif med ydmyge Blik
 For Thor, og rafte ham Haaret;
 Paa Lokken han saae, og maatte tilstaae,
 Saa fager var ingen baaret.

Fra Bierget hvalt nu Freir paa sin Galt,
 Dg Thor med Haaret og Hammer
 Til Valhalla foer, hvor Hærfader boer
 I Ufsæts salige Flammer.

Da satte paa Sif, liig Tang paa en Rif,
 Eig fast Guldhaaret paa Stande,
 Dg monne sig slaae i Lokker saa smaae
 Om den høie, den hvælvede Pande.

Paa straalende Thing fik Odin sin Ring.
 Man tilgav Loke sin Brøde;
 Men snart dog igien Biergtroldenes Ben
 Maa for sin Troløshed bøde.

Oduns Ran.

As-Odin ud med Hænir drog,
 Og med Loke, den Svend i Dphav stærk;
 De Menneſteſtiffelser dem paatog
 (Vil du kiende din Mand, prøv ſelv hans Værk).
 Af at ſidde paa Stol i Hlidſkialfs Slot
 Var Odin træt, den opmærkſomme Drot;
 Som Vandringſmand i Skyggernes Løv
 Han aander, og føler ſelv ſig Støv.

De reiſte paa Field, giennem Drkners Dal,
 Hvor Sneen hvirvlede Bierget ind,
 Hvor en Jiſbiørn, ſtor ſom en liden Hval,
 Saa eensomt ſtod i ſit hvide Skind.
 De agted ham ei, gif ham forbi,
 Saa tillidſfuldt ad natlige Sti.
 Han folte den ſkiulte Guddom nær,
 Og plumped ræd under Iſens Skiær.

Saa ginge de frem, til Sneen veg
 For det grønne Græs og for Blomſt og Korn.
 Ei længer Fieldet nøgent ſteg,
 Det var flædt med Gran og med Birk og Torn.

Ei hængte paa Taget frosne Tap,
 Hvor i Røgen slumred den skrumpne Lap.
 Af Biælker Husene stærkt og trygt
 I Dalene stege, med Skionhed bygt.

I Slæder ei meer med stærken Reen
 Dem mødte Finner med svarten Haar.
 Jernhoven glindsed fra Hestens Been,
 Dg vældigt kneiste Jarlers Gaard.
 Dg paa Bolstret laae bag Biælkers Muur
 Den yndige Brud i sit Jomfrubuur,
 Mens Lærken floited sin aarle Sang,
 Dg Uglen i Granen til Tausshed tvang.

Hen Taagen faldt paa Dalens Græs,
 Med Perler sprængt var Blomst og Straa.
 Den liden Smaadrenge drev Bondens Gæs,
 Dg Dyrerne drak af klaren Na.
 Nu tøired han dem i grønne Bæng,
 Til Gaarden atter løb Bondens Dreng.
 Men Guderne sadde paa Græssets Bold,
 Som modige Kæmper med Sværd og Skjold.

Da smilte Seiersfader, og saae
 Til Lofe, som bleg ved Siden sad.
 Han sagde: „Saavidt jeg kan forstaae,
 Dig lystet at lange til Bondens Fad.
 Jeg selv er hungrig, jeg negter det ei,
 Det trætter, at vandre den lange Bei;
 Fra Vardø droge vi for en Stund
 Til Gudbrandsdalens Birkelund.“

Da meldte Lofe: „Saafremt du vil,
 Saa laver jeg snart et Maaltid her.
 Vi har jo Alt, hvad der hører til,
 Thi Dren brøler paa Bangen der;
 Jeg lister mig snu, forvovent giævt,
 Til Stegerset hen, som røden Ræv,
 Og henter Smørret af Bondens Fad,
 For vel at stege den lække Brad.

Imens maa Hæmir Dren slaae,
 Og gyde dens Blod i Jordens Skiod,
 Med Daggerten Huden varligt slaae;
 Jeg henter i Dvnen de varme Brød.
 Maaskee du selver, o Ufsæts Drot!
 Redlader dig til, hvad kun er smaat:
 Slaaer Funken ud af den liden Steen,
 Og nærer Flammen med Riis og Green.“

Da svared Odin bag sin Gran:
 „Jeg mærker, jeg mig til Jord har skabt;
 Thi Mennesket lever kun af Ran,
 Naar Een har vundet, har Andre tabt.
 Belan, saa skynd dig paa letten Hæl,
 Og følg din daglige Drift, og stjal!
 Hvis Bonden kiendte sin Giest som Gud,
 Jeg tænker, han slagted os selv sin Stud.“

Da Hæmir slagted, og Lofe løb
 Til Fadeburet i Bondens Huus;
 Igiennem Sprækken han smidig krøb,
 Og fyldte med friske Smør sit Kruus.

Han Brødene tog i hviden Dug,
 Vel sigtet af den fineste Rug;
 Og da han paa Veien kom forbi,
 Han hentede Æg i en Hønjesti.

Imidlertid var ei Hæmir seen:
 Den Dxe slagtet i Snor han bandt,
 Og tridsed den op i Træets Green.
 Sig Indvolden ud af Bugen vandt.
 Fra Ryggen han Skindet hænge lod,
 Og tvætted ved Kilden Alt for Blod.
 Han snitted med Daggerten pæne Skaar,
 Og Talgen blomstred ved fede Laar.

Men Seiersfader med milde Smil —
 Han, som bevæger Solen stærk,
 Som tænder Ild i dens Flammepil,
 Og lærer den øve sit Kæmpeværk;
 Han, som sin Glands fra Solen slaaer,
 At mildere den til Maanen gaaer,
 Og springer fra den i Gnister smaae,
 Naar Natmulm dækker Himlens Blaa:

Ham mored det nu, med Staal og Flint
 At lokke de røde Gnister frem,
 At fange dem op med trøstet Splint,
 Og med Riisqvisten at nære dem.
 Og da nu Røgens hvide Dvalm
 Udviklede sig af Spaan og Halm,
 Og blev en Flamme, der steg med Lyst —
 Da glædte sig Seiersfaders Bryst.

Med Laaren herlig i Diets Blaa
 Han hæved sit Blik med Guddomsfiær,
 Og raabte: „Selsom i det Smaa,
 Som i det Store — fiern som nær!
 I Draaben Wgir, som i sin Sø,
 I Solen Odin, i Gnistens Frø!
 Min Søn! naar drabeligt lyner du,
 Hvad gjør du da meer, end jeg gjør nu?“

Nu vendte Loke til dunklen Skov
 Tilbage med Smør, med Wg og Salt,
 Og glædte sig mere ved sit Kov,
 End om man havde forært ham Alt.
 Og Ræven, Besfelen, Rotten kom
 Af deres Huler, og saae sig om,
 Og sagde: „Der gaaer vor Gud saa let,
 Han lærer sit Folk at sticæle ret.“

Men Odin loe, og tænkte: „Jeg skal
 Giengielde vel, hvad Loke forbrød:
 Paa Bondens Ager i Tusindtal
 Skal Kornet betale de tagne Brød.
 Og Hiorden skal stonne med Yverne spændt,
 Saa veed jeg, Smørret er vel fortient.
 Og for det Salt, vi her har søgt,
 Jeg skienker de Smaaborn Vid og Kløgt.“

Nu hugged Hæmir Bovene fra,
 Men Loke skured skarpen Spær;
 I Overdrevet han søgte da
 Til Stegevenderen Kløftetræer.

I Muld han stak de Grene to,
 Saa at han Spydet vel kunde snoe.
 Han spitted Stegen, ved Ilden stod,
 Og dreied, og drypped den vel med Sod.

Men som han nu stod, den fløgtige Rok —
 Med Hæmir Odin gif vidt omkring —
 Og tænkte, Stegen snart havde nok,
 Og prikked deri med Daggertsting;
 Da flød end Blodet af Riødet ud,
 Som om det var paa en levende Stud,
 Og skiondt han næred sit Arnested,
 Blev Luen kun mere mat derved.

Som nu han løfted sit Hoved op
 Og utaalmodig i Beiret saae,
 En stor, en gyselig Ornekrop
 Opdaged han da i Træets Braa.
 Den bredte sig vidt i grønne Ulm
 Med Binger, saa sorte som Rattens Mulm,
 Og lod et Ræb under Lovet see,
 Saa krumt og blankt som en hvæsfet See.

Dens Dine gnistred, som Lygtemænd
 I sorten Mose ved Midnatstid.
 Den stirred stedse paa Braden hen.
 Bed Synet Løse blev murehvid.
 Den rysted Bingen — og Grenen kraf,
 Og Bullen lige til Roden spraf.
 Den stirred paa Flammen med stærken Blik,
 Saa Ilden ud af Forjærdelse gif.

„Hvi sidder du der,“ var Lokes Ord,
 „Dg kogler, og spilder Maden mig?“
 Giensvared Trollden: „Min Sult er stor,
 Jeg Dren nyde nu vil med dig.
 Hvis du mig skienker som Giest en Deel,
 Skal Braden snart være sodet heel.“
 Saa talt, han hopped fra Grenene ned,
 Dg satte paa Bøvene sig, og beed.

Nu spulmed Galden i Loke brat,
 Han greb et tungt, et mægtigt Spær;
 Men som man hugger i mørke Nat,
 Saa sank i Mulmet Bærget her.
 Med Ræbbet Drenen om Spæret kneb,
 Fast klæbed sig Lokes Haand, som greb.
 Da Trollden fløi, og Loke hang
 Med Hænderne ved sin egen Stang.

Dg over Skov og Stof og Steen
 Med Asa-Loke Trollden fløi;
 Snart sank i Mosen dybt hans Been,
 Snart stødte de sig mod Fjeldets Høi.
 Dg Drenen loe, og Frøerne loe.
 Hvo ynker vel den Skadefro?
 Med Dynd ham Mosen overslog,
 Ham Tornen Haaret af Nakken tog.

Dg Klippen slog til Blods hans Taa;
 Han græd, men koldt var Klippens Smil.
 Dg Stormen under Himlens Blaa
 Traf Barmen med sin stumpe Piil.

Han sank i Havets dybe Nat,
 Som Pindsviin, med Makrel besat.
 Han steg — da hang i Solens Skin
 En Drue Bier omkring hans Kind.

Nu gav den Stolte gode Ord,
 Forgieves han høit paa Odin skreg,
 Forgieves kaldte han tidt paa Thor,
 I Fieldet med ham Trollden steg.
 Med Lænker tyft om Arm og Been
 Han smedded ham til en Kampesteen.
 „Nu sid, Forræder! paa denne Blok,
 Og vent din Frihed til Ragnarok.“

„Jeg fatter klart,“ sang Loke snild,
 „At du mig hader, Mørkets Drot!
 Jeg glemte min Arne, Biergets Ild,
 Forsængelig paa Lustens Slot;
 Men hvis du skienker Frihed mig,
 Som trofast Son da lyder jeg dig,
 Tilføier de Guder al Fordærv,
 Og tiener med Billien dig og Hverv.“

„Belan,“ giensvarte Trollden mørk,
 „End een Gang prøver jeg dit Bryst:
 Jeg slipper dig ud af Nattens Drk,
 Og sender dig atter til Lysets Lyst,
 Paa Vilkaar, at du mig skaffer snart,
 Hvad kosteligst er, af fielden Art,
 Den bedste Gave, Guder fik
 Fra Skabellens hellige Dieblif.“

Hist sidder i sin Abildgaard
 Ydun den unge, vene Siv;
 En Knude binder det brune Haar,
 Og rank hun er som Dammens Siv,
 Og fyldig som sin egen Frugt,
 Thi over Midien svulmer smukt,
 Bedæft med ærbargrønne Løi,
 Halvdulgte Længslers Morgenhoi.

Hun holder i sin Haand af Snee
 Et fieldent Kar af røden Guld;
 Det bragte Odin, Bil' og Bee
 Fra Asgard, hvor det laae i Muld.
 Dets Billed Ingen saa let forstaaer:
 Een høster, mens en Anden saaer;
 Og Solen stiger af mørken Dunst
 Alt ved en Piges Tryllekunst.

I dette Kar hun Aplet har,
 Som Rosen rødt, som Boget guult.
 En Guddomskraft heel dyrebar
 Dybt holder sig i Mosten skiult;
 Thi hvo som nyder af denne Frugt,
 Med ham saaer Tiden aldrig Bugt,
 Og hver Gudinde, som Aple saaer,
 Blier atter en Mø paa sexten Aar.

Hvor kommer fra den Glæthed vel,
 Den Fylde, denne fiække Kraft?
 Ha, hver Afsynie ligte Hel,
 Hvis ei hun nød af denne Saft.

Som Binden Sandets Furer, ud
 Den sletter Rynker af gusten Hud;
 Som Sneen dækker Høiens Muld,
 Den hæver Barmen hvid og fuld.

Som Ilden tænder trøsket Green,
 Den styrker matte Gubbes Blik.
 As=Odin var en Olding seen,
 Hvis ei ham qvæged denne Drif.
 Dg Thor med samt sin Bogn og Buf
 Udstødte mangt asmægtigt Suk,
 Hvis Ydun ei sin Most saa sød
 Hver Morgen blandte med Suttungs Miød.

I den yndige Lund ei Fuglen boer,
 Der høres aldrig Sisgensang;
 Thi Asa=Bragi, en Skiald saa stor,
 Dpliver Alt med Harpeklang.
 Mod Osten vender sit Ansyn han,
 Dg naar da Solen staaer i Brand,
 Udbreder sin uhyre Bistes Guld,
 Da staaer han Strengen underfuld.

Da røres Jorden af hellig Lyst,
 Dg Laaren Blomsten i Diet staaer.
 Da quiddre de Fugle Hiertet Trøst,
 Dg dobbelt rødmer fristen Vaar,
 Dg dobbelt elsker den unge Mø.
 Da vorder det Oldingen let, at døe;
 Udødelighedens Drossel sang,
 Dg let blev Gubbens Gimlegang.

Thi skaffer du mig den yndige Biv
 Med samt hiint Kar af røden Guld,
 Da skienker jeg Frihed dig og Liv,
 Og sender dig atter af Biergets Muld."
 „Vel!" raabte Lofe, „jeg sværge vil —"
 „Ei, spar du kun dit Abespil!"
 Gienstvarte Thiaasse; „vel du veed,
 Man stoler ei paa Lofes Ed.

Alt længst du var en Mindremand,
 En Boldt for Guders, Troldes Kamp.
 Steds var dit Lofte Skum paa Vand,
 En Sky, som løses op i Damp.
 Nei, vaklende Forræder! nei;
 Vi vandre maae en bedre Bei.
 Med Lænke binder man Bondens Hund,
 Og Lofe — ved sin egen Mund.

Den giftige Snog har al sin Gift
 Forsamlet i den hule Tand,
 Og skader kun, naar i Hudens Rist
 Det blander med Blodet sig som Vand;
 Saasnart man Tandens ud har brudt,
 Er Slangen som en nysødt Glut,
 Et Vegetoi, der sig vinder smukt
 Om Armen i en ydmyg Bugt.

Som Orm du skader med dit Gab —
 Belan! det gielder et Forsøg:
 Du slippe skal med Talens Tab;
 Jeg lukker Spieldet for denne Røg."

Derpaa tog Thiasse Traad af Staal,
 Dg syede med en Demantnaal
 Fast Lokes smalle Læber til.
 Gia, det var et lystigt Spil!

„Jeg faaer ei Lust, hør først et Ord!“
 Skreg Loke, „bi! jeg quæles jo.“
 „Aand du kun med dit Næsebor!
 Gienstvarte Trolden; „du har jo to.
 Det vil erstatte din Munds Forliis.
 En Næsviis bruger Næsen viis.
 Storagtigt var den altid spilt,
 Dg Læben har ei længe hvilt.“

Saa syede han med en dobbelt Traad,
 Dg mumled stærke Trolddomsord,
 Dg agted ikke Lokes Graad.
 „Nu skynd dig hen, hvor Idun boer!
 Saasnart du bringer mig mit Rov
 Ved Nordkap i Jernvidieskov,
 Da løser jeg strax din Mund igien,
 Dg kalder Loke Biergets Ben.“

Dermed han slap ham af Bierget ud,
 Dg hoit loe Thiasse ved sin Spøg.
 Slukøret fløi den stumme Gud,
 Som Ugerhøne for glubsten Høg,
 Naar i et Ly den slipper ind,
 Før Høgen reent har plukt dens Skind.
 Med hængende Fjær, med Ak og D
 Den blodig slap af Høgens Klo.

Men som han nu mod Asgard foer,
 Da tænkte han: „Det er uhørt.
 Hvordan faaer den, som mangler Ord,
 Et Qvindehierte vel forført?
 Udrettes kan det ei med Magt.
 Med List? Hvor faaer jeg Listen sagt?
 Den, som er baade svag og stum,
 Maa plat foragtes, liig en Dum.“

Som saa han fløi over Busken lav,
 Dg sig betænkte vel et Dogn,
 Da faldt ham ind: „Kan paa en Stav
 Med Runer ikke man riste Logn?
 Høit Ydun elsker Tidsfordriv,
 Troer hvert et Sagn, som Bragis Biv;
 Godhiertig er hun, røres let —
 Dg Løse forstaaer ei Runsten slet.“

Med disse Tanker han drog sit Sværd,
 Dg hug i Busken sig en Stang,
 Begyndte strax med Løgnens Færd,
 Dg løi saa langt, som hans Kiep var lang.
 I Staven risted han Runer smaae:
 „I Jotunskoven jeg Væbler saae,
 De hænge bag Løvet, tre og tre,
 Som Solens Purpur, Mattens Sne.“

I dem er større Mesterkraft,
 End dem, du giemmer i gyldne Staal.
 Hvis Aserne nød af denne Saft,
 Da brændte Jetterne snart paa Baal;

Da Odin Fenrisulven slog,
 Og Thor i Havet Ormen vog.
 Men Jetterne frygte Lysets Skin,
 Og hylle i Mørke Skoven ind.

- Dog aabenbared en Jettens —
 Guld Elskov meer end det formaaer —
 As-Lofe Bei til Glædens D,
 Hvor Abildtræet herligt staaer.
 Disværre belured os en Trolde
 Bag Kobbermalmets glatte Bold,
 Og for at holde Skatten skjult
 Behandlede Lofe grumt og fuult.

Han syede mig mine Læber til
 Med Staaltraad og med Demantnaal;
 Han brugte mangt et Tryllespil,
 Dog rakte til Klogten ei hans Staal.
 Den har jeg, Tak skee Mimer! fri,
 Og den staaer mig i Nøden bi.
 Thi rister jeg, at du det veed,
 I Staven hele min Hemmelighed.

Saa fremt du selv mig følge vil
 Med Væbnerne til Jettens Lund —
 Din Hielp fornøden er dertil —
 Da brister Seglet fra min Mund.
 Jeg bryder Væblet ei fra Baand,
 Men naar kun du med Liliehaand
 Berører Frugten — strax paa Stand
 Den synker selv i Skaalens Rand."

Saa skrev han, og med Staven fløi
 Fra Havet hen til Lundens Læ,
 Hvor Ydun ved en busket Høi
 Sad yndig bag sit Ubletræ.
 Hun stirred stivt paa Skovens Dyr,
 Og tænkte paa et Eventyr,
 Betragted Hiorten, bruun og rank,
 Som speilte sig i Floden blank.

En Kilde sig ud bag Busken god,
 Og langsomt i den klare Flod
 En Svane trind paa Vandet flød,
 Og standsed ved Gudindens Fod.
 Hun sad med Karret i sit Skiod,
 Og kasted hen til Svanen Brød.
 Sin Hals den dybt i Floden drev,
 Hvor lette Krumme Kredsen skrev.

Hist Bragi sang Alfaders Priis
 I skioldbedækte Balaskialf,
 Omringt af hver en As og Diis
 Og af saamangen lystig Alf.
 Og Mimer havde nys forladt
 Fru Ydun med sin Ublestat;
 Hun sad — et huldt uskyldigt Barn,
 Og let hun faldt i Listens Garn.

Hun rørtes over Gudens Nød,
 Med Ynk betragted hun hans Mund;
 Af Listens Dine Laarer flød,
 Da svulmed Yduns Barm saa rund.

Hun rakte ham sin hvide Haand,
 Og i sit Fæderklædebon
 Hun svang sig, medens Mimer sov,
 Troskyldig til Jernvidieskov.

Hun fulgte ham fra Lundens Stiul
 I Luften over grønne Muld,
 Saa skøn som Paradisets Fugl,
 Med lange lyse Bingers Guld.
 Da kom den sorte Ræmpegrif
 Med Brusjen fra sit Klipperis,
 Omfattede Ydun med sin Klo —
 Og alle Biergets Kloster loe.

Da græd for silde Bragis Biv;
 Men Binden havde Taaren kjær,
 Redvisted den til Havets Siv,
 Og storknæd den til Perle der.
 Og Gienlyd klaged høit fra Fjeld,
 Da Ydun sukked sit Farvel.
 Og Lilien sank i strenge Lust,
 Og Rosen misted al sin Duft.

En døsig Taage, tyk og kold,
 Sig langsomt over Himlen skød,
 Og Solen, som et blodigt Skiold,
 I Taagen stod med Maaneglød.
 Og koldt blev Heltens, Pigens Bryst,
 Og pludselig blev Baaren Høst.
 Sangfuglene fløi til Syden hjem,
 Og alle Blæder fulgte dem.

Oduns Frelse.

Som Vinden blæser hen den lette Sky,
 Saa svinder hver Bedrift i Evigheden.
 En Bolge sank, een reiser sig paa ny,
 Og Kampen leger leslende med Freden;
 Snart blinke Sværd, snart ruste de i Skeden.
 Hvad er det alt? Et flygtigt Bioglemøde,
 En Sommerfugl, som parred sig — og døde.

Du Helt, som svulmer af din Tapperhed!
 Hvad var den meest? Et Skum paa Tidens Bolge.
 Selvfærligheden pirred Barmen heed,
 Din Lykke drev, og Sværmen maatte følge.
 Tilstaa det ærligt! det er feigt, at dølge:
 Den Daad, som gjør dig værdig dine Fædre?
 Du trodsed Døden? — Det gjør Dyret bedre.

Hvor fordum Timur slog ved Samarkand
 Uhyre Skarer med Tartarer stærke,
 Der hvirvler sig, som før, det løse Sand,
 Og af hans hele Daad er intet Mærke.
 I Græsset synger end den muntre Lærke,
 Hvor Hiertets røde Strømme flød som Bække.
 De smulne Been kan Ingen meer forstrække.

Hvad est du da, som stormer saa omkring?
 Ei nær saa stærk, som Heklas Mattelue;
 Thi storknet Lava sætter dog en Ring,
 Som Diet efter tusind Aar kan skue,

Dg Lava modner ofte søden Druer.
 Din Daad, som Asken, hviler hos de Døde;
 Dit Rygte, som dit Liig, blev Ravneføde.

Dog kro dig heller ei, du liden Dverg,
 Som sidder i dit Bærksted hist og filer,
 Til Kæmpesærden seer fra sikkre Bierg,
 Dg trygt som Lammet ned ad Ulven smiler,
 Troer Erlen mere værd, end Auk-Thors Kiler!
 Ei heller du kan Gblet reent undvære,
 Hvis du dit Bærktøi bruge vil med Være.

Vil Jetten, og vil Dvergen hæve sig
 Fra Drk og Klost til det Guddommelige,
 Da, Moder Ydun! maae de skue dig
 I Mimers, Baldurs og i Bragis Rige.
 Fra ingen Helt din Salighed maa vige;
 Da glemmes tro hans Daad i Runeskrifter,
 Dg evig elskes blomstrende Bedrifter.

Hvor trives Livet uden Mimers Væld?
 Hvor blomstrer Livet uden Yduns Bæger?
 Den skumle Surtur jubled i sit Fjeld,
 Dg han, som smidiglistig sig bevæger,
 Som lunefuldt med Diebliffet leger,
 Den falske Gud, med Læben meer ei bundet,
 Høit spotted nu, thi Ydun var forspundet.

Naar Solen steg, da steg den taagefuld,
 Til Andagt intet kærligt Bryst den rørte;
 Naar Maanen smilede over Jordens Muld,
 Den intet Elskovssuf i Matten hørte.

Thor længer ei med sine Bukke fiorte,
 Han stille sad, i Skiødet laae hans Hammer,
 Dg Odins Hlidskialf tabte sine Flammer.

Dg Freias Barm sank ind; de gyldne Haar
 Blev Sølv, og Diet lignte Vand, som fryser.
 Dg Heimdal, som paa Buen aarle staaer,
 Hvis Farve syvfold giennem Skyen lyser,
 Troldqvinder saae med sorte Hovedkysser,
 Uhyre Ugler liig, og med en Brusen
 Af lodne Binger, som paa Flaggermusen.

De dækte Himlen med en evig Slud,
 Dg kaldte Skade frem af sine Grøfter.
 Niord slumred i sin Hal, den stærke Gud,
 Som renser Luften, naar han Panden løfter;
 Men Skade, paa et Udgangssøg, som snøfter,
 Nu havde travlt hver Nat, og humped vaagen
 Med sine sorte Søstre hen i Taagen.

Paa Himlen skiulte sig hver Stjerne klar,
 Ei rassen Skipper kunde Veien finde:
 I Rattegat, hvor Bølgen høit ham bar,
 Han slap sit Nor, fortvivlet, som i Blinde;
 Dg naar han ud sit Anker vilde vinde,
 Bar Louget stivt af Jis, ei til at bøie,
 Dg Døden viste ham sit skumle Die.

Naar Somren kom, kom der dog ingen Sol,
 Dg som en Træl da maatte Bonden svede.
 Til Rittel sled han op sin Høitidskiol,
 Dg til Alfader glemte han at bede;

Han tænkte kun paa Havre, Rug og Hvede.
 Hans Hest var mere stolt, end han; i Hunden
 Blev Hjertet mere varmt og trofast funden.

I Leirekongens Gaard sad Kæmper ei,
 Som før, bredskuldrede med Sværd ved Bælte,
 Thors gode Sønner, mildnede ved Frei,
 Hvis diærve lysse Dine viste Helte;
 I hidsig Riv de sloges og de skieldte.
 De bolde Fædre sov i Graven længe,
 Nu kroede sig kun opblæst deres Dreng.

Naar Skialden brændte, var det Sværmerlyst,
 Men ikke længer Gimles rene Flamme.
 Natur! han died ei dit Moderbryst,
 Kun Fordom nu og Tvedragt var hans Amme.
 Midvisen gjorde Bragamaal til Skamme,
 Og den, som sikkert vilde Hoben gotte,
 Han maatte hyle, smigre, skielde, spotte.

Før Saga sad og tegned paa sit Skiold
 Hver stor Bedrift, den Indige, den Feire;
 Nu tabte hun sin Griffel, adspredt, kold,
 Besøgte meer ei Nidaros og Leire.
 Paa hendes Tavle ruged Glemsels Heire.
 Den friske Krands af Gran og Egeløvet
 Nedtraadte slap Uagtsomhed i Støvet.

Den vise Mimer skued Verdens Nød,
 Og Baldur saae den i sit stille Rige.
 Med bittre Taarer Mimers Kilde flød,
 Hvor Gaft ei kunde meer i Frugten stige;

Dg Baldur, blødbedrovet som en Pige,
Besøgte Mimer i den kolde Hule,
I Maanskin, med de lange Lokker gule.

Man mærkte vel, at Glæden var forbi,
Dg at Gudinden blomstred længer ikke;
Thi, taus og vranten ved sit Grubleri,
Til Jorden Mimer saae med mørke Blikke,
Dg Baldur — som han Luften vilde drikke —
Med Feberbluøsen og med Graad i Die
Kun talte vildt, og stirred i det Høie.

Saaledes nærmed de sig Ygdrasil,
Det kongelige Træ, som skygger Jorden;
Som Guderne fra Bisrost ride til;
Hvor — som en Hyrde vaager over Hiorden —
As-Odin mellem Guderne fra Norden
Udgiver Loven, daglig Dommen sælder,
Dg hører, hvad hans Svend Hermodur melder.

I Asken er en Orn, som Alting seer,
For at berette Sligt til Odins Ravne;
Men ei dens Ildblik var opmærksomt meer,
Thi Laagen stod om Træet mange Favne,
Indslørte Dal og Fjeld og Skovens Havne.
Dg Egernet, som sad ved Ornens Fodder
I Træet, knækked lutter hule Nodder.

Med Baldur Mimer Træet gif forbi,
Dg standsed først ved Urdurs klare Kilde.
I Skoven ledte dem den snevre Sti
Til Fjeldkloftens Bæld i Natten silde.

Graasteen, beklædt med Bedbendranke vilde,
 Indflemte Dalen, Granskov dækte Fjeldet,
 Og Bær og Blomster skjulte Kildevældet.

Men visnet Alt. Og see, ved Kildens Rand
 Sad Nornen Skuld med Læben mod sin Finger.
 Forfærdelige Qvinde, hvis Forstand
 Udgrunde kan, hvad Tidens Fylde bringer!
 Fra hendes Skuldre gik uhyre Binger.
 Om Panden brede Baand med gyldne Runer,
 Og billedsmykt med Hvaler og Harpuner.

Grønt hendes Klædebon, og Diet snart
 Mod Kilden vendt, og snart mod Fremtids Dage.
 Hos hende Søstren Urd; med Blikket klart,
 I sorten Skrud hun vendte sig tilbage.
 Og smykt i broget Skæl, som paa en Drage,
 Sad Barand, Tidens Mø. Men Alle Qvinder
 Af Kæmpestorhed, mægtige Gudinder.

Og Sønnen ei sin Flig udbreder der,
 Der sænkes aldrig Norners Dienlaage.
 I Middagsglæde, i Stjernens Solverskiær
 De sidde stivt som Støtter; men de vaage.
 Een seer i Oldtids, een i Fremtids Taage.
 Baranda paa sin gyldne Bægt tilveier
 Alfaders Gaver: Døden eller Seier.

Som Jomfruløver i Egyptens Sand
 De stirre hen, de Ubevægelige;
 Og Kilden suger i sit klare Vand
 Det skionne Billed af den høie Pige.

Balkhyrier sig hist om Qunden snige,
 For Norners Bud fra Kilden at erfare,
 Saa ile de dermed til Jordens Skare.

Nu talte Mimer til den store Skuld:
 „D du, hvem ingen Fryd og Sorg forvirrer!
 Du, som er Ingen fiendtlig, Ingen huld!
 Hvis Falkeblif igiennem Ratten stirrer!
 Om Duen kurrer, eller Sværdet klirrer,
 Du røres ei! Saa løs den store Gaade,
 Tal! kan Fru Ydun frelses af sin Vaade?“

Da svulmed Skulds jomfruelige Bryst,
 Som naar en Steen kan Livet brat fornemme.
 Hun saae paa Mimer, og han følte Trost,
 Dg Urdurs Kilde mon sin Rislen hemme;
 Dg Nornen raabte med sin stærke Stemme:
 „Naar Tapperhed til Trostskab Tiden twinger,
 Hiemiler Sundhed paa sin Elskovs Binger.“

Saa talt — indsvøbte Ratten sig i Mulm,
 Dg sagte rysted Jordens Dverflade,
 Dg Strømmen til sin Bølge raabte: Svulm!
 Dg Blæsten hvisled i de visne Blade.
 Men Guderne hiemiilte begge glade;
 Thi de forstod, hvad Nornen dem forkyndte,
 Dg svævende de sig til Valhal skyndte.

„Naar Tapperhed til Trostskab Tiden tvang,
 Hiem Sundhed foer paa Kiærlighedens Binger.“
 Saa lod Gudindens underlige Sang,
 Dg Sangens Indhold de til Valhal bringer.

Hvo er vel, uden Thor, den Gud, som tvinger?
 Kun han kan fue Loke, Tidens Giegler;
 Og Elskovs Disa giemmer Fængslets Nøgler.

Knap hørte Sligt den stærke Asa=Thor,
 Før, rød som Blod, han sprang fra Klippeblokken,
 Og greb — imens hans Brede mangled Død —
 Den blege Loke frygteligt ved Lokken;
 Og snelt, som Hiulet dreier sig i Rokken,
 Han snurrede ham omkring, saa snart med Daanen
 Han Havet slog, og snart berørte Maanen.

„Dit Bæsen, sammensat af List og Spot,
 Qvad Thor, „vil jeg fra Valhal udelukke.
 Du rystes maa, at Alt kan blandes godt,
 Som Eddiken med Olien i en Kruffe.
 Siig nu, før jeg din sidste Gnist skal slukke,
 Om du vil bedre dig, og atter bringe
 Asynien paa Freias lette Binge!“

Og Loke — han er feig, som han er fuul,
 Og al hans Handling mangler Egenvillie —
 Angst for igien at giøre sligt et Hiul,
 Forfærdet kasted sig for Thor paa Lilie,
 Og raabte: „Hvis den ranke Valhals Lilie,
 Den evige Freia mig sin Ham vil række,
 Da skal ei Bierg og Trolde mig forstrække.“

Jeg løser Ydun af sit Slaveri,
 Thi denne Dval mit Hierte med bevæger.
 Mig Jetten tvang, min Villie var ei fri,
 Jeg Ydun maatte skaffe med sit Bæger;

Men over Havets Bølge, Skovens Eger
 I Freias Fiæderham, som Fugl, jeg iler,
 Og snart igien en bedre Lykke smiler."

Da hented Disen strag sin Fiæderham
 (Meer for sin Skionhed vel hun havde givet);
 Og Loke — thi nu følte han sin Skam,
 Nu ængsted ham at øde Asa-Livet —
 Fløi over Bierg og Dal og Busk og Sivet
 Til Jotunheim, hvor dybt i Fiældets Huler
 Det frygtelige Mulm Fru Ydun skjuler.

Men Loke bedst i Mørke finder Bei,
 Han lod sig ei af Biergets Koglen skrække,
 Han stolte paa din Fiæderham, o Frei!
 Hvis stærke Binger intet Staal kan stække;
 Han trængte giennem Biergets skumle Sprække,
 Han fløi som Uglen, og han krøb som Ratten
 Did, hvor de brune Klipper gienste Skatten.

Hun sad — et Marmorbilled paa en Grav
 I Miklegard — med Hiertet stumt for Klage;
 Det stirrer hen i Tidens øde Hav,
 Hvis skionne Bølge vender ei tilbage.
 Da kom i broget Fiæderpragt, som Drage,
 I Hulen Loke. Enart han Ydun trøstede,
 Og greb den smekke Diis tæt under Brystet.

De henfløi over Klipperne. Men see,
 Et stort uhyre Baal i Norden brændte.
 Det Asgard var, hvor Odin, Vil' og Bee
 Forsamled sig, og Bud til Loke sendte.

Han kom — og Længselen og Smerten endte.
 Knap var i Asgard Mimers sømme Datter,
 Saa aabned Blomsten sig for Duggen atter.

Dg Lærken slog, og hver Gudindes Barm
 Frem svulmed atter i sin Ungdomsfylde.
 Dg Odin folte Kraften i sin Arm,
 Dg Thor sin Hammer tog af støvet Hylde,
 Dg Maanen lod af Solen sig forgyalde;
 Ei længer Mimer sig med Rynker nærmed,
 Dg Baldur ikke meer i Luften sværmed.

Men see, nu kom et svart og lystigt Syn:
 Thi Griffen, som forfulgte snelt sin Fange,
 Blev blændet af de stærke Baalets Lyn,
 Dg sprætted vildt med sorte Binger lange.
 Som Myggen, naar den er for Lyset bange,
 Saa styrted den uhyre Jotunflue
 Med Skræk sig i den unge Morgenlue.

Dg saadan styrter sig hver Morgen end
 Det fæle Spøgelse, som Jorden skrækker.
 Hver Morgen brænder Ostens Baal igien;
 Dg Duggen, som det unge Blad bedækker,
 Da fælder Glædesgraad paa Vaarens Hækker,
 Dg Fuglen synger, som den glade Brage,
 Da han i Lunden fik sin Biv tilbage.

Om Banerne.

Da de høie Balhals Guder
 Blomstred end i Østens Land,
 Fiernt i Asien paa Bierget,
 Nær det skønne Ginistan;
 Før de hid til Norden droge
 Mod den kolde Klippeblof,
 Hvor de sloge
 Jettens Hær og Dverges Flof:

Af de kundskabørige Baner
 Øfte blev de da besøgt.
 Baner med til Aegard bragte
 Megen Inde, megen Klogt,
 Lærte dem at luge Lidsel,
 Og at plante Blomst i Jord,
 Gav til Gidsel
 Rytteren, den raske Niord. -

I den stærke Lummerhede
 Tørtens Flod og Skov og Dal;
 Knap sad Niord paa letten Skimmel,
 Saa var hele Luften sval.
 Han forstod at dele Dunster,
 Og at farve Himlen blaa.
 Skønne Kunster,
 Hvor Naturen skal bestaae!

Niord var gift paa Vaners Maade:
 Blodets Baand han agted ei;
 Ved sin Søster blev han Fader
 Først til Freir, og saa til Frei.
 Begge skionne! Mænd og Qvinder
 Tændte de med Elskovs Blus.
 End man finder
 Sligt et Kuld paa Kaukasus.

Da de høie Balhals Fyrster
 Asa-Landets Dal forlod,
 For at blande Sydens Lue
 Med det nordiskfolde Blod,
 Deres Ønsker ei de dulgte,
 Niord de vandt ved deres Bøn;
 Han dem fulgte
 Med sin Datter og sin Søn.

Odin qvad: „Og vinker Norden
 Med sit granbevorne Fjeld;
 Høst de skionne Søens Lunde
 Hvalve sig til Livets Held.
 Did jeg bringer Gudeskaren,
 Der jeg bygge vil mit Slot.
 Thor i Faren,
 Odin selv i Freden Drot.

Did de store Krigerfloffe
 Føre vi til Fjeld og Ø;
 Der de stride skal paa Klippen
 Og paa skumbedækte Sø.

Tænk, naar Ostens høie Flamme
 Blander sig med Jernet's Vægt —
 Hvilken Stamme,
 Hvilken herlig Kæmpeslægt!"

Nord, paa frodig Hest med Binger,
 Drog foran den hele Hær,
 Torte Moser, splitted Laager,
 Skilte Skovens tatte Træer.
 Rejsens Længde Guden mindsker,
 Biser Binden Skibets Bei.
 Hesten vrinsker,
 Svæver, svømmer, trættes ei.

O, hvor herlig var at skue
 Nord i Luften under Sky!
 Indigt svæved Gangrens Binger,
 Som en Drøm i Morgengry.
 Hurtig Nærmen, hurtig Fiernen,
 Snart besøgt, og snart forladt!
 Morgenstiernen
 Stod paa Gudens blanke Hat.

Uden disse hulde Baner
 Hvad var Ajs's Magt i Nord?
 Hvad din Viisdom, stærke Odin?
 Hvad din Styrke, bolde Thor?
 Bei til Frugtbarheden finder
 Freier mellem Steen og Tiørn;
 Mænd og Qvinder
 Skienker Freia skionne Børn.

Selv hun har en deilig Brudgom,
 Odur kaldte man ham her.
 Hift i Indien ved Ganges
 Traf hun ham i Heltefærd.
 Moer og Evende var hans Følge,
 Uysteligt de Bækner slog.
 Field og Bølge
 Deres Seiersfang gientog.

Paa sit raske Tog han førte
 I en høi, en gylden Karm.
 Gulen Løve, spraglet Tiger
 Tæmte han med Heltearm.
 Nidmygt nu de Bognen droge,
 Piger gif foran og sang,
 Trommer sloge;
 Fløiter høit i Skoven klang.

Hift fra Skovens grønne Buske
 Kom de grimme Bildmænd frem,
 Hørte Bæknet, Trommen, Fløiten,
 Griinte, dandske, glædte dem.
 Odur ved den klare Kilde
 Standsed dem i dunklen Skov,
 Greb de Bilde,
 Tæmte dem ved Fredens Lov.

Paa de solbestraalte Bierge,
 Nær den friske Bølge klar,
 Planted han sin grønne Ranke,
 Som den søde Drue bar.

Snart at presse røden Drue
 Dalens unge Søn forstod.
 Elskovs Lue
 Fandt sin Næring i dens Blod.

Freia kom engang i Skoven,
 Smagte Gudens søde Drik.
 Druen hang ham i hans Loffer,
 Sværmerisk var drukne Blik.
 Fyldig var han, som en Qvinde,
 Dog en Mand i Kraftens Aar;
 Lod sig binde
 Let af Disens lyse Haar.

Fuglene dem saae fra Qviste,
 Saae det elskovsfulde Sind:
 Hvor hun med de hvide Hænder
 Klappede Gudens brune Kind;
 Hvor, som Skum paa Flodens Bølge,
 Evulmed knoppetnøgne Bryst;
 Blomster dølge
 Guders og Gudinders Lyst.

Freia nu var Odurs Qvinde,
 Sielden kun de skiltes ad;
 Og da Guders stolte Ekare
 Reiste fra den gamle Stad,
 Odur sig paa Bognen satte
 Med sin Hustru i sin Arm.
 Tigerkatte
 Traf dem i den gyldne Karm.

Vel ham smerted at forlade
 Rankens varme Fædreland;
 Men hvo foretrækker Druen
 For en deilig Lilievand?
 I sit Kar af tynde Staver
 Tog han Binen med til Nord.
 Odurs Gaver
 Glæder Odin ved hans Bord.

Thi skøndt alle andre Guder
 Drikke Miod og Ol og Most,
 Odin quæges kun ved Binen
 Og ved Oduns Ublekost.
 Og da Odur Frei forlader,
 Da fra Nord han skilles ad,
 Guders Fader
 Skienker han det fældne Fad.

Kunde troløs han forglemme
 Disen for saa høi en Lyst?
 Grusomt sig, letfindigt rive
 Fra det elskovsfulde Bryst?
 Kiærligt dog han Freia savned,
 Kaldte hende største Skat;
 Aldrig savned
 Ham den elskovsrige Nat.

Men da Odun fløi fra Balhal,
 Da den hele Skionhed svandt,
 Da han i sin unge Disa
 Kun en gusten Qvinde fandt,

Sprang fra Leiet han forfærdet,
 Bred sig af den Magres Arm,
 Greb til Sværdet,
 Høist forbittret i sin Harm.

„Ha, saa har du mig bedraget,“
 Raabte han, „du lede Trolde!
 Løi, og kaldte dig Gudinde,
 For at fange mig i Bold?
 Men nu seer jeg, Larven synker;
 Hvad du var, det vorder du.
 Dine Rynker
 Viser du mig uden Blu.“

Freias Taarer Intet virked;
 Odur sig med Alfky vandt
 Af de kræftløse Arme,
 Hvor han før sin Glæde fandt.
 Rarren med de skionne Ratte
 Og sit Biinkar lod han staae.
 Den Forladte
 Stirred i det fjerne Blaa.

Bort han veg til sine Baner,
 Aser saae ham aldrig meer.
 Freia græder gyldne Taarer,
 Naar hun i det Fjerne seer.
 Hendes Skionhed kom tilbage,
 Men den grumme Husbond ei.
 Hendes Klage
 Lyder paa den øde Bei.

Da nu atter Aser Frugten
 Nød af Livets stærke Træ,
 Niftes Odin ved at skue
 Skionhed sørge bag sit Læ.
 Høist forbitret did han sendte
 Hermod med sin Tryllestang.
 Hvad der hændte,
 Synger jeg ved Harpeklang.

Odur gif i Laurbærlunden,
 Tænkte paa den skionne Frei.
 Skovens Mænd med Bukkesødder
 Muntred ham ved Fløiten ei;
 Og forgieves, vedbendfrandsset,
 Dandsed vellystfulde Mø,
 Kun han sandsjed
 Tabte Frei paa Herthas D.

Som han nu, med tunge Druer,
 Vedbendlø i loffet Haar,
 Sværmerisk mod Himlen skuer,
 Gensomt i den unge Vaar,
 Mens hans Blik vecmodigt svømmer,
 Sødteruset er hans Aand;
 Mens han drømmer,
 Trykker Nakken med sin Haand —

Kommer Hermod giennem Busken,
 Rører ham med Hexegreen —
 Og til Marvens dybe Piber
 Trylles han til Marmelsteen.

Dg saa har ham Skialden funden
 Paa sin fjerne Vandring hist:
 Steen i Lunden,
 Dækkes han af Laurens Dvift.

Men den skønne Freia saare
 Græmmed sig ved Gudens Død;
 Hendes gyldne, søde Taare
 Sværmerist hver Aften flød.
 Hendes Hjertes dybe Trængsel
 Blander hun i Elsktes Bryst:
 Bittre Længsel!
 Deraf kom din søde Lyst.

Skades Giftermaal.

Mens Odun var i Fængsel, stod Balhal som en Grav,
 En frugtbar D var opslugt af bælmørken Hav,
 I Borgens øde Haller hver Gud sad i sin Braa,
 Dg som en Marmelstøtte stivt hen for sig saae.

Ud i Borgegaarden til Hærfaders Priis
 Einheriar ei skrede, ottehundredviis,
 Af blanke Kobberporte fra Thrudvangers Gaard,
 For hist paa Fægtersandet at dele Banesaar.

De sloges ei med Svarde, ei længer Blodet flød,
 De sprang ei op med Latter fra den lystige Død,

For hist at nyde Skiver af røgetharske Galt,
Dg tomme dybe Guldhorn med stærkbrygget Malt.

Freias Lund var øde; de Veilere man saae
Ei meer i Buegangen henrykte gaae.
Mens Nattergale sloge, med glødende Kind
De sad ei meer ved Kilden i blegen Maanestkin.

Hagbarth og Signe ei meer i Aftenglød,
Naar Solen brændte, tænkte paa deres Heltedød,
Da de paa Elskovsluen, løste fra Jordens Qval,
Svang sig fra Livets Jammer til Gladheima=Sal.

Mens Balhal nu i Taager reent uden Glæder stod,
Fordi det Bæger mangled, som skienkte Sundheds Blod,
Da glædtes de vilde Jetter; nu fik de Overhaand,
Nu tænkte de at lægge Balhal i Baand.

Hvo først sig vilde hevne med Hielm og Skioldeplade,
Det var hiin Thiasses Datter, den umilde Skade;
Hun stod for Balhals Porte i blanken Kobber rød,
Hun aned ei sin Faders baalvoldte Død.

Skiondt Skade var et Qvindfolk heel ulige Frei,
Hun var dog stærk og dygtig, og hæslig var hun ei:
Naar hun paa Hesten henreed i bælmørke Nat,
Da funkled hendes Dine klart under sorten Hat.

Hun forte gamle Hexer med tangblege Haar,
Men selv var hun en Skieldmø i Ungdommens Vaar.
Dg hendes friske Kinder, dem Stormen Roser gav;
De løse sorte Lokker, de bølged som et Hav.

Som to skumhvide Bølger sig blotted hendes Barm,
 Stærk var hun af Lænder, og rund var hun af Arm.
 Frisk var hun som Stormen, og vild var hun som den,
 Det blæste, hvor i Hallen hun sin Mund vendte hen.

Men da hun stod i Vingolf, da glemte hun sin Brede.
 Hun saae de skionne Guder; og Elskovens Hede
 Betog det vilde Hierte. Da Baldur hun saae,
 Hun sukked: „Aldrig skinte to Dine saa blaae!

Vel er de lidet matte; men det er kun, fordi
 Gudinden ei med Væbler staaer Guden nu bi.“
 Hun raabte høit i Hallen: „Jeg slutter Fred paa Stand,
 Hvis Odin mig vil skienke skion Baldur til Mand.“

Da blev for Dine bundet den dristige Mø.
 Paa det hun ei af Elskovens Længsel skulde døe,
 Det Odin saa bestemte: den, som hun greb i Blinde,
 Den skulde sig med Skade som Husbond forbinde.

Da flagred som en Søfugl forthaarede Qvind,
 I det høie Vingolf hun sused som en Bind.
 De Guder foer tilbage, fremtrængte sig paa ny,
 De vidste ret ei, om de skulde Bruden undsløe.

Thi var hun ei saa ven som Gudinderne her,
 Kort før de alle tabte det friske Blomsterskiær,
 Hun var dog mere qvik nu, hun løb omkring saa frisk,
 Som naar i Bølgen piler den sølvskælte Fisk.

Hun øined bag Klædet to velskabte Been,
 Saa smidige, saa lette, saa reent foruden Meen.
 De stærke runde Lægge, det Smalbeen, den Fod
 Dypusted Elskovsilden i Jettepigens Blod.

Hun tænkte, det var Baldur, hun greb ham uden Ord,
 Hun afrev sit Klæde — hun saae, at det var Niord —
 Da slog hun op en Latter, saa Hvalvingen skialv,
 Hun krystet ham til Barmen, som Linet skulde halv.

Hun quod: „Vi to vi passe, vi udgior et Par!
 Naar Idun kommer atter tilbage med sit Kar,
 Da kan igien du blæse; jeg hæver Nattens Vind.
 Saa skifte vi vort Arbeid med ulige Sind.

Du rider paa din Skinfag ved høilyse Dag;
 Paa Grymfag jeg om Natten forfølger mit Brag.
 Du vifter mellem Blomster, jeg hviner mellem Field;
 Jeg, Skade, bringer Skade, du fremmer Nordens Held.

Om Somren, om Høsten, det er din gode Tid,
 Du spreder mine Taager, hidvifter Barmen blid;
 Da løber jeg til Finmark med Buen paa Ski,
 Og bryder giennem Sneefog min useete Sti.

Med Siggen paa din Skulder, med Nattergal i Hat,
 Med Bøgeqvist i Haand, og med Blomster besat,
 Du svæver paa din Ganger, høit over Jordens Dale,
 Og lyse Straaler svæve fra Manken og dens Hale.

Grymfage kun er liden, er sort med korte Haar,
 Og ved dens Mund i Skægget Riimfrosten staaer;
 Men frygteligt den vrinstes, og naar den sparfer bag,
 Den skiller Skib ved Master, og Husene ved Tag.

Mig følge Strandens Naager med hæfeste Skrig,
 Havfruen op sig løfter af Vandet som et Liig,
 Sølhunden ud sig vælter, saasnart han mig seer,
 Han tør sig ikke sole paa Strandbredden meer.

Hvi træder du tilbage? Du troer mig ikke ret.
 Har Wgir ei en Hustru i Havet med et Net?
 Er Han ei jettebaaren? er Wgir ei en Gud?
 Hvi frygter du at lyde da Elskovens Bud?

Hvor længe skal den vare, den daarliglange Strid
 Mellem Guder og Jetter? Mig tykkes, det er Tid
 Engang at ende Riven; og det kan gierne skee,
 Hvis ei J os Foragten for strengt lade see.

Det Bittre maa sig blande med hvad der er for sødt,
 Det Levende maa bringe selv Livet i Dødt.
 Med Nat maa Dagen vegle, Glæderne med Dval;
 Naar Sildestimen blinker, den sluges af en Hval.

Ei hver en Urt kan trives. Hvis Kirsebærrets Træ
 Stod evig skilt fra Stormen ved Plankeværkets Læ,
 Og hvis ei Vinden rysted de Blomster ned, som Sne,
 Da vilde snart man Stammen udhulet see."

Med slige Taler lokked hun den raadvilde Gud.
 Da holdtes Bryllupsfesten paa Hærfaders Bud;
 Men drøvelig var Glæden, thi Ydun var der ei,
 Og alle Diser sørged, især den skionne Frei.

Ei Bragi sang ved Harpen, ei Hornet gif omkring.
 For Freier var i Hiertet af en Kniv det et Sting;
 Han signed ei sin Fader, men med uroligt Mod
 Han steg i Høielofte, hvor Glidstialsen stod.

Den Stol, den staaer i Taarnet af Valastialsens Slot,
 Til alle Verdens Kanter derfra man skuer godt;
 Men Ingen uden Odin derhen sig turde sætte.
 Det monne Asa-Freier i Dag dog forgiette.

Han satte sig i Tanker i Straalesædets Krands;
 Det sunkled ei saa vældigt, tabt var den halve Glands.
 Han stirred ud saa vide mod fierne Bierge blaae.
 Nu vil jeg eder sunge, hvad Freiers Dine saae.

Freiers Elskov.

Dybt udi Fieldehallen et Kammer blev han vaer.
 En deilig Mø han sined paa Bolstrene klar;
 I soden Søvn hun slumred med stille Pigesind,
 Og Morgenrøden blomstred paa hendes Liliefind.

Med Armen over Panden saa skiedesløst hun laae.
 Om hvide Fingre snoede sig sorte Loffer smaae.
 Den spæde Haand begravet sig i de mørke Haar,
 Som naar et Lam i Busken bag Løvene staaer.

Den lange bløde Fletning løb ned i Barmens Krog,
 Som naar i Liliens Bæger sig stiuler en Snog.
 Og Læbe kyssed Læbe saa kjærligt som en Søster;
 Men stolt som Fiender svulmed de adskilte Bryster.

Hvert troede sig det bedste, høit over Midiens Rand;
 De ligte dog hinanden, som to Draaber Vand.
 Snart Freier saae paa Læben, snart paa den skionne Barm,
 Han glemte Balassialfen og Balhallas Harm.

Men som nu bedst han stirred, han saae et Under sødt;
 Thi hvidt blev det Røde, det Hvide blev rødt:

Naar Kirsebærret brister, det vise maa sin Steen,
Dg Læben viste Tænderne som dreiet Elfenbeen.

Dg ved den stærke Svulmen fra Barmens hvide Hud
Livstykket gled tilside, sprang Rosenknoppen ud;
Da vaagned hun, og skiulte med Haandens bløde Blad,
Hvad Fingrene forraadte, som skilte sig ad.

Saa sprang hun op fra Leiets, saa let som en Hind.
I Kamret flod en Kilde, der vasked hun sin Kind,
De store sorte Dine, de sneehvide Arme;
Da følte Biergefilden en inderlig Barme.

Den syded giennem Fjeldet, for ei sin Kraft at spille,
Til Alfurs Vt i Dalen, og blev en Sundhedskilde.
Den stod beslængt med Krykker; naar Halte kom derhen,
Paa raske Been de løbe fra Stedet igien.

Dg Blinde, som forgieves opspiled deres Bryn,
Fik, naar de brugte Bandet, det klareste Syn.
Man undrede sig saare, den fieldne Brønd man dyrked,
Dg det var Gerdas Ungdom, som Bølgerne styrked.

Saa tog hun ud af Giemmet en Kam af Guldets rød,
Den sorte tykke Fletning med hvide Fingre brød;
Hun redte sine Lokker, de gnistrede med Lyst,
Hver Funke Freier følte, den smelted hans Bryst.

Saa fletted hun om Jøsen af Haaret sig en Krands,
Smykt med violblaae Stene, det gav en liflig Glands.
Af sølverhvide Steenhor en Kiortel tog hun paa,
Forneden var den kantet med Granaterne smaae.

Det fyrreglatte Melkekar da saae han hende toe;
 Saa gif hun ud paa Bængen til sin brogede Ko.
 Den græssed dybt i Klover med gyldenlange Horn,
 Og midt paa Marken blomstred den hvide Slaentom.

Dybt i det grønne Klover hun ned sig havde sat,
 Tog med de hvide Fingre det spændte Yver fat.
 Mens Melken skummed, Dyret mon ligegyldigt gloe.
 Ha, hvor Freier foragted den koldsindige Ko!

Med sine Blik han fulgte den deilige Jettinde;
 Han sukked: „Aldrig saae jeg en venere Qvinde.“
 Vel hørte han ei tale den hulde Lilievand,
 Men Uskyld var i Diet, paa Panden Forstand.

Gld blussed paa Kinderne, men Læben smilte huld;
 Af Trofasthed og Omhed var Barmen saa fuld.
 I Hytten ved sit Arbeid han hende siden saae,
 Hvor hyggeligt hun hæged de Soffende smaae,

Og kælled for sin Fader. Hun klapped hans Skæg
 Med sine glatte Hænder, og hængte paa Bæg
 Hans Røgger og hans Bue, da han kom hjem fra Lund,
 Og skar i Skiver Brodet i Melk til hans Hund.

Hierper og Ryper hisset paa Riøffenbiælken hang;
 Nu afbrød de med Skrigen ei længer Droskens Sang.
 Den nylig snelle Hare var vorden stiv og jeen,
 Hang, blodig under Bugen, med udstrakte Been.

Ung Gerda tog af Skabet en deilig Diamant,
 Hvis Lige sikkert Ingen i Biergets Dybde fandt,
 Thi sattes den paa Skorsteen, kom den i mørken Stue,
 Da foer der af dens Kiærne den klareste Lue.

Nu stod den travle Biergmo med Forflæde paa;
 Men ikke hærded Luen de spæde Fingre smaae,
 Ei heller bruuntes Rinden, ei tabtes Barmens Sne.
 At hun var jettebaaren, deraf man kunde see.

Mod Qvælden sig forsamled i hendes Faders Huus
 Unge, gamle Jetter, at tømme Sølvkruus;
 Nogle med Horn i Panden, endeel med Hestebeen,
 Med Bukkestiæg de fleste, de andre uden Meen.

Det maa Enhver vel vide: af Troldenes Hær
 Der gives mange Slægter af høist ulige Færd:
 Som Ulve, Biørne nogle; de boe i Skovens Grøst;
 Utykker, Kæmper og Drauger, i Fjeldets dybe Kløst.

Men nogle ligne Mandkion, som Guder i Balhal;
 At de mod Ajerne strede, det voldte deres Fald.
 De har ei Usa-Magten, dog Trolddom de forstaae;
 Som Bønder tidt i Dalen de vadmælkklædte gaae.

Af dette Kuld var Gerda. Hrymthussler med Magt
 Hendes Fader vilde gieste; hun saae dem med Foragt.
 De sad ved lange Steenbord. At Gerda var saa smuk,
 Det fandt den unge Hestbeen, det fandt den gamle Buk.

De strakte deres Hænder mod hendes smekke Liv;
 Da rødmed høit af Brede den unge Jetteviv.
 Hun trued: „Hvis ei hovist I gode Sæder vise,
 Da bort jeg mig forsoier; saa kan I ene spise.“

Saa mægtig er Skionhed, med Indighed foreent:
 De skammed sig, og svor paa, det var ei ilde meent.
 Da skienkte hun dem Mioden, ind Fuglestegen bar;
 Men da de atter klanredes, hun kyssed sin Faer,

Dg iilde paa sit Kammer. Alene der hun stod,
 Hun stirred ud fra Bierget med et uroligt Mod;
 Hun sukked af en Længsel, hun følte sig saa varm,
 Dg løste langsomt Sløifen for den svulmende Barm.

Saa venligt skinte Maanen; hun stivt i Maanen saae,
 Den sendte klar sin Lysning i Fjeldklostens Braa.
 Hun meente, det var Maanen, den blide Nattens Sol —
 Men det var Asa-Freier paa Glidstialsens Stol.

Han saae, hvor hun sig skiulte bag Bolstrene brat,
 Da ønskte han den Skionne vel tusinde Godnat.
 Fra Taarnet som en Drømmer han steg i stillen Stund,
 Dg vandred hen i Maanskin til Freias Bøgelund.

Der sad den Hiertegrebne nu dybt i Freias Skov,
 Hvis Pragt ved Iduns Bortgang var vorden Kuldens Rov.
 I store gule Dufte hang Lov paa sorten Green;
 Solbækken søgte Blomster, men fandt kun Flintesteen.

En Susen gik i Skoven, og ved den stærke Vind
 Rysted de gule Blade Taarer af deres Kind.
 Saa sær er Elskovs Tanke: da Freier det fornam,
 Ham tyktes, Trærnes Blade forelskte græd med ham.

Stormhvinet mellem Stammerne mærkte han med Lyst,
 Han syntes, at de lichte Sukket i hans Bryst.
 Han saae ei Skade blæse bag Skoven paa sin Sky,
 Den hele vide Verden ham forekom som ny.

Han skued Alt forandret. Heimskringla var vel død,
 Fordi nu Bierget giemte Demanten i sit Skiod;
 Men det var ei Fru Idun, som Freier ønskte sig,
 Huldfulge Jomfru Gerda! Jettinde! det var dig.

Som saa han sad i Tanker, hans Søster Freia hist,
 Svøbt i de blege Lokker, kom frem bag Skovens Qvist,
 Som en afblomstret Frue ærbar i Vinet staaer,
 Og seer med Savn tilbage paa den forsvundne Vaar.

Hun hørte hendes Broder. „Usalige!“ hun sang,
 „Hvad vilde du paa Glidstials? Forheget var din Gang.
 I Fald jeg var en Disa, som før, i al min Pragt,
 Til Totunheimas Fielde dog rækker ei min Magt.

Og hvis derhen den rakte: vil Ddin skienke Freir
 En Jettemo til Hustru? Har han dig ikke Gir
 Til Brud udkaaret længe, som skienker Sundheds Blod,
 Naar Ydun er i Balhal, med Saft af Skovens Rod?“

„Mig Ddin ei kan tvinge,“ gienstvarte Freier vred,
 „Sad han end i Kraften af al sin Herlighed;
 Og Thor kan dræbe Jetter, men faaer ei til at døe
 Den Jld, som i mit Hierte blusser for Biergets Mo.“

Saa sad de gode Søskinde, og deelte Længslens Qual.
 Den hulde Freia sukked bedrovet i sin Sal;
 Hun sagde: „Kiære Broder! Fremtiden er for dig;
 Men Beemod kun og Længsel vil evig nage mig.

Thi den, som Intet eier, har dog det Haab, at naae,
 Og hvad han ei besidder, kan han med Tiden faae;
 Men den, som var lyksalig, og er det ikke meer,
 Den skuer i Ginnungagab, den i sin Afgrund seer.“

„Ha,“ sukked Freier modløs, „jeg er ei længer Ban!
 Ja, var jeg skion at skue, som før Fru Yduns Ran;
 Men svunden er mit Læffe, jeg er mig selv ei liig,
 Jeg ligner før en Skrantning, og det er Lokes Svig.“

Som Freir saa monne mæle, da i en Skynding brat
 Svandt Taagerne for Solen, Dag fulgte paa Nat;
 Lysblaa var Himlen atter, det var ei længer koldt,
 Det visne Løv sig hviroled af Lunden i en Boldt.

Træet stod fuldt af Knopper, de svulmed, og sprang ud.
 Da folte Frei for Hiertet en Trykken bag sin Hud;
 Hun ned slog sine Dine, hun vilde dem ei troe:
 I Lunden var udprungne de fagreste Knopper to.

Freier saae paa Bækken, som nys bag Stene krøb,
 Nu snelt den i Bioler bag Lærketorven løb.
 En Duft han mon fornemme, hvor hang den gule Duft;
 Skød Diet over Arel, og saae en Rosenbusk.

Han stirred paa sin Søster, hun paa sin Broder saae:
 Det var den veneste Qvinde vel under Himlen blaa;
 Hun saae en Mand saa deilig med Roser i sit Haar,
 At, havde hun ei elsket, saa var det skeet i Aar.

I Lusten høit en Klappren de hørte, saae sig om,
 Og mærkte, det var Storken, som med sin Mage kom.
 Den drog fra Blaamands-Landet, dens Reise var stor;
 Hvad havde den kunnet fortælle, hvis ei den mangled Ord!

Den søgte til sin Rede hist i det høie Træ.
 I Engen atter brølte derude Markens Fæ.
 Og fra sin sorte Larve ved Solens Atterkomst
 Fløi Sommerfugl til Blomsten, selv en bevinget Blomst.

En Duft opfyldte Lusten, en Brimmel blev med eet.
 Freir og Freia julked, de folte, det var hedt.
 De undrede sig saare — de lytted — og en Klang
 Fra Valaskialfen tonte; det var en Glædesang.

Glæden i Valhal.

Da iulte dem i Møde Freiers gode Skovvend,
 Vel Skirnir man ham nævner. „Nu er hun her igjen,“
 Til Guderne han raabte, da han dem kunde see;
 „Nu Ydun er i Valhal. Endt er Asernes Bee.“

Da sprang de To fra Græsset ved dette Glædesord,
 De skyndte sig til Valhal, til Odins Middagsbord.
 Der var stor Lyst og Gilde; saa fro var hver en Gud,
 Og ved Hærfaders Side sad Ydun som en Brud.

Det skønne Gblebæger paa Disk for hende stod.
 Nu blomstred alle Guder med første Rosenblod.
 Hos Ydun saae man Bragi; han vendte sig paa Stol
 Forelsket som en Solsik mod sin yndige Sol.

Frigga, den Moder, smilte; thi fra forløste Jord
 Var hende sendt en Bladfrands til Pragt for hendes Bord.
 Hun foreskar Særimner i lange, store Skaar,
 Og rakte Brikken til Fulla, med Guldbaand om sit Haar.

Fulla, Friggas Kæmø, omkring da Flesket bød.
 Gna, som Hofvarpur rider, iskienkte liflig Miød.
 De Bægre bar Valkyriar, ombød den gode Drif;
 Mens Aser drak, forelskte de saae i deres Blif.

Bed Odins høire Side, imellem ham og Gir,
 Var ledig Plads for Freia, og for den Asa Freir.
 Hos Thor sad Sif, hans Qvinde; den Gud for Seiervinding
 Mod hendes Skulder heldte sin mægtige Linding.

Hos hende smilte Heimdal; da Freir indtraadte huld,
 Han Læben traf tilside, og viste Tandens Guld.
 Han hører Græsset voxer, han hører Ulden groe,
 Han vidste, hvad i Haugen nys talede de To.

Gefion, den friske Skioldmø, ved Heimdals Side sad.
 Det hialp ham ei, han lesled, og rakte hende Mad;
 Frisk var hun, som naar Knoppen af Fylde briste vil,
 Men lidet kun hun agter paa venlig Elskovs Epil.

Alle de unge Piger, som kiender Elskov ei,
 Som, før dem Freia signer, maa vandre Dødens Bei,
 Dem samler hun i Bure. Paa Eng de spille Boldt,
 Naar Skyen staaer for Solen, og det er svalt og koldt.

Der plante de og vande; dem glæder Blomsters Hær,
 Men ingen Krandsse bindes, ei brydes Rosen der.
 De bade sig i Floden, med Hækker tæt besat,
 Og sove trygt og roligt den lange, lange Nat.

Man siger dog, de skotte iblandt til Freias Lund,
 Og sukke stundom lønligt, naar Maanen straalder rund;
 Men Ingen tør det vide, thi Gefion er saa streng,
 Hun taaler i sin Høisal selv ei den mindste Dreng.

Lige over for hende en yndig Disas Magt
 Afstak til Gefions Kulde, som Omhed til Foragt:
 Det var den stille Giosn, saa kælen og saa om,
 Som fylder Ungdomshiertet med første søde Drøm.

I mustelskallet Brynie, som over Barmen sprak,
 Ead Ugir, Havets Herre, af Sneglehorn han drak.
 Bed ham sad Ran, hans Hustru, med Haar af grønne Siv.
 De bange Diser skottede til Ugirs fule Biv.

Thi lumskt var hendes Ansyn, og grusomt hendes Blik,
 Og aldrig var hun gladere, end naar et Skib forgik.
 Saa Havets Bund hun boede, kom fielden til Balhal;
 Igierne Ran blev regnet i Gudernes Tal.

forunderligt hun afstak til den, som nær hun sad,
 Det passed som et Billed paa Kiærlighed og Had,
 Thi det var Asa=Baldur, der atter var saa skion,
 At alle Diserne stirred paa Odins hulde Søn.

De lysgule Loffer man skilt i Panden saae,
 Hans Bryne var som Blomstret, der kaldes Baldurs Braa.
 Si Tungen kan beskrive den Godhed i hans Blik;
 Hvorhen hans Dine skued, det dybt til Hierte gif.

Han ligte den, som giemmer en Hemmelighed stor,
 Hvortil ei Støvet har Dre, og ikke Verden Ord.
 Lagtet al hans Mildhed, uagtet al hans Fred,
 Saae han paa Thor, da maatte selv Thor slaae Dine ned.

Slig seljom ydmyg Styrke har ingen Asa havt.
 Forborgen i hans Blidhed der var en Herskerkraft.
 Selv Ran han monne bevæge; hun talte med ham gierne,
 Hun smiilte, som en Bølge ved Skinnets af en Stierne.

Af Steen en høirod Plante, et blaahtvidt Perlemor
 Udtog hun af sin Taske og lagde paa Bord.
 Hun gav det Baldurs Nanna, at skienke det i Nød
 Til dem, hun vilde frelse fra Havets salte Død.

Bed Nannas anden Side sad blomstersmykket Lofn.
 Naar unge Hjerter glædes af dine Dromme, Siofn!
 Da, naar hun stærkt anraabes, da gjør hun Siælen fro,
 Uagtet hver en Hindring forbinder hun de To.

Dg fleer det ei paa Jorden, i Trængslers dybe Dal,
 Saa hæver hun paa sin Binge dem op til Freias Sal.
 Hun skienkte Nanna Baldur, hun hørte Signes Sang,
 Dg svang fra Egen Hagbarth til Freias glade Bang.

Hos hende famled Hødur, han var kun lidet fro;
 Han hvissed sagte til Vidar, den Gud med tykke Skoe.
 Hødur er Nattens Konning, han er saa blind, som stærk,
 Han sad med Solverstierne i fulsort Pandersærk.

Hemmelighedens Bogter er Vidar allensfund,
 Blandt veltalende Guder han aabner ei sin Mund;
 Men bred han er af Herder, og stærkest efter Thor,
 Dg stærk er den, der tæmmer, liig Vidar, sine Ord.

To Aser, som forenede man fielden finde skal,
 Sad altid kærligt sammen i Asa=Odins Hal:
 Den første kaldtes Loder, Hæmir den anden Mand,
 Hiin Guden er for Skionhed, og denne gier Forstand.

Hos Hæmir saaes Gudinden, den frygtelige Diis,
 Den strenge Bar, som binder Samvittighedens Riis.
 Hun hører alle Eder, og den, som Eden brød,
 Den viser hun til Rastrond, til evig Angst og Rød.

Bed hende fandtes ledige fleer Hinder. Hendes Ben
 Forsete, den Retfærdige, kom ei saasnart igien;
 Han var til Jorden steget, da endt var Oduns Meen,
 At holde Thing i Skoven paa mosgroet Dommersteen.

Saga med Skiold og Griffel var med Forsete fulgt,
 At præge dybt med Runer, hvad Tiden havde dulgt.
 Man ventede hende tilbage, nysgierrig mangelund,
 Thi hun for Guderne læste i solrød Aftenfund.

Niord, som nys ægted Skade, sit Bryllup alt fortrød.
 I Brudeseng paa Dofre hun kjærligt ham indbød;
 Da opstod der en Hvirvelvind i hver en Fjeldets Krog,
 Bandhose, Skades Broder, traf paa de vide Brog.

Med Armene han sig hængte ved Skyerne, og loe;
 Dybt Benene neddingled. Da var kun lidet fro
 Den ængstelige Skipper; Bandhose blev til Band,
 Dg skylte ned fra Skyen, som fra en bundløs Spand.

Da reiste sig paa Dofre Skade med Flaggerhaar,
 Dg greb sin lange Kandsæ, da vanked Banesaar.
 „Op, hjælp mig, fiære Brudgom!“ til Niordur hun skreg.
 Da blev af Harmen Guden som Sneen saa bleg.

Til Lykke kom just Idun den Morgenstund tilbage.
 Da sølte Niordur saare sin Bælde tiltage;
 Som tapper Storm fra Syden han Østenvinden tvang,
 Da flygted Skade til Finmark, til Fjeldkløsten trang.

Hun havde nys i Garderike fyldt sin kolde Lunge
 Med fine Splinter af Isen, som smelter ei paa Tunge.
 Med dem hun vilde køle just hele Nordens Luft;
 Da seired Niord, og visted igjen i Blomsterdust.

Nu blev en Fred der sluttet: I skionne Dage ni
 Skulde Niord kun herske, og Norden være fri;
 Derefter, trende Dage, kom Skade fra sit Fjeld.
 Saaledes veksler Uheld evindeligt med Held.

Før Niords og Skades Bryllup var Norden mere mild,
 Da blandte Guden tiere med Kulden Sydens Ild;
 Nu hersker Taagen længer, nu blæser Østenvind,
 Dg Jntet kan formilde den vrede Skades Sind.

Men slumrer hun i Hulen, da virker Asa=Njord,
 Og hvælver lysblaa Luften om Friggas grønne Jord.
 Og mere deilig findes vel ingen Skov og Bang,
 End Danerskov, som dufter til Nattergale=Sang.

Af Brede Niordur græder, naar Skade slaaer hans Egn.
 Da Niordurs høie Laare forvandler sig til Regn;
 Naar ned da Regnen falder, den tynger Blæstens Binge.
 Saadan paa alle Maader han søger den at tvinge.

Han mangled nu i Vingolf, hvor Miøden man ombød,
 Thi mens Forsete dømte, han rensed Luftens Skjød.
 Da aanded frit hver Bonde, hvor han sig vendte hen;
 Ei længer dræbte Syger, og ei Ildgierningsmænd.

Snotra med hulde Lader ei langt fra Baldur sad,
 Tog rødmende med Fingre Smaakager af et Fad.
 Huldjalig hun sig blander i Handling, Tale, Gang,
 Hun lærer Skialden finde sit Udtryk for sin Sang.

Hos Hlyn, som Frigga sender at vogte Mænd for Fare,
 Naar Surtur i sit Mørke udspænder Dødens Snare,
 Sad Uller, goden Skytte, med Buen ved sin Lænd.
 Han raader ene for Ivekamp mellem opbragte Mænd.

Saa sadde de rige Guder i Balastialfen klar,
 Hvis dybe Grundvold Himlen paa sine Buer bar.
 Høit hvælved sig de Haller med lyse Farveskiær,
 Hvis Piller vare saa ranke, som Skovens bedste Trær.

Rundtom hang gyldne Skjolde og Sværd med Sølvhjalte.
 Da Bragi tog sin Harpe, og i en Sang fortalte
 Den Nød, der nys var hændet, og havde truet Nord.
 Imens gif Iduns Guldkar med Æbler om Bord.

Dg Sangen steg fra Lofte med Blomsters milde Duft,
 Dg tabte sig mod Glidskialf fiernt i den sorte Luft.
 Forfærdeligt at skue var Taarnet, bygt af Steen,
 Det var mod Erwins Münster, hvad Granen mod en Green.

Nu jatte sig Freir og Freia; til dem hentraadte Tyr,
 Thors yngre biftre Broder, som ingen Fare skyer.
 End var han ung at skue, han stod bag Odins Stol,
 Dg varted op som Smaadrenge i korten Pandserkiol.

Men Freia sorgfuld stirred, og saare lidet nød,
 Den fulde, tunge Taare paa Rosenkinden flød.
 Hun tænkte: „Hvad er Skionhed? Hvi kommer den igien,
 Hvis ei den bringer atter til Hiertet Hiertets Ven?“

Som saa hun sad, da kaldte paa hurtig Snarensvend
 Odin, den Baldighøie. Da gif og kom igien
 Hermod, den altid Snelle, saa flink som Fjeldets Fos,
 Dg bragte Freias Datter i Hal, den lille Hnos.

Med Lokkerne vel kæmte langt over Skuldre smaae
 Den spæde Mø paa Lilie mon for sin Moder staae.
 Da græd hun ydermere, hun trykte sit Barn i Arm,
 Da faldt de gyldne Taarer i Freias skionne Barm.

Nu reiste sig fra Borde Odin, den høie Gud,
 Med Harm i Dine hvissed til Hermod han sit Bud.
 Da saae man Hermod ile med Tryllestang i Haand,
 Som naar man Falken slipper i Lusten af sit Baand.

Al, havde dog Balsauder ei seet skion Freias Graad!
 Saa sønderriver Breden tidt Hielpens sidste Traad.
 Hvis Odur nu sin Hustru fun een Gang havde seet,
 Jeg vedder, han elskte atter, fortrød, hvad der var skeet.

Men tryllet til en Stotte, hvad kan han føle meer?
 Han staaer med aabent Die, men Diet Intet seer;
 Beslaes ei af Druen, som svulmer i hans Haar;
 Han staaer paa skionne Fodder, men aldrig Foden gaaer.

Nu maa hun stedse sørge, og tolke, hvad hun leed.
 Fra den Tid blandes Elskov med sød Beemodighed.
 Da Hnos blev stor, da var hun saa lykkelig, som smuk;
 Hun bringer Elskov Glæde, men Freia Graad og Suf.

Einheriarne.

Fra Balastialf gif Ddin nu i den næste Hal;
 Der vented ham Einheriar, de stod i Tusindtal.
 Syn, den gode Bogterste, vidt aabned Portens Fløi,
 Da traadte mellem Kæmper Ddin, den Herre saa høi.

Han hilste mildt dem alle, han kiendte hver især.
 Af døde Mænd en Skare var atter kommen der.
 De stode med Hul i Brystet, saa blege, med Blod besprængt,
 De stirred som i Drømme. Hvo havde Eligt vel tænkt?

Da fremtreen Gir, som fulgte Ddin, den Herre god,
 Det røde Saar hun rørte med Easten af sin Rod,
 Da vogte det sammen atter, og blev et hæderligt Arr;
 Da vaagned de gode Kæmper, og saae først, hvor de var.

En mægtig skiægget Gubbe stod bleg ved Kampens Færd,
 Thi flovet var hans Jøse med Eggen af et Sværd.

Han knælte for Gudinden, hun lagde sin Haand med Bægt
Paa Gubbens blodige Bænde, saa var den atter lægt.

Hærfader spurgte: „Kæmpe! hvad kaldte dig Stridens Flok?“

Han svarede: „Stærkodd; mit Navn du kiender nok.

Paa Jorden mange Fiender jeg Ravnen gav til Føde,
Nu seer jeg dem som Benner her atter blandt de Døde.“

Hærfader mælte: „Stærkodd! du var jo Niding først,
Til en skjellig Udaad dig bragte Guldets Tørst.“

Han svarte: „Jeg har syndet en Stund i Ungdoms Vaar,
Og godtgiort Broden daglig i firjindstyve Aar.

Jeg veed, at jeg forløste Kong Dlaf dybt fra Hel.“

Da nærmed sig Konning Dlaf, han kiendte Gubben vel.

Han i sin Favn ham trykte, og raabte høit med Graad:
„Utallige Bedrifter forsoner een Udaad.

Dig Jetterne forførte, da bragte Thor din Trøst.

Hjælpelig den, som tvinger en Svartalf i sit Bryst!“

Da ringed det i Hallen, thi Thor i Kobber rød
Jndstyrked, da han herte, Stærkodd alt var død.

Han trykte ham til Hjertet, høit græd den stærke Gud.

Hofka, den Terne, bragte en deilig Løsschud;

Da blev der blandt Einheriar et vældigt Skjoldebulder,
Mens Thor selv Raaben hængte om Gubbens brede Skulder.

Af Ygdrasil en Kulle han gav ham i hans Haand.

Da blev til Halvgud kaaret Stærkodders Aand.

Nu for de Mænd han raader, som først bedrev en Synd,

Men som ved Baldurs Kilde aftvætte Nastronds Dynd.

Ud i Fægtergaarden nu Kæmperne sig begav,
 Det vrimlede med Helte, som Bølger paa et Hav.
 Den Fare, som paa Jorden knap Modet overvandt,
 Den var kun her at skue som Borneleg og Tant.

Da giordes Svinesylket, man fældte blanke Spyd,
 Af utallige Sværde blev hørt en Hviślelyd,
 Som Skovens Grene rasler i Høst, før de besnees;
 Og Klingen traf, som Lynet, der dræber, før det sees.

Forundret stod Stærkodder med stille selsomt Sind,
 Betragtende de Haller, som slutted Gaarden ind:
 I Midten Balastkialfen, Vingolf og Gladheim der,
 Og Friggas lyse Fensal opløstede sig her.

Men over Balastkialfen det frygtelige Taarn,
 Hvis Lige Jordens Die vist aldrig saae tilforn.
 Det var, som Midgardsormen i Skallets stærke Glands,
 Hvis lodret den sig løstede i Luften med sin Svands.

Paa Taget, tækt med Skiolde, to Dyr Stærkodder saae,
 En Ged mon over Hallen, en Hiort paa Porten staae.
 Fra Gedens Nyre strømte en bruunlig Drik, som flød
 I Karret ned i Vingolf, og blev til liflig Miød.

Men høit fra Hiortens Taffer sprang Vand med Blink og Skum,
 Med evig lystig Rislen; den Lyd blev aldrig stum.
 Naar ned da Straalen pladsked, den Sølvbæknet fandt,
 Derfra gif Vandet i Render til hver en Verdens Kant.

Hist bag det skionne Bulværk Asynierne sad,
 Og skued Kampens Lege; det var en deilig Nad.
 Med deres hvide Hænder de Egekrandsse bandt,
 Og kasted dem i Gaarden til Heltene, som vandt.

Stærkoddur steg paa Taget, for Alting at bestue,
 Ham Hermod viste Veien i Astenrødens Lue.
 Han saae, hvor Heidrun nipped af Asetræets Top,
 Der strakte sig fra Jorden til Borgtaget op.

Ei langt fra Balhals Porte, som Heimdal vogted tro,
 Stærkoddur skued Bisrost, den underskionne Bro.
 Med røde, gule Striber, violne, grønne, blaae,
 Den slog sin Kreds fra Himlen dybt ned i Jordens Braa.

Paa den de høie Guder nedride, naar de vil,
 At holde Dom i Skoven ved Asten Ygdrasil.
 Den Bro er slem at fare, den er saa steil, som puur;
 Men Guderne sig holde, liig Bier paa en Muur.

En Skov stod grøn mod Syden. Man paa en Bakke saae
 Et Lysthuus, let og sagert, med Piller i det Blaa.
 De lysgrønne Bøge indslutted Blomsters Dal.
 Heimdal fortalte Stærkodd, at det var Freias Sal.

En Skov stod sort mod Norden. Paa steile Granekant
 Af Klippen var en Borgmuur, hvorunder Fossen randt;
 Taft Borgen stod med Kobber, og den var vældig stor.
 Heimdal fortalte Stærkodd, at den tilhørte Thor.

Nu daled Solen i Svælget; og Maanen klar og rund
 Saae ned paa Balastialfen, Thors Skov, og Freias Lund.
 Da mellem Skyer øined Stærkoddur fiernt et Skær;
 „Hvad?“ raabte han til Hermod, „har J to Maaner her?“

„Den Lysning,“ svarte Guden, „som du en Maane troer,
 Er Breidablik, det blege, beklædt med Perlemor.
 Der hersker Asa-Baldur i Skyens Sølvhang.
 Hør, hvor med hvide Alfer han holder Astensang!“

Da mærkte man fra Skyen en huld, livsalig Lyd,
 Den bæved, som i Hjertet Uskyldighedens Fryd.
 Men nedensfor i Hallen der blev stor Larm og Spøg,
 Da veg de fromme Toner, liig Duen for en Høg.

Nu gif de ned i Vingolf, der var saa vild en Fryd;
 Man drak paa Bænk med Odin ved Skjoldenes Lyd.
 Da sang de gode Skialde, som havde glædet Nord,
 De sad som bolde Brødre ved Odins Egebord,

Og qvad et Drapa sammen. Genstemmig herlig Klang
 Den høie Kæmpevise, det var en fielden Sang:
 Det var som ædle Druer, hver født paa Ranken fin,
 Men plukket nu, og presset til een livsalig Biin.

Her brused ingen Avind, her lured intet Nag.
 Een hørte paa den Anden med inderligt Behag,
 Og glædte sig, som Barnet, der skionne Blomster saae,
 Naar Een opfandt, hvad Andre var end ei faldet paa.

Nu viste Hermod Stærkodd sit Sæde næst ved Thor.
 En Glands der blev i Hallen usigelig og stor,
 Den kom fra Sværdenes Hjalter, de hang paa Bæg i Rad:
 Stærkt Sølvfanget lyste, samt Staalets blanke Blad.

Da Mioden nu var druffet, og Skjaldefangen endt,
 Frem Asa-Lofe traadte. Hans Bæsen er bekiendt;
 Snart blusfed han af Hovmod, snart stille han sig blot
 Ved uanstændig Giøglen for alle Asers Spot.

Dog var han fløgtig, vittig, og kunde Guder more.
 Skiondt hadet af de Mindre, foragtet af de Store,
 Man vilde ham ei undvære; tidt hialp mod List hans Klogt,
 Og steds han var paa Færde, hvor der blev leet og spøgt.

Hans Spøg var ei uskyldig, hans Tunge skar som Kniven
 Snart Benner og snart Fiender. Men han var overgiven;
 Det kom tilpas ved Gilder. Mens Mioden man ombar,
 Alvorligheden trætted, man trængte til en Nar.

Forst leged han med Fenris, den Ulv saa smidig, guul,
 Som han med Hægen avled i Hulens sorte Skiul;
 Men ei den Leg behaged, hans Løier ei ham hialp,
 Thi Mjerne frygted Ulven, endskiøndt det var en Hvalp.

Saa falsk dens Dine gloede, hver Dag den vorte meer,
 Ugierne mellem Guder i Hal den Odin seer.
 Han sig paa Hyndet vendte, da Freiers Svend han saae,
 Han hvisted ham i Dre; da monne Skirnir gaae.

Som Loke nu vel mærkte, at Fenris var forhadet,
 Da ud han lukte Ulven i den bælmørke Nat.
 Høit hyled den i Skyen, og foer til Jorden ned,
 Hialp Røveren at myrde, og glubst i Riget beed.

I Stald sig Loke skyndte, da Thor ham det tillod,
 Og hentede een af Bukkene, som spændt for Rærren stod.
 Den skiæggede Tangnioster udstødte dybe Suf;
 Hvor tungt at være Giøgler for en ærværdig Buf!

Da bandt ham Loke Skiægget med Fullas Høsebaand,
 Og snoede sig det i Brynien saa smidig med sin Haand.
 Han Ryggen mod ham vendte, og slog ham med en Torn;
 Da stanged ham Tangnioster med sine krumme Horn.

De drog til begge Sider, saa faldt de begge to.
 Da høit i Balastialfen de muntre Guder loe.
 Det kildred Lokes Hierte, han følte lidt sin Skam,
 Han troede, de loe af Bukken, endskiøndt det var af ham.

Sligt Giesgleri kan more, men kun en liden Stund.
 Høit loe de mægtige Guder, men ei af Hiertens Grund.
 Tidt maa den spændte Lunge sin Latter overdrive,
 Fordi ei Sindet og Hiertet kan sig tilkiendegive.

Da vinkte Thor til Bragi; thi Gefion rynkte Bryn,
 Den strenge Mø forarged det taabelige Syn,
 Hun vilde sig bortbegive. Da hvisted Asa=Thor:
 „Siung Noget, som fornøier det vene Pigenoer!“

Da stemte Bragi Harpen, det høit i Hallen klang.
 Han sagde: „Jeg vil siunge den skønne Gefions Sang.“
 Da satte sig Disen atter; en Mø er ei saa sær,
 At naar man hende roser, hun har jo Sangen kjær.

Bragis Sang om Gefion.

Da Asastofte
 I tætte Flokke
 Fra Osten rede
 Med Sværd af Skede,
 Giennem tykke Skove,
 Over sølblaa Bove,
 Over steile Bierge;
 Da blanken Bærge
 Veien dem baned,
 Og da de raned
 Jetterne Livet:

Da rank som Sivet
 Gik Gefion filde
 Ved Sveakilde,
 Hvor Jettehuset
 Ved Flodegruset
 Af Biælker sig hæved;
 Hvor Gylfe kræved
 Skatten af Landet,
 Saa vidt som Vandet
 Biergsfletterne fugter
 I Twillingbugter.

Med Gyldenfrone,
 Ved Harpens Tone,
 Drotten for Helte
 Lytted til Sangen,
 Med Skæg til Bælte.
 Og Harpeklangen
 Indlokke Disen,
 At høre Visen.

Men Gylfes Sønner
 Paa Skionhed skionner:
 De saae Gudinden
 Saa let som Hinden
 I Gal at træde;
 De sprang fra Sæde,
 Velkommen bøde
 Den Rosenrøde,
 Den Liliehvide,
 Men lidet Blide.

De saae den Høie
 Med deiligt Dje
 I Hal at stirre;
 Det mon forvirre
 Dem Sind og Sandser,
 Og under Pandser
 Slog Hiertet smeltet,
 Som før kun hørte,
 Naar Breden førte
 Dem Sværd fra Bæltet.

Da endt var Sangen
 Og Harpeklangen,
 Sig Gefion reiste.
 Og Halsen kneiste
 Efter stolten Bane,
 Som naar en Svane
 Sit Hoved hæver,
 Mens Vandet bæver
 Af Belystglæder,
 Fordi det væder
 Hvidbarmen fyldig,
 Der ligegyldig
 Paa Boven flyder.
 Saa Gefions Dyder
 Nu Gylfes Sønner
 Med Jld beundre,
 Og Skioldene dundre
 Til hendes Ære.
 Men stolt hun lønner
 Al deres Tragten
 Kun med Foragten.

„Farvel, I Jetter!
 Miødhornet sætter
 Jeg her for Munden
 Til Afskedstegnet.
 Jeg gaaer i Lunden,
 Hvor det har regnet,
 Mig Blomster at plukke,
 Og høre flukke
 I Foraarsdalen
 Rattergalen.
 Og naar sig atter
 Fuldmaanen viser,
 Er Østens Datter
 Hos sine Diser.“

„Gefion! du Ranke!
 Bliv her, at sanke
 Blomster hver Sommer,
 Naar Droslen kommer.
 Gi du forlade
 Det svenske Stade!
 Hvis bort du iler,
 Gi længer Glæder
 Til Biergefiæder
 I Svithiod smiler.“

„Ja, vil I Skoven
 I Sølvrovoven
 Mig selv udtrække?
 Saa skal jeg dække
 Med Blomster Landet.
 Men midt i Vandet

Maa Den kneise;
 Hvis ikke reise
 Jeg skal i Morgen
 Fra Jetteborgen."

"Hvis ei du vil ile,
 Men lidt kun smile
 Til Jettesønner,
 Da Elskov lønner
 Med hvad dig lyster,
 O Freias Søster!
 Bælg selv den bedste
 Blet kun af Landet!
 Og ud i Vandet
 Som Ugirs Heste
 Vi Den drager,
 Hvor du behager."

Saa tog hun Ploven
 Med Udilstene,
 Og pløied Skoven
 Med Træer og Grene
 Og Bakkerne bratte.
 Hun Klinten satte
 Mod Syd, at bryde
 De Bølger, som syde;
 Og efter i Vandet
 Flyvesandet
 Som Slæbet fulgte.

Ei Gefion dulgte
 Sin Fryd i Havet.

En Vig hun graved
Til Held for Norden,
Og kaldte Vigen
Isefiorden.

De Kæmper blide,
Som Dyne hvide,
I Gefionsaaget
Karbunkelbroget
Uddroge Den
Fra Fjeld i Søen.
Det bedste Stykke,
O hvilken Lykke!
Af Fastlandsfjoven
Staaer nu i Boven.
Og senest Alder
Det Siølund kalder;
Thi Sø med Lunden
Er huldt forbunden.
En Pragt for Jorden,
Et Syd i Norden!

Men Svælget fyldtes
Med Vand, som forgyldtes
Af Morgenluen.

Nu Himmelbuen
I Bølgen sig speiler.
Nu Baaden seiler,
Hvor Rarmen førte;
Og hvor man hørte
Bladene hviske,

Der svømme Fiske.
 Sort Benneren syder,
 Og Tangen sig skyder
 Med Muld i Søen,
 Liig Bugten i Den.

Hil Gefion Dise!
 Dig lod min Bise.
 Din Skionhed lønnes,
 Din Magt har vundet:
 Thi Siolund grønnes
 Ved Dresundet.

Skirnirs Samtale med Freier.

Men da Maane bag Field var flygtet, heftig forfulgt af Maanegarm, den bevingede Trold, som stedse den ængster, Mæst usynlig for Mennesters Blik, dog stundom i Regnsky Synlig som Ulv, naar i Dunsterne bruun han viser sit Hoved:

Da steg Solen af Hav, som af Bad den rødmende Freia, Naar hun ene sig troer, og i Lillid blotter sin Skionhed For det koldfindige Gry, mens paa Qvist end Fuglene slumre.

Skirnir, den lystige Rytter, paa modige Ganger, med Tassen Snørt paa sin Ryg (ham skienkte Fru Ydun Uebler, og Fylla Fyldte ham Flasken med Suttungs Miod) — nu red han i Daggry,

Odins Grind at røgte; thi Hermod, Faderens Skovvend,
 Ei var i Balhal i Nat, han fløi med Staven til Grækland,
 For at hevne din Sorg, o Frei! paa den troløse Brudgom.

Hurtig nu Skirnir ilede; ham Odin sendte til Dofre,
 hvor Smaadvergene boe, de kunstigflotrende Smedde,
 Hvilke forstaae at lave med Kløgt det nyttige Værktøi.
 Odin bad dem Kiæden i Dag at hamre til Fenris:
 Tynd og smidig, men seig, som holdt, og ved koglende Kunster
 Virkt uslidelig. Jern samt Kobberets raslende Lænker
 Fængsled ham ei, thi han brød dem itu, som Kæmpen et
 Halmstraa.

Men da nu Skirnir paa Bifrost red, da tænke den Bolde:
 „Mon ei Freier, min Drot, et Grind mig giver? Jeg bør dog
 Spørge ham først om Forlov; thi vel Odin byder os alle,
 Men en Svend er sin Husbond næst, og skylder et Ord ham.“
 Red saa med Hesten i hvælvede Lund, ved Beien, hvor ofte
 Skirnir var vant bag Birken i Skyggen at træffe sin Herre.
 Drømmende sad med Haand under Kind ved Kilden i Baaren
 Gierne Freir, naar Sæden var saaet, og naar Høst var i
 Bente.

Da nu Skirnir ham sandt saa forgrædt, saa bleg og bedrøvet,
 Andred han høit sig derved, og udbrod: „Hvad Drotten i
 Beemod

Nu, da dog Skabningen trindt, rødsmykt, med frodige Svulmen
 Yttrer et Haab, som alene din Magt kan trylle til Bished!
 Thi kun du est Frugtbarheds Gud. Det hjælper en Sædmand
 Lidt, at han saaer, hvis ei du først lod usynlig en Alfsværn
 For ham vandre paa Mark, skræksfuld, med sprættende Binger,
 Spurven til Angst, og som dræbte med smaae befærede Pile
 Regnorm=Skarer og Larver, der vente paa Sæden i Furen.

Men end mere din Vældes Magt i Høsten sig viser,
 Naar med dit hellige Blik du forgylder den følgende Kornmark.
 Dig kun lyder da Leernes Klang, min Konning! til Ære.
 Naar Høstkarlene hvæsse, da glæder sig Menneskets Hierte
 Meer, end naar Sværdene slaae paa Skjold for Kæmperen
 Alf-Thor."

Freier quod: „Hvad nytter mig Styrken, naar ikke den
 rækker

Dybere ned, end som Ærene groe, samt sugende Bøgrød?
 Hvad er vel Skionhed, naar ikke du elstes?" Da svared
 ham Skirnir:

„Elstes du ei? Tilbeder en Jord ei, Freier! din Guddom?
 Est du ei Odins, Asernes Ven? Og banker et Hierte
 Bag en Asynias Barm, som ikke din Deilighed henrev?"

Da fortalte ham Freier sin Hændelse: hvordan paa
 Hlidskialf
 Driftig han steg i Gaar; hvad i Bierget han saae i en
 Fieldklost;
 Hvordan dybt i hans Bryst nu stod det yndige Billed,
 Fyldte ham Siælen med Savn, og fortærte ham Hiertet
 med Længsel.

Skirnir svared: „Nu mærker jeg Elskovs Virkning; thi Freia
 Beemod vækker og Tvivl om Held, og den Elskende sidder
 Gierne forsagt med Hænder i Skjød, og vover ei driftig,
 Hvad dog maaskee var ham let at opnaae, hvis Handlingen
 fulgte.

Hvi fortvivler du plat? Kan ei Gerda, tænker du, røres?
 Er hun ei ung, ei Mo, og i Ungdomsvaaren et Blomster?
 Troer du, en Troldmand vandt det Skionhed følende Hierte?
 Gaa, ved Frigg! jeg tænker, at hverken den skiæggede Graabul,

Eller den Ungkarl Hestbeen vandt, hvad du savner i Balhal.“
 Da giensukkede Freier: „Om jeg vandt din Kiærlighed, Gerda!
 Gav dog ei Aernes Fader sit Ja; jeg frygter for Odin.“
 Men den smilende Svend ung Skirnir svared sin Husbond:
 „Frygter du, Odin negter sit Ja? Og lod han ei Egir
 Love den hæslige Man, som saa lumst paa bølgende Saltbund
 Fanger de druknede Mænd i et Net? Bisaldt han ei Skades
 Bryllup med Niord? Hvi da dit ei nu med den deiligste
 Biergmø?

Ikke saa streng og saa rolig er Odin bestandig, som naar han
 Skiægget som Gubbe sig viser paa Bænk med Kæmper i Balhal.
 Fuld vel kiender han Elskovs Lyst. Den spøgende Freia
 Tidt forstyrred hans No; da forhadt selv blev ham Særimner,
 Kiedelig hist Einheriars Kamp, og han smutted forklædt som
 Pilegrim ofte til Jord, hvor ham huldt fød Kiærlighed vinkte.
 Mindes du, da som Roster, den Smed, han giested Fyrstinden,
 Rinda, hien Konningedatter i Garderik? tænkte ved Kløgten
 Først at vinde sin Undiges Hu, ved utallige Gaver,
 Hamret af Jern, af Sølv og af blødt, lystbøieligt Guldmalm?
 Men hun foragted det alt, og hun slog ham i sværtede Bænde
 Hestig med sneehvid Haand. Dog sank ham Modet for det ei:
 Kom som en Høvding igien, hielmmykt med vaiende Fierbust.
 Men hun foragted paa ny, og berorte den bruunlige Kind ham
 Atter med silkeblød Haand til Straf; dog kildred ham Tugten
 Meer, end den smerted, thi Slag af en Mo bestæmmer ei
 Helten.

Breden kun Dlie god i hans Jld: sagtmodig som Terne
 Kom han forklædt tilbage, som Trælmø, solgte sin Frihed,
 Tiente sin Frue med agtsom Flid, og vasked hver Aften
 I det affvalede Bænde Fyrstindens deilige Fodder.
 Da blev hun pludselig rørt (saa sært er Qvindernes Hierte);
 Hvad hovmodig hun negted den findrige Kunstner og Helten,

Gav frivillig hun Trællen tilsidst. Saa seirer som oftest
 Willien, der stunder til Maalet med Kraft, og taber ei Modet.

Meer vel veed man af Odins Bedrift, skiondt Saga, den
 Snilde,

Skiuler Idrætten paa Skiold i en mørk, utydelig Rune.
 Aser og Baner foreentes i Fred paa den østlige Biergaas.
 Da klang Ratten af Lyst; lofslagrende, blottet til Bæltet,
 Bana=Bigerne dandsed med Bedbendstav og med Bækner,
 Biindru=Luernes Kraft havde farvet dem Rinden med Purpur,
 Høit fra de svulmende Læber istemte de smeltende Sange,
 Som naar en Rattergal slaaer bag sit Lov, for at lokke sin
 Mage.

Aserne fulgte dem snelt i de køligtvinkende Myrter:
 Heimdal og Vidar savntes, den taufeste Kæmpe, som aldrig
 Praler af Seir og Bedrift; man Hermod savned, og paastod,
 Odin selver forsvandt. Velan! den lystige Nat blev
 Kvasers Fader; hans Moder en guldhaarfager og velstabt
 Sangerke, sexten Aar, af Bana=Slægten, som gav ham
 Livet i Myrternes Skygger, og Drengen skienkte til Balhal.
 Hurtig han voxte, blev stærk og klog, og han efter sin Moder
 Herlige Biser at sünge forstod; fleer Evner forbandt han.
 Rundt han Verden omdrog, thi han elskede Menneskeslægten,
 Og udbredte blandt den sin Erfarenhed tidt og sin Wiisdom.
 Men Ondskaben ei slumrer, den vaager i Ratten, og lurar:
 Gengang giestede Kvaser i Fiend to skulende Dverge,
 Disse den Slumrende vog, men de god hans Blod i Odrærer,
 Son og Bodn (saa kaldtes de kunstigtsmeddede Malmfar),
 Blandte saa Blodet med Honning, og brygged en Drif, som
 besialed

Menneskets Bryst til Sang, at han henrykt øvede Skialdstab.

sa, de forhaaned den Myrdede meer, og beretted til Balhal: Ivaser var druknet disvær i sin egen, sin bundløse Viisdom. Suttung betalte dem dog: den Dræbtes Broder astvang dem Mioden brat; til en gold Fjeldsteen de skulende Dverge smedded han bister, til Klinten i Bølgerne nogen og landsfiern. Der han Livet til Straf dem skienkte; men hisset paa Klippen Engster den Myrdedes Aand og dem plager evindelig Hunger."

Freier jukkede; da smilede, og vedblev Skirnir sin Tale: Suttung glemte nu Mioden i Fjeld; ei rugende Drager bogtede de gyldene Kar, men hans Datter, den blomstrende
Gunlod.

Da fik Odin Lyst til at smage den kostbare Bæde, Sleipner, sin Hest, han besteg, red hen saa til Ledet paa
Marken,

hvor ni Troldkarle gif og meied med blinkende Leejern Bøndernes Korn ved Nordlys-Blus; thi Bauge, der' Husbond, havde sit Huus i et rummeligt Fjeld, som grændsed til
Marken.

Men sligt Kan Hærfader fortrod. De stielende Jetter Agter ei Ret eller Skiel: de røve paa Jorden, og trodse Gudernes Magt i den himmelske Borg; de høste sædvanlig Der, hvor Bonden har ploiet, og Nattens Dunkelhed skjuler Lidingsværket. Thi Nat er af Jetternes Uet; hendes Fader Karfe var Trold, hendes Mand var en As, og Delling i
Lusmørk

kvæled med hende den ærlige Dag. Saa foder det Skumle Stundom, hvad skiont er og godt. Men Nat, som rider
om Jorden

Paa Hrymfage, sit Dg (som tidt hun laaner til Skade), holder med Jetternes Hær, hvis Bedrift hun skjuler i Mørket.

Maane, det deilige Barn, med et guldguult Haar om sin
Tinding,

Har dog et Mod, som knap skulde tiltroes blegnende Piger;
Thi hun rober dem tidt, fra Skyen hun strækker sit Hoved
Med den livsalige Glands, da flyer Troldkarlen til Fjeldmulm.
Dog snart atter han herjer, og Korn indslæber i Bierget.
Naar Husbonden da vandrer paa Mark i Dagningen, seer han
Fælleden tom, og formoder, at Natfrost=Blæsten har afbrændt
Alt hans Haab; da klager til Freir den Arme forgieves."

Freier stirred, og sukked, da vedblev Skirnir sin Tale,
Thi han haabed med Skiemt og med Sagn at trøste sin Herre:
„Biergtrold=Hoben ei blot, men de listigponsende Dverge
Sticælc ved Somrens Tid sig i Marken, og æder af Arret,
Snildt forvandlede først til Oldenborrer og Myrer.
Men da Ddin nu Tyvene saae, da ynktes han mægtigt
Over den usselig Bonde. Thi tog han Stenen af Tassen,
Jngen bedre paa Jord til Staal at slibe man finder;
Naabte: „Hvo onsker en Hein til sin Lee?“ og kasted i Lusten.
Men de begierlige Trolde, som sloges med Leer om Heinen,
Dræbte sig selv indbyrdes. Da hengik Ddin i Bierget;
Tieneste tog han hos Jetten, og tjente med ni Mænds Styrke
For Høstkarlene ni. Men Vilkaar sattes: at Trolden
Skulde forskaffe ham Bei giennem Kampestenen til Gunlød,
Driffens Bogterfke. Da hiin Troldmand bored i Bierget
Først med Svig; thi da Guden (af Bauge kaldtes han
Bølværf)

Blæste det Støv af Arret, som Rageren gnaved, da fløi det
Ham i Dine, fordi ei et Hul gif tvers giennem Klippen.
Anden Gang da Bauge sit Fritbor dreied i Stenen.
Ddin blæste; da fløi alt Sand til den modsatte Side.

Hurtig han da, som Orm, giennem Aabningen smutted i
Fjeldet.

Lidet det hjalp kun Trolden, han stak; den smidige Slange
Spotted det mordforsøgende Staal. Men Odin i Fjeldet
Snart blev igien til en Gud. Da skued paa Leiet han Gunlod
Slumre med Purpurkind paa den fyldigtvulmende Hvidarm.
Lampen udbredte sit Dæmringslys ved Leiet; med guldgrønt
Skær Malmdunkerne stode med Laag, med Hænker og Blad=
pragt.

Gunlod sprætted, og vaagned; med hvideste Fingre begneed hun
Dielaaget. Da viste sig Odin ei barsk som en Bildmand,
Men som en Beiler fiæk, der veltalende tolker sin Omhed.
Og han blev tre Nætter hos Gunlod. Venligt hun aabned
ham Miøddunkerne tidt; han drak af Miøden i Langdrag,
Folte sig qvæget derved, og begav sig atter til Valhal."

Skirnir taug, og med listige Smil betragted sin Husbond.
Da quod Freir: „Saa elsker en Us. Den stormende Krigshelt
Gier et letbevægeligt Blod; ei Børes og Burs Ut
Kiender den renere Kiærligheds Fryd, dem kildrer kun Belyst.
Var jeg saa lykkelig, Skirnir! som Odin at sidde paa Hlidskialf,
Kunde jeg blot hver Morgen min Elskede see, o da var jeg
Dobbelt betalt for mit Suk, for min natlig=strømmende
Taare.

Men mig skiller en ugiennemtrængelig Muur fra Gerda;
Og saa vorder nu Alt, hvad jeg giemmer i trofaste Hierte,
Hendes Billed, som Tid og som Afstand aldrig fordunkler.
Ha, hvad høiere Lyst, end at see den Elskede, Skirnir!
Gives i Verden der vel? Jkkun een: den, atter at mødes
Med et usigeligt Blik; da sig Elskov speiler i Elskov.
Huldere vel end Rattergal=Sang i Beilerens Dre
Klinger den Indiges Røst, og saa sødt er Ordet: Jeg elsker!

O, men ei nær saa saligt udtrykker dog Tungen, ei halv saa Dmt og beskedent sin Fryd, som et Die, der svømmer, og tie:
 Drag til Jetternes Land for Odin, hent ham til Fenris
 Koglende Baand, til Tvang for Ulvens truende Sener!
 Ikke jeg tvivler, du saaer dem; thi meget udretter jo stundom
 Dvergenes Bid og Kløgt. Men Koglen aldrig, min Skovvend!
 Intet Baand kan binde din Husbonds Hierte til Valhal;
 Ewig tilhører det Biergets Nø, og med mægtige Binger
 Flyver det kiækt over Ginnungagap, og svæver om Gerda.
 Træffer du hende, saa siig, hvad du saaer, hvad Freier fortalte!
 Sagens hun hader mig alt; thi en Gud er hadet af Jetter.
 Sikker i mig kun hun skuer sin fødte, naturlige Fiende.
 Alt for skion desuden, for huld, for høvisk i Sæder
 Er hun, for ei at eie sin Brudgom. Sætter al Verden
 Guden end langt over ham — hvad nytter det Freier, naar

Gerda

Foretrækker sin Ben? Farvel! Røgt Grind for Odin!
 Ei om din Husbonds Qual! Maaskee den Foragtendes Fader
 Egennyttig sit Samtykke gav. Det baader mig lidt kun;
 Ikke jeg beiler til Faderens Magt, men til Datterens Elskov.
 Saae du mig sorgende her, da maaskee sig aabned dit Hierte,
 Gerda! for Rieerligheds Suk, som naar Fjeldtind-Toppen,
 med Snee dækt,

I Solstraalerne tøer, og udflækker et Blomster, som dufter
 Med langt stærkere krydret Kraft, end Violen i Dalen."

Saa han taled, og satte sig hen ved Dammen, hvis
 Bølger

Elskerens Graad modtog og det skionhedstraalende Billed.
 Men ung Skirnir (han gif saa tidt til Dvergene Budskab,
 Lærte forskiellige Kunster af dem) — da Freier bevæget
 Drømmende sværmed, og græd, og nedstirred i rolige Damspeil,

Skummed hiin (ei Guden det saae, han tænkte paa Gerda)
 Billedet med huul Haand brat bort af blinkende Glade,
 Heldte saa uformærkt i et Horn de farvede Bølger,
 Proppede vel med Kork, bandt atter det skinnende Guldhorn
 Fast ved sin Lænd, og besteg den heftigtvrisfende Ganger.

Freiers Sang ved Kilden.

Du Ungersvend, som sukker taus med blegen Kind,
 Fordi ei Freia signer dit Bryst,
 Fordi du ei kan bøie stolten Piges Sind,
 Fordi dig Baaren negter sin Lyst!
 Klag ei over Frei, hun deler din Qual,
 Selv hun sørger i Lunden saare,
 Selv hun sælger den gyldne Taare,
 Gensom forladt i Lovets Dal.

Bist Elskovs Fryd med ingen Glæde lignes maa;
 Men Elskov ligner en Baar i Nord:
 Naar een Dag Solen skinner fra sin Himmel blaa,
 Tre Dage Slud omslører vor Jord.
 For een lille Fugl, som siunger i Dal,
 Findes der ti, som hæsligt pibe.
 Rundtom quiddre Spurv og Bibe,
 Sielden fløiter en Rattergal.

Og sielden findes ret en deilig Lilievand;
 Men har du nu henrykt fundet een,

Maafkee hun dog er ond, og har en slet Forstand.
 Frugt bærer ei hver Blomstergreen.
 Men har hun Skionhed, og er hun bold,
 Dog ei din Glæde du forkynder,
 Thi grusomt hun en Anden ynder,
 Og vender din Elskov Ryggen kold.

Hvor meget sig i Verden dog forene maa,
 For Elskoven ret at trylle frem:
 Først et Par Hjerter, som hinanden vel forstaae,
 Saa Ynde, som ledsager dem;
 Saa Maanen med sin Straale ned
 I Vaaren giennem Bøgens Grene;
 Saa at de træffes kan allene,
 Saa Kys — og saa Uskyldighed!

Skirnirs Reise.

Nu ilte Skirnir, hvad han kunde,
 Ned ad den skionne Regnbu-Rand,
 Hen over Jordens dunkle Lunde,
 Da kom han til Troldkæmpe-Land.
 Det var, som Binden, Beien over;
 Den ingen Bom kan byde Stop.
 Det var, som Blæst paa Havets Bover,
 Der kruiser Bølgens sorte Top.

Da meldte Skirnir: „Mørkt er ude,
 Her vorder Beien mere trang.

Mod Hestebringen Storme tude,
 Det gaaer i Lidsler, Lyng og Tang.
 Dog vil mig neppe Jetten tage,
 Endskjøndt jeg vorder nu hans Giest.
 Til Balhal rider fiæk tilbage
 Ung Skirnir paa sin flinke Hest."

Han valgte Bei til Elivage;
 Ved Fiorden Færgefarten stod,
 Og støtted sig til stærken Stage,
 Og Brynet viste skumle Mod.
 „Hvo est du, Træl ved Flodens Bover?"
 Da raabte Skirnir, fiæk og snild;
 „Hvis du mig hurtig sætter over,
 Da faaer du Havrebrod og Sild.

Seer du vel Brogen paa min Skulder?
 Der giemmer jeg min Forraad god."
 Da svared Jetten ham med Bulder:
 „Du Rytter med den nøgne Fod!
 Du est ei skabt til Byer at eie,
 En Linnedkittel er din Skat;
 Og dog vil du Troldkæmper pleie
 Paa Hederne ved Midienat?"

Skirnir.

Styr Egesneffen hid, du Sene!
 Siig mig din Herkomst og dit Navn.
 Hvi staaer du der saa tvær alene,
 Og spilder Natten uden Gavn?

Harbard.

En Niding er sit Navns Fornegter;
 Men var jeg feig som Flodens Skum,

Jeg dulgte dig ei mine Slægter.
Du gjør mig neppe Tungen stum.

Skirnir.

Ei over Fiord jeg vade lyster,
For dig at lære Udelmod;
Maaskee du har en yndig Søster,
Som gjør sin Broders Grovhed god.
Anarvurren Trolld har deilig Kone.
For mig til Flodens anden Rand!
Maaskee din Hustru vil forsone
Da Skirnir med sin Egtemand.

Harbard.

Ja, deilig er vor Qvindeskare,
Det negter selv ei Odin jo.
Alting var godt, i Fald de bare
Var mere stille, mere troe.
I Fald du efter Skionhed stræber,
Da blier ei vanskeligt dit Maal;
Men kysser du de bløde Læber,
Da kysser dig det skarpe Staal.

Skirnir.

Misundelige kaldes Hunde,
Maaskee de ligne Fjeldets Mand.
De aldrig vil en Anden unde,
Hvad selv dem ikke glæde kan.
I elste ei; dog I forlange
Gienelskov! Uffind fordrer Taal.
I er ei troe; dog er I bange,
At maales med det samme Maal!

Harbard.

Vi vil ei tale meer om dette.
 Nu hvil dig, spis, og sluk din Tørst!
 Men hvis jeg dig skal over sætte,
 Da maa din Kundskab prøves først.
 Jeg taer ei Penge for at fare,
 Jeg forelægger Spørgsmaal kun,
 Og kan du ikke dem besvare,
 Da synker du til Flodens Bund."

Nu spurgte Trolden Skirnir længe
 Om Himmels, Sols og Maanes Navn,
 Om Skyer, som i Luften hænge,
 Om Jorden midt i Havets Favn;
 Om Jld og Vand, hvortil de gavne.
 Men hvad han fordred strengt især,
 Det var de udtryksfulde Navne,
 Som man forskielligt skienkte hver.

Vel kunde Skirnir Alt besvare,
 Og han for intet Spørgsmaal skialf:
 Jord kaldtes Dal af Usa=Skare,
 Og Bei af Vaner, Grøn af Alf,
 Malmkielder af de bitte Dverge,
 Frugtstjød af Fjeldets Kæmpemand. —
 Da Harbard synke lod sit Bæрге,
 Og roste Nytterens Forstand.

Om Himlen kunde Skirnir sige:
 Hos Alfer hed den Hvælving blaa,
 Vindaaben fiernt i Vaners Rige,
 Og Fagerloft hos Alfer smaae,

Drypsal hos Dverg, Dpheim hos Jetter. —
 Da Færgefarten ret blev fro;
 Han sig til Bords hos Skirnir sætter,
 Og spiste Havrebød, og loe.

Om Maanen kunde Skirnir tale:
 Den kaldte Dverge Skinneguul,
 Men Guder Drømmerfken i Dale,
 Og Hel i Dybet Himmelhiul,
 Martæller Alfer; Ubestandig
 Udskieldte Jetter den i Lon. —
 Da raabte Harbard stærk og mandig:
 „Jeg seer, du veed Bested, min Son!“

Sol, vidste Skirnir, kaldtes Straaler
 I Balaskialf af hver en Gud;
 Men Dvergen, som ei Lyset taaler,
 Synblinder fkielder Solen ud.
 Natkuer kaldes den blandt Thufser,
 Af Alfer Krands i deilig Glød. —
 Harbard ved al den Viisdom studser,
 Og spiste Sild til Havrebød.

Om Skyen, hvori Blæsten tuder,
 Og svæver let til hver en Egn,
 Han qvad: „Thorsvogn den kalde Guder,
 Og Baners Flokke Skylleregn,
 Og Skygger Alfer, Jetter Flygter,
 Fordi den viger feig, som Skielm;
 Men Dvergene, som Solen frygter,
 Den kalde glade Svalehielm.“

Selv Binden havde mange Navne
 Af Himmel, Jord, af Luft og Bierg;
 Thi Guder kalde den Bidtsavne,
 Og Brager kaldes den af Dverg,
 Af Alfer Hviner, Jetter Aaben,
 Men Hvirvel nævnes den af Hel,
 Fordi den tidt med rædsom Raaben
 Nedsuser i et Tragtefield.

Ildflammen, som sig blodig vælter,
 Og strax fortærer, hvad den seer,
 Den kaldes Røgslørt, Malmets Smelter,
 Gnist, Lue, Fræk, og meget meer.
 Det grønne Træ, som køligt luder
 Med Bladtag om sin ranke Stang,
 Markfaye kaldes det af Guder,
 Og Fagergreen, og Høiens Tang.

So meer ham Jetten forelagde,
 Desbedre svarte Skirnir tryg.
 Paa Dag og Nat han Navne sagde,
 Ja han benævnte Ol og Byg.
 Da raabte Harbard: „Kom i Baaden!
 Jeg aldrig fandt saa flog en Mand.
 Dog haaber jeg, at Gesturgaaden
 Vil gaae langt over din Forstand.“

Nu foer afsted paa sorten Færge
 Den skionne Freiers gode Svend;
 Han stolte paa sit stærke Bærg,
 Han frygted ikke Biergets Mænd.

Skiondt hæsligt Færgefaren stirred,
 Dg gloede paa ham, som et Liig,
 Det ei den bolde Evend forvirred,
 Dg han foragted Troldens Svig.

Med lagde Harbard nu sin Aare,
 Thi let gif Baaden af sig selv.
 Den skyndte sig mod Klippen saare,
 Den stille sorte Rødsjelselv,
 Aldeles ulig andre Floder,
 Som sig med Skynding ud begav
 Fra Bierget, deres fælles Moder,
 Til Havet, deres fælles Grav.

Nu Skirnir kom til øde Steder,
 Hvor Binden støder Klippens Fod,
 Hvor Duggen kun paa Stenen græder,
 Fordi den finder ingen Rod.
 Der var ei Træer, der var ei Fugle,
 Naturen var et gustent Liig;
 Kun hornet en huuloiet Ugle
 Forfulgte ham med Barselskrig.

Nu blev det Nat. I tykke Dyrger
 Faldt Sneen over Baad og Strand,
 Drivisen stod i skarpe Rhynger
 Omkring den skumle Færgemand.
 Ham Skiægget frøs, og Niimkrystallen
 Var selsom i hans Haar at see.
 Men varmt sad Skirnir, som i Hallen,
 Ei ham berørte Nattens Snee.

Nu blev det Dag. Sig Floden stynge
 Igiennem en uhyre Drk;
 De hede Dunster Lusten tynge,
 I brune Sky stod Solen mørk.
 En tørstig Boffel stødte Snuden
 I Tidsler efter Lædskesaft.
 Men, sval i Lummerheden, Guden
 Sad liflig i sin Nja-Kraft.

Qvad Harbard: „Du kan Alting taale,
 Det maa man sige dig til Priis:
 Den matte Blaamands Sommerstraale,
 Grønlænder-Viltens Vinteriis.“

Qvad Skirnir: „Den, som reise lyst,
 Maa frygte Kuld og Heden ei;
 Hvis jeg var en forkiælet Kryster,
 Troer du, jeg drog saa lang en Bei?“

Nu skyndte sig med dobbelt Ilen
 Den sorte Baad mod Biergets Braa,
 Som vilde den mod Klippefjelen
 Sin lette Planker sønderflaae.
 Men Skirnir ændsed ikke Synet,
 Saae rolig paa den glatte Bæg;
 Da rynked Færgekaren Brynet,
 Og mumled gnaven i sit Skiæg:

„Nu er vi der. Seer du paa Stranden
 Den blinde, sølvgraa Gubbe hist?
 Hvis ret du bruger nu Forstanden,
 Da aabner han dig Fieldet vist.

I Fald du løse kan hans Gaader,
 Du skuer Biergets Helligdom;
 Men tvivler du, da jeg dig raader
 At vandre did, hvorfra du kom.

Thi Gestur taaler ingenlunde,
 At nogen Mand indlades før.
 Seer du de fire galne Hunde
 I Kobberlænker ved hans Dør?
 I Fald du ikke Gaaden gietter,
 Han løser dem af Lænken strag.
 Da du for silde blodig sprætter,
 Som Ræven i sin Rævesag."

"Jeg lydig er i alle Maader,"
 Qvad Skirnir, „retter ud hans Bud;
 Og vil han, jeg skal løse Gaader,
 Saa løser jeg dem som en Gud."
 „Det kunde være dog, du praler“,
 Skreg Trollden, „med dit eget Held.
 Men det er Tid, min Husbond taler.“
 Da raabte Gubben fra sit Fjeld:

„Hvad samler Folk i Bennesale,
 Og hvad gjør Ben mod Bennen grum?
 Hvad bringer Tungen til at tale,
 Og hvad gjør atter Tungen stum?“

Skirnir.

Det er din første Gaade saare,
 Det maa jeg sige dig til Priis.
 Med Mioden svækker sig en Daare,
 Med Mioden styrker sig en Biis.

Gestur.

Jeg gif paa Bei, hvor Beie fandtes;
 Tre Gange krydsed Beien Bei,
 Og dog ei disse Beie blandtes.
 Tro mig, du løser Gaaden ei!

Skirnir.

Bei fandtes under, Beien oven?
 Paa Isens Bro gif du til By,
 Mens Fisken svam dybt under Boven,
 Og Fuglen fløi høit under Sky.

Gestur.

Jeg drak i Gaar, det var ei Vandet,
 Ei Ol, Miød, Biin, og ingen Frugt,
 Og ingen Mad med Bæde blandet;
 Og dog min værste Tørst blev slukt.

Skirnir.

Du hviled under Skovens Grene,
 Hvor Duggen falder aarle først,
 Da slikte du de kolde Stene,
 Og stillede dermed din Tørst.

Gestur.

Ivenæsjet sig en Brudgom svinger,
 Som kysser saa forelskt sin Brud,
 At lagde du derhen din Finger,
 Da knuste Næsen Been og Hud.

Skirnir.

Hvo maatte for sligt Kys ei grue?
 Det viser Kraftens ægte Vaar.
 Da brænder Elskovs rette Lue,
 Naar Hammeren sin Ambolt slaaer.

Gestur.

To Langeløse saae jeg blæse
Saa stærkt, at Jern som Vandet flød,
Dg Slangen kogte de, som hvæse,
Dg bider efter deres Død.

Skirnir.

Bed Smeddens Bælg maa Jernet smelte;
Der koges Staal til Kampens Færd.
Dg hvad var vel i Striden Helte,
Hvis ikke beed de skarpe Sværd?

Gestur.

Saaes vel et saadant Under tiere?
En Bæver sad og spandt sin Dug
Med otte Been, med Dine fire,
Med Knæet mere høit, end Bug.

Skirnir.

Skiondt ikke just saa smuk af Kroppen,
Den Bæver dog er Odins Lyst;
Thi slittigt spinder Edderkoppen,
Dg Alting af sit eget Bryst.

Gestur.

Jeg saae den: sort som Ravn at skue,
Dg skarp som Spyd, og blank som Skjold;
Nys brændte den i Bellhstlue,
Nu isned den, som Graven kold.

Skirnir.

Du Lava saae i Solen springe,
Et spraglet Lag ved Heklas Fod;
Dg storknet under Sneens Vinge
Var nu til Steen den slutte Flod.

Gestur.

Hvidhaaret Qvinde vel jeg kiender;
 Jeg hende Rugler danne saae,
 Dg dog har Qvinden ingen Hænder.
 Hvordan kan du nu det forstaae?

Skirnir.

Den hvide, den langhalste Svane,
 Som ude boer ved salten Strand,
 At danne sine Ug har Bane;
 Hun lærte Kunsten af sin Mand.

Gestur.

Viig sad paa Viig; Blind red en anden.
 Skiondt Hesten selv var uden Liv,
 Den skyndte sig dog hen til Stranden,
 Dg standsed i de vaade Siv.

Skirnir.

Død Hesten laae paa Isens Drive,
 Dm laae paa Hesten, frosen død;
 Dg skiondt den ikke var i Live,
 Dog Isen hen mod Stranden flød.

Gestur.

Hvad Møer kan i Kampen stride,
 Dg gjør sig uden Baaben frie?
 Tidt fældes Helten af de hvide,
 De sorte staae ham troligt bi.

Skirnir.

Et Brætspil maa jeg her formode;
 Til Forsvar iler Sort mod Hvidt.
 Tidt findes Grimhed hos den Gode,
 Dg Grumhed hos den Skionne tidt.

Gestur.

Hvo slumrer som en Træl i Asken,
Saa faderløs, for Frænder blot;
Men staaer han op, og kaster Masken,
Da hersker vældigt han som Drot?

Skirnir.

En liden Gnist i Askegruen
Af Alle let forglemmes kan;
Men flammer den, og herjer Luen,
Da ødelægges By og Land.

Gestur.

Hvo er den Trold i Graaværkskaaben,
Som ruger over Skov og Elv,
Som flyer for Bind, men ei for Baaben,
Dg som fordunkler Solen selv?

Skirnir.

Let er din Gaade, Gest hiin Blinde!
For Taagen selve Solen flyer;
Men kommer Niord med sine Vinde,
Da splitter han de tætte Skyer.

Gestur.

Hvad Dyr er det, der Padden ligner,
Men hurtigt, som den flinke Mand;
Som Kampen midt i Slaget signer,
Fordi det trodser Slangens Tand?

Skirnir.

Skildpadden kryber langsomt, varligt,
Med Skallen paa sin Ryg til Trøst;
Men Skioldet er, hvor der er farligt,
Dg det bedækker Heltens Bryst.

Gestur.

Hvad er vel det for smukke Qvinder:
Om Somren brune klædt, som Jord,
Om Vintren man dem hvide finder,
Lig Sneen i den frogne Fiord?

Skirnir.

De muntre Ryper maa du mene,
I Julen hvide hoit til Fields,
I Vaaren, bruunt som Træets Grene,
De skifte Fær, som Biørnen Pels.

Gestur.

Hvad Mær er det: som Roser smukke,
Men hidset af saa heftig Torst,
At intet Bæger den kan slukke;
Med eget Blod de lædskes først?

Skirnir.

Hvad Mø er deilig, som en Lue?
Men hidses den, og blier for fri,
Da Regnen selv fra Himlens Bue
Husvaler ei dens Kaseri.

Gestur.

Hvad Mær er det, som aldrig matte
Henile, som ugifte døer,
Paa mørke Loffer hvide Hatte,
Dg hen ad Ryggen lange Slør?

Skirnir.

Din lette Gaade sig ei dølger,
Den løser mig selv Flodens Brum:
Du mener Havets unge Bølger,
Hvis korte Glæde kun er Skum.

Gestur.

Mon du den stærke Kæmpe kiender,
Som, naar han bider med sin Tand,
Dg Hovedet mod Helved vender,
Kan frelse mangan dristig Mand?

Skirnir.

Du leder mig paa store Tanker,
Et Billed staaer for Siælen skiont:
Hoitideligt er Frelsens Anker,
Som vikler sig i Haabets Gront.

Gestur.

Hvad Giester, uden sig at rømme,
Udtømme Karret, tause hver?
Men Karret, som de tause tomme,
Gior ene Larm i Hallen der.

Skirnir.

Naar Grise deres Moder die,
De tie, skiult af hendes Liv;
Men Soen selv kan sielden tie,
Hun grynter til sin Tidsfordriv.

Gestur.

Endskiondt du knækker haarde Nodder,
Du dog for eet Uhyre flyer:
Ti Tunger, fyrgetyve Fodder
Dg tyve Dine har mit Dyr.

Skirnir.

Det kan mig ingen Skræf bebude,
Det giver mig ei Banesaar:
Lad Soen slagte først derude,
Som staaer ved Truget i din Gaard!"

Da blev den slagtet, for at vise,
 Om Skirnir kunde sig befrie;
 Da talte man de spæde Grise,
 Og fandt med Skræk, at der var ni.

Da dette Budskab Gestur mødte,
 Var det ham ikke til Behag;
 Han blev til Steen, han blev en Støtte,
 Og sidder der den Dag i Dag.

Nu logrede de bange Hunde,
 Som gloede fælt og bistert før.
 Da aabned sig, saa vidt den kunde,
 Den skionne Fjeldets Kobberdør.

Og ind gik Skirnir ufortroden,
 Han rogted tro sin Herres Bud;
 Han frygted ingen List, ei Døden,
 Han vidste selv, at han var Gud.

Igiennem Biergets mørke Kroge
 Han uden Fælter Beien fandt.
 Da aabned sig en Solverlaage,
 Hvor paa Demanter Kilden randt.

Gerdas Elskov.

Da nu Skirnir blev vaer den opladte solverne Laage,
 Hvor med fulsørt Glands ham en Broes glatdannede Steenful

Beien viste; da gik han derind, og brat han befandt sig
 Atter i fri Luft. Himlen var blaa med utallige Stierner.
 Og han opdaged et Gaardsrum der; men i Gaarden han

Slanger

Fandt i Stedet for Høns, og i Stedet for Vællinger Ogler.
 Huusligt krob de omkring, og de drak imellem af Truget.
 Pigen med Forklædet fuldt af Væde sig viste paa Tærsklen
 Af Dorhvælvingen, raabte paa „Tippe, Tippe“; da raaled
 Det i Krogene, Slangerne løb, og de langsomme Padder
 Bralted, Gæssene liig, naar paa vaklende Svømfoed flodset
 Flydningens stadige Flugt de betale med latterlig Skridtgang.
 Men da Ternen fik Skirnir at see, da løb hun i Kiofnet
 Til sin Jomfru, og skreg; men det Sprog ei Skirnir forstod ret,
 Thi det var finsk, og det tonte, som Vinden, der suser i

Braget.

Da kom Ternerne frem, Gaardskarlene, for at betragte
 Den Nykomne. De stirred forundrede. Skirnir besaae dem
 Ret nu i Mag. De var smaae, forthaarede, blege, med Rynker,
 Glat Tanghaarene laae dem om Kindbeen, Pandernes

Hvælving

Spored man knap: stumpnæsedede Folk, med Dine saa
 smaae som

Hæsselnødder, og Fingre saa skrumpne som tørrede Guulrod.
 Sørgeligt stirred et livløst Blik, og den matte Forundring
 Viste, hvor lidt de besad af en høi, guddommelig Flamme.
 End man finder det Kuld i Finmarks-Dalen og Grønland.
 Skirnir sukked, og qvad: „Hielp, Thor! hvad fattes min

Husbond?

Elsker den deilige Mand nu en Hex? Vel Elskov er blind tidt,
 Men saa blind dog kun Vanvid er, at en Yngling, som
 Baaren,

Skulde forgabe sig slet i en grov uskikkelig Trælqvind.“

Som han tænkte paa Sligt ved sig selv, da saae han
i Døren

Gerda stande bag Ternernes Flok. Saa studser en Bonde,
Naar i en muddret Groft med sin Skovl han graver i
Dyndet,

Op at kline den skraalige Bæg, og han finder et Guldhorn.
Nu begreb han sin Husbonds Qual; thi deilig var Gerda:
Ikke, som Frei, guldhvid; hun var sorthaarfager, og Lokken
Bandt sig, som Ibenholt, om en høihvalt Pande, som
Filsbeen.

Ikke, som Himlen, var Dinene blaae, de var mørke Granater;
Alart var det giennemsigtige Dyb, som Søen i Havblik,
Dg i den bruneste Grund stod Siæl og smilte til Siælen.
Halv kun den deilige Barm var bedækt; i Knoppernes
Huulning

Blomstred gnistrende Lokken: det eneste Jertegn, Gerda
Sik paa sin Jettatur; men det skæmmede Barmen saa
lidt, som

Neglifen Purpurets Plet, og som Møsset beskæmmer en Rose.

Men da Skirnir fik Mælet igien, og sit Grinde rogeted,
See, da svared ham stolt og med Harm den dristige
Biergmø:

„Hils din Husbond, siig ham, at længe med smægtende Længsel
Freir kan sukke for mig; han aldrig skal eie mit Hierte,
Vindre trykke mig fast i sin Arm. Jeg hader ham heftigt.
Ei har den Spee vi forglemte, som os Guderne viste. Med
Lænker

Utgarde-Løse nu dybt i Mørkhedsfielderen ruger.

Men ei Lænken er stakket. En skønnere Verden sig viser
Her i vort Fiølds Grundvold, end paa Fladerne. Lege kan
Odin

Længe nok hist med den flygtige Sol, som Vægir med
Havskum,

Frigg med det visnende Græs, og med Luftpust Aljernes
Skare.

Vi har dog Ild, Steenfiærnen og Jord; og de flammende
Bierge

Øystre vort Vink: vi ryste, som Hesten sin svulmende Manke,
Rakken, da styrter omfuld, som et Brætspil, Byer og Borge,
Skoven nedsynker, som Skummet paa Vandblaat. Odin i
Balhal

Kroer sig af indbildt Magt; men dog ældst er Lofe, som eier
Jorden ved Fodselsret, og kun Odin raned hans Ætrod.
Dog snart svinder den giøglende Tid, snart kommer tilbage
Magten og Vren, som svandt, og da Balhal synker i Avner.
Glædes da kun ved en latterlig Drom! I vaagne dog
tidsnok."

Men den betragtede Svend ung Skirnir meldte til Gerda:
„Hvo har lært dig det Qvad, mit fortryllende Barn? Og
forstaaer du

Ret, hvad du selv mig har sagt? Ved mit Sværd, jeg
vedder, den Viisdom

Ei undfanget sig har i dit eget uskyldige Hierte.

Thi du kiender ei Utgarde=Lof', du skued ham aldrig,

Sort, med de stikkende Haar som Horn, nedgravet i Biergmulm.

Men din Fader har lært dig det alt; og datterlig deler

Du hans Tanker, som billigt, thi Dattren bør agte sin Fader.

Men betænk, at du langt — kun langt ud stammer fra Lofe,

Deler ei Noget med Jetten: du skion, han hæsliq at skue;

Du liig Knoppen uskyldig i Duff, han skuler med Arglist.

Diste forsoner et Barn ved sin Dyd Forældrenes Brøde,

Tidt det Forfskiellige mødes, og blandes af ulige Kilder.

Sider ei selv det muddrede Bæld giennem Sandet saa lang
 Tid,
 Til det er klart, som Demant, og et Speil for Pigen i
 Dalen?
 Blomsten af Mulm udvojer, men hæver i Lyset sit Bæger.
 Lad da nu Kærligheds Rose forbinde dig Himlen med
 Dybet!"

Men den formildede Mø skion Gerda meldte til Skirnir:
 Høvisst taler du, Svend! jeg tilstaaer dig, trofast dit Grind
 Regter du efter din Husbonds Bud; du viser din Klogt mig.
 Gaf nu tilbage, naar først du har qvæget dig her med en
 Nadver;

Ihi din Tale bevæger mig ei, den boier mit Sind ei.
 Bierget har herlige Kæmper, som vel kan lignes ved Guder;
 Kommer da Tiden engang, at en Svend i Fjeldenes
 Malmfloft
 Finder mig vaffer, og vinder hans Kærlighed atter mit
 Hierte,

See, da vorder hans Biv med Fryd den blomstrende Jomfru.
 Lyffeligt lever jeg da i min Dal, ved mit Fjeld og min Kilde,
 Sneiser fiækt i Jettindernes Flof, blandt Biergenes Første.
 Men saa ringe jeg føler mig ei, at forsængelig ængstlig
 Gerda til Afers Hob indtrængte sig, blot for at haanes,
 Oversees med et taabeligt Blik i Alyniers Skare,
 Som en Foragtet, hvis Byrd var for lav til Gudernes Ære."

Men den smilende Svend ung Skirnir meldte til Giensvar:
 „Falske Tanker du har om Alynier. Taabelig Hovmod
 Findes i Menneskers Kreds, hos Balhals Guder er Genfold.
 Hvad der er stærkt og skiont, hvad der virker i Klogt og i
 Viisdom,

Der guddommeligt kaldes, ei Byrd; thi Odin og Thor selv
Sprang ved Alfauvers Bud til et Liv af Intet, som Niden."

Men den livsalige Mø skion Gerda meldte til Skirnir:
„Hvad man ei kiender, det elsker man ei. Vel kiender mit
Fjeld jeg,

Ei Balhal eller Freir, som jeg aldrig har seet, og som aldrig
Mig saae. Halv jeg maa tænke: forrykt er vorden hans Hieme."

Da fortalte med Dmsvøb hiin sin Herres Bedrifter:
At han paa Hlidskialf steg, hvad han skued i Kamret hos Gerda,
Og om den Ild, der var tændt i hans Bryst af den blottede
Skionhed.

Gerda rødmed, som Morgenens Gry; med synkende Blik hun
Stirred i spulmende Barm. Men da Skirnir om Maanen
fortalte,

Paatog Pigen med eet sig et spøgende Bæsen, og raabte
Høit med Latter: „Min Tro, hvis din Freir hist ligner en
Maane,

Maa han ei beile til blomstrende Møer; thi Maaner er gustne,
Og for det Gustne kun føler man lidt, dets Elskov er lunken."
„Krysted dig Freir i sin Arm," gienstaved den blussende
Skirnir,

„Bilde du mærke, hvor lunken han er. Jeg taler ei længer.
Viis mig mit Herberge nu, og tillad mig skue det Kammer,
Mø! hvor du sover i Dvæld; thi en Skat As-Freier mig
medgav,

Dig tiltænkt, som jeg nedlægger der." Da viste med Latter
Pigen ham Kamret, men gif for at lave den qvægende Madver,
Thi hun var god af Natur, og hun ynded den dristige Skosvend.

Men da Skirnir var ene, da skued han, yndigt ved Leiet
Stod af hvidt Alabaster et Kar paa kunstige Fødder,

fyldt med et biergflart Band, hvori hun toede sit Ansigt,
Hænder og Bryst, før hun slumred, den sundhedsblomstrende
Jomfru.

See, da greb han i Hast sit Guldhorn, heldte dets Bølger
Snelt i det ventende Band, og forlod det hvælvede Kammer.
Men Jettinden (da Guden var vederqvæget, og henbragt
Af Gaardskarlen til hyggeligt Ly) nysgierrig sig skyndte,
For dog at see, hvori Gaven bestod, som bragtes fra Valhal;
Draf med sin Læbe paa Pigernes Biis med spottende Stolthed,
Loe med Foragt, og udbrød: „Hvad er det? Skionne Demanter,
Sølv, Guldkam og Rubin har jeg meer, end jeg bruger;
det findes

hyppigt i Fioldsteens-Kloften, kun fielden hos Guder i Luften.“
Men da Intet hun sined, da loe hun atter, fortørnet
Dybt i sin Siæl, og qvad: „Det tænkte jeg nok. I at gieffe
Dvergaae vist Guderne Jetter; det negter ei Sandhed.“
Skyndte sig med Affklædningen brat, og løste sit Bælte,
Flængte det sneehvide Liin over Skuldrene; blottet til Midien
Stod hun ved Skin af den klare Demant, som lyste ved
Karret,

Og med de hulede Hænder hun greb mod Bølgerens Flade,
Purpurfinden at køle. Da skued forfærdet hun Freiers
Billed i Bandet, og foer med et Skrig tilbage, men forsviis
Armene fast over Barmen knugt, og indhylled sig skamrød
I de nedhængende Liin med en Skræk, som svandt i Forundring.
Thi snart Sagen hun ganske begreb, og nærmed sig langsomt
Hyllet til Halsen i Maar, for igien hiint Billed at skue.
Men da Gerda betragted den elskovsmilende Guddom,
Folte hun stærkt livsalige Glød, som trængte til Marven
I Beenpibernes Dyb, og som sødt henrev til Beundring.
Thi han var herlig og skion: med den hvælvede Bænde, som
yndigt

Slog Slagsskyggen mod Vinenes Jld, han stirred med sværmerst
 Taare, med Beemodsblik, med et Suk, som gieldte kun hende.
 Rige som Guldløv slagred om Halsen de mægtige Lokker;
 Og paa det dunede Bryst med sin Haand han blussende dæfte
 Hjertet, som elskende slog bag sin Kæmpehvælving for Gerda.

Længe fordybet hun skued, og mærked ei selv, at en Taare
 Trilled fra Kinden paa Elskerens Mund; hun rortes af Længsel,
 Og en forunderlig Jld fra Bandet optrængte til Hjertet.
 Dmt hun smiled, og sukked: „O, Freir!“ hun bøied sit Hoved
 Dybt hen over den selsomme Skaal, saae først sig tilbage,
 Om hun var vidneløs, og da sikkert hun troede sig ene,
 Buktet hun hurtigt sig ned, for at kysse det deilige Billed.
 Da forsvandt han i Bølgernes Kreds, hvis iiskolde Både
 Fugted din Purpurmund, skiondt ei den Læberne kølte!
 Uengstelig stirred hun atter, om Billedet svandt for bestandig;
 Men da Bandet var klart, og da Freir stod atter paa Gladen,
 Da fordybed hun sig i Betragtninger: fielden den Vise
 Grandster med saa stor Flid, hvad flogt hans Hieme begrunder,
 Som Elskerindens Blik den heftigtelskende Veiler;
 Hver en Skionhed da glæder, hver ubetydelig Mangel
 Yndes da med, som et Tegn paa det Giendommeligtfiære.
 Gerda forgieves dog her hos Freir om Manglerne søgte,
 Thi han var fuldkommen skion, var Gud, blandt Aser en Tyrste.
 Da forsvandt Hovmoden i Hast, da blev hun paa een Gang
 Lam som et Lam, og saa from som en inderligt kurrende Due.
 Da gled haarede Pelsværk ned fra den glatteste Nakke,
 Thi det var hedt; da fatted hun Mod, og hvissed med Blusjen:
 „Billedet her kan ei see, det er Band, der viser et Giensfiær;
 Ikke til Sengs jeg gaaer, kan ei sove, naar ikke jeg først har
 Badet mig Hænder og Barmen.“ Da lod hun Vinene synke.

Skjalvende stod hun nu der, som da Embla, sprungen af
Stammen,

End halvnoegen i Barken stak, og betragted sin Askur.

Og med de sneehvide Hænder hun Bølgerne tog, og begød sig
Hals, Arm, Skulder og Bryst og de rosenblussende Kinder.
Men ei Badet i Aften, som ellers, husvaled; hun fandt sig
Hedere meer kun derved. Da sank hun mat paa sit Leie,
Vendte sig tidt, stod op, og gif hen, for Freier at skue.

Men den venlige Siofn (useet i Følge med Skirnir
kom hun i Gerdas Kammer, og hemmelig Bidne til Alt var)
Huldt forbarmet sig nu over Pigen; de hvælvede Laage,
Smykte med langt Haar, lukte Gudinden med Liliesingre,
Rysted sin Balmufrands over loffede Tinding, og glædte
Med den livsaligste Drøm skion Gerdas bankende Hierte.

Skirnir fuldender sit Ærinde.

Da Skirnir vaagned i næste Gry,
(Solstraalen i Skyen sig bader),
Da stod med Venlighed ved hans Ly
Biergtrolden i Pandserplader.

Som Gudbrandsdølen saa stærk og lang,
(De Fugle quiddre paa Grene),
I Haanden bar han en sortbrændt Stang;
Dog stod han der ei alene.

Han fulgte trolig den Datter huld,
 (Dugdraaben glindses paa Blommen);
 Som Ranken omslynger den runkne Bul,
 Hun var med Faderen kommen.

Et Bæger hun ind for Guden bar,
 (Solstraalen i Skyen sig bader).
 Den Gamle sagde: „Med skielligt Svar
 Vel helst du Bierget forlader?”

Ung Freier elsker min Datter bold,
 (De Fugle quiddre paa Grene);
 Hvis ret jeg mærker, hun er ei kold,
 Han elsker ei meer alene.

Men uden Faderens Ja dertil
 (Dugdraaben glindses paa Blommen)
 Er Alt kun Tant. Det give sig vil;
 Og derfor er her jeg kommen.

Dog Noget for Noget! Min Ven! du veed,
 (Solstraalen i Skyen sig bader),
 Mellem Jetter og Guder er Enighed
 Den Dyd, som de fælles hader.

Jeg tænker, min Mø er ja meget værd,
 (De Fugle quiddre paa Grene),
 Som Beilerens gode, bedste Sværd;
 Det vil han mig ei formene.

Naar Hiertet elsker foruden Svig,
 (Dugdraaben glindses paa Blommen),
 Da tænker Beileren ei paa Krig,
 Og derfor fælder jeg Dommen:

Hvis Freier mig skienker sin Klinge blank,
 (Solstraalen i Skyen sig bader),
 Da skal han favne den Lilie rank,
 Og aldrig hun ham forlader.

Men negter han mig den Gave smuk,
 (De Fugle quiddre paa Grene),
 Da møder forgieves hans omme Sul
 Granfieldets haardeste Stene."

Med denne Bescled drog Skirnir bort,
 (Dugdraaben glindses paa Blommen);
 Og Veien fandt han langt mere kort,
 End den, som han først var kommen.

Nu red han igien paa grønne Bang,
 (Solstraalen i Skyen sig bader);
 Da tænkte den Svend ved Sværdets Klang
 Paa Odin, Aernes Fader.

Da huffed han paa den Riæde seig,
 (De Fugle quiddre paa Grene),
 Som Fenris bandt, og som svigted ei;
 Bandt Hesten, og gif alene

Med langsomme Skridt til Elverhøi,
 (Dugdraaben glindses paa Blommen),
 Og nærmed sig uden mindste Støi
 To Dverge, som did var kommen.

De sad og nød den friske Luft,
 (Solstraalen i Skyen sig bader);
 De quæge sig tidt i Græssets Duft,
 Men Solens Lue de hader.

Der dandse de tidt saa veltilfreds,
 Mens Fugle quiddre paa Grene,
 Beskriver i Duggen den mørke Kreds,
 Og plette de mosgroede Stene.

Da Skirnir saae dem i Dandsefærd,
 (Dugdraaben glindses paa Blommen),
 Formeente han dennem med draget Sværd
 Den Bei, som de did var kommen.

„Og skaffer J ikke den Lænke god,
 (Solstraalen i Skyen sig bader),
 Som Odin kræver, da eders Blod
 Jeg offer Gudernes Fader.“

Forbausede stode de bitte Mænd,
 (De Fugle quiddre paa Grene);
 Med sorte Tunger de lalled igien,
 De skælved i hver en Sene.

De blinkte med Dinene, pib som Muus,
 (Dugdraaben glindses paa Blommen):
 „Ik, spær os dog ikke det mørke Huus!
 Vi har jo alt Lænken i Lommen.“

Vi vidste, hvad Odin bød fra Sky,
 (Solstraalen i Skyen sig bader),
 Vor bedste Lænke da vilde vi flye
 Til Lysets vældige Fader.

Den Snor vi knytted — o, Skirnir! Iyt!
 (De Fugle quiddre paa Grene) —
 Af Fuglenes Mande, Fiskenes Spyt,
 Af Biornens seigeste Sene.

Af Qvindernes Skæg vi den danned god,
 (Dugdraaben glindsjer paa Blommen),
 Af Katsfodens Smæk, af Klippens Rod ;
 Og vakked med Finger og Tommen."

Da tog Gud Skirnir den smidige Snor,
 (Solstraalen i Skyen sig bader);
 Men Dvergene smutted i svarten Jord.
 Han nærmed sig Midgards Gader.

Hist lued den sribede Himmelbro,
 (De Fugle quiddre paa Grene);
 Den skinte saa liflig og farvesro,
 Som Guld og som Edilstene.

Da iled Skirnir, som Fuglen i Vaar,
 (Dugdraaben glindsjer paa Blommen),
 For atter at skue Balhallas Gaard,
 Hvorfra han saa snelt var kommen.

Ind gif han for Odin og Freir igien,
 Han monne sit Bud frembære.
 Tak være den holde yffe Svend!
 Han røgted sit Vrind med Vre.

Med Lov og Priis blev han overøst.
 Nu havde man Trøsten funden,
 Naar Freier blev af sin Længsel løst,
 Og Fenris blev lænkebunden.

Om Fenrisulven og Tyr.

Nu blev der Fryd i Balhals Gaard;
 I fine Badmel, bløde Maar
 Den skionne Biergets Pige soer
 Fra Fieldet og fra grønne Jord.
 Ad Bisrost drog den unge Brud,
 I Lusten liig et Stjerneskud.
 Alle Gudinderne mon staae
 Ved Kanten af det Himmelblaa,
 Modtoge Freiers Hjertenskiær,
 Og da de skued hende nær,
 Det sidste Glimt af Harmen svandt,
 De alle Gerda deilig fandt.
 De sorte Haar stak yndigt af
 Til dette store, gule Hav,
 Som ned ad Disastuldre flød.
 De hende hver velkommen bød;
 De bragte hende til Freias Lund,
 Og kyssed hendes Rosenmund.
 Og hver en As med henrykt Aand
 Da trykte hendes Liliehaand.

Beskrive eder Freiers Fryd,
 Dertil har Harpen ingen Lyd.
 Du, som har beilet, kiender Sligt;
 Det læres ei af Skialdedigt.
 Men du, som elsker ei endnu,
 Skynd dig jo før jo heller du!
 Og naar du savnes af din Mø,
 Og troer af Glæde sødt at døe,

Saa veed du, hvad Gud Freir fornam,
Da fiærligt Gerda krysted ham.

Nu ender kælen Elskovssang,
Nu giver Harpen anden Klang.
Snart Bisen, som en liden Fugl
I Baarens grønne Bøgeskiul,
Opholder sig i Glædens Dal;
Snart stormer Sangen, som en Hval,
Snelt giennem Nordens Vinteriis.
Da suser det paa Jetteviis;
Da skynde sig de drevne Ord,
Lig Skum af Hvalens Næsebor,
En Straale høi og stærk at see,
Der taber sig i Nattens Snee.

I Glædens allerbedste Frø
Lidt findes Spiren til at døe.
Ulykken strax begyndte nu,
Af Bryllupsfryd steg Frygt og Gru.
I Hallen var vel Lystighed,
Men Ulven gif omkring og beed;
Snart napped den i Asa-Skiæg,
Snart i Gudinders trinde Læg.
Da Odin nu af Sligt blev kied,
Og eied Lænken, som vi veed,
Da var han kun betænkt derpaa,
Fenris med den at bundet faae.
Han Kiæden gav i Heimdals Haand,
Thi denne Gud var snild i Mand.
Næst Lofe, naar der her blev spøgt,
Var Heimdal hurtigst med sin Kløgt;

Dog Heimdals Spøg var bitter ei,
 Den blomstred som Viol i Mai,
 Men hortest Asa=Lofes Røst,
 Da stak det som en Torn i Høst.

Heimdals med Lænken i sin Haand
 (Den var et smidigt Senebaand)
 Sig nærmed Ulven med et Smil,
 Og raabte: „Nu har Sorgen Til,
 Fordømt til Helheim alt Fordærvt!
 Til Glæden give Hver sin Skiervt!
 Hver stræbe maa, som han kan bedst,
 At hædre Freiers Bryllupsfest.
 Og du, min Ulv, som taus gaaer om!
 Hvad om du frem i Kredsen kom,
 Og mored Guderne med Styrke?
 Det er dog den, vi alle dyrke.“

„Ja,“ griinte Ulven, „uden Kraft
 Blier Hamren kun et Hammerkast.
 Hvad vil du, Gud med Guld i Mund?
 Bit du mig binde som en Hund?“

„Den“, svared Heimdal, „bindes flet,
 Som raader selv sin Frihed ret.
 Træl bindes; men i Styrkens Haand
 Blier Baandet til et Hædersbaand.
 Tillad, du som paa Helteviis
 Kan knække Jern, som skjøre Riis!
 Til Lyft for Odin, Freir og Thor
 At binde dig med denne Snor.“

Spidsnudet Ulv hen i hver Braa
 Gæster sin smilde Fader saae;
 Men Lofe var paa Eventyr.
 Da skulede det lumste Dyr,
 Gud Halen synke, viste Land,
 Skød Tungen over Kiævens Rand,
 Og gævede: „Heimdal! gaa din Bei;
 I Aften vil jeg bindes ei.
 Det veed desuden Freir og Thor,
 At den kan bryde Senesnor,
 Som tykke Kobberlænker braf;
 Det skaffer mig kun liden Tak.
 Er denne Snor naturlig giort,
 Da vil den ikke sige stort;
 Men er den lavet saa med Svig,
 Hvi vil du da forraade mig?“

Heimdal blev rød; men Ufa=Tyr,
 Den Ungersvend, som Intet skyer,
 Og Heimdal skamfuld rødme saae,
 Fik Læben fast af Harmen blaa;
 Det ærgred ham, at sliq en Gud,
 At Heimdal saae forlegen ud,
 Og skulde sig bag Tausheds Læ
 Til Ure for et lumpent Fæ.

Udmyge vilde han den Klods,
 Opveie Skamfuldhed med Trods,
 Og raabte høit: „Kom, Ulv! min Haand
 Skal være Borgen for dit Baand.
 Jeg lægger Haanden dig i Munden,
 Imens du vorder lænkebunden,

Dg mærker du da Svigen her,
Saa har du jo en Gidsel der."

Forundret alle Guder saae
Paa Tyr, som monne roligt staae;
Selv Asa=Thor gif til ham hen,
Dg hvistled: „Hør, min unge Ven!
Det skulde du dog ikke vove.
Jeg maa dit bolde Forsæt love;
Men Helten trænger til sin Haand."
Da svarte Tyr med opbragt Mand:
„Du kloge der! lad mig i Ro.
Vel muligt, du behøver to;
Men Asa=Thor er mindre seen,
Dg han kan nøies blot med een."

Derpaa han stak med Blus paa kind
Sin høire Haand til Leddet ind
I Ulvens hede røde Strube,
Der gaved som en Mordergrube.
Da Ulven nu var bunden ret,
Dg prøved med asmægtigt Spræt
At sønderslide Dverges Lænke —
Da paa de bløde Hyndebænke
Hver Gud beloe det bundne Dyr;
Hver loe, undtagen Asa=Thor,
Thi han betalte Ulvens Baand
Med Tabet af sin høire Haand.

Men kraftigt stak den unge Mand
Armstumpen i en Bunke Sand,
Dg strakte Armen høit i Bær,
Dg raabte: „Bed mit gode Sværd,

Nu føler jeg først ret mit Mod.
 Stærk Proven var, men den var god.
 Jeg gaaer til Baulunds Gæse fiern,
 Og han skal smedde mig af Jern
 En Handskehaand, som flemme kan
 Det lange Slagsværd med Forstand.
 Naar Haand og Sværd slaae lige godt,
 Da frygter man først Kampens Drot."

Dermed han ud af Salen gik,
 Fulgt af Gudinders sømme Blik.
 De tænkte: „Hvilken Helt, hvor stor!
 Han vil fordunkle Asa=Thor.“
 Kun Gerda paa sin Freier saae.
 De monne hen i Lunden gaae,
 Hvor Kiærlighedens søde Lyst
 Han nød ved sin Gudindes Bryst.

As=Odin saae paa Asa=Thor,
 Der fæstede Blikket dybt til Jord;
 Og mæled: „Det har ingen Art,
 Nu vorder Aser Jetter snart.
 I Bildskab, ubesindigt Mod
 Kun spilder sig det frækne Blod.
 Du kasted bort, min Søn! din Hammer,
 Ei længer Freiers Glavind flammer,
 Som, naar det droges, raabte: Skielv!
 Og dræbte Kæmper af sig selv.
 I Morgengave han det gav,
 Nu giemmes det i Biergets Grav.
 Vel Fenris nu er lagt i Baand;
 Men Tyr har tabt sin høire Haand,

Ran hersker alt i Egirs Fiord,
Dg Skade deler Magt med Niord."

Saa talt, stod Odin langsomt op
Med Brynien om sin Heltekrop,
Dg gif fra Vingolf, mørk i Sind.
Da sad med Haanden under Kind
Dg saae paa Ulven Usa=Thor,
Dg begge mæled ei et Ord.
De Terner slukte Fakler ud;
I Mørke sad den vrede Gud,
Dg stirred hen paa Ulven hist,
Hvis Dine gav i Mørket Gnist.

Da slog Gud Thor en Latter op,
Hvorved fast skælved Hlidskialfs Top;
Foer ud af Sal, slog Døren i,
Rev Hielmen af, gav Lokken fri,
Tog frem sin Karm af lune Stald,
Dg agede med Tordenskrald.
Den hele Nat med Lyn han skød,
Det slog paa Jorden Mangen død.
Da brændte hist en herlig By,
Gegskoven flammed hoit i Sky;
Da græd de Mødre, spæde Børn,
Mens Thor kun skummed som en Biørn.
Han var af Harm som Graven stum,
Det kildred ham, at han var grim.
Først da det gryede henad Dag,
Han fiorte mod Thrudvangers Tag.
Der trykte Sif i stærken Arm
Sin Thor, og mildned Gudens Harm.

Hun frygted ei hans Raseri,
 Hun vidste, det var snart forbi.
 Da smilte Jorden mildt, men græd
 Sin klare Dug, liig Drengen spæd,
 Naar Faderen var alt for streng,
 Og slog for haardt sin lille Dreng.
 Da rørtes Thor, det ham fortrød,
 Af Kæmpens Dine Taarer flød;
 Thi rolig var han god af Sind.
 Da sendte han paa Morgenvind
 Thialfe med Rofka ned, den Mø,
 Til faste Land og Gefions D,
 At skienke Guld og Solverkruus
 Til dem, som misted deres Huus.
 De Døde bragtes til Valhal;
 De spæde Born i Flokketal,
 Som indebrandte denne Nat,
 Dem kaared Frei til Alfer brat.
 Da glemte Smerten de for Glæde;
 Af Skuldre voxte Binger spæde,
 De fløi omkring i Freias Skov,
 Forældrene fik daglig Lov
 De fiære Glutter der at møde.
 Da glemte de, at de var døde.

Ægirs Giestebud.

I Havet stander Den:
 Nu Hlesey kun er liden,

Thi Bølgerne med Tiden
 Har pløiet den i Søen;
 Men stor i Oldtids Dage
 Den kneised høi og brat,
 Og trodsed Nordens Drage,
 Det sorte Kattegat.

Der hvor sig Tanget snoede,
 Der stod af Muslingskaller
 De hvælvehøie Haller,
 Hvori Hler Ugir boede.
 Mens Ran paa Dybet hvæste,
 Han sad ved Perlekruus;
 Snart drak han, og snart blæste
 Han i sit Sneglehuus.

Fæl var den grimme Qvinde,
 Den skumle Ran, som spættet
 Udspænder Druknenettet
 Som Egenes Gudinde.
 Som Fladen Ugir smilte,
 Ricel var han, uden Harm,
 Og tidt han trøstet hvuilte
 I deilig Havfruarm.

Naar Ran paa Dybet lured,
 Han blev i Sol tilbage;
 Med demantfroget Stage
 Han Søverspeilet fured.
 Og ei han kunde dølge
 Med Skum sin søde Lyst,
 Hvergang han trykte Bølge
 Bag Sivet til sit Bryst.

Til Freir og Gerda smilte
 Han ofte dybt bevæget;
 Thi jalignvederqvæget
 Nu Arm i Arm de hvilte.
 Høit Ægir elskte Guder,
 Og han var Guder fier;
 Mod Søen Himlen luder
 I sammensmeltet Skær.

Nu bød han dem til Festen;
 Thi, var ei Kan tilstede,
 Han følte Benneglæde,
 Og tidt bespiste Giesten.
 Han brygged Æl i Kummer
 Af Flintesteen og Is;
 Og Fisk og Krebs og Hummer
 Blev kogt i Tusindviis.

Til ingen Hielp han trænger;
 Thi hvergang han har Giester,
 Er Gudens Køgemester
 Den raske Finnafænger.
 Han bruger lidt kun Ilden,
 Ham hylder hver en Elv:
 Alt sødet blier ved Kilden,
 Som koger af sig selv.

Hvor Malestrømmens Tragter
 Redhvirvler i en Hule
 I Skum de Bolger gule
 Med rædsomtfaele Fagter,

Der knuser Eldirs Kølle,
 Hvad Havet blev til Deel;
 Der knager Ugirs Mølle,
 Der maler han sit Meel.

Nu vi vel alle vide,
 At Freir til Gerdas Fader
 Gav den af Sværdeplader,
 Som bedst var til at stride;
 Han mildned Troldens Avind,
 For ei af Sorg at døe,
 Gav bort sin stærke Glavind,
 Og fik en deilig Mø.

Men Gerda elskte Freier,
 Dem Intet meer adskilled,
 Han overgik sit Billed,
 Han vandt den bedste Seier;
 Og Biergets skionne Pige
 Gav ham til Bederlag
 Et Skib, som ei sin Lige
 Har fundet nogen Dag.

Vel maa man Hringhorn rose,
 Den gode Baldurs Snekke:
 Ei Klippen kan den knække,
 Den gaaer i Sø og Mose.
 Der sidde kan ved Siden
 Af Gud Gudinde trygt.
 Men ikke dog til Striden
 Er Baldurs Hringhorn bygt.

I Fredens Tid til Stabel
 Den glider let fra Havnen
 Med rige Fragt i Stavnen,
 Og hæver høit sin Snabel
 Af sorte Horn med Ringe,
 Saa glindsende, saa frum;
 Og mod den brede Bringe
 Slaaer Volgen sig til Skum.

Et andet Skib mod Snegle
 Jernpladerne bevare,
 Det kaldes Nagelfare,
 Og det er bygt af Negle.
 Det Skib tilhører Jetter,
 Det stil i Sumpen staaer;
 Bygmesteren dog sætter
 Til Skibet, Aar for Aar.

Hvo flipper ei af Døde
 Den lange Negl paa Haanden,
 Han steds forøger Baanden,
 Han Guder vil forøde;
 En Fordeel Jetten gives,
 Som han at nytte veed:
 Ulykken stille trives
 Ved Uforsigtighed.

Men Snekken, som Jettinden
 Nu gav i Morgengave,
 Gjør hver en Storm til Slave,
 Og seiler stik mod Vinden.

I Harnisk Guder alle
 Paa Dækket kunde staae,
 Og seile fra Valhalle
 Til Ugir i det Blaa.

Og naar ei meer til Gammen
 Det foer paa Sø og Stræde,
 Da vifled som et Klæde
 Ung Gerda Skibet sammen.
 Paa Brystet hun det dølger,
 Der vugges det — o Frei!
 Igien paa tvende Bølger,
 Som Havet eier ei.

Tænk nu, hvor stolt at flue
 Var denne Fart mod Den
 Til Ugir over Søen
 I Morgenrødens Lue:
 Ved Roret Odin Bise,
 I Stavnen Vidar var,
 Og hver en deilig Dise,
 Som Blomster i et Kar!

Da løb det, som i Naen,
 Da trængtes ei til Kasten;
 Og Bragi sang ved Masten,
 Og Heimdal sang i Raaen.
 Niord flagred høit i Flaget,
 Fiint stænkte Vandets Støv,
 Men Frigga hvælved Taget
 Med fine Egeløv.

Da flyngtes Lov om Panden
 Og da forøgtes Spøgen,
 Thi afflædt, splitternøgen
 Stod Tyr paa Snekkeranden:
 Sit Sværd, det korte, brede,
 I venstre Haand han holdt,
 At styre Haiens Brede,
 Som vilde spille Boldt.

Da maatte Diser bæve,
 Thi Haien fægted tapper,
 Den efter Guden snapper
 Med frygtelige Kiæve.
 Dog hørtes Heltens Latter,
 Gi Bølgen tvang hans Mod.
 Han sprang i Skibet atter,
 Og Haien flød i Blod.

Det vil jeg ikke dølge:
 Den fæle Ran i Dybet,
 Som glæder sig blandt Krybet,
 Jøg Haien fra sit Følge,
 At giøre dem forfærdet,
 Som giested Ægirs Sal.
 Nu, da den sank for Sværdet,
 Udsendte hun en Hval.

Som D med Klipperevner,
 Den kom med barske Bæsen;
 Bandstraalen stod af Næsen,
 Den svulmed som en Hevner.

Da Heimdal foer som Lynet
 I Springets Straalevand,
 Og deilig stod for Synet
 En iysfoldfarvet Mand.

I Stavnen Vidar stirred
 Med rædsomt Gnisterøie;
 Det monne Hvalen boie,
 Den følte sig forvirret.
 Mens Odin læste Runer,
 Til Bunds den atter gif,
 Thi stærkt, som med Harpuner,
 Traf Vidar med sit Blik.

Saa kom da uden Fare
 Til Egirs D, den milde,
 I Aftenrøden silde
 Hiin høie Asa-Skare;
 Og som en Sky sig skyder
 Fra Luft i Bølgens Favn,
 Saa let Skybladner flyder,
 Og har fortient sit Navn.

Da Anker nu var fastet
 I Solens Aftenrøde,
 Da svømmed dem i Møde
 Havfruerne, som hastet;
 Med Haar saa grønt som Sivet
 Man saae dem, tre og tre,
 Med Arm i Arm om Livet,
 Saa hvide som en Snee.

Med Solverslor ad Naffen,
 Paa Jøsen hvide Hatte,
 De tumled, aldrig matte,
 Bød Alferne paa Bakken.
 Det lyse Alfefølge
 Da steg fra Skibets Rand,
 Dg fulgte dem fra Bølge,
 Dg satte sig paa Sand.

De sad paa Klippedyssen,
 Hver Alf var deilig Kriger,
 Havfruerne var Piger;
 Da gif det med en Kyssen,
 En Krysten og en Hviſten
 Bag Fieldekloftens Skiul,
 Som naar hos Solverfisken
 Der pladſter sig en Fugl.

Hler Wgir sad med Wlmen,
 Sin Stang, med Demanthage;
 Dg dannet som en Drage
 Med Kam var Solverhjelmen.
 Skiondt Hjelmen smykke Guden,
 Den rysted Siæl og Sind:
 Der hørte man med Tuden
 En evig Hvirvelvind.

Dg midt i Giestestuen,
 Thi Nat det nu var vorden,
 En Klump af Guld paa Jorden
 Høit lysnede, som Luen.

Da Wgir dem bespiste
 Med hvad han havde bedst,
 Og alle Guder viste
 Sig glade ved hans Fest.

Men fiernt i Finnedalen
 Igiennem Snee og Taage
 Med svulne Dienlaage
 Fløi Asa-Lof' som galen.
 Som Snee var bleg ham Kinden;
 Den sorte Hovedlof
 Udbredte sig for Binden,
 Som Mulm i Ragnarok.

Det ærgrer ham i Siælen,
 At Fenris nu man twinger.
 Med Flaggermusens Binger
 Han vredt ombandt sig Hælen,
 Paa Skuldren sig af Uglen
 Han satte Binger studs;
 Derpaa Ulykkesfuglen
 Strøg Klippen, som en Struds.

„Mig har man ikke buden
 Til Glesey med de Andre.
 Nu kan jeg ene vandre,
 Nu man foragter Guden.
 Men Thor i Østerleden
 Drog bort, er ikke Giest —
 Jeg kaster Klint i Hveden,
 Forstyrrer denne Fest.

Hvis ikke jeg kan nyde,
 Skal Andre heller ikke;
 Med glædedrukne Blikke
 Skal ingen Gud sig fryde.
 Snart vil de alle sande,
 At Rosen har en Torn;
 Og Malurt skal jeg blande
 Dem i det søde Horn.

Vel har jeg ikke Magten,
 Dog ogsaa Svag kan jaare.
 Nu staaer til Disars Laare
 Min Higen og min Tragten.
 De lære skal at frygte
 Us-Løse som en Mand:
 Jeg spilder deres Rygte
 Med giftig Klaffertand.

Mon Sandhed mange Døgne
 Med Falskhed vel kan trives?
 Gen Sandhed kun der gives,
 Men hundred tusind Løgne.
 Man Mængden let forfører,
 Naar fræk man ifkun vil:
 Snart troer den, hvad den hører,
 Og Løse har sit Spil."

Som saa han monne siunge,
 Henfoer han over Bierge;
 Han stolte paa sit Bærge:
 Sin frygtelige Tunge.

Han gif til Kystens Odde,
 Dg lod af Dverge smaae
 Med skarpe Slangebraadde
 Sin Tunge tæt beslaae.

En Krands hans Hoved pryder:
 I hvert et Tindinghjørne
 Udstrutte stive Tiorne
 Dg sorteblaae Skarntyder.
 Til Hlesey han sig trænger;
 Der voldte han din Død,
 Du holde Finnafænger,
 Som Veien ham forbød!

Besprængt med Trælleblodet
 Bed Døren han sig satte;
 Han monne vel sig fatte,
 Han tabte ikke Modet.
 Den blege Blodbesprængte
 Bed Dørens gyldne Bæl
 Paa Trædsfhed ene tænkte,
 Dg stirred paa sin Hæl.

„Hil være Diser alle!
 Hil være Balhals Guder!
 Derude Blæsten tuder,
 Men luun er Uegirs Halle.
 Her efter Glæden tragtes,
 Her vorder Ollet smagt.
 Ubuden Giest foragtes,
 Men leer ad jer Foragt,

Hvi tier J saa stille,
 Og stirre ned i Skjodet?
 Jeg Wgirs Træl har dødet,
 Det største Kogesnille.
 Han vilde mig forbyde
 At staae paa Wgirs D.
 Træl maa sin Herre lyde,
 Men næsviis Træl maa døe."

Din.

Med Afsers gode Minde
 Du meer indbydes neppe,
 Du Dgle bag en Skræppe!
 Du Broder til Helblinde!
 Biig bort, du Lystforoder,
 Som bryder Fredens Ed!
 Hvor jeg dig atter møder,
 Dig Gagner styrter ned.

Loke.

Meer venlig i din Tale
 Bar du, da du som Terne
 Fortrylled Hindas Hierne
 I Garderikes Sale.
 Du gif i Trællefapper,
 Og glemte Jensals Diis;
 Gud, mere viis, end tapper,
 Og mere flog, end viis!

Bragi.

Saaledes tor du siunge
 Til Balhals høie Fyrste,
 Med Haar i trodsfig Borste,
 Med giftigsløbne Tunge?

Ha, fly Balhallas Straale,
 Styr i dit Mulm, og smys!
 Og kan du ikke taale,
 Saa fly det rene Lys!

Lofe.

Jeg kiender dine Dyder:
 I No du sanker Talgen,
 Med rustne Sværd i Balgen,
 Du Bragi Bænkepryder!
 Du flyer, hvor der er farligst,
 Du pyntelige Gud!
 Til Drabet est du varligst,
 Og taabeligst i Skud.

Ydun.

Saadan tør du forhaane
 Den Gud, som glæder Jorden;
 Hvis høie Qvad i Norden
 Husvaler som en Maane;
 Som Nidingsværket dræber;
 Som danner God af Grum;
 Som aabner Elskovs Læber?
 Gjør han ei Ondskab stum?

Lofe.

Hust, da du dig forlystet,
 Og svagt mod Thiasse værged,
 Da Trolden hist i Bierget
 Dig Barmens Væbler frystet!
 Laalmodig da at være
 Dig lærte Fjeldets Skræk.
 Dengang af Bragis Vre
 Du tog dig ei saa fiæk.

Gefion.

Meer hellig og uskyldig,
 End Idun, Ingen findes.
 Tid, at din Tunge bindes!
 Dog jeg er ligegyldig.
 Din Usjelhed dig gotter?
 O, en elendig Høst!
 Lyv kun, du Gudsbespotter!
 Jeg agter ei din Røst.

Loke.

Du hader Mænd, du Grumme!
 Bed høilys Dag i Sale;
 Men Ratten kan ei tale,
 Og Skovens Træer er stumme.
 Bag Buskens lave Toppe
 Du bader dig i Flod;
 Den hvideste blandt Kroppe
 Ophidser Røffens Blod.

Odin.

Saa vidt du dig formaster?
 Du pletter Maanestraalen?
 Har Torne da Violen?
 Paa Sneen Kul du kaster?
 Ha, fly til Fielde sorte,
 Forstyr ei Glædens Stund,
 Og gis ved Wgirs Porte
 Ei hæst som Rænehund!

Loke.

Ei, Odin! Kun i Blinde
 Du deler Seir blandt Kæmper,

Din Trolddom Modet dæmper,
 Du foger Seid, som Qvinde.
 Du helst den Feige skaaner
 Bag tykke Skiolderand.
 Du Mimers Hoved laaner,
 Men fielden hans Forstand.

Frigga.

Ha, Loke! du est galen,
 Som alle Guder hader;
 Til Asernes Alfader
 Du taler saa i Salen?
 Han vil ei Freden bryde
 Ved Wgirs Giestebord;
 Men dybt vil dig fortryde
 I Morgen dine Ord.

Loke.

Ti, Frigga! Jordens Dronning!
 Paa Kloen følger Svien.
 Du ligner Dronningbien,
 Har Mænd, men ingen Konning.
 Dit Blomsterskiød i Baaren
 Sig aabner for hver Lyst,
 Da viser Længselstaaren
 Os Tanken i dit Bryst.

Freia.

O, Loke! kan ei Breden
 Din bittre Tunge tæmme,
 Saa hör en bonlig Stemme,
 Fat dig, og vær beskeden.
 See Freias gyldne Taare,

Den smelte lad din Harm!
 Hvor nænner du at saare
 De store Guders Barm?

Lofe.

Hvad svækker Freias Kræfter?
 Hvad volder hendes Trængsel?
 Hvi græder hun? Af Længsel!
 Af Længsel! Og hvorefter?
 Den skønne Brudgom fattes?
 O, der er flere jo!
 Slig Mangel kan erstattes,
 Før Maanen gaaer til No.

Hvi mon vel Odur vige?
 Hvi brød han sine Kieder?
 Blev disse Yndigheder
 Tilfidsst ham væmmelige?
 Blev de ham alt for blotte?
 Beg han i Balastialf
 En Fryd, som deles maatte
 Med hver en As og Alf?

Freir.

Ti, Snog, som arrigt hvisler,
 Og stikker seigt med Blikke!
 Hvi vil du Rosen stikke?
 Bind dig om dine Tidsler!
 Hvi haaner du den Gode?
 Utykker er der nok;
 Gaf til din Angerbode
 Med fittet Marelof!

Lofe.

Dit Bellystøie brænder,
 Du har Valhalla sveget;
 Thi med dit Sværd er veget
 Din Kraft fra dine Lænder.
 Som Igle Gerda nyder
 Dit søde varme Blod;
 Hvergang dig Freia fryder,
 Da smiler Angerbod.

Heimdal.

Hos Trolde af Pandeskallen
 Du drak i Klippehuset,
 Nu kommer du beruset,
 Og nyper Riv i Hallen.
 Kun Ollets stærke Dunster
 Har lært dig tale frit;
 Vi kiende dine Kunster,
 Din gamle Vid er slidt.

Lofe.

Ha, Taabe! far til Helved.
 Hvad? du tør Lofe true?
 Er ei af Regn din Bue,
 Af lutter Dunster hvælvet?
 Hvad er din skionne Farve?
 Kun Kornmoen over Korn!
 Hvad est du bag din Larve?
 En Bægter med et Horn!

Baldur.

Jeg sporer bag din Skryden
 En Hierne snild og fløgtig,
 Men som blier aldrig dygtig.

Fordi den mangler Dyden.
 Som Lygtemand du spaser
 I Mosens Taageslud,
 Vil blusse vildt mod Aser,
 Men sluffes, og gaaer ud.

Lofe.

Naar Lammet venligt bræger,
 Og lader feigt sig slagte,
 Mon derfor jeg skal agte,
 Hvad Taaben kun bevæger?
 At være from og lydig,
 Hvad er det i en Sum?
 Kun, Baldur! den er dydig,
 Som søvniq er og dum."

Da Vidar taug, men stirred
 Saa strengt i Lofes Die,
 At Trolden for den Høie
 Blev bleg, og Læben dirred.
 Det var, som Skyens Pumpe,
 Naar den med sagte Brum,
 Med tykke Skoe paa Stumpe,
 Udsplitter Havets Skum.

Da fortmed Himlens Bue;
 Og dybt i Mulmet lyste,
 Mens Asa=Lofe gyste,
 En blaaligkantet Lue.
 Et Skrald hen over Jorden
 Og over Havet foer;
 Da mærktes paa den Torden,
 At nær var Asa=Thor.

Da maatte Loke sukke,
 Dog tvang han end ei Harmen.
 Han saae i Skyen Karmen,
 De skæggethvilde Bukke;
 Han skued Thor hiin høie
 I Malm, med sorte Skæg.
 Dog gnistred Lokes Die,
 Han blegned som en Bæg.

Thor.

Ti stille, Gudsbespotter,
 Som Afers Glands fordunkler!
 Jeg seer, dit Die funkler,
 Dit Midingsværk dig gotter.
 Kom kun! din Skiebne haster,
 Jeg ende vil din Svig:
 Til Utgard jeg dig kaster,
 Til Hel paa dine Liig.

Loke.

Jeg tør dog sige dette:
 Din Hammer ei forstrækker;
 Thi Midgardsormen dækker
 Med sine Skæl den rette.
 Tidt spottet som en Fiante
 Du blussed, mindre fiæk:
 Husk, da du sad i Bante
 Hos Skrymner som en Gief!

Thor.

Ti stille, Gudsforagter,
 Som haaner Lysets Flammer!
 Jeg bruger ingen Hammer,
 At standse dine Jagter.

Seer Granen du paa Stenen?
 Den skumbestænkte Blof?
 Jeg hænger dig paa Grenen
 Der ved din egen Lof.

Lofe.

Det ei Umagen lønner,
 At Lofe længer raser.
 Jeg sang for høie Njer,
 Jeg sang for Njers Sonner;
 Kun Thor min Tunge fuer,
 Han kan ei Spøg forstaac,
 Han hugger, før han truer,
 Og derfor vil jeg gaae."

Saa skød han sig som Valen
 Med Sliim igiennem Volgen.
 Heel ivrig i Forfølgen
 Da saae man Lynildsstraalen.
 Dog skiermed Klippens Bolde
 Og Lofes egen Til;
 Han slap til sine Trolde,
 Og undgik Skyens Piil.

Men som en Slud, der svinder,
 Meer blaa os Lusten viser,
 Saa smilte Balhals Diser
 Med mere røde Kinder.
 Huldt horte man bevæge
 Sig Volgerne paa Kyst,
 Og Wgirs Strængelege
 Forkyndte Guders Lyst.

Lokes Svig.

Den Loke flød i Havet, som Slange, slimet, blaa,
 Alle de fæle Syner han klart paa Dybet saae.
 Han strakte sig med Angest, han bugted sig med Jil.
 Paa Kysten fulgte Bonden med Diet ham en Miil.
 De smidige Knuder fremstak af Bølgerne;
 Loke foer som Binden, han frygted Forfølgerne.
 Op til Norges Kyster han svam, til Lindesnæs;
 Der boltred han sig lang Tid i Tang, Sand og Græs.
 Saa blev han atter Asa, sad paa Klippeblof,
 Som Hyrden, naar han vogter Fjeldgeders Flof.
 „Nu har jeg da med Balhal ganske lagt mig ud;
 Hvad est du nu, min Loke? Totun, eller Gud?
 Skal nu jeg hos Uhyrerne tilbringe kun mit Liv?
 Hvor er da Livets Glæde? hvor min Tidsfordriv?
 De dumme Jetter fiedes i bælmørke Nat,
 Saa døfige, som Drager, de ruge taust paa Skat.
 Dem varmer intet Solskin, fryder ingen Baar;
 Tilfreds at nyde Livet ei Daaren forstaaer.
 Der fiendes ei til Elskov, høres ingen Sang,
 Al deres Belyst er Biergfosjens Klang.
 De slumre dybt, som Biornen i haarede Pelt.
 Hvad gavner Heltkraften, naar Toesen er en Helt?
 Skal nu mig aldrig mere fornøie Bragis Sang?
 Det mored dog, at spotte hans Harpe, naar den klang.
 Skal aldrig meer i Fensal jeg skionne Diser see?
 Skal ei min Frækhed farve med Purpur deres Snee?
 Skal ikke meer jeg haane As-Odin med Færdighed?
 Det kildred dog, at bringe lidt Baklen i hans Værdighed.
 Skal oftere jeg aldrig tirre med mit Ord

Til Blus din høie Lue, du stærke Usa=Thor?
 Ha, ved min Fader Forbout, Us=Thor er dog en Mand!
 Hvis Hælvten han besad kun af Lokes Forstand,
 Han kunde trodse Balhal. Jeg lider ham godt;
 Laalmodig længe taalte han Usa=Lokes Spot.
 Jeg sad i Karmen hos ham; tordnede dens Hiul,
 Da var min Pande meer ei af Misundelsen guul:
 Jeg deelte Hlorridas Hæder, og hvergang Jorden skialv,
 Jeg tyktes mig en Uuf=Thor — ei ganske, men dog halv.
 Diserne, de vene, mit Die forlystet.
 Med Blussen Fulla skialved, naar jeg hende krysted;
 Jeg veed, hun er forelsket i Loke, stakkels Barn.
 Med Tiden fleer Gudinder fik jeg i mit Garn.
 Man rødmer en Tidlang ved Frækheden, man seer;
 Naar Rødmen blier Bane, saa rødmer man ei meer.
 Godt smagte Sæhrimmer, og Balasskialsens Drif,
 Einheriarne leged med Skiold, Svardestif.
 Det var dog altid lystigt, Udspredelse for Diet;
 Saadan gif Tiden hurtigt, Loke var fornøiet.
 Jeg kunde alting nyde, kunde høre, see,
 Dertil var jeg den Klogtigste, for Alt at belee.
 Jeg leged længe sneedig med Guder ved mit Kruus,
 Som Rat, naar den spaser paa Gulv med en Muus:
 Først gottes den sig listigt ved Staklens Springedands,
 Griner taus i Skiægget, logrer med sin Svands;
 Men er den først tilfulde ret af de Løier kied,
 Da bløder stakkels Laabe, den føler, Ratten beed.
 Nu sidder Puds paa Taget, selv der han ei er sikker,
 Han sliffer sig om Skiægget, han sig om Poten sliffer,
 Husbonden ham har jaget paa Dør, bister, tvær,
 Fordi han Qvindens Skinker i Buret kom for nær.

Men savner jeg de Andre, mig vil I savne meer;
 Snart vil sig Odin undre, hvorfor der Ingen leer.
 Nu kan de helligt kiedes, kan de gabe fromt,
 Og stirre tomt i Hornet, naar det er ogsaa tomt.
 Lad Aser kun prøve vanmægtige Forsøg!
 Snart vil de see, hvor Alvor blier dum uden Spøg.
 Lad Diser smage Deigen, hvor den er vammel sød,
 Naar ei Lofe bringer Suurdeig meer til deres Brød!
 Nu vil sig Rosen reise, som glatte Straa med Korn:
 Ha, hvilken skaldet Rose, foruden Mos og Torn!
 Straal kun, høie Glæde! glinds kun, stolte Lys!
 Hvor er din skønne Skygge? hvor, Salighed! dit Gys?
 Ha, sidder samdrægtigt med Hænder kun i Skjød!
 Bevægelsen er ophørt, jer Stilhed er Dod."

I disse sære Tanker urolig han sad,
 Og dirred stundom heftigt, som Vespetræets Blad.
 Han tænkte: „Hvis kun vinde jeg kunde Thor igien,
 Hver Asa let i Balhal blev atter min Ven."
 Urolig sværmed Lofe blandt Fiældets Granestammer.
 „Nu“, tænkte han, „jeg har det: jeg skaffer ham hans Hammer!“
 Saa glad ved denne Tanke han dandsed paa Rif;
 „Thor“, raabte han, „for Hamren gav gierne sin Sif.“

Med disse Ord han skyndte sig over Kyst og Dal
 Til Jernvidieskoven ved Fiældkøstens Sal.
 Der Thrymur, Jettekongen, han traf paa Bakkens Muld:
 Han snoede sine Pile med Baand af flaren Guld,
 Han fletted Hestenes Manker med røde Lidser ind,
 Mens Fuldmaanen straalte ham paa den sorte Kind.
 Han stirred hen i Marken, og da han Lofe saae,
 Da raabte han: „Velkommen, du Odins mindste Taa!

Medlader du saa dybt dig? Herre Loke, store Mand!
 Hvad vil en Gud, en Asa i Troldkæmpe-Land?
 Har du lidt næsviis været? Jog Guder dig paa Port?
 Si, det var utilbørligt, uforflammet giort.
 Hvad snuser du ved Bierget? Udsendes du som Falk,
 At skaffe Guderne Bytte, du drabelige Skalk?"

Sagtmodig satte sig Loke hos Jetten paa Blof;
 Han qvad: „De lækkre Smuler jeg dyrt fortjener nok;
 Og var det ei for eder at være tidt til Gavn,
 Jeg holdt ei ud i Asgard, i Valhallafavn.
 I trænge til en Speider, en Viismand, som veed
 Om Guders Jdrætter fuldkommen god Besked;
 I kan mig ei undvære. Saa fandt jeg mig deri.
 Misfiendt jeg stedse vorder, staaer dog eder bi.
 Og maa da nu mig trøste for Alt, hvad jeg leed,
 Den Løn, jeg har i Hiertet, og min Samvittighed.“

Da skogged Thrymurs Latter, saa Fyrrebullen iprat;
 Hvad", raabte han, „betyder den taabelige Snak?
 Troer du at fange Jetter, med Dine svøbt i Blaar,
 Som røde Bær en Kramsfugl bag sorte Hestehaar?
 Du græder, som Dragen i Mosens fule Vand,
 Naar den er ædelysten, og myrde vil en Mand.
 Hvad vil du Bendekaabe? Tal ud af dit Skæg!
 Hvis ei, jeg gaaer i Fieldet, luffer Biergets Bæg.“

„At, du har Ret at trodse," svarte Loke slu,
 Selv Aul-Thor i Balhal har Kraft ei, som du.
 Du funden har hans Hammer i Midgardsormens Skæl,
 Du frydes ved Ranet, og deri gjør du vel.
 Thi skiondt du ei at bruge Hamren selv forstaaer,

Den skaffer dig dog Fordeel bestemt, hvor det gaaer;
 Og store Løsepenge du indkræve kan,
 I Fald du kun nytter din Fordeel med Forstand."

"Hvad Penge?" raabte Jetten drabelig og svar;
 „Mon Guld, Sølv og Kobber Thor, som Thrymur, har?
 Jeg bruger ikke Guldet, mynter Sølvet ei.
 Men meget har man talt om Odins Datter Frei;
 Man siger, hun er yndig, har Haar som guult Metal,
 Krop som Elfenbenet, Læber som Korall,
 Dertil liflige Stemme, en Arm saa rund og blød,
 En Mund, der veed at kysse, som Honningen sød.
 Slig Qvinde jeg lider. Den sortbrune Hud
 Lokker ei nær saa lifligt, seer ei saa deilig ud.
 De skrumpne Biergets Piger, af dem jeg længst er fied;
 Men dersom Odins Datter mig Brud sendes ned,
 Skal Thor i Morgengave Misolner atter faae,
 Thi er først Alle Venner, hvi skulde vi da slaae?
 Tog Freir ikke Gerda? Nu atter Thrymur lyster
 I Bederlag at faare til Brud hans smukke Søster.
 Der horte du mit Forsæt; meld det til Asers Flok!
 Mig tykkes, vi har hadet hverandre længe nok.
 Et stadigt Venskab slutte bør kærlig Elskovs Pagt.
 Dybt otte Mil i Jorden er Thors Hammer lagt,
 Og aldrig meer sin Misolner han seer i dette Liv,
 Hvis Odin mig ei sender sion Freia til Liv."

Saa meldte Jettedrotten. Som Smaadrenge kom hans Dverg
 Og fulgte med sin Husbond. Da lukte sig hans Bierg;
 Tæt Kampestenen slutted, og Løse stod forladt
 Af Guder og af Jetter i sorte Midienat.

Da loe han ud i Mulmet — saa frygteligt det gialdt,
 At Uglerne til Jorden fra Skovens Grene faldt.
 Han dukked op fra Dybet, at see, hvad det var.
 Som Saar paa Kæmper's Legem opsprang hvert gammelt Arr.
 Sig Midgardsormen krymped, saa Havets Bover treen
 Høit over Bredderne, høit over Klippens Steen.
 Paa Bolstret hver Riding med ond Samvittighed
 Omvælted sig, og Panden stod i den kolde Sved;
 Og Fenrisulven gispede hæst i sin Drivesky,
 Saa hele Natten hørte den Latter og det Gny.

„Seg hader Guder og Jetter,“ sang Loke. „Fiende! skælvs;
 Thi frygtelig er Magten, som elsker kun sig selv.
 O, kunde jeg dem spille, tilintetgiøre Alt,
 Saa dybt i Afgrundsvælget igien hver Skabning faldt!
 Bee jer! I mig forstøde, lukke mig hvert Læ;
 Men rives mod hinanden I skal, som Træ paa Træ,
 Til Glød fortærer begge, til begge flamme vildt.
 Da er ei meer min Nøie, da min Kraft ei spildt.
 Da skal I — for silde — beundre min Forstand,
 Da fisser Asa=Lof' i Verdens rorte Band.

Bed plumpe Kræfter virker Biergblinde Drot;
 Af Dyd og Biiisdom rose sig Aser paa Slot.
 Det gielder at forføre Thor til et feigt Bedrag;
 Naar Ligt pletter Kræften, jeg vundet har min Sag.
 Da Thor blier til en Jette. Naar Odin med Kunst
 Redlader sig til Hæjer i Midnattens Dunst,
 Da Ygdrasil skælver, da mørknes Urdurs Bæld,
 Da glindses Midgardsormen med dobbelt blanke Skæl,
 Da blaaner Hel ei længer, hun blier af Glæde hvid;
 Da blæser Heimdal i Hornet til Verdens sidste Strid.“

Til Balhak Lofe voved efter den sidste Feide
 Gi atter op at stige foruden sikkert Leide:
 Han sneg sig hen en Aften i Siolunds Bøgeskov,
 Da Bonden hjem fra Marken førte med sin Plov.
 Der var et Sted i Skoven, hvor Kilder med Lyst
 Sprang gennem hvide Sand fra Herthas Moderbryst;
 Der, hvor man bygte Leire, hvor siden Kong Hro
 Af Tegl og stærke Bælker opførte Kongebo.
 Der leged Alferne gierne ved Morgen-, Aftenstund:
 De stærkte Freias Taarer som Dug i Bøgelund;
 Og naar hun stak sin Finger med Naal, i Hu saa mod,
 Da toge de hvide Alfer den liden Draabe Blod,
 Besprængte grønne Bærter: ved Solens Atterkomst
 Dufted da sødt i Lunden mangen Purpurblomst.
 De toge gulgraae Spurve, som monne paa Jorden gaae,
 Kyssed dem paa Næbbet, og lærte dem at slaae;
 Saa blev det Rattergale, der sang om Elskov sødt,
 Og smelted Ungdomshiertet, at det blev mere blødt.
 De salved Freias Lokker hver Morgen med en Duft,
 Som herligt sig udbredte vidt i den klare Luft.
 Engang lidt Olie stjal de fra Disen i en Skaal,
 Og gode det paa Urten: det blev en Natviol.
 Men alt for stærk var Kraften, hvad end man lugte kan.
 Lidt Olie blev tilbage, den spædte de med Vand,
 Og gode det i en Grønning; da yndigt man saae
 De smaae Violer vore blaae bag grønne Straae.
 Saa leged tidt Smaaalfer i Skovens dunkle Sale.
 De lærte Bondens Hane ved Hyttens Dor at gale,
 For Tiden ham at sige, naar han til Husets Tarv
 Fra Bolstret ile maatte til Plov og til Harv.
 De viste mangen Beiler, som gif i Aftenrøde,
 Beien, han skulde vandre, sin Hjertenskiær at møde;

Naar da han hende mødte, og trykte hendes Haand,
 Bandt Alfen Hænderne sammen fast med Blomsterbaand,
 Saa ei hun kunde slippe. Da blev hun om i Hu,
 Og nænte ei at rive det Blomsterbaand itu.
 Nu dandsed de paa Græsset ved Kildernes Klingkling,
 Arm i Arm indslynget, en lystigbroget Ring.
 Da fremtreen Asa-Loke fra hulen Askestamme:
 Han ligned Ellekongen i Fuldmaanens Flamme,
 Han bar en Brombærkrone, han sælt i Skiægget loe,
 Og under Kaaben slæbte han Svandsen som en Ro.
 Først Alferne blev bange, de meente, det var Tid
 Svartalers Hær at vige, de undgif hver Strid;
 Men da de kiendte Loke, da loe de alle hoit,
 Sprang omkring i Græsset, og hver var saa fornøit.
 De kunde godt ham lide, han mored dem med Spas,
 De kiendte ei hans Ondskab, de vidste, han var As.

„Hvad gjør du her i Skoven? Sprang du fra Træets Dvæst
 For med os at dandse?“ — „Ja, fiære Børn! ja vist!
 Hvad gjør ei Asa-Loke, det nok I alle veed,
 For at forlyste Glutter i sød Uskyldighed?“

Saa dandsed han med Alfer, de løb om ham i Krands,
 Og dybt i Græsset hvisled som Slange Lokes Svands:
 Da standsed Kildens Rislen, bortsvandt Bækfens Skær,
 Froer og Ludser kvækked i sorte Boblekiær,
 Og Faarekylling-Sværmen paa Marken skreg om Liig.
 Dog aned hvide Alfer endnu ei Lokes Ewig.

Saa sidder tidt i Græsset Hyrden med sin Mø,
 Mens Feberlustens Bisten forkynder: Gen skal døe.
 De mærker ei til Giften, med Blomsterkrands i Haand.

Da spøger dybt i Busken den fule Lokes Mand;
 Og Maanen, som saa venlig dem hilser med sit Skin,
 Som ei formaaer at kose de stærke Blus paa Kind,
 Seer tidt om nogle Uger — Frugten af Lokes Ewig —
 Paa Baar med hvide Blomster det brataffælte Liig.

„J venlige Smaaalter!“ sang Loke saa from,
 „Beed J, hvorfor i Skoven jeg hid til eder kom?
 Valhallas Born J nævnes, Alser har jer fiær
 Som salige Forældre, derfor kom jeg her.
 J lægge skal et godt Ord for Loke, Staffel, ind,
 Med Bonner formilde de vrede Gunders Sind.
 Jeg har uhøvisk været, har uvørent talt;
 Jeg negter eder ikke, jeg gjorde det for galt.
 Men det var Egirs Mundgodt; han bruger dybe Kruus.
 Hvo er sin Tunges Herre, naar først man har en Krus?
 Jeg har forhaanet Guder, Brøden jeg tilstaaer.
 Men skienker Odin Adgang mig atter i sin Gaard,
 Kan Asa=Thor forglemme, hvad Asa=Loke sang,
 Og hæves jeg kun atter til Valhallas Rang,
 Da lover jeg til Giengield, Sandhed er mit Ord,
 At skaffe Thor sin Miolner af fulsorten Jord,
 Saa Fienden han kan træffe tilbørlig i Kraft,
 Og Magten ikke stækkes ved korten Hammerskast.“

Alferne loved venligt at tale Lokes Sag.
 De fløi som hvide Duer til blaa Valhallatag,
 Folded deres Hænder, gif i en broget Rad
 For Guderne paa Lilie, for Asa=Loke bad.
 Da røstes hvert et Hierte, da smilte Freir og Frei.
 Naar søde Glutter bede, hvo kan vel sige Nei?
 De bragte Asa=Loke frem fra det skjulte Væ,

Han smigred, græd, hyfled, han faldt paa sine Knæ,
 Han vilde kysse Fligen af Thors Kiortel rød.
 Da blussed Thor i Harmen, han gav hans Mund et Stød,
 Saa Loke faldt tilbage hen mod en Skiolderand,
 Og slog sig løs i Munden den venstre Hundetand.
 „Bær ei saa nederdrægtig!“ da raabte Thrudvangs Drot,
 „Din Anger turrer mere til Breden, end din Spot.“

„Den Land skal du betale!“ tænkte Loke bister;
 Man spænder Buestrængen saa længe, til den brister.
 Men tving dig, Loke! tving dig; det gielder med Flid
 At spare Hevnens Kildren til meer beleilig Tid.“
 Saa sprang han op fra Gulvet, og raabte: „Leve Fred!
 Jeg bringer gode Budskab, bringer Enighed.
 Ei Guder nu og Jetter skal kæmpe hadesuldt,
 Bryftet, som Breden ildned, banker omt og huldt.
 Thrymur, Drotten svare, en Kæmpe ganske smuk —
 Paa Jetteviis, at sige — udstøder dybe Suk.
 Han raser ikke længer fiernt bag Klippens Blok,
 Over Rat paa Mark han sidder og seer paa Freias Hof.
 Naar yndigt da den funkler med gule Tot og Teen
 Giennem Birkebusken, giennem Fyrrens Green,
 Da tænker Jettekongen sagtmødig bag sin Fyrr:
 Den Biv maa være huuslig, som spinder al den Hør.
 Hun var vel værd at eie. De Fingre, som forstaae
 Saa fiint at trække Traaden, maae være langligsmaae,
 Maae være silkeblode. Og jeg har al min Tid
 Hørt sige: Disen Freia var alabasterhvid,
 Rødrød i runde Kinder, blodrød paa Læbers Kyst,
 Blegrød paa Fingerender og paa det trinde Bryst,
 For Resten hvid som Skummet, og med et guldguult Haar,
 Hvis tykke treleds Fletning hun om sin Tinding slaaer.

Man siger, at hun sørger — hun mistet har sin Mand.
 Det vidned, meente Jetten, just ei om stor Forstand;
 Men Troskab, siger Thrymur, beviser det dog stor.
 Og Troskab forudsætter, at man paa Troskab troer,
 Thi hvis man stedse tvivlte, hvad var da Dydens Løn,
 Især for Fru Freia, som er saa saare skien?
 Ei Sommerfuglen leser paa Tidslens Urtebed,
 Men Rosens Kalk for Bien kan aldrig staae i Fred."

„Nu nok om Troskab, Lofe!“ giensvarte Frei, og loe;
 „Dit eget smukke Hierte sig stedse bliver tro.
 Røgt hurtig kun dit Vrind, fortæl, hvad Thrymur sang,
 Og siig os dine Tanker om Dyd en anden Gang!“

„Det er ei mine, Frue!“ sukked Lofe from;
 „Som Bud kun her fra Trollden til Balhal jeg kom.
 Han elsker Freia Dise med Manddommens Ild,
 Hans Kiærlighed til hende gjør hele Ekaren mild.
 Utgarde=Lof', hans Fader, forgabet i sin Søn,
 Blev dybt rørt i Hiertet ved Ungersvendens Bøn.
 Og hvis til Odins Svoger snart vorder Utgards Drot,
 Da blier der ingen Forstiel paa Ondt meer og paa Godt.
 Alt smelter kiærligt sammen, med Solskin Biergets Lue,
 Naar sort sig Uglen parrer med sneehviden Due.
 Da vore mugne Svampe paa Balhals glatte Bæg,
 Glathaget vorder Manden, Qvinden faaer et Skiæg,
 Tusmørket hersker, Dagen og Natten gaaer af Brug,
 Da vore blaae Bioler paa Ligets gule Bug,
 Spydstagen blier en Lilie, Straahalmet blier en Kniv,
 Bed Rok spinder Kæmpen, i Strid gaaer hans Biv.
 O, hvilket deiligt Røre! Dog Get ei glemmes maa:
 Bor Jettetrot er nidkiær, kan ei Spøg forstaae;

Er Freia først hans Drotning, da maa hun sidde smukt
I favnedyben Kielder, i Mulmet indeluft.

Da savner Jorden Elskov; men siig mig ogsaa: hvad
Skal vi med Kiærligheden, naar vi har intet Had?

Modsatningen forsvinder. Ei rød og guul og blaa
Eg strimer Heimdals Bifrost, den vorder smudsiggraa

I broderlig Forening af alle Farvers Skær.

Og Ludsen som en Rattergal da synger i sit Kiær."

Da snysed Freia Dise, saa Valaskialsen rysted,
Af Harmen mere fyldigt svulmed hende Brystet,
Hun skued hen paa Loke med stolten Diekast,
Det blanke Brysings Halsbaand fra Barm hende brast.
Hun qvad: "I Fald jeg reiste med dig til Trolde's Land,
Tro mig, da blev jeg saare forlegen for en Mand!"

Da samlede sig høie Guder, som Sol just stod op,
Paa Thing under Træet, trindt under Askens Top.
Ei Loke med de toge, for ei at fristes der.
Men Loke søgte Heimdal i Regnbuens Skær;
Han hvisted ham i Dre, han gav ham sine Raad,
Og lod, som han af Jver kun virked denne Daad.
Han sagde: "Mægtige Guder til mig har fattet Nag;
Men vigtig, som du indseer, er dog den hele Sag.
Du est jo selv forstandig, min Mening overvei!
Benyt den, om dig tykkes! Bisfalder du den ei,
Forkast den, kiære Broder! kun lad det gaae i Fart,
Og hvad I end bestemme, bestemmer eder snart!"

Heimdal, som havde Thrymur og Loke hørt paa Hoi,
Og sikkert vidste, Loptur for den Gang ei loi,
Bisfalde det snilde Forslag, og tog mod Raadet gierne.
Saa stikker Ormen oftest en velindsluttet Kiærne.

Meldte da høit paa Thinge Heimdal, den Asa hvid:
 „At ende Jeters Hovmod, mig tykkes, det er Tid.
 Dem hæve selv til Guder, det har vi ofte giort,
 Det spilder ei Styrken, det svækker os ei stort.
 Riord mildner Skades Rasen, hun snyser ei saa gram,
 Paa Dybet Ugir's Bælde gjør Ran mere tam;
 Ung Gerda er elskværdig, hun er sin Freier huld,
 Skybladner gav hun Ufer, hun er af bedre Kuld.
 Fra hende stamme Qvinder med sorte Haar, hvis Ild
 Steds brænder mere kraftig, skiondt mindre kælenmild.
 Selv Lofe jo tvinges fra den Tid, han blev Gud;
 Hvem veed, hvad ellers værre han i Mulm ruged ud?
 At hæve Nat til Dagen, gjør Maanen mangen Nat;
 Men har forst Lysets Straale Blaahvælvingen forladt,
 Og styrter den i Svælget — hvad er da vor Magt?
 Da lyder sorten Afgrund af Spotternes Foragt.
 Vi skulde Freia savne? Nei, store Guder! nei!
 Hvad var vel selv et Balhal, hvis der var ingen Frei?
 Vel Odun skienker Rødmen ved Ublets Atterkomst;
 Men Freia skienker Sødmen af Elskovs bedste Blomst.
 Vi elske hende alle. Hun aabner sin Favn —
 Det kildrer Gudens Hierte, og han har intet Savn.
 Og denne kiære Disa bort evig skulde gaae?
 Slud stedse skulde skiule Folkvangers Himmelblaa?
 Det glatte Bryst nu knuges til lodne Jettekrop?
 Før raadne dybt i Nastrond, Alf Njodrasil! din Top.
 Hvordan? de søde Læber, som smiled yndigt nys,
 Skulde nu frækt besudles af ækle Troldekys?
 Og Dine, som kun Beemod og Salighed har straalt,
 Fortvivlet skulde stirre ved hvad hun havde taalt?
 Nei, ved min høie Bifrost, som Odins Magt mig gav,
 Før briste du og synke som Dug i Verdens Hav!

Jeg boer paa Himlens Udkant, kun flygtig Freia seer;
 Men kommer blomstermykket hver Morgen hun og leer
 Paa Broen, mens hun stiger til Jordens dybe Grund,
 Da sætter dobbelt henrykt jeg Giallerhorn for Mund,
 Og blæser søde Toner, som fylde Støvet's Bryst
 Med høie stærke Forsæt, med Kraft, Levelyst.
 Da stiger alle Værker fra Kornet i det Blaa,
 Da tolke tusind Struber, at Heimdal Freia saae."

Frøe horte Aser Guden, hans Ord til Hierte gif,
 Og Freias Dine lønte ham med saa sødt et Blik,
 At han livsaligt blussede som Morgenrødens Skin,
 Og klare Taarer funkled i Diet og paa Kind.

Da foreslog han Aser, hvad Loke havde tænkt;
 Han sagde: „Thors Mjolner ei vorder atter skienkt,
 Hvis ei vi Jetten daare. Han ønsker sig en Brud,
 Meer liflig af Farve, meer lys af Haar og Hud.
 Han er ei vant i Dybet til største Skionheds Glands;
 Hvor let for os at gieffe da Troldens plumpe Sands!
 Hvis Thor sig kan beqvemme, den drabelige Gud,
 Til Qvindedragt at bære, da vorder han en Brud,
 Som bedst kan Jetten kryste. Thor klædes maa som Frei.
 Jeg veed, hun fine Smykker til Festen negter ei.
 Naar Odin koger Seiden, da skienkes Thor et Vand,
 Hvormed han alle Skrammer af Huden vaske kan.
 Han blier saa hvid som Melet, rød i Kind som Blod,
 Taber stakket Skægget, men derfor ei sit Mod.
 Joer maa han stedse kneise; vil han til Jetten gaae,
 Da maa en Brud han worde, som noget kan forslaae.
 Det skionne Brysings Halsbaand maa slynges om hans Hals,
 Da blier den stærke Skioldmø for Mjolner tilfals.

To runde Stene snøre vi fast paa Brystets Arr,
 At Barmen hoit kan svulme med samt sit Tvillingpar.
 Seer Trollden denne Fylde bag rodt Skarlagenstind,
 Da, som i Solen Niimfrost, vil smelte vist hans Sind.
 Paa Hovedet en Hue maa spids med Sloreit staae,
 Blanke Nogleknippe ved Skiortet klinge maa.
 Til Utgard Asa=Lofe maa følge med som Terne;
 Han negter os det ikke, jeg veed, han gier det gierne.
 Naar Thor paa Bænk da sidder i sule Jettens Hiem,
 Naar de sorte Dverge hans Hammer bæere frem,
 Naar Thrymur elskovsdrucken har lagt den i hans Skiod -
 Behøver jeg at sige, hvad Biisdom Guden bod?
 Formasteligt af Heimdal det var, hvis med Ord
 Sin Miolner ret at bruge han vilde lære Thor.“

Da klapped alle Diser i hvide Hænder smaae,
 De loved selv at klæde Gud Thor som Bruden paa.
 Da loe de rige Guder i muntre Sommerdag,
 Mens herligt Asken visted grøn mod Valhallatag.
 Ei Baldur, Forsete, ei Mimer var paa Thing
 (Fraværelsen benyttet As=Lofe). Drupners Ring
 Paa Odins Finger drypped i Græs vel andre ni,
 Og stod med Trostabsvarslet sin store Eier bi;
 Men skionne Disers Latter jog Odins Tvivl i Rog,
 Ei Daaden forekom ham som Alvor, men Spøg.
 Thor raabte vel til Diser: „Hvad Auf=Thor en Qvinde?
 I Ewighed jeg aldrig i Sligt mig vil finde.“
 Da smilte Freia yndigt, saa Gul i Rinden blev,
 Med Liliehaand af Panden hun Rynken ham fordrev,
 Og sagde: „Mænd maa vogte sig vel i Stovets Braa
 For hver en Daad at øve, som man kan misforstaae;
 Mistanken stedse vaager, den parrer sig med Had,

Dg let af Panden vistes da letten Egeblad.
 Men Thor er Gud i Thrudvang; hvo tvivler, han er As?
 Han gjør sig kun elskværdig ved sliq en venlig Spas."

Da kom alt Jomfru Fulla med Freias Klædebon;
 Men Ddin maatte vide det mægtigt med sin Haand.
 De snorte Thor i Riortlen, han var om Livet stærk,
 Dg ei han vilde miste sin gode Pandfersærk.
 Da Hermod satte Stene paa Barmen, runde to;
 Valkyrierne rødmed, de vendte sig, og loe.
 Da fik han Brysings Halsbaand, en Pragt i Guldets fin;
 Brystets sorte Lokker der sunkled Rubin.
 Da rørte Ddin Guden paa Bryst og Rinden brat;
 Saa svandt de sorte Kruser, og han blev hvid og glat.
 Der fandtes ingen Hue, som passed Asa=Thor;
 Da tog de Kobberhielmen, syede den i Flor
 Med lange Elor ad Nakken. Sin Handske fik han paa,
 samt Bæltet Meigingarder, at ret han kunde slaae,
 laar Hamren laae i Skiødet. De stødte røde Tegl,
 sminked ham hans Kinder, klipped ham hver Negl;
 Dg da han nu var færdig, fik han en Slaaentiørn
 Med hviden Blomst i Brystet. Saa hopped de som Børn,
 de unge, skionne Diser, og raabte: „Thrymur! ha!
 Blier du ei nu forelsket, naar bliver du det da?"

Da monne Thialse nagle Guldskoe til haarden Hov,
 Jelen fra lette Skagle han slog om stærken Bov.
 Thor onskte høit sin Hammer, forklædt tog Loke med;
 Der gnistred ingen Flammer, de sagte foer afsted.
 Led ad den hvalte Bue som Freia kierte Thor;
 Der stod en Rosenlue langs ad de brede Spor.
 Heimdal i Hornet stødte, da Kærren forbi ham gif;

De ni Jomfruer mødte Gud Thor med milde Blik.
 Da saae man dybt fra Jorden et saare lifligt Syn:
 Der buldred ingen Torden, der glimted intet Lyn,
 Guldkærren som en Svane kun skilte Skyen ad,
 Den høie Jotunbane med Thialf' og Loke sad.

Hammeren hentes.

Nu Asa=Thor
 Med Loke foer
 Paa Gyldenfarm
 Til Fjeldets Steen;
 Og Loke sad
 I Hiertet glad
 Ved Gudens Harm
 Til Jettens Meen.

Saa reiste de frem, medens Klippen skialv,
 Med en gabende Kløst Steenbierget sprak,
 Og den Hule saa sort kun aabned sig halv,
 Og en Lue med Gnist giennem Mulmet traf.

Da Trollden stod,
 Saa sort som Sod,
 Men smykt med Ild,
 Saa stærk og prud,
 Med Kongefrands
 I taffet Glands,
 Og hilste mild
 Sin skionne Brud.

Som Drabanter i Dør Malindrotterne stod:
 Det blomstrende Solv, Jernlandsen var ny;
 Dg det prægtige Guld, rødt Kobber som Blod,
 Dg det hvideste Tin, og det sorteste Bly.

Da Thor steg ud,
 Den høie Gud,
 Man ham modtog
 I Biergets Slot.
 De vandred frem
 I mørken Hiem,
 Dg Hiertet slog
 I Fioldets Drot.

Som en Jomfru da, saa skicer og saa fin,
 Hver Edelsteen smilte med Straale paa Kant:
 Den muntre Smaragd, den forelskte Rubin,
 Den milde Sapphir, og den stolte Demant.

I fugtig Nat,
 Af Sol forladt,
 Thor steg i Bierg,
 Men skælved ei;
 Med Fakkelspaan
 I skrumpne Haand
 Gik liden Dverg
 Dg viste Bei.

Men rede til Kamp, langt fiernet fra Sol,
 Skioldvagterne ventede i skumleste Braa:
 Dg Rottkrudt bleg, suurgrøn Bitriol,
 Dg det Koboldbarn med Eloisiole paa.

Som liden Glut,
 Men bleg og but,
 Man Kobold saae
 Paa Gulvets Steen;
 Hun stirred stivt,
 Dg aanded Gift,
 Med Faldhat paa,
 Men uden Been.

Dg i hvælvede Sal var et Baal der tændt,
 Dg af Jetter en Sværm om Baalet sad;
 Om de lodne Barme var Brynier spændt,
 Dg med Hielmene kneiste de, Rad ved Rad,

Dg qvad en Sang,
 Der hæsligt flang:
 Som Glam det lod
 Af Hunden vred,
 Naar høit med Hviin
 Det vilde Sviin
 Til blodig Død
 Den sønderfled.

Dg fra Hel var der sendt, for at hylde den Brud,
 To fornemme Mænd, af en Byrd saa høi:
 Den arbeidsomme Pest, sortplettet af Hud,
 Dg den langsomme Sot i det prægtigste Løi.

Utgarde-Lof'
 I Jettens Flok
 Kun ei man saae
 Den Bryllupsnat;

Han aned Svig,
 Han lugted Liig,
 I dyben Braa
 Var Sengen sat.

Dg til Utgarde-Rok' gif Gubberne hen
 Med de Borneborn smaae, og begav sig til Ro;
 Men Ynglinger, Piger, Qvinder og Mænd
 Var i Thrymurs Sal ved hans Bryllup froe.

Sig satte Thor,
 I Silke, Flor,
 Med heftigt Blik
 Paa Brudebænk.
 Steenrunde Barm
 Fik Jetten varm.
 Da kom med Drif
 Hans gode Skienk,

Dg fyldte den Skaal med liflige Miød;
 Da trængte de Jetter i Hallen ind,
 Med Lindingers Horn gav de Stød paa Stød,
 Dg bespyede med Ild hverandres Kind.

Hver vilde see,
 Hvad skulde see;
 Thi Bruden stærk
 Var i sin Drif.
 Hvert Bæger ud
 Stak Balhals Gud,
 Det var et Bærk
 For Trolde's Blik.

Knap fyldtes de Horn, før de tømtes strag,
 Skiondt bredfulde Maal til funklende Rand.
 En Dye hun aad, samt otte Lag,
 Tre Lønder af Mioden draf Sifias Mand.

Da Thrymur quad:
 „Saa megen Mad?
 Saa meget Korn?
 Saa meget Öl?
 Det er dog sært.
 Alt nu fortært?
 Hun tømmer Horn,
 Som Fingerbøl.“

Men da meldte Lofe, den Terne, saa viist,
 Urbødigt hun stod bag Bænkens Rand:
 „Ei otte Nætter har Bruden spist,
 Saa længtes hun efter sin Fæstemand.“

Nu Thrymur fro
 I Skægget loe,
 Sig bøied kiæk
 Mod Asa-Thor;
 Da Jld der gif
 Fra Gudens Blik,
 Saa hiin med Skræk
 Tilbagefoer.

Men da meldte Lofe til Brudens Lov,
 Som Terne han stod, og quad med Hast:
 „I otte Nætter ei Freia sov,
 Thi brænder nu Diet en Kiende hvast.“

Da treen en Qvind
 I Hallen ind,
 En fulsort Gen
 Med Haar som Uld,
 Men ung og glat,
 Med Guldbliks-Hat,
 Og Edelsteen
 Paa Barmen fuld:

„Min Søster! nu kom; det er Tid, at gaae
 Med din Brudgom til Sengs paa de bløde Siv.
 Jeg giemmer dig alle de Smykker smaae,
 I Morgen gienhilser jeg Thrymurs Biv.“

Da Thrymur bød:
 „I Freias Skjød
 Læg Hamren brat!
 Den er ei fiern.
 Forelskte to
 Maae sværge Tro
 Ved Midienat
 Paa Miolners Jern.“

Knap Ordet var sagt, før en Dvergeflof
 Indslæbte Miolner, paa Skuldre den bar;
 Skiondt mange de var, var der dog ei nok,
 De pusted og stønede med Byrden svar.

Da Miolner laae
 Nu blank og blaa
 Med stærke Skin
 I Gudens Skjød,

Da saae han op
 Til Fjeldets Top,
 Da blev hans Kind
 Ham mørkerød.

Fra den blinkende Hielm faldt flagrende Flor,
 Om hans Mund stod Skæg, paa hans Barm stod Ar,
 Bredskuldret reiste sig Asa-Thor,
 Da mærkte de først, hvem Bruden var.

Og høit i Harm
 Han svang sin Arm,
 Da blev hans Mod
 Bersærfevang.
 Ved Miolners Fald
 Mod Jettens Skal
 Rødt Straaleblod
 Fra Panden sprang.

Da Thrymur var dræbt, da Jetterne foer
 Med Spyd og med Sværd fra Kløft og fra Bold;
 Men da hamred, som Baulundur, Asa-Thor,
 Naar Knapper han slaaer i et Kobberstiold.

Frem Frugner treen,
 En Mand af Steen
 Og kold som Flint,
 Med Trods og Bram.
 I Brystet stod,
 Dødt uden Blod,
 Trekantet Klint
 Som Hierte ham. -

Dg af Leer var der skabt til Jetternes Trost
 En forfærdelig Mand, og levendegiort;
 Ham et Hoppehierte var lagt i hans Bryst,
 For at Hiertet ret skulde være stort.

Mod Hruger Thor
 Med Mislner foer,
 Da traf han vred
 Hans Kulle graa.
 Den sprang itu
 Med Larm og Gru,
 Dg regned ned
 I Stykker jmaae.

Men Manden af Leer hed Mofkurfalf',
 Han stirred, og tirred, slog paa Skiold.
 Da traf med Sværdet ham Nja=Thialf',
 Saa vrinskende styrted den Hoppetrold.

Nu blev der Skrig
 Blandt tusind Liig,
 Thi Thor var stærk
 Med opbragt Siæl;
 Han seired alt,
 Hans Hammer faldt,
 Som Stampeværk
 Med tunge Bæl.

Men Lofe, den Riding, af Blodet rød,
 Sprang mellem de Slagne med Spottesang,
 Dg sandt han en Jette, som ralled i Død,
 Saa loe han, og stak ham endnu en Gang.

Nu blev der tyst,
 Som paa en Kyst,
 Hvor Storm og Hav
 Sank hen til No;
 Thor stirred mørk,
 Som i en Drk,
 Og Alt var dødt
 I skumle Bo.

Der laae de nu alle, de svømmed i Blod,
 De mægtige Riser, som knækkede Siv.
 Forsvundet af Bierget var ældgamle Mod,
 Forsvundet af Dybet det kraftige Liv.

Som Løven, naar
 Dens Harm forgaaer,
 Den seer ei grum
 Paa Ligets Blod;
 Sagtmodig, fri
 For Raseri,
 Den sørger stum
 Med Edelmød:

Saa stirred nu Thor, han fatted sig først,
 Tungsendig han stod og grubled en Stund.
 Men Løve, som Løssen, med grusomme Torst
 Sig slicked med Griin om den blodige Mund.

Volas Spaadom.

Da Thor nu stille sad, og endt var Kampen,
 Da steg en langsom Røg af Jetteblodet,
 Og hvid og tyk opløstede sig Dampen.

Da skælved Lofe brat, og tabte Modet,
 Thi midt i stærke pludselige Taage
 Der steg en Skikkelse med Slør om Ho'det.

Halvt lukte sig de hvalte Dienlaage,
 Hun hoi som Hallen var, og bleg som Døden.
 Da blaaend Blus i alle Fjeldets Kroge.

I Klippekløften skælved Morgenrøden,
 Som der alt smilte med sin unge Lue.
 Paa Lofes Pande tegnede sig Brøden.

Med roligt Blik betragted Biergets Frue
 Den stille Thor, og dybt Medlidenheden
 Aftvang et Suf fra Barmens dæfte Bue.

Alvorligt hendes Ansigt var, og Freden
 Omsvæved alle Træk; en jelsom Ynde
 Forbandt med Strengthed sig, og mildned Breden.

„Jeg maa dig tunge Tidender forkynde,“
 Til Thor hun sang. „Du smittet har din Ære,
 Den lumste Lofe lærte dig at synde.“

Kun stakket skal du end din Mølner bære.
 Det drøver mig, thi du est god og hold,
 Og evigkiært vil mig dit Minde være.

Men denne Røst, som pletter nu dit Skjold,
 Kan kun det hele Verdenshav bortvaske.
 Saa hør da, Thor! din Skiebne rolig, kold.

Thi brænder end Alskabningen til Aske,
 Hvad evigt er, kan Veen ei forbrænde;
 Fra Jorden brister kun den fæle Maske.

Jeg synger dig en Sang om Verdens Ende:
 Fordærv i Valhal trænger ind med Smerte,
 Den falske Glands vil eders Dine blænde.

Det rører dybt den gode Baldurs Hierte;
 Forgieves dog han varsler — høres ikke.
 En himmelsk Frigga blier en jordisk Herthe.

Kun Bellyst brænde vil i Freias Blikke,
 Grum vorder Thor, og Asa=Odin svag,
 Da knytter Loke paa sin Fangestrikke.

Da lakker det mod Verdens sidste Dag;
 Letsindighed med Lumskhed sig forbinder,
 Da brister, Breidablik! dit Perletag.

Det grumme Spyd i Mørket Loke finder:
 Ved Brodermordet køles Rivaligheden,
 Og Alfes Flok fra Valastialfen svinder.

Da glæder ikke meer paa Jorden Freden,
 Sværdtid og Skægtid raser: Askurs Stamme
 Fordærves daglig meer; da brydes Eden.

I Baldens Haand vil Sværdet Fromhed ramme,
 Afguder dyrkes blot af Steen og Træ,
 Hvor fordum brændte reent en hellig Flamme.

Til Odin offres Mennesker, som Fæ,
 Til Hertha druknes Trælle dybt i Lunden.
 Hvor finder da Uskyldighed et Læ?

Den gamle Ærlighed er plat forsvunden.
 Dog, Løse! fort kun faaer du Glæden smagt,
 Af egen Ewig du seer dig overvunden.

Thi har du Grumhed først i Balhal bragt,
 Vil ogsaa Grumhed straffe dig, som raser.
 Du fangen vorder i en Hvalving lagt.

Der strække dig til Steen de vrede Æser:
 Gen Klippe bærer Skulderblad og Arme,
 Gen Lænder, og den tredie dine Hæser.

Da vil sig Ingen over dig forbarme.
 Som Ulve dine Børn sig sonderrive,
 Da bindes du med egne Søners Larme.

Dog skal din Hustru tro tilbageblive.
 De giftige Slinger hænge Par og Par,
 Og dryppe dig med Gift, kun halv i Live.

Da staaer din Sigyn kærlig med et Kar,
 Og holder Skaalen, for fra Giftens Bælde
 At redde den, som eengang elsket var.

Er Karret fyldt, da maa hun ud det helde;
 Imedens drypper Gift paa dine Læber,
 Du skælver — og da ryste Jordens Fielde.

Da kaster Odin Spydet ud, og dræber
 I Verden Folk, for sig paa Mord at mætte,
 Til Fredens hvide Liin selv Blodet klæber.

Hvor finder da et Hvilested den Trætte?
 Da kommer som Gudinde frem Guldveige,
 Da dyrkes hendes Malm paa Field og Slette.

Hun binder vilden Ulv med Strikker seige;
 De onde Mænd forstaaer hun bedst at hyre,
 Og skienker sine Skatte til den Feige.

Da vorde gode Raad i Balhal dyre,
 Thi Mimer længst har Guderø Lund forladt,
 Og boer paa Brøndens Dyb, som et Uhyre.

I Pant har Odin ham sit Die sat,
 For Lyset end i bælte Mulm at skue.
 Det hjælper ei; hans Syn blier mere mat.

Liigkysten viser aaben Fieldets Bue:
 Der gaber Nastrond rød med sorte Slanger;
 Da drypper Gift, da blusser Svovellue.

Did styrte Mænd, som aldrig følte Anger;
 Og fælt omkring den Læstefuldes Krop
 Sig spraglet Ormen vikler, før den stanger.

Som Dyr stor, med frygtelige Hov,
 Der kniber Hierterne med sine Længer
 Samvittighedens Kæmpe=Edderkop.

Midhugger med sin Tand i Riødet flænger.
 De stærke Luer dybt i Grunden brage,
 Da høres Bragis Harpespil ei længer.

Ned i Hvergelmer bruser Elivage.
 Da rundt paa hver en Kyst maa Livet daane,
 De gamle Gran- og Ege-Skove knage.

Nu sluger Maanegarm den blege Maane,
Da mørknes Solen, som en udbrændt Glød,
Med Latter Jetter Ujerne forhaane.

Utgarde=Lofe dybt i Biergets Skjød
Til sine Borneborn skal heftig tale,
Dg minde dem om deres Fædres Død.

Sodrode Fialarhane høres gale,
Høit lyder Hundens Glam fra Gnypa=Hule,
Da aabner Hel med Raslen sine Sale.

Med blanke Hielme, Flaggerloffer gule,
Balkyriarne ride da til Strid,
Thi Norner kan ei længer Skiebnen skiule.

Da kommer Bindtid, Sværdtid, Dretid.
Med Grumhed Broderen sin Broder rammer,
Dg Ingen skaaner meer den Anden blid.

Da skælver Ygdrasil, og staaer i Flammer.
Kun Rædsel man i Ujers Dine læser,
Dg Fiieldets Suk gientager Jordens Jammer.

Forsærdeligt i Hornet Heimdal blæser
Paa Buen til den frygteligste Kamp,
Mens Midgardssormen løfter sig, og hvæser.

Den skionne Regnbu hyller sig i Damp.
Med ride Guderne — da Broen brister,
Dg Skyen suger Dunsten som en Svamp.

Sin bedste Prydelse da Himlen mister,
Mens ud af Sumpens dunkle Mosevand,
Af Jetter fuld, sig Nagelfare lister.

Utgarde=Lofe staaer for Sneffens Rand,
 Det sorte Flag sig ned i Bølgen sænker,
 Da jeiler frem til Kamp hver Klippens Mand.

Nu bryder Fenrisulven sine Lænker,
 Og giver saa høit og hilser Jettevrimlen,
 At Fraaden hele Havet overstænker.

Uf Stræk nedfalde Stierne fra Himlen,
 I Havet sluffes de med Hvislelyd,
 Og død paa Gladen flyder Fiskevrimlen.

Da nærmer langsomt Mulmet sig fra Syd:
 Dybt i den sorte Stotte Flammen brænder
 Med blaalig Ild, til alle Jetters Fryd.

Det Surtur er, som Afgrundsvælget sender,
 Den frygteligste Mulmets Kæmpe stor,
 Med staalblaae Sværd i begge sorte Hænder.

Han naaer fra Valhal lige ned til Jord,
 Han ruller frem paa Skyer, og Skyer og Dampen
 Med Tuden trindt sig om hans Tinding snoer.

Mod Surtur iler Freier fiækt i Kampen,
 Men blegner — thi han mistet har sit Sværd.
 Da høres der en vældig Hestetrampen:

Ud-Ddin rider op til Kampens Færd,
 Geirsøddens Mærker ham i Panden bløde,
 Hans Hest er hvid, hans Hielm har gyldne Skier.

Med Gagner styrter Ulven han i Møde;
 Dog dræber Fenris Valhals Herre god.
 Da lyser der en staffet Morgenrøde;

Thi morgenrødt er Asa=Odins Blod.
 Nu seer man Frigga vride sine Hænder
 I Skyen bleg, og tirre Vidars Mod.

Som Hvirvelvind i Dunst sin Son hun sender;
 Da er ei Vidar længer taus, han hviner
 Og brummer gyseligt, mens Diet brænder.

Ham Fenrisulven frækt i Møde griner;
 Da kuer Vidar Ulven som en Hund,
 Nedstøder ham, og paa hans Hoved triner.

Nu nærmer sig en stor og vigtig Stund:
 Bed Ildens Kraft bortdunster ganske Vandet,
 Og Havet viser frem sin hvide Bund;

Der krymper Midgardsormen sig paa Sandet,
 Den vaander sig i Krigens hede Flammer,
 Den ei forstaaer at bugte sig paa Landet.

Da kommer Asa=Thor med løftet Hammer.
 Saa skien en Strid tilforn man aldrig saae,
 Skiondt længe Thor kun blindt i Skællet rammer.

Med List vil Slangen Halen om ham slaae,
 For i det røde Kobber ham at qvæle
 Imellem sine Ringe mørkeblaae.

De stride begge lang Tid uden Mæle.
 Da høres der et Skrig, thi Asa=Thor
 Har Slangen dræbt, og træder den med Hæle.

I Døden den sig om hans Fodder snoer,
 Den oversprøiter ham med Gift, og sukker;
 Blod farver Panden rød, hvor Mossen groer.

Thor gaaer med Seier bort; men blegnet buffer
 Sig Helten snart: ni Skridt derfra han gif,
 Saa synker han, og brustent Die lukker.

Saa smeltende var, Thor! dit sidste Blif,
 At alle Diser doe af Sorg og Smerte,
 Din Hedenfart blev dem et Daggertstif.

Garm dræber Tyr; Tyr traf Uhyrets Hierte.
 Fra Krogen springer Lofe frem, som Katten,
 Dg strider med en Nastronds Svovelserte.

Hans Hoved dækkes dybt af Kobberhatten;
 Men Heimdal styrter ham til Nastronds Luffe,
 Saa svinder Heimdal selv, som Farv' i Matten.

Nu høres Dverge dybt i Fjeldet sukke,
 De doe af Skræk; end lyner Aul-Thors Kærre,
 Saa ruster den, saa doe de hvide Buffle.

Nys glimted svage Lys, nu glimte færre,
 Alskabningen nedsank i Regn og Død.
 Da er igien Alfader ene Herre.

Jeg sang om Guders og om Verdens Nød;
 Nu tolker jeg det Haab, den Trost, som følger:
 En nyskabt Jord staaer frem af Havets Skiod.

Ungt speiler Græsset sig i friske Bølger,
 Biergjossens Skum skal atter Klippen tvætte,
 Hvor Skyen svæver, og hvor Ornen følger.

Da samles Aserne paa Ida-Elette,
 De vaagne mildt til Liv og Glæden atter,
 Dg mindes neppe meer den gamle Trætte.

Dg da har Solen født en deilig Datter,
Som vandrer stolt sin Moders kiendte Veie;
Langt mere skøn end hiin den Alle skatter.

Da Menneſker igien ſkal Livet eie:
Lif og Liſthraſer vækkes af en Slummer,
Dg Morgenduggen ſkal dem kiærligt pleie.

Som ſeſom Drøm da mindes hver en Kummer.
I Skoven hen ſig ſkynder Aſers Skare,
Hvor Kildevældet mellem Blomſter ſkummer.

Der vil Alfader ſelv ſig aabenbare;
Sit Runekjold han dem fra Skyen ſtikker,
Hvis høie Viisdom vogte vil for Fare.

I Græsſet, hvor Kiærminden venligt nikker,
De finde, tegnet med en ſindrig Skrift,
Et gyldent Brætſpil, og med gyldne Brikker.

Hvert Tegn da lyſer ſom en Livsbedrift;
Hvad før var Daad, er nu et Spil kun vorden,
Dg Lægedom, hvad fordum var en Gift.

Uſaaede Ug fremſkyde ſig af Jorden.
Alt Ondt forſvinder, ingen Snoge vrimle
Bed Blomſterſkyggen; Alting er i Orden.

Da ſtrækker høit ſig over Valhals Himle
De Saliges, de Godes Sommerlyſt,
Det helligſtedsuroffelige Gimle.

Der finder Baldurs Hierte rigt ſin Trøſt,
Der favner atter han ſin Broder Høder,
Der trykker Ydun Bragi til ſit Bryſt.

Sin Husbond Odur ogsaa Freia moder.
 Der finder Freir igien sin Gerda tro,
 Og Thor sin Sif; og intet Hierte bløder.

Men Miolner findes ei i Gimlebo:
 Alfader skienker Thor et Sværd, hvis Hjalte
 Staaer som et Kors, hvori sig Lilier snøe.

Nu", raabte Vola, „jeg dig Alt fortalte,
 Hvad Tiden skiuler. Vaer nu paa mit Ord!
 Jeg synke maa for den, som mig fremkaldte.“

Som saa hun qvad, hun sank i sorten Jord.
 En rædsom Susen hylte giennem Bierget,
 Og ene fandt i Field sig Asa=Thor.

I Skiødet Hamren laae, han kiendte Bærget.
 Dybt ved hans Side slumred rolig Thialf'.
 Liighoben vidned, at han havde hærget.

Da foer han atter op til Balastialf.
 Sin Aabenbaring Odin han bebuder;
 Han taug — da grubled hver en As og Alf.

Her ender Sangen om de høie Guder.

ANMÆRKNINGER.

Tanken om at behandle hele den nordiske Mythologie som et episk Digt er tidligt opstaaet hos Oehl., og røber sig udentvivel allerede i det nedenfor anførte Sted af hans i Aaret 1800 forfattede Priisafhandling. I Rahbeks Charis for 1804 fremkom fra Digterens Haand første Sang af Edda, Epopee i 24 Sange, hvilket, i 1802 forfattede, Fragment (her i Varianterne kaldet m) meddeles nedenfor, som den første Spire til Digtet Nordens Guder. Ikke ret langt inde i Aaret 1804 (1805, som der staaer i Erindringerne, IV, Side 5, er urigtigt) begyndte Digteren atter forfra paa sit store Epos efter en ny Plan, og skrev „det første Eventyr med Thor og begge Lokerne“, hvorpaa han foreløbig lagde Værket hen. I „en senere Tid“, formodentlig Vinteren 1806—1807, da han ordnede Manuscriptet til et nyt Bind af sine poetiske Productioner, omarbejdede han Fragmentet fra 1804 til et selvstændigt Digt, kaldet Thors Reise til Jotunheim, 1ste til 5te Sang (a), der i November 1807 udkom som det første Stykke i hans Nordiske Digte. Af Litteratur-Tidenden sees, at Oehl. den 29de April 1818 i det skandinaviske Selskab oplæste „Dæmisagaer, første Afdeling“, den 11te Juni samme Aar „Dæmisagaer, anden Deel“, og endelig den 27de Mai 1819 „den sidste Deel af Digtet om Nordens Guder“; derefter udkom i Juni 1819 Nordens Guder, et episk Digt af Oehl. (A), som begynder med Thors Reise (hvis fem Sange ved Tvedeling af tredje og femte ere blevne til syv, med Overskrifter efter hvers Indhold), og fortsættes og sluttes med 23 nye Sange, der efter det Anførte ikke alle kunne være

fra 1819, som Oehl. angiver i Erindringerne, IV, Side 5. Ligesom de Nordiske Digte ere „Deres Excellence Hr. Ernst W. [o: H.] Greve af Schimmelmänn; Deres Raade Fru Charlotte Grevinde af Schimmelmänn underdanig tilegnet“, saaledes har ogsaa Nordens Guder følgende Dedication: „Olbingen med Ungdoms-ild og Blidhed, Statsmanden med Følelse for det Skønne, Stormanden med Videnskaber og Smag, Rigmanden med Udbelmod, min faderlige Belgiorer: Herr Ernst Henrik Greve af Schimmelmänn helliges med Taknemmelighed og sønlig Udfrygt dette Digt“. I Nordens Guder er der føiet een ny Strophe til Thors Reise (Side 5, Linie 10—17), som derimod havde mistet 9 hele og 4 halve Stropher, hvilke 88 Verslinier samtlige ere gjenoptagne i nærværende Udgave (Side 7, Linie 13-20; Side 8, Linie 5-12; Side 11, Linie 1-8, 17-24; Side 74, Linie 25, til Side 75, Linie 4; Side 85, Linie 17, til Side 86, Linie 4; Side 101, Linie 25, til Side 102, Linie 28) tillige med endeel rundtomsprede enkelte Ord og hele Linier, der havde maattet vige for nye og svagere. I Aaret 1837 udkom den anden Udgave af Nordens Guder i Digterværker af Oehl., VII (B), og i 1844 den tredie i Oehl.s Digterværker, I (C). Begge disse Udgaver have foruden en Mængde nye Forandringer det Særkjende, at de manglede første 15 Stropher af Sangen Yduns Frelse (Side 155, Linie 2, til Side 158, Linie 24).

Nordens Guder er opstillet som det første Nummer i nærværende sjette og sidste Række af Oehl.s Poetiske Skrifter, fordi den første Trediedeel, der hører til det meest Classiske i den danske Litteratur, er det tidligste af Digterens Heltedigte og Sagaer. Imellem denne og de to andre Trediedele af Nordens Guder falde i Tiden Vaulundurs Saga, Helge og Hroars Saga. Ønskeligst havde det været (hvad nærværende Udgaves snevre Rum ikke tillod), at kunne optage Thors Reise for sig

Linie 9: dette Digt“.] Om Greve og Grevinde Schimmelmänn see Oehl.s Digte, II, 1860, Side 43, 71, 208; III, 1860, Side 196; Oehl.s Erindr., I, Side 235-237, 238; II, Side 8; III, Side 5-6, 8, 16, 30, 31.

— fuldstændigt, saaledes som her — som det første Nummer i Rækken, og siden, efter *Vaulundurs Saga*, *Helge og Hroars Saga*, gjentage den samme Digtning som et Led i Nordens Guder med de Forkortelser og Forandringer, ved hvilke Oehl., ikke meget heldigt, har søgt at bringe nogle Enkeltheder — der nedenfor i Bemærkningerne omtales nærmere — i bedre Harmonie med Fortsættelsen.

Oehl.s Forsøg til Besvarelse af det ved Kiøbenhavns Universitet fremsatte Priisspørgsmaal: „Var det gavnligt for Nordens skønne Litteratur, om den gamle nordiske Mythologie blev indført og almindelig antaget i Stedet for den græske?“ *Rahbeks Minerva*, 1801, I, Side 286:

Den [nordiske Mythologie] har ... særdeles Forraad paa episke Emner, ja jeg troer med vor afbøede Suhm, at den endogsaa kunde behandles fra Begyndelse til Ende (med nogen Forandring) som et eneste episk Digt. Der er sat en Præmie ud af de skønne Videnskabs Selskab for et saadant, og den Digter, som har Evne og Lyst til at fortiene den, vil neppe finde et mere fordeelagtigt og originalt Sujet, end at skrive en Epopee om Odin og Aserne. Suhm havde udkastet Plan til saadant et Digt; men den var kun løselig, og heller ikke troer jeg, at denne hyppelige Historiograph besad det høiere Digterkald, der udfordres til at udføre en saadan Plan. Men Ideen er fortræffelig.

Oehl.s Fortale til Nordiske Digte, undertegnet: Paris, i Junii 1807, Side III til X:

Thors Reise, hvormed Samlingen begynder, er paa en noget

Linie 17: Der er sat en Præmie ud osv.] See *Rahbeks Minerva*, Jan. 1789, Side 119-121.

— 20-21: Suhm havde udkastet Plan til saadant et Digt;] See P. F. Suhms samlede Skrifter, XVI, Side 451-460: Udkast til en Plan til et episk Digt kaldet Odin.

forandret Maade allerede digtet i Maret 1802. Det skulde dengang været Begyndelsen til et Epos i fire og tyve Sange, hvori jeg vilde bringe hele den nordiske Mythologie. For at kunne dette, saae jeg mig om efter en Form. At skrive det i Hexameter, var en Idee, som, hvis jeg maa udtrykke mig saa, indigneerte min æsthetiske Moralitet. Det forekom mig ikke anderledes, end at mane de gamle Skygger op af Graven, for at slaae dem ihjel paa ny. Hvad var det, der bragte mig til at behandle dette Emne? Var det en blot homerisk Begeistring, der trængte til at høre sig i et Echo, og derfor søgte hen til de nordiske Klipper, som til Vægge, hvorfra den lydgræske Sang kunde slaae tilbage, som Gienlyd? Nei, det var Nordens Character selv, disse Fjælde selv, der vinkede mig, rige Metal-aarer med deres Diamanter, der blot behøvede at slibes, for at skinne i eiendommelig Glans. Men jeg forglemt ei, at Diamanten kun lader sig slibe i sit eget Støv.

At der til at skrive et hvilket som helst stort Digt hører æsthetisk Modenhed, at Kiendskab med Homer bør indbefattes under denne Modenhed, vidste jeg vel. Homer var mig saa lidt fremmed, at den meget mere blev mig et af Hoved-Drivehiulene til dette Foretagende. Hvad der især henrev mig i Homer, var det eiendommelig Nationale, det Characteristisk-Naive, det Store-Græske, den individuelle Natur. Formens Uppperlighed kunde jeg kun erkiende, for saavidt den var en nødvendig Betingelse for disse Hovedsager. Ved at læse Oldtidens skønneste Digt, begyndte en ny Verden at bevæge sig i mit Indre. Jeg fik Lyst til, saavidt mine Kræfter vilde tillade det, at digte noget Lignende, det vil sige: ei til ængstelig at copiere Iliaden eller Odysseen, som Malerne i vore Dage copiere Rafael; men den homeriske Natur vakte min, det Græske begejstrede mig til det Nordiske. Jeg fik Lyst til i mit eget Sprog, ved egen Nationalitet at virke og høre mig, saaledes som de gamle Rhapsoder paa deres Viis havde gjort det i sin Tid; kort sagt: at copiere den homeriske Frihed.

En saadan Frihed bestaaer ikke i vild Vilkaarlighed. Jeg indsaae vel: hvad der gjorde dette herlige Digt frit, var en vis bestandig

Linie 25: Lyst til, [saavidt] Orig.: Lyst, saavidt

overskuelig Holighed; en fuldkommen Regemliggjørelse af Sangeren med sin Gienstand; en Afsondring af alt oiebliklig Personligt; en tydelig Skuen og plastisk Fremstilling af enhver Ting; en Hensigt med det Hele, der gik ud paa det Hele selv, uden andre ephemeriske Hensigter; alt dette forbundet med en uskyldig Barnlighed og Tro paa Guderne. Dette vil sige: en moden, kraftig Frihed, der nødvendig maatte yttre sig i et genialt Product. At efterligne denne active Frihed, holdt jeg for at være den sande homeriske Efterligning fra Stoffets Side.

De homeriske Digte have givet Anledning til en ganske anden Art af poetisk Virksomhed, der ved denne Leilighed maa omtales for at forekomme Misforstaaelser. De have foraarsaget et activt Studium fra Formens Side, et Studium, som, for at give Grandfæren Bished om sin Erkiendelse og sin Forstand paa den homeriske Sangart, tvang ham til at besynde andre Gienstande paa denne Maade. Portraitmalere stille ofte deres Billed paa Hovedet, eller see det giennem et Speil, for ved denne middelbare Skuen at forfriske sig Synet ved det Picante i en forandret Seemaade. Saaledes gik det de genialtse Kunstnere, der af Natur og ved Studium havde faaet Kald til fuldelig at indsee Skonheden i den homeriske Form. De maatte, ligesom de Franske have gjort ved de italienske Malerier, tage den blotte Farve af Tavlen og bringe paa nyt Værred, det vil sige: bringe den blot homeriske Form over paa et nyt Stof, for paa denne Maade at redde den fra Undergang. Saaledes opstode Wop's og Goethes Mesterstykker, der evig fra denne Synspunkt ville fortiene en hoi Plads i den nyere Litteratur; ei at tale om deres eiendommelige Skonheder. At jeg maatte erkiende det Gode i denne Maade; at det goethiske Udbrud: „Auch Homeride zu sehn, selbst noch als letzter, ist schön“, maatte være falden mig paa Hjertet, troer jeg at have viist

Linie 24-25: Wop's og Goethes Mesterstykker] Luise og Hermann und Dorothea.

— 28: det goethiske Udbrud: „Auch Homeride zu sehn, osv.] I Goethes Elegie Hermann und Dorothea (Sämmtliche Werke, I, 1840, Side 263) hedder det:

„Doch Homeride zu sehn, auch nur als letzter, ist schön.“

i mit lille Digt „Toget til Thorning“ i Langelands-Reisen, hvor man vil see, at den homeriske Form ei er mig ubekendt.

Men her var det, som sagt, en anden Sang. Kunstneren vil bestandig gientage Gøt og det Samme, men fremtræde ny og original. Det Samme, som havde drevet Bop og Goethe til at skrive store hexametriske Digte, holdt mig derfra. For dem var det noget Nyt, noget eiendommelig Bøvet; hos mig vilde det kun bleven en Efterligning af en Efterligning. Med et lidet Stykke, som Studium betragtet, var det en anden Sag; men noget stort Nyt kunde jeg umulig beqvemme mig til at behandle paa denne Art. Meget mere syntes den overhaandtagende Hexametersyge mig at være en Epidemie, der af alle Kræfter maatte modstrides. Det gik med dette som det er gaaet med saameget: een fortienstlig Daad gav Anledning til mangt et taabeligt Ubespil. Det var nu ikke længer nok, at kunne overføre den gamle Form i de gothiske Sprog, som en Side mere, hvorved de bleve uddannede; nei, denne fremmede Form skulde nu ganske fortrænge den originaloprindelige. Hvad var det monotone gothiske Riiim mod den græsk-metriske Velklang? De Gødtfolk glemte, at de ikke skreve Græsk, men med alt det endnu bestandig Gothisk. De glemte, at det gothiske Riiim, saavel som det græske Hexameter ikke var noget Product af kritisk Læskerhed eller aparte Mening, men en Blomst, fremsprungen af Sproget, Naturen og Nationernes store Omvæltning, udflækket og hævdet af Secler, uendelig mere værd og af en meget dybere Naturgrund, end alle forsængelige Nyheds-Paradoxer. Derved opstod da nu og sliq en Syndflod i Tyskland, at man vel har Aarsag til at bede, som Boileau Rimerne i sin Tid blot med en Smule Forandring: *ni prendre pour génie un amour de faire des Hexametres.*

Allt dette tilsammentaget bragte mig nu til at bryde Tjen paa

Linie 1: „Toget til Thorning“ i Langelands-Reisen] See Oehls Digte, I 1860, Side 177—187.

— 11: overhaandtagende] Orig.: overhaandstagenbe

— 13: gaaet med saameget] Orig.: gaaet end saa meget

— 26-28: at bede, som Boileau Rimerne i sin Tid, osv.] I L'art poétique, 1ste Sang, 9de og 10de Vers, siger Boileau:

„N'allez pas sur des vers sans fruit vous consumer,
Ni prendre pour génie un amour de rimer.“

en anden Maade. Om jeg besad den genialiske Kraft? om det vilde lykkes mig? Hvilken Kunstner spørger om det, naar han vover sig til et Arbejde? Han føler sit Inderste fuldt, han føler sig brevet — han vover. „Der hører Mod til at synge, som til at stride,“ siger Bragi i Baldur hiin Gode. Den, som med Visshed troer at kunne forud beregne Udfaldet, som vel endog kalder sligt Vove-lykke uforkammet Indbildning om sig selv, kan være vis paa, at han ligesaa lidt er skabt til at bedømme Helten eller Sangeren, som til at vorde dem.

Udfaldet viste, at jeg i Henseende til mit Emne havde taget mig for meget for. Jeg havde valgt de kraftige, muntre trefodede Jamber, hvori den tyske Heldenbuch er digtet. Da mit Bærfølelse være episk, ei lyrisk, kunde jeg ikke bruge vore egne firliniede, eller egentlig med Cæsurs forsynede toliniede Romancevers, hvilke i et kort Digt vilde blive alt for monotone. Ja, selv de Vers, jeg valgte, af en større Stil holdt jeg op med af samme Frygt. Da jeg havde digtet det første Eventyr med Thor og begge Lokerne, sagde jeg Digtet hen.

Bed at tage det frem igien i en senere Tid, indsaae jeg, det var alle Versene, men Stoffet selv, som havde bragt mig til at standse. Jeg fik den Overbeviisning, det vilde vorde umuligt, at behandle hele den nordiske Mythologie episk, da det som Mythologie maatte spille over i Alt. De forskjellige Stoffer maatte fordre forskjellige Former; hvad der begunstigede det ene, maatte bethynde det andet, og qvæle Digteren under Arbejdet. Her var det ikke Achils Brede eller Odysseus' Flakken, der kunde bethynde i een Tone. Snart var Emnet episk, snart dramatisk, snart lyrisk; nu tragisk, nu comisk; hist lunefuldt, her alvorligt; her spillede Phantasien, hist Sensibiliteten Hovedrollen; ofte var Mythen et giøglende Spil med barokke Forestillinger, ofte en didactisk Moral, eller Naturallegorie &c.

Følgen af min Undersøgelse blev, at jeg havde gjort vel i at

Linie 4: „Der hører Mod til at synge, osv.] See Oehls Trag. Dram., I, 1858, Side 196.

— 11: trefodede] Orig.: trefødede

— 13-14: firliniede . . . toliniede] Orig.: firlinede . . . toliniede

skrive Thors Reise paa denne Maade, og vel i at standse med den, fordi hvad der skulde følge, ei havde den episk humoristisk Colos-Natur, der udfordredes til at lade sig udfæere i disse diære Træsnit. Jeg besluttede altsaa, i Stedet for at fortsætte Digtet efter den gamle Plan, at omarbejde det til et selvstændigt Digt. Dersom Læseren i disse Sange finder en Mythus paa den uden findigt Overlæg spildte Kraft; dersom han finder Striden mellem skiult Bæd og giøglende Præl, mellem organisk og anorganisk Natur udtrykt et grotesk, tro Billed af den nordiske Oldtid og dens Forestillinger her — saa er Thor ikke reist forgieves til Jotunheim. (See ogsaa Oehls Trag. Dram., I, 1858, Side 309, Linie 6—25.)

Svar paa Hr. Capt. Abrahamsons Recension over mine nordiske Digte. En æsthetisk Afhandling af A. Oehlschläger. Kbhn. 1808 (Udkommet i October 1808, Anledning af W. H. F. Abrahamsons Inserat i Kjøbenhavnske lærde Efterretninger for Aar 1808, Nr. 4 og 5.) Side 6—39.

Jeg har allerede i min Fortale udviklet Grunden, hvorfor jeg fandt den valgte Tone i Thors Reise passende for dette Æmne, og upassende for det Følgende i den udfastede Epopee. Rec. finder den ogsaa upassende her, og ønsker, at jeg heller havde skrevet Digtet paa den Maade, som Wieland sin Neue Amadis. Jeg maa svare, at jeg, med alt det, jeg har imod Hexameteret, dog heller havde brugt denne Form, end hine Blaisanterie-Rim. Motiverne, som bevæge Digtterne, ere saa forskiellige, som deres Characterer og Tilbøieligheder. Der gives Mennesker, som med lunefuldt Egenhed vide at tale om Alt; det er ikke, hvad de fortælle, men Maaden, de fortælle paa, som behager. Æmnet er dem blot et Middel til at udvikle deres Pudseligheder, Bittigheder, Satire-Indfald. Blandt denne Slags Digtere staaer uden Tvivl den udodelige Bessel fremmest i Epidsen paa det danske Parnas. Digternes Characterer har utallige Nuancer og Overgange; der gives Poeter, som staae mellem den blotte Subjectivitet og den rene Objectivitet, saaledes som Baritonostemmen imellem Tenor og Bass. For at blive ved vor egen Litteratur vil jeg nævne Baggesen, som

Linie 30: Digternes] Orig.: Digterens

— 31: staae] Orig.: staaer

et formodentlig smukkeste Exempel af dette Slags. Denne Digter har, ved Versarten angaaer, i adskillige af sine bedste Digte (f. Ex. Odin og den gamle Poesiens Oprindelse) tildeels fulgt Wieland, og med Rette, i denne Maade at fortælle paa unegtelig er den beqvemteste og bedste for et vittigt og findrigt Spøg. Min Thor havde en anden Besigt; den skulde være et trofast Billed af den gamle Tid, vel lune og spøgende, men antikbarbarisk; ikke det attende Aarhundredes Spøg, men saaledes som Munterheden spogte i Hiernen paa bredalbrede Stridskæmper med Miedhornet i Haand efter Dagens Kamp og Strid. Jeg vilde ikke byde Læseren mit Jeg, jeg vilde trylle ham med en forsvundet Existent. Naar jeg vilde det, kunde jeg ikke amadig være; det havde været, for at betiene mig af allerede een Gang brugte Ord, at mane de gamle Helte op af Graven, for at slaae dem ihjel og gaae nye. Naar en Maler stiller et Billed tilskue af en gammel Tid, søger det os da ikke, deri at finde Klædebragter og Bygninger, som selv ikke have længer? Hvad kan man bedre ønske sig, end det gamle, man ikke besidder? Bytter ikke Kiøbmanden indenlandske Varer for udenlandske Producter? Hvad jeg har budt, var engang ægte indenlandsk, men er desværre længe forsvundet af vore nordlige Egners Markeder. Jeg vilde udtrykke en sund, enfoldig Tids stærke Phantasi og Lunefuldhed, hvilket ikke kunde lade sig gjøre i modernt Plaisanterie, og derfor valgte jeg disse Vers, hvilke ikke forekom mig for alvorlige, men tværtimod, som jeg i Fortalen til mine Digte har kaldet dem: ærve Træsnit, passende for Digtets episk humoristiske Colos-Natur. Det vilde det f. Ex. været mig muligt, i wielandske Vers at udtrykke en grotesknaive Plastik:

Alt ved den ene Ende
 Stod Trolden for det Fad,
 Alfa-Lok' behænde
 Ret for den anden sad.
 Da blev heel svarlig sluget,
 Det var stor Lyst at see;
 Paa een Gang midt i Truget
 Da baade modes de.

Da havde Løke Kiødet
 Keent ifra Benet ædt,
 Som der for ham var sødet;
 Han var da saare mæt.
 Jetten da ei alene
 Havde ædet den halve Mad,
 Men og de haarde Bøene,
 Dertil det gylbne Fad.

For at undgaae Bidtloftighed, anfører jeg kun dette eneste Stykke at give et Exempel af hvad jeg mener. I denne med Alvo og Godtroenhed blandede Spøgetone gaaer Digtet fort, og faaer just denne Blanding sin Humor, hvilken aldeles vilde forsvinde, jeg dræbte den trofskyldige Tone ved modern Kløgt. Uden denne vilde hverken Jdhyllen hos Bondefamilien, Eventyret med Skrymner Bedrifterne hos Utgarde-Løke have deres historiske og poetiske Co-

Naar for Resten Rec. kalder disse anførte Begivenheder stemmede og løierlige Forestillinger, da maa jeg meget i sigte ham. Jeg finder dem mythologisk findrige, det vil sigte poetisk altsaa opstemmede. Deres Udled bestaaer deri, at de ikke ere borneerte sandfælsige Betragtninger af det Ubetydelige i det virkelige men et lunefuldt og dybsindigt Spil med det hele Verdensliv. Vi nemlig (for at blive ved det anførte Exempel) tænke os ti Bønder i en Kro siddende ved et Fad og æde, da er visselig et Lav. Betænk vi derimod, at det er en personlig Trang (Løkes Humor som af Forsængelighed troer at kunne kappes med Jdhyllens altsaa element, da er Jdeen en findrig Mythe, og altsaa ikke længer saaledes med Alt hele Digtet igiennem. Det Poetiske ligger i den simple Maade, hvorpaa de største Ting ere fremstillede. Gultrine herved som Mennesker, og igiennem den jordiske Larve lyse hellig Lue, i Stedet for at vore Dages forsængelige Mennesker væk staae paa Tærne for at vorde Guder. Kraft og Genfold de tvende Hovedpiller for Indgangen til ethvert Kunstens Tem hvor Apollon ikke finder dem, gaaer han Døren forbi. Hvor I forvandler sig til Overspænding, Genfold til Coquetterie eller Kli-

ragt, der er ingen Urne for den sande Digtetekunst. I Homer ligger Fader Zeus som en rig Selveierbonde i sin Familie. I den jebraiske Poesie spænder Jehova sine Stjer op under Himmelen som Telte, og græsser og vander sine Fiorde som en Hjrde. I de arabiske Eventyr, endskjøndt langt yngre, spiller Phantasien naiv og naturlig. I den christelige Religion er Alt eenfoldigt, uden Bram. Den samme Character har jeg troet at finde i de nordiske Sagn, og uden dette lide de aldrig have begejstret mig.

Det valgte Versmaal kan da vel ikke synes at være for alvorligt for Gienstanden, saa lidt som Gienstanden for Lav for Verset. De wielandiske Vers vilde været mig for fornemme alvorlige, for tillerende, og dette Raillerie vilde dræbt Poesien og tilintetgjort Illusionen i det Dieblif, den skulde vækkes. „Hvad Digteren vil have Læseren til at troe, maa han selv først troe,“ siger den sindrige Horatius, „ellers foragter jeg det som Uforstand.“ De wielandiske Vers vilde aldrig fuldkommen muntre, eller fuldkommen alvorlige, men (som Højsalberen) en Blanding af begge. At ogsaa denne Blanding ofte kan være smuk, ja genialisk, har jeg allerede tilstaaet; men at det bør være en alvorlig Bestræbelse for enhver Natur, der føler nogen Ungnyhed i vore Dage, hvor Altting vakler, at bringe een Tone, een Holdning, et organisk positivt Værk frem, i Stedet for selv bestandig vaklende negativ at spøge og spøges med af Diebliffet, troer jeg; og jeg troer ikke, denne Stræben fortjener Bebrejdelser.

Rec. mener, at vi med vore Tidens Begreber ikke kunne tænke sig Latterligheder og Affkyligheder hos vore Guder. Dette behøver ingen noiere Forklaring. Mener han ved Tidens Begreber Tilbedelsen af et usandseligt, evigt uendeligt Grundvæsen, saa har han Ret, og denne er det Modsatte af al Mythologie. Men en saadan Forestillingsmaade er vist nok mindre almindelig, end Mange troe, og endnu mindre lader den sig forene med de Gamles Religion.

I det Dieblif jeg sætter Guder, sætter jeg Personificering af Naturvirkningerne, hvorunder ogsaa hører de psykologiske Modifica-

linie 13-15: „Hvad Digteren vil have Læseren til at troe, osv.] Oehl., som her citerer efter Hukommelsen, sammenblander to Steder i Ars poetica: V. 102-103 og 188.

— 16: fuldkommen muntre] Orig.: fuldkomme muntre

— 20-21: Højsalbering] Orig.: Højsalbering

tioner; der maa altsaa ogsaa være Myther for Latterlighed og Ufflighed. Men nu Rec., at man ikke kan taale Latterligheder og skjeligheder hos de Myther, man skal elske og agte, saa spørger hvor han i mit Digt finder dem. Uffhelighederne maatte ligge Lokes og Jetternes Side, hvis der i det barnlige Naturspil eger var nogen. Latterlighederne derimod opstaae blot i Conflictet Begivenhederne; de ere ingen personlige Latterligheder hos Thor, kun fortvillige *Qui pro quo's*, der alle have deres Udspring af ene Overilelse, at reise til Jotunheim uden Odins Samtykke.

Thor fører sig op under hele Røgleriet som en vakker, agtværdig Kæmpe, der stedse beholder Følelsen af sin Kraft, uden dog at irriteres af Hæderens. Alt, hvad Troldene kunne gjøre, er at hylte sig for hans Brede, uden for Resten at kunne tilføie ham det mindste Onde. Han udstaaer ogsaa alle Drillerier med stolt Bevidsthed af sit Værd, med taus Foragt mod de Gøglespil, han vel ikke indseer, men som han formoder. Bant til at handle, og til strax at handle i sin Stemning i Daad, gaaer han efter Sædvane rask til Værks, og han bliver tirret dertil; og i femte Sang hæver sig det Trykleser, vilde gjøre ham liden i de foregaaende Sange, for at vise ham i sande Storhed. Han frygter ikke Jetten i sin gigantiske Udstrækning

„Gi Kraften i at være
Bestaaer,” saa var hans Ord;
„En Ulv tidt vog en Dre,
Var dog ei nær saa stor.

Jeg kan vel sige dette:
Gi skal mit Mod forgaae,
Skiondt denne fule Jette
Lader til godt at flaae.
Jeg føler dog tilfulde
Min hele Guddomskraft;
Ondt var det, hvis jeg skulde
Mistroe mit Hammerkast.”

Linie 5: Jetternes Side, hvis] Orig.: Jetternes, hvis
— 18: femte Sang] d. e. den nuværende sjette Sang.

Og Jetten betragter ham ogsaa som en glubende Løve, der vel for Diebliffet ved Lyst er spærret i Buret, men til hvis Jernslænger han dog ei vover at nærme sig. Han siger:

Vi vil derom ei trætte,
 Du ædle Kæmpe god!
 Jeg vil dig Veien vise. —
 Du est en tapper Mand;
 Kiært vil det Løse være,
 At see dig i sit Land. 2c.

Og forsøger nu atter at forfærde ham med sin Koglen.

Med naiv Tillid til sin Kraft yttres Thor den altid efter Lyst, og naar han har gjort det, skammer han sig ikke over, om det ogsaa nogen Virkning gjorde. Han troer dog paa Virkningen, og bagefter se vi, at han ikke troede feil; de trende Hug med Hammeren, og de trende Drag af Kruset havde Noget at bethyde.

Hvor det blot er en virkelig Modstand, som hvor Havet ruser, viser han sig i sin sædvanlige Guddomsvælde:

Han sine Sener spændte,
 Han hjalp de Andre hver,
 Ret som en Hval han rendte
 Forbi de skarpe Skær.

At det hele Væsen er Spilfægteri, indseer han tilsidst, og siger:

Mit Die sig oplader
 Gi for dit Kogleri.
 Den vise As, min Fader,
 Mod Sligt kun staaer mig bi.
 Hid uden hans Samthkke
 Paa egen Haand jeg drog,
 Derfor min Heltelhykke
 En saadan Ende tog. 2c.

Kun paa et eneste Sted bliver han i sit inderste Hierte forittret, og det er der, hvor Jetten i femte Sang fortæller ham, at Liden har sat ham i Rnæ. Han føler her det sande Barsel, og dette gjør ham saa opbragt, at Jetten af Forfærdelse pludselig opsvinder, og Thor finder sig paa Marken ved de gamle Bonderfolks

Sytte, hvor den stille, blomstrende bucoliske Natur dulmer ham
 Harmen.

Hvor har nu Thor i nogle af disse Situationer viist sig latterlig
 Den ædle, sanddru Helt i lutter Omgivelser af falske, løgnagtige
 sener faaer derved en rørende, elskværdig Colorit. En heilig Pig
 kunde kysse ham for sin mandige Naivitet, og han blev dog endnu
 altid ved at være Thor; en Urrighedstaare kunde dirre i Heltens
 over det gemene Vertskab, man vover at drive med ham, og han
 blev dog endnu altid ved at være Thor, Thor i en Stilling og med
 en Interesse, hvori man neppe skulde tænke sig den forfærdelige, barf
 Strids gud at kunne komme. Den herlige Sol giennemvandreren
 gigantiske tomme Jette-Rum med sine smukke Planeter Thialse og
 Moskva, medens Loke, som en fiendtlig blussende Comet, svæver om
 uvisse Buer, og truer selv undertiden at styrte mod hans Barm for
 at befordre hans Fald i Afgrundsvælget. Men Solen gaaer sin rolig
 Gang, og kommer tilbage til Osten, hvorfra den udgik.

Man taler saameget om de gamle Fablers Barbarie. Hvor
 humane, hvor genialiske ere ikke de fleste af disse Fabler! Thi den
 bestaaer det Humangenialiske, at det veed at sætte Naturvirkningerne
 paa en findrig Maade i fleersidige Forhold til hinanden, saa at de
 bestandig fra en ny Side, paa en ny Maade tiltale vort Indersin.
 De moderne Heros-Digtere (især Franzoserne) troe det for det mest
 under det Høiestes Værdighed, at være fleersidigt, vil sige: naturligt
 individuelt; og man hører uafsladeligt de samme Trompetstød, de samme
 hule Paukerslag af den borneerteste Lidenskab, den stumpeste, gemene
 Hovmodighed; et Spectakel saa kedsommeligt i mine Øren, som den
 evige Klappren af en Veirmølle. Hvor dybsindigt verle derimod de
 gamle Fabler med genialisk fordomsfri Riækhed! Hvor blomstrende og
 mangfoldige ere de Ideer, de vække!

Thi deri bestaaer en Poesies Genialitet, at den vækker en Uendelig-

Linie 13: Moskva] Orig.: Mosgu (Trykfeil for: Mosga; see Var. til Side 16, Linie 17)

— 19: bestaaer] Orig.: bestaae

— 20: fleersidige] Orig.: fleresidige

— 22: troe] Orig.: troer

— 27: Klappren] Orig.: Klappen

— 30: den] Orig.: det

hed af Følelser og Forestillinger. Et stort Digt er som en Verden, hvori Munterhed og Lune staae ved Siden af Alvor og Dybsind, ringe Spøg og Spil ved Siden af heroisk Daad og hellig Begeistring. Dette vil ikke sige, at Poesien skal vorde en kunstig Blomst, sammensat af forskellige Rosen-, Lillie- og Viol-Blade. Men Rosen, Lillien og Violen skulle blomstre ved Siden af hinanden i naturlig Flor og i skøn Samdrægtighed i Musernes Blomsterbed. Fornemhed og conventionel Preenhed have aldeles Intet at gjøre i et saadant Digt; de ere uvedkommende Gæster uden Bryllupsklæder, der bør kastes ud i det yderste Mørke, hvor der er Graad og Tændersgnidse, som Naturens og Kunstens evige Fiender. Den skønne Natur saavel som den skønne Kunst staae lige saa vidt fra taabelig oppustet Hovmod og Glitterpragt, som fra grov og stump Bøbelagtighed. Poesien er en deilig, uskyldig Pige i simpel Dragt, der affhæver Falblader og sminkedaasen; en rask Ungling i en homerisk Bondeskofte, men af mere Løi end det nu brugelige, og med et Guldbælte om Livet i stedet for en Læderrem; en Ddning, som føler sig at gaae til Gud, og som derfor af ganske Hierte forsager al forfængelig Dingeldangel, og taabelig Tidsfordom, og som med sit bristende Die,

„hvis Ild forkynder, at det snart skal slukkes,“

lot seer igiennem Tiden for at skue ind i Evigheden.

I denne Stemning og med denne Begeistring maa Digteren digte, og hvis Kunst skal trives, Læseren læse. Og alle conventionelle Genstande til Soccus og Gothurne &c. bør forsvinde, som Avner for Vind, hvor Convention og relative Forhold Intet har at gjøre. Conventionelle Forhold passe sig for en vis Tid, ægte, paa Fornuften grundede Naturforhold for Evigheden. Kunsten er Evighedens Organ, og det er Kunstnerens Pligt middelbart ved sin Virkning at bringe Rennesskeheden til at nærme sig Sandhedens og Skønhedens Rige. At rette sig efter conventionelle Tidsforhold i sit Værk, vilde af en Kunstner være ligesaa usædeligt og plumpt, som af et Individ, uheldselig, umiddelbart, ved sin enkelte Personlighed at ville føre sig til disse Forhold ind i Selskabet.

linie 2: staae] Orig.: staaer

— 20: „hvis Ild forkynder osv.] See Ewalds Fiskerne, I, 1.

Et Udtryk's Adel eller Gemeenhed kommer aldeles an paa Maaden det bruges paa, Stedet, det staaer paa, Hensigten, det siges i. Naar en stor nyere Digter, begejstret af sin Helts simple Retskaffenhed, for at bravere den fornemme, høflige Argelist lader sin Gød sig Bedkommende en Plumphed ved Trompeteren, saa forekommer mig denne Plumphed af langt ædlere og høiere poetisk Værd, end de fleste barnagtige Galanterier af den pene Racine, en Sirup, der kunde smage den franske Hofcavaleer, men der vilde bleven holdt for væmmelig af Grækerne og ethvert Folk med sund Sands for Natur og Kunst.

Saaledes mener jeg da, at hiin Humor, som smiler giennem de gamle nordiske Sagn, er at ansee som den brune Sundhedsrødme paa Heltens Kind, der ikke bør bebreides af vor Tid, en Ungling, hvis Kinder af Asthenie og Gigtmerter desværre ere alt for gustne, eller alt for sngeligt blussende; at altsaa den antike Munterhed ikke blot bør tolereres som en Curiositet i Poesiens Kunstskammer, men misundelig beundres, og om muligt efterlignes af Nutidens Mennesker, saaledes som dens Tone i Poesien af Nutidens Digtere.

Vi komme til Indvendingen mod den philosophiske Naturbetydning i Digtet. Denne hæver Rec. i Grunden selv ved at sige, at naar en Digter vil lægge sliq Betydning deri, saa kan man vel Intet have derimod. Jeg maa blot ved denne Leilighed erindre, at der er stor Forskiel paa at see en Ting fra en Side, hvorfra den ikke har været seet før, og paa at lægge Noget egenmægtigt deri, som ikke hører den til. Det Sidste vilde være aldeles uskiont og upoetisk; det Første er den sande Seening, der i gamle Dage gav Digteren det ærværdige Navn af Seer. Rec. synes at modsigte sig selv; thi endskiøndt han siden yttre, at det Hele formodentlig ikke er Andet end en ved Tidens Længde udpyntet Tildragelse, kalder han den dog i Forveien „en sindrig Fabel“. Og visseelig, det er den!

At Naturvirkningernes Bildning ikke kan være nogen Tidsalder fremmed, som har en Mythologie, er naturligt, da Mythologien ikke

Linie 2-5: Naar en stor nyere Digter, osv.] See Goethes Götz v. Berlichingen, henimod Slutningen af tredje Act.

— 8: men der] Orig.: men som der

er Andet end Bildningen af disse Naturvirkninger. At nu de historiske Begivenheder (Naturens skønneste, frieste Virkninger) ikke ere udeladte, men tværtimod blande sig ind i slige mythologiske Digtninger, og just derved give dem Liv, Individualitet, skøn Vilkaarlighed, redde dem fra at vorde blot koldt demonstrerede Hieroglypher, raisonneerte Udtryk for et dødt Begreb, — dette er ogsaa vist nok, saa herligt og poetisk som det er. Det er meget muligt, ja endogsaa sandsynligt, at en norsk eller siællandsk Herremand ved Navn Thor engang i gamle Dage har gjort en farlig Reise over Rattegattet eller Bælterne til Island, og at denne Reise har givet Anledning til dette Digt; men det forhindrer ikke Tiden i at idealisere det til en Naturpoesie. Rec. taler om Udeladelser, Udsmykninger, Lyst til at opvække Forundring. Forudsætte nu ikke Udeladelser og Udsmykninger et andet Maal, en anden Hensigt, end at fortælle en Historie? Og kan Noget i Naturen opvække Forundring, som ikke umiddelbart er beslægtet med dens evige Hemmeligheder?

Ligesom Jorden i sit Skib fordoier og udvikler Elementerne til Naturproducter, saaledes fatter atter den menneskelige Aand disse Naturproducter for at fordoie og udvikle dem til Kunstproducter.

Man taler altid saameget om Forundring, om Fornøielse i Kunsten, uden at tænke sig noget Ordentligt ved disse Ord.

Hvad er Fornøielse? Er det en blot vellystig Krillen, som sætter Nerverne i en behagelig Rystelse? Dette kan dog vel blot siges om den legemlige Fornøielse. Men nu den aandelige? Er det Andet end den evige Naturs Sympathie med et enkelt Væsen i et lykkelig Dieblif? Andet altsaa, end en sand religiøs Actus, den menneskelige Aands høieste Virksomhed, høieste Rydelse?

Hvad der altsaa skal kunne aandelig fornøie Mennesket, Jordens tankende Væsen, maa nødvendig flaae Tilværelsens og Organisationens Harpe. Og poetiske Udeladelser og Udsmykninger vil ikke sige Andet, end Kunstdriftens Virksomhed, der stemmer denne Harpe, saa at Tonerne ikke længere klinge forvirrede og skurrende i hinanden, men i sympathetisk Melodie.

Linie 21: Ordentligt] Orig.: ordentlig

— 30: Udeladelser] Orig.: Ubladelser

At nu denne Kunstbrift, denne Stemmen ikke behøver at være sig bevidst, vil sige philosophisk bevidst, derom er ingen Tvivl; tværtimod kunde man vel sige, at de skionneste Producter ofte skyldte deres Tilværelse en Moder, der selv ikke vidste, hvorledes hun bragte sit Barn til Verden.

Men deri er ingen Modsigelse, at een Tid gjør, hvad en anden erkjender. Daad er Kraftens Søn, Erkiendelse Kunstskabens Datter. Vor Tidsalder har tildeels den Sidste, men savner meget den Første. Den Tid, som havde Begge, kunde med Rette hævde sig over den, der kun besad den Enkelte; men saalænge de ere adskilte, hovmode den Ene sig ikke for meget over den Anden. At den raske Ungling Kraft engang vil finde den skionne Pige Erkiendelse, og Uegteskab med hende lykfsaliggjøre Jorden med Sønner og Døttre, det er den Godes Ønske, den Bises Haab. Der har været Tider, hvor de vare forenede; hvad der var, kan vorde, og den Bedrovede troste sig med, at aldrig er Natten mørkere og koldere, end en Time,

„for den gyldne Sol frembryder
giennem sin kulsorte Sky“.

Digtekunstens Fremblomstren af Historiens og Philosophiens Urtebed er uden Tvivl en af de nyere Tiders skionneste Kraftnyttringer. Det er den Johannes, som raaber i Orken, og som forkjnder, at Ordet skal vorde Kiøb (som i Grækenland og de italienske fiortende og femtende Aarhundrede) og boe iblandt os; det vil sige, at Kunstnerne engang skulle tage Borgerskab i Staterne, og ved deres umiddelbare Indvirkning forædle dem.

Digtekunsten i vore Dage staaer uden Tvivl usigelig høit over Poesien i den nordiske Oldtid, hvor det digteriske Væsen mere var i Livet, end i Kunsten, ligesom det nu mere er i Kunsten, end i Livet. Det er derfor den nyere Digters Pligt og Bestemmelse, at bygge Templer og Colisæer op af de Marmorblokke, som de Gamle have sammenslæbt for os. Og hvo som gjør dette, kan vel med Rette kaldes en Original- og National-Digter. Thi Originalitet bestaaer ikke deri, som taabelig Forfængelighed ofte troer, at opfinde noget

Spinternyt. Dette blinder for Diebliffet, men visner snart, fordi det ingen Rod fæster i Grunden, hvor det er plantet. Den sande originale Digter derimod er sin Nations og sin Tids Organ; dette gjør ham kun ugenialistisk misforstaaet til en ephemeristisk Leiligheds poet. Med Diebliffet har han Lidet eller Intet at gjøre, skiondt vel undertiden en udmærket Borgerdaad kan bringe hans Harpe til at klinge. Som National-Digter seer han tilbage, og udtaler den Character, de Bedrifter, Tilboieligheder, Forestillinger, som Rækken viser ham. Som Tidens Digter lader han sig ikke henrive eller indknebe af det ubetydelige Dieblif, men skuer rastløs frem; han udtaler Tidens Stræben, og synger med prophetisk Aand her det kommende, som hist det tabte Paradiis.

Hvad gjør han nu altsaa Andet, naar han lægger al den Betydning i den behandlede Gienstand som muligt, end fortsætter Tidens og sine Forgængeres Værk? Neppe skeer en tilfældig Daad, før Fortælleren med Udelabelse og Tilfætning idealiserer det historiske Factum til en findrig Mythe. Saaledes opstod den græske Mythologie, Iliaden, og Odysseen, og paa denne Maade udvikler sig lidt efter lidt enhver Mythologie, ethvert National-Digt. Den virkelige Tildragelse giver Værket sin Individualitet, redder det fra at løses op i philosophisk, legemløs Almindelighed; og paa denne Maade kan man vel sige, at Bedriften selv er det første Digt, og Helten den første Digter, hvorfra Alting gaaer ud. Enhver Tidsalder giver nu Digtet sin Skjerv, men er det af Begyndelsen genialistisk (og uden at være dette maatte det forgaae som en Mumie uden Balsam), da ligger allerede alle Anelser, alle Bink, som Kiærnen i den gode Frugt, til vordende Generationer. Man kan altsaa ikke siges egenmægtigt at bringe Noget ind, fordi man (ligesom Forgængerne) seer det med sin Tids Die.

Hvad er nu egentlig vor Tids Die? Vi have ædt af Kundskabens Frugt, og ere fordømte (hvilket efter Herder blot vil sige: dømt) til at skielne mellem Godt og Ondt, til at philosophere over Tingene, naar vi ville gjøre dem os ret indlysende. Skulde nu

Nogen have Noget mod den philosophiske Betragtningssmaaade, da anklage han ikke Digteren, men Stiebnen og Tiden, som gjør det nødvendigt. Men hvorfor anklage? Hvorfor have Noget imod ham, der berører en Stræng mere i den menneskelige Aand? Ogsaa den philosophiske Betragtning er en skøn Blomst, som maatte have sin Tid at spire og trives i; og man kan vel sige, at den hele gamle nordiske Mythologie stræber efter engang at udklække sliq en Blomst. Thi hvo er med nogen Dybsind. trængt ind i vor gamle nordiske Litteratur, og finder ikke i dens Digtninger en evig Stræben efter philosophisk Evidents? Jeg skriver denne Afhandling paa en Reise, uden at have en Bog ved Haanden, kan altsaa ikke henvise til de Ting, der rinde mig i Tankerne; men hvad ere de fleste nordiske Myther, de fleste ebdaiske Fragmenter Andet end Forsøg paa at udtale Naturens Hemmeligheder, og at vide Aarsagen til Tingene? Denne Grandsten efter Aarsagen er den nordiske Aands eiendommeligste Særkiende, saaledes som den græske mere dvælede ved at forskionne sig Virkningerne.

Næsten overalt i den nordiske Mythologie stikker denne Stræben igiennem efter at symbolisere, hvilket ogsaa er et af de vigtigste Beviser for dens asiatiske Herkomst. Det ubeviselige historiske Sagn er her et endnu eksisterende æsthetisk Factum. I den Mythe, vi omtale, stikker den symboliske Tendents ikke blot igiennem, men angiver Udskilligt selv med klare og tydelige Ord. At Utgarde-Lokes Kæmper ere Hu og Lue, at den gamle Dvinde er Tiden, findes jo bogstaveligt. Er det nu da ikke ganske naturligt, at man gaar videre? jeg mener ikke: tilgiveligt, tilladeligt, men poetisk rigtigt, nødvendigt for Digteren i vor Tid, hvor ogsaa Reflexionen er kommet videre, saa at vi nu philosophisk udtrykke, hvad de Gamle billedlig anede? Dette er Punktet, vi skulle gaae ud fra. Jeg er ogsaa fuldkommen af den Mening, at de Gamle ikke gjorde sig abstracte Begreb om disse Ting; men min Mening er ogsaa, at hine Myther ikke vilde være genialiske, vil sige: ingen virke-

Linie 20: for dens] Orig.: foe deres

lige Myther, dersom ikke en rigtig Naturbetragtning havde lagt til Grund. Thi blot Sympathien af en Naturvirkning og en poetisk Fiction er i Stand til at opvække, hvad vi kalde Interesse; uden dette blev det Hele kun et Virvar uden Værdi.

Saaledes mener jeg da ikke at være gaaet for vidt, naar jeg i Thor og Guderne skuer den organiske, i Jetterne den anorganiske Natur; thi denne Anskuelse ligger til Grund for enhver mulig Mythologie, der gaaer ud fra Dualismen af det gode og onde Princip. At Modsætning af sandt Værd og giøglende Pral her poetisk er fremsat, er et Faktum, synes mig, som altsaa beviser sig selv.

Den philosophiske Betragtningssmaade forholder sig til et Kunstværk, som Anatomien til et Legeme. At denne Anatomie ikke er Tidernes og Tingenes *non plus ultra* og Krone, det er vist nok; det vilde være græsseligt, hvis den var det. Vi sonderlemme blot for siden desbedre at see Lemmerne i deres Forbindelse, for som Kunstnere siden desbedre at kunne forbinde dem selv. Vi skulle studere Anatomien som Billedhuggere, skulle destruere for at komme til en bevidst, vil sige: en rigtig Construction. Og Anatomien kommer ogsaa derfor blot for i min Fortale, hverken i Thor eller Balbur som Digte.

Jeg troer nu altsaa ikke at finde Medhold af Faa, men af Enhver, som med Gftertanke veier min Daad og mine Grunde, i at have betragtet Tingen, som jeg har. En vidtløftigere Udvikling i denne Anledning forbeholder jeg mig til min Hiemkomst; thi at give mine Landsmænd med Tiden en raisonneret nordisk Mythologie i Hænde, er en af mine kærester Tanker og fasteste Beslutninger.

Side 58-59: Selv en af mine dristigste og eiendommeligste Sprogdigtninger, hvis Værd, om den har nogen, bestaaer i den egetvovede, naiveheroiske, nordiske Tunge, bebreider han mig, og vilde heller, at jeg, i Stedet for at bryde mig en egen Veie og componere mig en egen Tone, skulde mat efterlallet den wielandske *Amadis*!

Denne *Amadis* har uden Tvivl sine sande poetiske Fortienester, men et Mønster for mig, især naar jeg behandlede et oldgothisk

Æmne, kunde den aldrig blive. Det var at spænde Thor af Kobberharnisket, for at give ham Pudder i Haaret, Bidst i Naffen og Cavaleerkaarde ved Siden, i Stedet for sit vældige Slagsværd og sin Hammer. Og alt dette tilfidesat — havde jeg ikke indseet, at jeg med min Thor kunde frembringe noget Originalt: at vælge dette Æmne for at copiere en anden Digter, kunde aldrig faldet mig ind.

Side 60: Thors Reise gaaer bestandig frem i den eenfoldige Ræmpetone, og bestaaer af de korte trefodede Jamber, altsaa næsten af lutter Riim; adskillige Hielp-Ord og -Bendinger maae forekomme, det er naturligt, og jeg troer ikke, det fortjener Forekastelse. Alle Digtere have til alle Tider havt deres Versifications-Hielpemidler, om de nu ere ufløede og ligefrem, som hos de Gamle, med et dristigt tilsat Riimord, eller skjulte, som hos de Nyere, under en Sauce af Bidtlostighed, eller, som hyppigst derimod, at to foregaaende Linier, som Kiøreheste, maae trække de tvende efterfølgende poetiske. Mig synes, det er bedre, at tage enkelte Ord til Hielp end hele Phraser og Tirader; og nogen Hielp hører der til at versificere et Digt, det veed endog den lettest versificerende Digter. Selv hos Homer forekomme flige Hielpemidler og gientagne Bendinger.

Men selv disse gientagne Bendinger gjør Digtet ærbørdigt, og giver det sin episke Colorit; og derfor staaer ogsaa meget i Thors Reise, som Rec. kalder Fyldekalks-Udtryk, og som jeg for vilde kalde Costume-Attributer, Epitheter, der ved deres gamle Tilfnit illudere Læseren hen i den gamle Tid. Lad os tænke os overalt aldeles fuldkomne Jamber og uden flige Bendinger og Udtryk: Verset vilde blive grammatikalsk rigtigere, men ogsaa derved yngre; correctere, men ogsaa kraftløsere og mindre dristigt, da just flige Smaafordere tillade Sanggudinden at svinge sig kiæffere og underfuldere paa Sprogets Binger, end hun ellers vilde kunne det.

Derfor har jeg brugt flige Friheder, men sparsomt, ikke af Skiodesløshed eller Keithaandethed, men som en nødvendig Ingrediens for denne aandelige Rets eiendommelige Smag. Mangel af Belklang vil Rec. paa faa Steder vise mig. Ved Belklang i dette

Linie 28: tillade] Orig.: tillader

Digt mener jeg nemlig heroisk Malmklang, ikke modernt Klingklang. See ogsaa Oehls Trag. Dram., I, 1858, Side 264, Linie 23, Side 267, Linie 13; Side 318, Linie 20, til Side 319, Linie 6; Side 319, Linie 9 til 19; Side 320, Linie 29, til Side 321, Linie 22.)

Oehls Erindringer, I, Side 218:

Kort efter Freias Ulter digtede jeg (1804) Thors Reise til Otunheim, der siden er optagen i Nordens Guder. Jeg havde tidligere læst den tyske Heldensbuch, og syntes, at dens korte, kraftige Stil, at dicke Træsnit af dette Slags passede sig godt for Thors Bøntyr.

Samme Skrift, IV, Side 5: Nordens Guder, et af mine Bødværker, blev digtet 1819. Jeg brugte, ligesom i Helge, forskellige Versarter til disse, vel sammenhængende, men dog i Charakter og Bæsen meget forskellige Fabler. Thors Reise til Otunheim (allerede digtet 1805) tjente til Indledning for det Hele.

Side 48: Nordens Guder ere store, omhyggeligt udførte Natur- og Phantasie-Billeder for religiøse og philosophiske Ideer.

Første Sang
af
Edda,
Epoee i fire og tyve Sange.

1.

Et Sagn, fuld værd at høre,
Med gamle Runer staaer;
Laaner mig eders Dre,
Mens jeg Guldharpn staaer!
Hvad i de mørke Skrifter
Er tegnet om Leg og Krige
Og Gudernes Bedrifter,
Det vil jeg eder sige.

2.

Jeg vil ei her fordølge,
 Hvad aldrig følges maa:
 Høit over Land og Bølge
 Og over Luften blaa,
 Der seer man Himlen stande
 Med Borge, vældigt klare;
 De deres Straaler blande
 Med Nattens Stiernefare.

3.

Hardtad med Stiernelue
 De funkle lifligt der
 Paa Himlens sorte Bue,
 Kun Jorden lidet nær;
 De stærke Straaler faste
 Med selsomt Luespil.
 Der hør de U ser faste,
 Dem her jeg nævne vil.

4.

Hvad herligst Verden eier,
 Er samlet i den Hær.
 Slet Jordens Fryd opveier
 Mod den, som nydes der.
 Den største Kraft og Vælde
 Blandt dem har sat sig ned;
 De lever uden Vælde
 I stor Samdrægtighed.

5.

Den største Borg og bedste
 Er D din underlagt.
 Gam Jordens Helte gieste
 I sidste, røde Dragt;
 Med Miner saare blide

Han hilser dem saa huld,
 Naar de paa Sværdet ride
 Til ham fra Jordens Muld.

6.

Usgard, hans Borg hiin høie
 Fra første Arildstid,
 Har tvende store Floie,
 Dertil en Gaard saa viid.
 Fire Taarn' i Lue
 Staaer om den blanke Sal;
 Dem kan man ikke skue
 Fra Jordens dybe Dal.

7.

Paa Gaardens høire Side
 Valhallas Hvælving staaer;
 Byngolf, den Sal hiin vide,
 Naar man til Venstre gaaer.
 I Gaarden gaaer i Blade
 Einheriarne hen,
 De stride, blegne glade,
 Og lever op igien.

8.

Udi de vide Sale
 Staaer Odins gyldne Stol,
 Over Jordens Dale
 Den lyser som en Sol;
 Der sidder i det Høie
 Valhallas ældste Gud,
 Kring Jorden der hans Die
 Formaaer at firre ud.

9.

Med megen Pragt og Ære
 Sidder den Herre huld;
 Hans Stol mon drevet være
 Udaf hiin røde Guld,

Den skinner i det Fierne
 Alt med sin blanke Bue,
 Net som den største Stjerne
 Paa Himlens sorte Bue.

10.

Heel kraftig høit han holder
 Sin runde, brede Barm;
 Med Panden dybt i Følde
 Han strækker ud sin Arm.
 I Solskin og i Torden
 Han altid rolig blier;
 Fra Osten hen mod Norden
 Peger hans Jernspirr.

11.

Byngolf er vel i Minde,
 Den Sal saa høi og skion;
 Der sidder Frygg, hans Dvinde,
 Udi sin Dragt saa grøn.
 En Krands, som Ar forgylde,
 Hun slynger om sit Liv;
 Barm i sin Ungdoms Fjlsde
 Sidder den stolte Viv.

12.

Heel mange skionne Dnser*)
 I hendes Byngolf boe;
 Deres Nashn lyster
 Af Dannished og No.
 Fylla, den Rosenblomme,
 Alt med sin hvide Haand
 Hjelper vel Frygg at komme
 Udi sit Klædebon.

13.

Det lyste Gulbhaar bølger
 Om Gna i liflig Duft,

*) Gubinder.

Naar hun sin Frue følger
 Rask giennem Ild og Luft.
 Udi en Krinds fortrolig
 Sidde de Dyser stil
 I Fryggas skionne Bolig,
 Dem her jeg nævne vil.

14.

Lofna, vel værd at flue
 Alt med det ranke Liv,
 Hun stiller Bredens Lue,
 Hun dæmper Had og Riv.
 Ved den Gudindes Side
 Alt med de fagre Haar
 Man skuer Gyr hiin blide,
 Hun læger Sot og Saar.

15.

I Borgen dybest inde
 Der sidder viis og bold
 Saga, den gamle Dvinde,
 Dg skriver paa et Skiold;
 Alt hvad i Verdens Egne
 Der skeer af stor Bedrift,
 Det seer man hende tegne
 Alt med sin Runeskift.

16.

Hlyna, den Mø hiin klare,
 Foruden Stang og Sværd,
 Dog redder hver fra Fare,
 Som Frygga haver fær.
 Hun har et venligt Hierte,
 Den ranke Byngolfs Mø,
 Hun lader alskens Smerte
 Forgaae, ja brat hendøe.

17.

Snotra, den fagre Blomme,
 Har et heel lifligt Syn.

Hun lader Glæden komme
 Snar som sit Dies Løn.
 Heel skiemtsom i sin Tale
 Er hun, og snild i Ord;
 Fra Frhggas Inse Sale
 Hun bringer Kløgt til Jord.

18.

Alt paa hiin blanke Skive
 Af fint og flebent Staal
 Staae Baras Blik heel stive,
 Hun seer hver Idræts Maal;
 Hun med sit Blik kan følge
 Hver Daad, hun Alting veed,
 Man Intet kan fordølge,
 Hun hører hver en Ed.

19.

Naar Valhals Inse Helte,
 Hver tapper saasom Thor,
 Har løst sit Sværd fra Bælte,
 Og sat sig rundt om Bord,
 Da flux de Dnser træde
 Fra Byngolfs Sal med Jil
 I Valhal ind, og glæde
 De Helte med et Smil.

20.

Derpaa med megen Tre
 De hysler overalt;
 Selv kommer Frhgg at skære
 Sæhrimmer for, den Galt,
 Mens rundt om Egebænte
 Man seer hver Dnfa hulb
 For Helten Miød at skienke
 I dybe Horn af Guld.

21.

De Kæmper Haand at hæve
 Til Braden da man seer;
 Men naar ei meer de kræve,
 Og Ingen tørster meer,
 Da ud af Runeskrifter,
 Som Saga sammenskræb,
 Oplæses de Bedrifter,
 Hver Helt i Livet drev.

22.

Derpaa de sig iføre
 Igien de Brynier blaae.
 Fem hundred aabne Døre
 Og fyrgethve staae.
 Da skinne blanke Plader,
 Hver Dør modtager der
 Vel otte hundred Rader;
 Saa mange Mænd i hver.

23.

Men ei, hvor Sværdet blinker,
 Kun glædes Heltens Mand;
 Selv Freia tidt ham vinker
 Med hvide Lilliehaand.
 Valhalla Kæmpen kræver,
 Som løb kun Kampens Røst;
 Men Freia Helten hæver,
 Som fiendte Elskovs Lyst.

24.

Folkevængurs bedste Cie
 Er hun, den Drotning blid.
 Midt paa et Blomsterleie
 Hun blusfer rank og hvid.
 Saa smekter som en Vidie

Hun aander elskovsvarm;
 Hun er saa smal i Midie,
 Hun er saa fuld om Barm.

25.

Hun har to runde Hænder,
 En Rose vel i hver,
 De tvende Roser brænder
 Med et livsaligt Skær.
 De lugter altid søde
 I hendes klare Hiem;
 Aften- og Morgenrøde
 Saae deres Lys fra dem.

26.

Hun læger alskens Vaande,
 Saa huld i Siæl og Sind;
 Hendes varme Aande
 Er Jordens Foraarsvind.
 Hver Morgen hendes Dje
 Man seer i Taarer staae,
 De synke fra det Høie
 Som Dug paa Blomster smaae.

27.

Hun har to Møer blide,
 Siogna, dertil vel Hnos;
 Ud deres Skuldre hvide
 Nedstyrter Isfens Fos.
 Frugtbarheds Gudinde
 Er Hnos, det klare Lys;
 Siogna, den hulde Dvinde,
 Er Søvnens milde Dns.

28.

Blaae Edelstene dækker
 Den skionne Freias Sal.
 Blandt høie Rosenhækker
 Den stander i en Dal.

Sneehvide Svaner seiler
 Rundtom i Borgens Sø.
 Der kommer hver trofast Veiler,
 Dertil hver trofast Mø.

29.

Man kan den Borg fra Jorden
 Heel lavt paa Himlen see.
 Den glæder hele Norden
 Ved med sit Skær at lee.
 Ved Aftenstid den smiler
 Til Vaarens Blomsterkrat,
 Saa slukkes den, og iler
 Ned i den mørke Nat.

30.

Det melder en gammel Sanger,
 Hvad nu I høre faaer:
 Et Land er nævnt Thrudvanger,
 Deri en Hofgaard staaer;
 Dens Lofte paa Piller ruge,
 Af Sale er Huset fuld:
 Fem hundred og fyrgetiuge,
 Dg vel beklædt med Guld.

31.

Søer og grønne Bolde
 Er trindt om Gaarden lagt,
 Med kobberøde Skiolde
 Er hele Huset takt.
 Det Kobber kan man skue
 Fra Jordens dybe Dal
 Imellem Balhals Lue
 Dg Freias Iyfe Sal.

32.

Der boer den Gud for Krige,
 Den stærke Ufa-Thor.
 Næst Ddin, kan man sige,

Er han meest høi og stor.
 Han styrker vakkre Helte
 Alt med sin Manddomsaand;
 Om Lænd han har et Bælte,
 Staalhandske paa sin Haand.

33.

Misler, hans tunge Hammer,
 Er dog hans bedste Skat;
 Hvorhelst med den han rammer,
 Der følger Døden brat.
 Naar Bæltet han griber efter,
 Og giorder om sin Lænd,
 Da voxer snart hans Kræfter
 Vel fremfor alle Mænd.

34.

Naar Jordens Sønner stride,
 Da er han altid nær
 Med Tyr tæt ved sin Side.
 Den Gud eenhaandet er;
 Men derfor Kamp ei trætter
 Hans Haand, den hader Ro,
 Han gjør med den Jdrætter,
 Som ingen Mand med to.

35.

Han kan vel Kæmper fælde
 Og brat udøse Blod;
 Som Thor har Kraft og Vælde,
 Han Vildhed har og Mod.
 Han manges Daad har fristet
 I Kampens Tordenstrald.
 Hvordan sin Haand han misted,
 I snartlig høre skal.

36.

De tappre User følge
 Hen giennem Ild og Sne

Dg over Land og Bølge
 Valkyrierne tre.
 De gaaer i Vaabenskraldet
 Med kampbegierlig Mand;
 Den ældste, Rota kaldet,
 Har Døden i sin Haand.

37.

Den Helt, hun vil betegne
 Midt i den svare Strid,
 Han maa for Sværdet segne
 Saa blodig og saa hvid.
 De andre to ham bringer
 Ved Morgenrødens Skær
 Paa stærke Ornevinger
 Til Odins Herja-Hær.

38.

Heel mange Borge faste
 Staaer over Himlens Bue.
 Breidabliks Straaler kaste
 Fra sig en hvidlig Lue;
 Der boer den fromme Valder,
 Gud Odins yngste Søn,
 Saa guul hans Lok nedfalder,
 Han er saa saare skøn.

39.

Hans Sal er puur tilshne,
 Den er saa blank og reen.
 Sine hvide Bryne
 Han rynker saare seen.
 Ham offres Blomster hvide
 Dg hver en venlig Urt;
 Den Gud saa vel kan libe,
 Hvad der er reent og puurt.

40.

Høit Noatun med Graner
 Staaer vel fra Arilds Tider.
 Gud Niord, den stærke Vaner,
 Derfra paa Stormen rider.
 Han styrer diært dens Tømme;
 Før Nser her han boer,
 Thi Stormens Herredømme
 Beständig var i Nord.

41.

Skade, den Herres Dvinde,
 Hader al stille No;
 Hun kan sig ikke finde
 I lune Borg at boe.
 Ni Nætter rast hun iler
 Paa Fjeld med Ski paa Fod,
 Naar Nætter tre hun hviler
 Blid hos sin Husbond god.

42.

Helst sidder Braga ude
 Døbt i en Klippehal,
 Han flaaer Guldharpn prude,
 Den unge, stærke Skiald.
 Saa sødt de Blomster lugter
 I Sangens blide Hiem.
 Han tryller gyldne Frugter
 Paa Træets Grene frem.

43.

D du saaa tiælent sukker,
 Den Herres Dvinde huld.
 Den modne Frugt hun plukker
 Udi et Kar af Guld.
 Heel bly med røde Kinder
 Hun byder dem Enhver.

Al Alberdom forsvinder
 Ved dem fra Afers Hær.

44.

Den milde, skionne Balder
 Har en velvoren Son,
 Forsete man ham kalder.
 Han har en Borg saa skion;
 Der han sin Dom affiger,
 Og giver flogne Bud,
 Heel gierne han forliger,
 Den gode Glitners*) Gud.

45.

Heimdal ham vel paaslægter,
 Den unge Gud saa fro;
 Han er de Afers Vægter
 Hoit paa Regnbuens Bro.
 Syv Møer ham monne føde,
 Og lod ham Skionhed arve,
 De monne deiligt gløde
 Hver i sin egen Farve.

46.

Hødur, dertil vel Bale,
 Er i bestandig Strid;
 De har to høie Sale,
 Een sort, en anden hvid.
 Hødur er skuml at skue,
 Som Nattens Mørke er;
 Bale staaer fiæk i Lue
 Med Dagens Flammespær.

47.

Heel flere Borge stærke
 Rundtom paa Himlen staae;
 I Iyse Pandserfærke
 Der milde Guder gaae.

*) Hans Borg.

Hver Gud og hver Gudinde
 Har fast sit eget Slot,
 Dog meest de sig indfinde
 Hos Usgards vise Drot.

48.

Der samles høie Guder
 Vel baade Nat og Dag.
 Af Yggdrasil udluder
 Over det blanke Tag.
 Det Træ er faurt tilskue,
 Det breder sig vidt omkring,
 Under dets grønne Bue
 Har Valhals Guder Thing.

49.

Hen forbi Asken flyder
 En Flod sig, klar at see;
 Hvor blaa dens Bæld udbryder,
 Sidde de Norner tre.
 De Qvinder aldrig sove
 Blandt Blomsterkrat og Siv,
 De læser i Ihsen Bove
 Hver Mands og Qvindes Liv.

50.

Den Asf, det kan man sige,
 Er Verdens Hierte fast;
 Den haver ei sin Ege,
 Den Himlens høie Mast.
 Heidrun dens Blade bryder,
 En Ged saa silkeblod;
 Af Gedens Bryster flyder
 Valhallas brune Miød.

51.

Paa Kæmpesaders Bolig
 Den Hiort Gifthirner staaer,
 Og nipper Løvet rolig,

Som hen paa Taget flaaer.
 Ud af dens Dver springer
 Udi en bundløs Grav
 Det Vand, som Stormen tvinger
 Igiennem Jordens Hav.

52.

Tre Rødder vidt sig rækker
 Fra Afsen, langt de groe;
 Den ene did sig strækker,
 Hvor Afskurs Afskom *) boe,
 Den anden langt med Bælde
 Til Helas Sal gaaer frem,
 Den tredie til de Fielde,
 Som ere Jetter's Hiem.

53.

Af Afer overbundet,
 Fra Dagens Lys forstødt,
 Til Biergets Mørke bundet,
 Hvor Alt er koldt og dødt,
 Utgarde-Lok' i Lænker,
 Den Jetter's fule Drot,
 Paa Hevn der evig tænker
 Udi sit Fængselsflot.

54.

For Aferne at hade
 Han lever end forvist;
 Han pønser kun paa Skabe
 Og evig Argelist.
 At atter han kan fange
 Sit gamle Herredom,
 Han synger Tryllesange,
 Og kaster Runer om.

*) Menneffene.

55.

Den værste Daad, man hørte
 Af ham, i Ondskab stærk,
 Var det, at han forførte
 Us-Lof' til Elskovsværk:
 At med en Jetteqvinde
 Han sig forglemte flet
 I Huln dybest inde,
 Og avled Ræmpeæt.

56.

Tre Børn hun mon undsfange,
 Og satte dem paa Jord:
 Den Ene var en Slange,
 Forgiftig, kæmpestor;
 En Ulv, som ingensinde,
 Det andet Foster var;
 Det tredie var en Dvinde
 Blaaavid, uhyre svar.

57.

Da blussed som en Lue
 Af Fryd den onde Drot;
 Han tænkte: „De skal lue
 Us-Odin i sit Slot!“
 Men snart hans Haab begraved
 Den stærke Usa-Thor,
 Han vandt den Drm i Havet
 Trindt om den runde Jord.

58.

Odin, den vise Herre,
 Da han den Dvinde saae,
 Brat hendes Magt mon spærre,
 Og kasted Runer smaae;
 Han mon ei længe tøve,
 Han satte hende hen,

Hvor hun sin Kunst mon øve
I Straf mod rædde Mænd.

59.

Til Fenris*) ene fatte
Den Jætun**) end sit Haab.
Ad Bifrostbro***) hiin bratte
Han løb med Hungers Raab;
Da den endnu var liden,
Da var den ei til Ginder,
Men som den voxte siden,
Da blegned de Gudinder.

60.

Dens Kraft sig grumt foregte,
Dens Magt tog Overhaand.
Da Valhals Guder søgte
At lægge den i Baand;
Men intet Baand og Lænke
De stærke Sener bandt.
Det monne de Aser krænke,
Thi paa et Raad de fandt.

61.

De sendte til de Dverge,
Saa kunstig' og saa smaae,
Som boer i lave Bierge,
Dg snildt med Hamre flaae.
De monne snarlig smedde
Alt under hiin sorte Jord
Saa understærk en Riede,
Blød som en Silkesnor.

62.

Den var til Hielp i Baande
Heel kunstig sammenknytt

*) Ulven.

**) Sette.

***) Regnbuen.

Af alle Fiskes Nande
 Og alle Fugles Spyt,
 Af Smæk ved Rattens Fødder,
 Af Skæg paa Dvinden feig,
 Af Biergets dybe Rødder,
 Af Bjornens Sene feig.

63.

Da nu man Ulven vilde
 Indslutte i dette Haand,
 Da troede han dem ilde,
 Hans Tvivl tog Overhaand;
 Han sagde: „Hvad kan det baade,
 Alt bryde saa tynd en Traad?
 I vil mig vist forraade
 Alt ved saa fledest en Daad.“

64.

For nu dens Tvivl at dæmpe
 Lagde den Helt i Drab,
 Gud Tyr, den Valhals Ræmpe,
 Sin Haand i Ulvens Gab.
 Da loe i Pandserfærte
 De Guder med listig Mand,
 Kun ikke Tyr hiin stærke,
 Han mist sin høire Haand.

65.

Da nu de Jettens Fyrste
 Alt Haab forsvundet saae,
 Da steg hans Haar i Borste,
 Da blev hans Læber blaae;
 Af Harm han qvæet mon daane,
 Da var hans Stræben kun
 De Guder at forhaane
 I mørke Midnatsstund.

66.

Thi drog han til den Ende
 Til Upsals Helligdom;
 Han flukte Dffrets Brænde,
 Dg rev de Altre om.
 Hofgoder *) der mon stande,
 Dem slog han ned for Fod,
 Dg draf af Hovedpande
 Det fromme lunkne Blod.

67.

Hoit, hoit paa Upsals Fielde
 Et vældigt Slot mon staae;
 Der Freier boer med Vælde,
 Dmslyngt af Ekhen graa.
 Den Asa fra det Hoie
 Der fast har sat sig ned,
 At nær han har for Die
 Al Jordens Frugtbarhed.

68.

Han efter Hevn mon tørste
 Ved sig en Riddingsfærd,
 Han steg paa Gullinbørste**)
 Med sit uhyre Sværd.
 Dybt han til Biergets Lue
 Den onde Jotun slog;
 Derpaa-ad Bifrost-Bue
 Til Asgard Freier jog.

69.

Da Odin brat erfared
 Den fule Jdræt nu,
 Da snarlig aabenbared
 Sig Breden i hans Hu.
 I Hast han sammenkaldte

*) Præster.

**) Ein straalende Galt.

De Aser til et Raad,
Dg Iydeligt fortalte
Utgarde-Lokes Daad.

70.

Da nu de Aser hørte
Den Kæmpes onde Spil,
Sig deres Indvold rørte,
Dg deres Blik blev Ild.
Enhver af Hevn mon tørste
Bed hvad der nys var hændt;
Til Jotunheimas Fyrste
Han bad at vorde sendt.

71.

Da sagde Glibskialfs Fader
Heel sindig saa med Skiel:
„At J den Jotun hader,
Mig tykkes saare vel;
Thi vil jeg til den Ende
Før næste Hundeglam
Min Svend Hermoder sende,
Med Ord at tugte ham.“

72.

Da monne Naren vore
Paa Tyr i Panden stor.
Han raabte, liig en Dre,
Der støder Horn mod Jord:
„Stal usle Jettekæmpe
Mod høie Guder feide,
Dg Guder Breden dæmpe,
Dg kun med Ord bebreide?“

73.

Ha, vise Seierfader!
Send mig paa hurtig Fod;
Min Biørnehub jeg bader
Da snart i Jetteblod.

Jeg ham i Bierget knuger
 Net efter Kæmpeskik,
 At aldrig meer han suger
 Af Mænd den røde Drif.“

74.

Da med sin hvide Jøse
 Gud Odin rysted blid.
 Han sagde: „Søn! tilvisse
 Du est en Tyr i Strid;
 Men ubi Raad at give
 Ved Aften Ygdrasil
 Maa du tilbage blive,
 Thi skalst du tie stil.

75.

Jeg skuer dybt i Tiden,
 Mig Mimer venlig er;
 Dog er min Kundskaab liden
 Om onde Jettehær.
 Den er i Fjeldet døvet,
 Men den at dræbe reent,
 Det har vi ofte prøvet,
 Fuldføre dog vel seent.

76.

Et ringe Liv de leve,
 Vi er fast hevnet alt,
 I Biergene de bleve
 Net som til Døde qvalt.
 Af Harmen fast de revne,
 Kan dog ei vorde frie;
 Vanmægtigt de sig hevne
 Ved frugtlost Maseri.

77.

Thi vil jeg fra mit Rige
 Først sende did en Gud,
 Som dem med Synd kan sige

Mit Ord, mit stærke Bud,
 At de skal stille fare
 Udi den skumle Braa,
 Hvis ei den Asa-Skare
 Mod dem skal atter gaae.

78.

Hvo nu, I kække Søner!
 Vil helst den Daad udføre,
 Hans ærefulde Bønner
 Jeg faderlig vil høre."
 Da treen i Bargestole *)
 For Odin: Tyr og Thor,
 Hermoder, Asa-Loke,
 Heimdal, Forset' og Niord.

79.

De Guder brat mon haste,
 Dog fremmest vandred Thor.
 Da bød dem Odin kaste
 Guldtavel over Bord;
 Men først om trende Dage
 Bestemte han den Tid,
 At Ingen skulde drage
 Med Harm iisfindet bid.

80.

Til Bords da Hver sig satte
 Med Higen i sit Sind.
 Thors Tanker var saa bratte,
 Han støtted Haand mod Kind.
 Man saae ham længe grunde;
 Den Herre tænkte paa,
 Hvorledes bedst han kunde
 Den Jotun straffet faae.

81.

Den astante Herre
 Med staalbeklædte Bryst

*) Ulveskindskjortel.

Tidt spænder for sin Kærre,
 Har til at age Lyst.
 De Bukke frem han kalder,
 Ud af den lune Stalb.
 Naar Kærren vældigt gjalder,
 Det kaldes Tordenkrald.

82.

Den er vel Løke nævnet
 Blandt afianske Mænd,
 Som ofte hid er stævnet
 For Affetræet hen.
 Dannis er han tilshne,
 Men Falskhed er hans Stik;
 Under hans Dienbryne
 Har han et listigt Blit.

83.

Stor Snildhed er ham skientet;
 De afianske Mænd
 Haver han ofte krænket
 Og frydet tidt igien.
 Heel pyntelig i Tale
 Er han, og snild i Ord.
 Han sad i Odins Sale
 Paa Bænk med Usa-Thor.

84.

De hvide Balhals Piger
 Med Kinden rosenrød
 Da rakte hver en Kriger
 En Drik saa saare sød.
 De største Horn udstukke
 De understærke Mænd.
 Thor ledte sine Bukke
 Da brat for Kærren hen.

e 7: Den] Orig.: Der

27: udstukke] Orig.: udstukke

85.

Med Som han fast mon nagle
 Gulbskoe til haarde Hov;
 Selen fra lette Skagle
 Han fæst om stærke Bov,
 Tog saa i Haand sin Hammer,
 Bød Lofe fare med.
 Der gnistred Ild og Flammer,
 Saa hardt de foer affted.

Bemærkninger til Nordens Guder:

Side 3, Linie 5: Jotunheim] Oehl. skrev urigtigen Jothun, Jothunheim, hvilket nærvær. Udgiver har beholdt i de foregaaende Rækker af Digterens Skrifter, men uden tilstrækkelig Grund, da han ellers ikke har udstrakt den samvittighedsfulde Overholdelse af mindre rigtige Ordformer (som i dette Digt Jormungarder, Gugner, Hrugner m. fl.) til Bevarelsen af blotte orthographiske Feiltagelser (som rendse, hvrindske, lokke En i Fællen, rædde Ens Liv m. fl.)

— 7, — 7: Paa Hævn der evig tænfer] I m, hvor denne Strophe er den 53de, maa Ordet der vel henføres til „de Fielde, som ere Jettens Hiem“, i den 52de Strophe. Som det staaer her (efter a), kan det meget godt henføres til „Biergets Mærke“; og her er da ingen Trang for nogen af de senere Forandringer, hverken A's: Paa Hævn kun osv., eller B's og C's: Paa Hævnen osv.

— —, — 9-24: Thi drog han til den Ende osv.] Disse to Stropher ere i A, B og C saaledes sammentrukne til een:

.....Brænde,
 Rev Gudehujet om.
 Da Odin sammenkaldte
 De Aser til et Raad;
 Og vrebelig fortalte
 Utgardelofes Daad.

— 9, — 3-4: Som ofte did er stævnet | For Afsætroet hen.] I m (82de Str.) referere disse Linier sig til en foregaaende Omtale (i 48de Str.) af Ygdrasil og Gudernes Thingsted under samme. En saadan tidligere Omtale mangler nu, og Ordet did gjør, at man savner den.

— 18, — 3-28: Vrebeligt Ægir brummed osv.] For at give Ægir og Niord noget mere af det Mildhedspræg, hvormed de optræde i Fortsættelsen, har Digteren forandret dette

Sted saaledes i A (og med et Par nye Smaaforandringer i B og C):

Kan, Wgirs Hustru brummed
Huult fra sin sorte Grund.

I høie Klippehaller
Sidder den Herre svar,
En Sølvhielm med Koraller
Han om sin Tinding har.
Han styrer Bølgen ene
Med sin Baadshagestang,
Besat med klare Stene.
Hans lange Skieg er Tang.

Naar med sin Stang han rager,
Den understærke Gud,
Da Havet meer ei brager,
Men seer heel venligt ud.
Paa Glesen kan I finde
Hans Muffelthrone staae.
Han er den Herres Dvinde;
Hans Datter Bølgen blaa.

Med Niord tit Forbund fanger
Den vaade Gud saa tryg;
Niord paa sin rappe Ganger
Da rider ad Bølgens Ryg.
Dens raske Flugt formindsker
Bist Havets Skionhed ei;
Høitideligt den vrindsker
Hen ad sin vaade Bei.

Sølvhielmen omtales i Fortsættelsen, Side 257, Linie 19—24.
Side 24, Linie 20-24:

.....hvert Pandserbaand.
I Hielm og Vargestoke,
Vel foret blødt med Maar,
Jeg tiener Utgarde-Lofe
Udi hans Herregaard.

Og Side 34, Linie 9-12:

Gud Thor, dertil vel Lofe,
Samt Thialf' og Rofka hvid,
I Hielm og Vargestoke,
I svalen Aitenstid...]

For at undgaae Ordet Vargestoke, som i m (78de Str.)
forklares ved Ulveskindskiortel, og som er et Forsøg
paa en dansk Gjengivelse af det islandske vargstaka,

Ulveskind, eller vargstakkr, Ulveskindspels, har Digte forandret disse to Steder saaledes i A (og med en ubetydende ny Forandring i B og C):

.....hvert Båndserbaand.
 I Hielm og Båndserfkiorte,
 Vel foret blødt med Maar,
 Jeg tiener Lofe sorte
 I Utgards Herregaard.

Gud Thor dertil vel Tialfe,
 Samt Lof' og Rofka hvid,
 Husvalt af Markens Ulfe,
 I svalen Aftenstid...

Side 57, Linie 27-28: Saa gaaer det ogsaa, ilde, | Med ed Ræmpeart.] Ordet ilde maa her forstaaes som uheldigt viis, desværre, hvilken Opfattelse nærvær. Udg. har søgt at lette ved at indslutte det imellem to Commata.

— 85, — 17, til Side 86, Linie 4: En Stump udaf hijn Skid | Svormed I Fenris bandt, osv.] Disse to Stropher ere uindladte i A, B og C, og staae unegtelig ogsaa i Strid med den der fortæller i Sangene Skirnir fuldender sit Ærin og Om Fenrisulven og Tyr, hvorefter Fenris først senere bliver bunden. Men da Udeladelsen af de to ypperlige Stropher gjør et slemt Skaar i Sammenhængen, og lader den på følgende Strophe blive saa godt som uforstaaelig, har nærværende Udg. troet, at den omtalte Modsigelse var det mindre Onde der burde foretrækkes.

— 90, — 9-12: Lad det en Gave være, osv.] I A, B og C ere disse Linier forandrede til Følgende:

Dermed du lystigt lege,
 Du ædle Ræmpe god,
 Og Rysterne bevæge
 Til daglig Ebb' og Floed.

— 130, — 9-10: Veileren blussed som | Boldt af Ilden] So Boldt af Ilden d. e. som en Ildkugle, et Meteor.

— 139, — 7: Lofe, den Svend i Dphav stærk] Ophav skulde vel været: Paafund, Opspind.

— 143, — 13: Og Ræven, Besfelen, Rotten kom] Vessel er en sjældnere Form af Ordet Væsel.

— 193, — 8: Til en sfiellig Udaad dig bragte Guldet's Trof] Skiellig d. e. klækkelig, vældig. Smlg. Oehls Digte VI, 1861, Side 245, Linie 7-8:

Men Damp i Bretland gives der nok,
 Af Heste havet en sfiellig Flok.

— 198 til Side 204: Bragis Sang om Gefion.] Det samme Æmne havde Oehl. tidligere, i Vinteren 1801—1802, behandlet

Romancen Siølund, see Oehls Digte, VI, 1861, Side 10—12.

- Side 234, Linie 8: Da fortalte med Omsvøb hiin sin Herres Bedrifter]
Med Omsvøb skulde vel heddet: omstændeligt.
- 240, — 27: Af Fuglenes Aande, Fiskenes Spyt] Digteren er her ved den Skriv- eller Trykfeil i a, der Side 85, Linie 27 og 28, havde ombyttet Ordene Fiskes og Fugles (see Varr. dertil), kommen bort fra det Rette: Af Fiskenes Aande, Fuglenes Spyt.

Nærværende Udgaves Afvigelser fra Originalen, hvilken for Side 5 til Side 103, Linie 5, er a, og for det Øvrige A:

- Side 3, Linie 17: en] = B; A: sin
- 4, — 6: ved] = C; A: med
- —, — 10: Freier vil skienke ham] = B; A: Freier skienker ham
- —, — 10-11: Paa Reisen] = B; A: Paa hin Reise
- —, — 20: Miølnir] A, B og C: Miølnir (den sidste Form findes ikke i a, og kommer i A først frem i de tre sidste Sange og den til allersidst trykte Indholdsangivelse, hvorfor nærvær. Udgiver har gennemført den første Form)
- —, — 29: der ere bleve tilbage] = C; A: der bleve tilbage
- —, — 34: Natur] = B; A: Etabning
- —, — 35: Forjættelsen] = B; A: Forsifringen
- 5, — 7: fat] = A (samt B og C); a: fæt
- —, — 8: Ufernes] = A; a: Gubernes
- —, — 10-17: Om Gubers Færd mod Jetter, osv.] Denne Strophe mangler i a.
- —, — 18: Det] = B (samt C og m [30te Str.]); a og A: Saa
- —, — 20: nævnt] = A (samt B, C og m [30te Str.]); a: nævnet
- 6, — 1: Dens] = A (samt B, C og m [30te Str.]); a: Dets
- —, — 2: Saa er Huset] = A (og m [30te Str.]); a: Saa Huset
- —, — 17: bolde] = A; a: vaffre
- —, — 19: han har] = m (32te Str.); a: har han
- —, — 22: hans] = m (33te Str.); a: den
- —, — 26: sin] = A (samt B, C og m [33te Str.]); a: sit
- 7, — 12: de] = m (66de Str.); a: det (A, B og C heelt afvigende)
- —, — 19: [narlig] = m (69de Str. Smlg. Side 69, Linie 15); a: svarlig (A, B og C mangle)

- Side 8, Linie 7: bød] = m (79de Str.); a: båd (A, B og C mangle)
- 9, — 7: Dienbrhne] = A (B, C og m [82de Str.]); a: Dinebrhne
- —, — 24: Rærren] = A (B, C og m [84de Str.]); a: Rarren
- 10, — 11: De] a, A, B og C: Der (smlg. Side 99, Linie 3, og Side 286, Linie 1, hvor alle Kilderne have De)
- 12, — 7: Den spæde Blomst] a, A, B og C: Det spæde Blomst (denne Sprogfeil, som Digteren har rettet i Trag. Dram., I, Side 172, Linie 24, og i Helge, 1814, Side 130, har han sikkert her kun overseet i de nyere Udgaver)
- —, — 22: graaligt, langfomt] a: graaligt langsom; A, B og C: graaliglangfomt (smlg. Var. til Side 226, Linie 27)
- 13, — 15: dem] = A; a: den
- 14, — 12: Iyftigt] = B (smlg. Side 96, Linie 16); a: Iyftig
- —, — 18: trøstelig] = B; a: trøstelig (smlg. Side 96, Linie 22)
- 15, — 14: ham] = A; a: han
- —, — 17: stærkt] = A; a: haardt (smlg. Linie 16)
- 16, — 17: Roska] = A, B og C; a: Rosga (samme Afvigelse, hvergang dette Navn forekommer i det Følgende indtil Side 103)
- 19, — 4: fatte] = B; a: fæste
- —, — 5: bød] = A; a: bødft (Da Formerne: bødft, blevst, kanst, skalst, veedst, fikst, som ere hyppige i a, ikke forekomme i A, B og C, altsaa ikke i nogen Kilde til de sidste to Trediedele af Værket, har nærvær. Udg. for Conformitetens Skyld forladt a i dette Punkt.)
- —, — 28: I Himmel] = A; a: Paa Himmel
- 20, — 7: Midgardsormens] = A; a: Midgardsormens
- —, — 21: vandred] = A; a: vanked
- 21, — 8: Høit] = B; a: It
- 23, — 18: heel] = B; a: vel
- 24, — 1-2: Han hørtēs vældigt buldre, | Han] = B og C; a: Da hørtēs vældigt buldre, | Han; A: Han hørtēs vældigt buldre, | Og
- —, — 6: En Stang fun var hans Værn] = A; a: Men stirred nær og fiern
- —, — 19: snarlig] = A; a: svarlig
- 25, — 5: blev] = A; a: blevst
- —, — 10: alt] = A; a: al
- —, — 26: Granetop] = B; a: Grannetop
- 27, — 1: vil] = A; a: vilst
- —, — 17: skialse] = A; a: skialve
- —, — 23: i] = A; a: udi

- ide 29, Linie 6: [hø] = A; a: Øhø
 — —, — 14: [mod] = A; a: med
 — —, — 23: [Vil] = A; a: Vilst
 — —, — 25: [kan] = A; a: kanst
 — —, — 27: [kan] = A; a: kanst
 — 30, — 9: [Helte dyrke] = A; a: Jorden dyrker
 — —, — 26-27: [Hiem; | Blandt] = B; a: Hiem | Blandt
 — 31, — 16: [Nornen] = A; a: Vola
 — 33, — 3: [Breden] = A; a: Brede
 — —, — 9-11: [Slette; | I røden Aftenstund | Stode] = A; a:
 Slette | I røden Aftenstund. | Stode
 — —, — 25: [vil] = A; a: vilst
 — 34, — 23-24: [o Roska! sage | Jeg] = B; a: o Roska sage!
 | Jeg
 — 35, — 7: [vil] = A; a: vilst
 — —, — 12: [flutte] = A; a: flutter
 — —, — 13: [Hug] = A; a: Huu
 — —, — 25-26: [Maane | Da] = A, B og C (Maane, | Da);
 a: Maane! | Da
 — 36, — 2: [snilde] = A; a: æble (smlg. Linie 10)
 — 37, — 1: [kraftigt] = A; a: svarligt (smlg. Side 36, Linie
 19, og Side 37, Linie 20 og 21)
 — 39, — 26: [Man i det Tierne saae] = B; a: Man da langt
 borte saae
 — 41, — 19: [det] = A; a: de
 — 44, — 2: [Kinden] = A; a: Kinder
 — —, — 10: [god] = A; a: flog
 — —, — 14: [Vel] = B; a: Alt (smlg. Linie 17)
 — 45, — 8: [For] = A; a: Om
 — —, — 22: [stærk] = A; a: tief
 — —, — 24: [Niddingsværk] = A; a: Niddingsværk
 — 46, — 11-12: [Høit Hallen monne gientage | Den Skares] =
 B; a: Høit mon den Hal gientage | Den Skares
 — —, — 16: [hans] = B; a: sin
 — —, — 26: [Helheim] = A; a: Niflheim
 — 47, — 21: [Der] = B; a: Det
 — 48, — 3: [hurtigt] = B; a: hurtig
 — 49, — 11: [blænder] = B; a: blinder
 — —, — 24: [snarligt] = B; a: snarlig
 — 50, — 20: [Gud Thor] = A; a: Den Gud
 — 51, — 9: [skumle] = A; a: hvide
 — 52, — 15: [skal] = A; a: skalst
 — —, — 26: [Som i en] = B; a: Udi en
 — 53, — 7: [Uds Dbin] = A; a: Ufa-Dbin
 — —, — 15: [den] = A; a: din
 — 55, — 20: [dem] = A; a: den

- Side 57, Linie 19: da] = A; a: der
- 58, — 2: prøve] = A; a: prøver
 - —, — 3: dristigt] = A; a: dristig
 - —, — 6: bolde] = A; a: vakre
 - —, — 12: Flammen] = A; a: voldsomt
 - —, — 26: Ham paa det hvalte] = A; a: Heit paa hans hvalte
 - 59, — 8: Hvor den blev stum af] = A; a: Forstummende af
 - —, — 13: skal] = A; a: skalst
 - —, — 22: Kappelyst] = A; a: Kampens Lust
 - —, — 23: stærkest] = B; a: stærke
 - —, — 24: mandigt] = B; a: mandigt
 - 61, — 3: svarede] = B; a: sagde (smlg. Side 60, Linie 25)
 - —, — 17: skal] = A; a: skalst
 - 62, — 14: med] = B; a: ved
 - —, — 19: kan] = A; a: kanst
 - 63, — 17: Dog Jetten ei] = B; a: Jetten da ei
 - 64, — 18: Thialfe] = A; a: Løse
 - —, — 20: Siig] = A; a: Søg
 - 66, — 8: Bist nok et Pileskud] = B; a: Et svarligt Pileskud (smlg. Linie 3)
 - —, — 10: strax] = B; a: da (smlg. Linie 7 og 11)
 - —, — 20: Der] = A; a: Da (smlg. Linie 17)
 - 67, — 4: Kan] = A; a: Kanst
 - —, — 22: kunstigt] = A; a: kunstigt
 - 69, — 2: Bredden] a, A, B og C: Bredden
 - 71, — 2: svar] = A; a: stor (smlg. Side 70, Linie 27)
 - 72, — 13: Men da vi nu kun spøge] = B; a: Men da kun nu vi spøge
 - —, — 14: end] = B; a: brat
 - —, — 21: vi ikke tøve] = B; a: vi og ei tøve
 - —, — 27: ad] = A; a: ved
 - 73, — 7: Den] = A; a: Der
 - —, — 8: Og nær ved Guden laae] = A; a: Og sig for Gudens laae
 - —, — 21: raabte] = A; a: sagde (smlg. Linie 19)
 - 74, — 15: stærke] = A; a: stærken
 - 75, — 7: her] = B; a: nu (smlg. Linie 5)
 - 77, — 24: Paa Jettens Klippe] = A; a: Paa Ugirs stolte Ø
 - —, — 28: snarlig] = A; a: svarlig
 - 78, — 12: Saa] = B; a: Ut
 - 79, — 1: veed] = A; a: vedst
 - —, — 12: I Jern og Kobber klæd] = A; a: Og i Jern-Plader klæd

- de 81, Linie 11: [fal] = A; a: [falst]
 - —, — 21: [fal] = A; a: [falst]
 - 82, — 3: [Ham] = A; a: [Han]
 - —, — 13: [Blomster] = B; a: [Blomsten]
 - 84, — 20: [blev] = A; a: [blevst]
 - 85, — 6: [Paa Rattens øde] = B; a: [Alt paa den øde]
 - —, — 19: [Dverge] a: [Dverger (Strophen mangler i de øvrige Kilder)]
 - —, — 27: [Fiskes] = m (62de Str.); a: [Fugles]
 - —, — 28: [Fugles] = m (62de Str.); a: [Fiskes]
 - 86, — 3: [Biergets] = m (62de Str.); a: [Klippens]
 - —, — 6: [blev] = A; a: [blevst]
 - —, — 19: [Til] = B; a: [J]
 - —, — 24: [Dine] = A; a: [Die]
 - —, — 25: [hdmng] = A; a: [hdmngt]
 - —, — 27-28: [hugget, | Thor! med] = A; a: [hugget | Alt med (smlg. Linie 26)]
 - 91, — 12: [Kæmpear] = A; a: [Kæmperarm]
 - 92, — 22: [Thor] = A; a: [Han]
 - —, — 23: [vidt] = A; a: [rundt (smlg. Linie 25)]
 - 93, — 7: [Strax] = B; a: [Brat (smlg. Linie 5)]
 - —, — 13: [nu] = A; a: [da]
 - —, — 17: [snarlig] = B; a: [svarlig]
 - —, — 23: [gode] = B; a: [gamle]
 - —, — 25: [Hiertensglæde] = B; a: [svarlig Glæde]
 - 94, — 3: [Hustru monne græde] = B; a: [Hustru plat mon græde]
 - —, — 5: [Glad hendes Dine] = A; a: [Med Fryd det Die]
 - —, — 6: [Dattrens] = A; a: [hendes]
 - —, — 9: [spurgte] = A; a: [sagde (smlg. Linie 7)]
 - —, — 17: [gode] = B; a: [gamle]
 - —, — 18: [Med lange Loffer] = B; a: [Alt med de Loffer (smlg. Linie 23)]
 - —, — 26: [var] = A; a: [varst]
 - —, — 28: [var] = A; a: [varst]
 - 95, — 1-2: [Nu i din Haand du flemmer | Dit Sværd med Helteskif] = A; a:
 Nu du din Arm udstrammer
 Ret efter Helteskif
 - —, — 5: [fik] = A; a: [fikst]
 - —, — 8: [var] = A; a: [varst]
 - —, — 15: [gode] = B; a: [gamle]
 - 96, — 2: [Fat om sin] = A (smlg. Side 13, Linie 18); a:
 Da fat sin
 - —, — 3: [gammel] = C; a: [gamle (smlg. Side 13, Linie 19)]

- Side 97, Linie 1: gode] a, A, B og C: gamle (smlg. Side 93, Linie 23; Side 94, Linie 17, og Side 95, Linie 15)
- —, — 26: Klædt i sin] = B; a: Udi sin (smlg. Linie 27)
- 98, — 2: aarle] = A; a: aarlen (smlg. Side 15, Linie 2)
- —, — 14: Bød Følget fare med] = B (smlg. Side 10, Linie 2); a: Dg tog sit Følge med
- 100, — 17: Døttre] = A; a: Møer
- —, — 21-23: Blandt Børn har ei sin Lige | Ung Snos, det klare Lys; | Siogna, den skønne Pige,] = A (smlg. Side 191, Linie 16-18); a:
- Frugtbarheds Gudinde
Er Snos, det milde Lys,
Siogna, den hulde Dvinde,
- (m [27de Str.] har: . . . det klare Lys; og milde er vel en blot Sætterfeil, hentet fra Linie 24)
- 101, — 4: til] = A; a: for
- —, — 9: kan] = A; a: kanst
- —, — 10: Jeg har alt længst] = A; a: Jeg alt har længst
- —, — 17: vene] = A; a: vakkre
- 103, — 19: Den blotte Kraft er blind] = B; A: Er Kraftene ene blind
- 105, — 23: ved] = B; A: i
- 108, — 6: dit] = B; A: det
- —, — 19: Dpslog] = B; A: Dg slog
- —, — 24: Est du kun Luunheds Giest] = B; A: Est du den lune Giest
- 109, — 14: saa] = B; A: af
- 111, — 13: hans] = B; A: ham
- 112, — 4: Midgardsormens] = C; A: Midgardormens
- 113, — 13: Han avled, for] = B; A: Da avled han, for
- 117, — 15, og Side 121, Linie 3: Ragnaroker] = B; A: Ragnaroffer
- —, — 24: Gummens] = B; A: Gummens
- 122, — 3: Kampens Gud] = B; A: Kæmperen
- —, — 4: For ham at bære staalblank Bante] = B; A: At bære for ham staalne Bante
- 123, — 2: Idun] = C; A: Idun
- —, — 16: Saa svømmer dette Pigefølge] = B; A: Saa svømme de i Pigefølge
- 124, — 11: kan ei Sif sig] = B; A: kan hun ei sig
- 125, — 14: falder Haaret] = B; A: har hun Haaret
- —, — 25: vise] = B; A: viser
- 126, — 1: Dg] = B; A: D
- 128, — 20: Deilige] = B; A: Deilig
- —, — 29-30: bragte jeg | Dig paa Bænken.] = B; A: bragte paa | Bænken jeg dig.

- Side, 130, Linie 24: *Stiæg paa Kornet.*] = B; A: *Stiægget, Frosten.*
 — — — 28: *Guldbrandsdalen*] A, B og C: *Guldbrandsdalen*
 (smlg. Var. til Side 140, Linie 28)
 — 131, — 21: *[snarligen]* = B; A: *[snarlig]*
 — 133, — 24: *[hser]* = B; A: *[hser]*
 — 135, — 6: *[sig]* = B; A: *[dem]*
 — — — 12: *[Med pustende]* = B; A: *[Med de pustende]*
 — 136, — 4: *[Den]* = C; A: *[De]*
 — — — 5: *[Jordens Dal]* = B; A: *[Jorden plat]*
 — 137, — 1: *[Bar]* = B; A: *[Lo]*
 — — — 15: *[Smeden]* A, B og C: *[Smedden]*
 — 138, — 8: *[Nedbølge]* = B; A: *[Sig bølge]*
 — 140, — 18: *[løb]* = B; A: *[gif]*
 — — — 19: *[Græssets]* = B; A: *[Jordens]*
 — — — 28: *[Guldbrandsdalens]* = B (som dog ved en Trykfeil
 har *[Guldbrandsdalens]*); A: *[Guldbrandsdalens]*
 — 142, — 10: *[ved]* = C; A: *[med]*
 — 143, — 14: *[sig]* = B; A: *[dem]*
 — 144, — 3: *[spidded]* A, B og C: *[speded]*
 — — — 12: *[Blev Luen kun]* = B; A: *[Det brændte kun]*
 — 145, — 20: *[sig]* = B; A: *[dem]*
 — 146, — 1: *[sant]* = B; A: *[laae]*
 — 147, — 3: *[det]* = B; A: *[de]*
 — — — 15-16: *[Dunst | Alt]* A, B og C: *[Dunst. | Alt]*
 — — — 18: *[rødt]* = B; A: *[rød]*
 — 148, — 6: *[Gubbes]* = B; A: *[Oldings]*
 — — — 7: *[Olding]* = B; A: *[Gubbe]*
 — 149, — 2: *[hiint]* = B; A: *[fit]*
 — 150, — 22: *[sin]* = B; A: *[fit]*
 — 151, — 9: *[saa]* = B; A: *[nu]* (smlg. Linie 1)
 — 155, — 13: *[Tilstaa det]* A: *[Tilstaa den]* (B og C mangle)
 — 160, — 15: *[Skæl, som paa en]* = B; A: *[Skæl, fast som en]*
 — — — 18: *[Og Sønnen ei sin Slig udbreder det]* = B; A:
[Ei Sønnen breder ud sin Slige der]
 — 161, — 6: *[Ingen fiendtlig, Ingen hulb]* = B; A: *[Ingen
 harm, og Ingen]*
 — — — 14: *[mon]* = B; A: *[lob]*
 — 162, — 11-12: *[af List og Spot, | Qvad Thor, „vil jeg fra
 Balhal udelukke.]* = B; A: *[af Us og Hel, | Qvad Thor, maa
 Kraften tvinge til at sukke!]*
 — — — 13: *[godt]* = B; A: *[vel]*
 — 163, — 23: *[Snart]* = B; A: *[kort]*
 — — — 28: *[sig]* = B; A: *[dem]*
 — 164, — 5: *[Frem svulmed atter i sin Ungdomsfulde]* = B; A:
[Den svulmed ud som før, med Ungdomsfulde]
 — — — 13: *[blændet]* = B; A: *[blindet]*

- Side 165, Linie 20: [ab] = B; A: var
 — 166, — 19: [Søens] = B; A: Havets
 — —, — 20: [fig til] = B; A: dem for
 — 172, — 5: [did] = B; A: da
 — 174, — 5: [Nattergale] = B; A: Nattergaler
 — 175, — 5: [stob] = B; A: var
 — —, — 26: [Saa smidige, saa lette, saa] = B; A: Saa dannet
 saa smekke, saa
 — —, — 27: [De stærke runde Lægge, det] = B; A: Den stær
 Ungdomsfulde, det
 — 176, — 15: [til] = B; A: i
 — 177, — 8: [J . . . lade] A: J . . . lader (B og C: m
 . . . lader)
 — 178, — 19: [hinanden] = B; A: hverandre
 — —, — 20: [Freier] = B; A: Freir
 — 179, — 22: [smelted hans] = B; A: smelted i hans
 — —, — 23: [om] = B; A: paa
 — —, — 24: [Smøtt] = B; A: Sprængt
 — 180, — 16: [Søskende smaae] = B; A: Søskende saa [ma
 (smlg. Linie 14)
 — 181, — 17-18: [Hymthuser med Magt | Hendes Fader] = B; A
 Hendes Fader med Magt | Hymtusser
 — 182, — 2: [stirred ud fra Bierget med] = B; A: stirred i d
 Bide, med
 — 183, — 2: [Skovens] = C; A: Skoven
 — —, — 8: [Totunheimas] = C; A: Tothumheimas
 — —, — 16: [Jlb] = B; A: Brand
 — —, — 24: [fuer] = B; A: feer
 — 184, — 9: [Freier saae paa] = B; A: Freir stirred hen p
 (smlg. Linie 13)
 — —, — 17: [fig] = B; A: dem
 — —, — 19: [var stor] = B; A: var vel stor
 — —, — 27: [fig] = B; A: dem
 — 185, — 5: [er Ufernes] = B; A: er nu Ufernes
 — —, — 7: [fig] = B; A: dem
 — 186, — 13: [Blomsters] = B; A: Blomstens
 — —, — 15: [fig] = B; A: dem
 — —, — 20: [Hun taaler i sin Høisal selv ei den mindste Dreng] =
 B; A: At ei i hendes Høisal hun taaler selv en Dreng
 — 187, — 28: [hun de] = B; A: hun dog de
 — 188, — 6: [Han hvisteb] = B; A: Hun mumleb
 — —, — 21: [ledige] = B; A: ledig
 — 189, — 7: [ængstelige] = B; A: ængstlige
 — —, — 10: [da vanteb] = B; A: at dese
 — —, — 14: [Niordur saare] = B; A: saare Niordur

- de 189, Linie 17: Garberike fslbt] = B; A: Garberik just fslbt
(smlg. Linie 19)
- —, — 27: nu blæser] = B; A: den strænge
- 191, — 7: var] = B; A: er
- —, — 16: bragte Freias Datter i Gal, den] = B; A: bragte
ind i Hallen, Freias Barn, den
- —, — 25: havde dog Balsfauder ei seet] = B; A: havde
Balsfauder ikke nu seet
- 192, — 2: aabent Die] = B; A: aabne Dine
- —, — 19: Det] = B; A: De
- 193, — 13: høit] = B; A: rørt
- —, — 23: hans] = B; A: sin
- 195, — 5: tro] = B; A: fro
- —, — 15: lysgrønne] = B; A: dunkelgrønne
- 196, — 3: der blev] = B; A: opstod
- —, — 6: med] = B; A: men
- —, — 12: Men plukket nu, og presset til] = B; A: Der
plukkes nu og præjsses til
- —, — 22: Frem Ufa-Løke traadte] = B; A: Fremtraadte
Ufaløke
- 197, — 28: af Bufen] = B; A: ad Bufen (smlg. Side 25,
Linie 18)
- —, — —: af ham] = B; A: ad ham (smlg. Side 25, Linie 18)
- 201, — 11-12: naar sig atter | Guldmaanen] = B; A: naar
nu atter | Sig Maanen
- 203, — 2-4: for Norden, | Og kaldte Vigen | Isefiorden.] =
B; A: for Nord, | Og kaldte saa Vigen | Isefiord.
- 205, — 9: Kobberets] = B; A: Kobrets
- —, — 23: Veemod] = B; A: Sørgmod
- —, — 26: Frugtbarheds] = B; A: Frugternes
- —, — 30: der] = B; A: som
- 206, — 14: som ikke din] = B; A: som ei høit din
- 207, — 12: spøgende] = B; A: skærtfende
- 208, — 2: til Maalet med Kraft, og taber ei Modet.] = B; A:
til Maal kun med Kraft, og taber sit Mod ei.
- —, — 19: Drengen skienkte] = B; A: Drengen hun skienkte
- 209, — 2: sin egen, sin bundløse Wiisdom] = B; A: i sin
bundløsflugende Wiisdom
- —, — 12: smage] = B; A: frelse
- —, — 15: meied] = B; A: afflog
- —, — 16: der] A: der; B og C: som
- 210, — 5: til] = B; A: i
- —, — 20: sig] = B; A: dem
- —, — 24: Bogterfke. Da hiin Troldmand] = B; A:
Bogterfke. — See, da den Troldmand
- 211, — 1: som Orm] = B; A: som en Orm

- Side 211, Linie 11: *Dielaaget*] = B; A: *Sortbrunt Die*
 — —, — 19: *renere*] = B; A: *sødere*
 — 213, — 4: *med Korf*] = B; A: *med en Korf*
 — 214, — 17: *Regnbu-Rand*] = B; A: *Regnbuerand*
 — 215, — 15: *Seer du vel Brogen*] = B; A: *See! Seer du Brogen*
 — 216, — 27: *Gienesskov! Uffind fordrer Taal*] = B; A: *Uelshes! Vreden fordrer Taal*
 — 226, — 22: *der*] = B; A: *som*
 — —, — 27: *langsomt, varligt*] = B; A: *langsomvarligt*
 — 227, — 15: *Med*] = B; A: *J*
 — 228, — 12: *sig*] = B; A: *dem*
 — —, — 18: *tie, [fiult af hendes]* = C; A: *tier under hendes*
 — 229, — 22: *opladte sølverne*] = B; A: *opladtsølverne*
 — 230, — 30: *blind dog kun Vanvid er*] = B; A: *blind Vanvid dog kun er*
 — 232, — 11: *er*] = B; A: *var*
 — —, — 20: *selv*] = B; A: *nu*
 — —, — 22: *Ei undfanget sig har ij* = C; A: *Ei undfangede sig selv i*
 — —, — 26: *agte*] = B; A: *elste*
 — 234, — 22: *er*] = B; A: *var*
 — —, — 23: *mig mit Herberge nu, og*] = B; A: *mig nu mit Herberg, og*
 — 235, — 15: *not*] = B; A: *vel*
 — —, — 18: *Flængte det [sneehvide Lin]* = B; A: *Flængte [sneehvidt Lin]*
 — 236, — 15: *Ungstelig stirred*] = B; A: *Ungstlig da stirred*
 — —, — 23: *Første*] = B; A: *Første*
 — —, — 26: *Belsværk*] = B; A: *Blesværk*
 — —, — 28: *Band, der viser*] A, B og C: *Band, det viser*
 — 237, — 1: *sprungen*] = C; A: *sprunget*
 — —, — 8: *stod op*] = B; A: *opstod*
 — —, — 20: *Guldbrandsdølen*] A, B og C: *Guldbrandsdølen (smlg. Var. til Side 140, Linie 28)*
 — 238, — 17-19: *Dog Noget for Noget! Min Ven! du veed, (Solstraalen i Skyen sig bader), | Mellem*] = B og C; A: *Dog Noget for Noget, min Ven, du veed! | (Solstraalen ... bader) | Mellem*
 — 239, — 27: *sig*] = B; A: *dem*
 — 241, — 17: *Jnd gif*] = B; A: *Jndgif*
 — —, — 24: *Jenris blev lænkebunden*] = B; A: *Jenris fængselbunden*
 — 243, — 2: *fiærligt*] = B; A: *fiæsent*
 — —, — 3: *fiæsen*] = B; A: *her min*
 — —, — 4: *Ru*] = B; A: *Snart*

- le 243, Linie 5: Snart] = B; A: Tit
- 244, — 1: bitter] = B; A: bittert
- —, — 2: Den] = B; A: Det
- 245, — 13: naturlig] = C; A: naturligt
- —, — 22: Ut] = B; A: En
- 246, — 19: bunden] = C; A: bundet
- 247, — 27: Morgengave] = B; A: Morgengaven
- 249, — 4: liig] = B; A: som
- 252, — 7: Sværdeplader] = B; A: staaene Plader
- —, — 23: Ei Klippen kan den knække] = B; A: Den kan ei Klippen knække
- 260, — 8: sorteblaae Skarntyder] A, B og C: sortblaae Skarntyder
- —, — 10: Der voldte han din Død] A: Der voldte ham din Død; B og C: Der gav han dig din Død
- 261, — 8: Men] = B; A: Dg
- 262, — 26-27: Da Trolden hist i Bierget | Dig Barmens Uebler krynsted] = B; A:
Da Trolden dig i Bierget
De skionne Uebler krynsted
- 265, — 23: Dg stikker feigt med Blikke] = B; A: Med ild-
redsskele Blikke
- 266, — 20: Ha, Taabel] = B; A: Hvad Taabe?
- —, — 25: Kun Kornmoen over Korn!] = B; A: Riv Rosen af sin Torn!
- 267, — 15: Vidar] A, B og C: Vidur
- 269, — 10: fuer] = B; A: truer
- 270, — 2: Elange] = B; A: Orm
- —, — 9: Sand og Græs] = B; A: Sand, Græs
- —, — 18: Dem] = B; A: Der
- —, — 22: i haarede Pelt] A: i Vinterfuldens Plet; B og C:
i haarede Pelt
- 272, — 9: glatte] = B; A: glat
- —, — 16: dirred] = B; A: stirred
- —, — 19: Granestammer] = B; A: Granstammer
- —, — 20: hans] = B; A: sin
- 273, — 17: Fyrrebullen] = B; A: Grøntens Vidie
- 274, — 1: skaffer dig dog] = B; A: skaffer dog
- —, — 5: Sølv og Kobber] = B; A: Sølv, Kobber
- —, — 8: Haar som guult] = B; A: Haar: guult
- —, — 10: Arm saa rund og blød] = B; A: Arm rund, blød
- —, — 11: Honningen sød] = B; A: Honningen saa sød
- —, — 13: ei nær saa lifligt, seer ei saa deilig] = B; A:
ei saa lifligt, seer ei deilig
- —, — 20: det til Ufers] = B; A: det Ufers

- Side 274, Linie 22: [lutte bør fiærlig] = B; A: [lutter fiærlig
 — —, — 27: fulgte med sin] = B; A: fulgte sin
 — —, — 29: Guder og af] = B; A: Guder, af
 — 275, — 17: fortærer begge, til begge] = B; A: fortære begge, begg
 — —, — 25: blier til en] = B; A: blier en
 — —, — 29: længer, hun blier] = B; A: længer, blier
 — 276, — 1: Valhal Løke voved efter den sidste] = B; A: Valhal voved Løke nu efter sidste
 — —, — 3: sig hen en] = B; A: sig en
 — —, — 8: Tegl og stærke] = B; A: Tegl, stærke
 — —, — 10: Taarer] = B; A: Taare
 — —, — 11: Du saa mod] = B; A: Du mod
 — —, — 13: Besprængte] = B; A: Og sprængte
 — —, — 20: Som herligt sig udbredte vidt i den klare Luft] = B; A: Som lystigt sig udbredte vidt i klaren Luft
 — —, — 23: hvad] = B; A: som
 — 277, — 5: Kildernes] = B; A: Kilders
 — —, — 9: Brombærkrone, han fælt i Skægget] = B; A: Brombærkrone, fælt Skægget
 — 278, — 22: Gienden] = B; A: atter
 — 279, — 20: Tot og Teen] = B; A: Tot, Teen
 — 280, — 1: sin] = B; A: en
 — —, — 10: steds] = B; A: steds
 — —, — 16: Skaren] = B; A: Bierget
 — —, — 19: hvis til Ddins Svoger [nart vorder] = B og (som dog begge have Trykfeilen Ddin for Ddins); A: hi nu Ddins Svoger kun vorder
 — 281, — 2: I fævnedyben Kiælder, i Mulmet indeluft] = B; A: I fælvdyben Kiælder af Mulm indeluft
 — —, — 5: rød og guul og blaa] = B; A: rød, guul, bla
 — —, — 6: Sig strimer Heimdals] = B; A: Skilles Heimdal
 — —, — 9: Balassialfen] = B; A: Alsafalen
 — —, — 10: fnyldigt [vulmed] = B; A: fnyldigt høit [vulmed
 — —, — 14: saare] = B; A: heftig
 — 282, — 15: da vor] = B; A: da vel vor
 — 283, — 24: af Huden vasse] = B; A: af sin Hud vasse
 — 284, — 9: Naar] = B; A: Og naar
 — —, — 10: Dverge] A, B og C: Drenge (smlg. Side 291, Linie 21-22)
 — —, — 26: jeg aldrig i Sligt mig vil finde.] = B; A: jeg kan mig til sligt ei overvinde.
 — —, — 29: vel] = B; A: hist
 — 285, — 8: Barmen] = B; A: Barm
 — 286, — 3: Torben, der glimted] = B; A: Torben, glimted
 — —, — 25: mild] Ifølge Rimet; A, B og C: hulb
 — 288, — 11: Brynier] = B; A: Bændre

- de 289, Linie 6: [smaae, og begav sig til] = B; A: [smaae, begav dem til]
- 294, — 1: [der] = B (smlg. Side 293, Linie 17); A: [det]
- —, — 9, [alle] = B; A: [hver]
- —, — 11: [Forsbundet] = C; A: [Forsvunden]
- —, — 12: [Forsbundet] A, B og C: [Forsvunden]
- 296, — 27: [fordum] = B; A: [før dog]
- 299, — 3: [Med Latter Jetter Uferne forhaane] = B; A: [Og Jeters Latter Uferne forhaane]
- —, — 8: [fra] = B; A: [for]
- 300, — 19: [flæft] = B; A: [flar]
- 301, — 27: [rød] = B; A: [rødt]
- 302, — 26: [Glæden atter] = B; A: [Glæder atter]
- 303, — 13: [Kiærminden] = B; A: [Giolen]
- —, — 14: [findrig] = B; A: [fielden]

Rettelser.

Side 3, Linie 17: Ringer læs: Ringen
— 100, — 15: Høie, læs: Høie

30

Oehlenschlägers

Poetiske Skrifter.

Udgivne

af

F. L. Liebenberg.

Tredivte Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter.

Hovedcommissionair: Th. Lind, Store Kjøbmagergade Nr. 44 (6).

1862.

Druck bei J. P. Schulz.

Oehlenschlägers

Heltedigte og Sagaer.

Udgivne

af

F. L. Liebenberg.

Anden Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter.

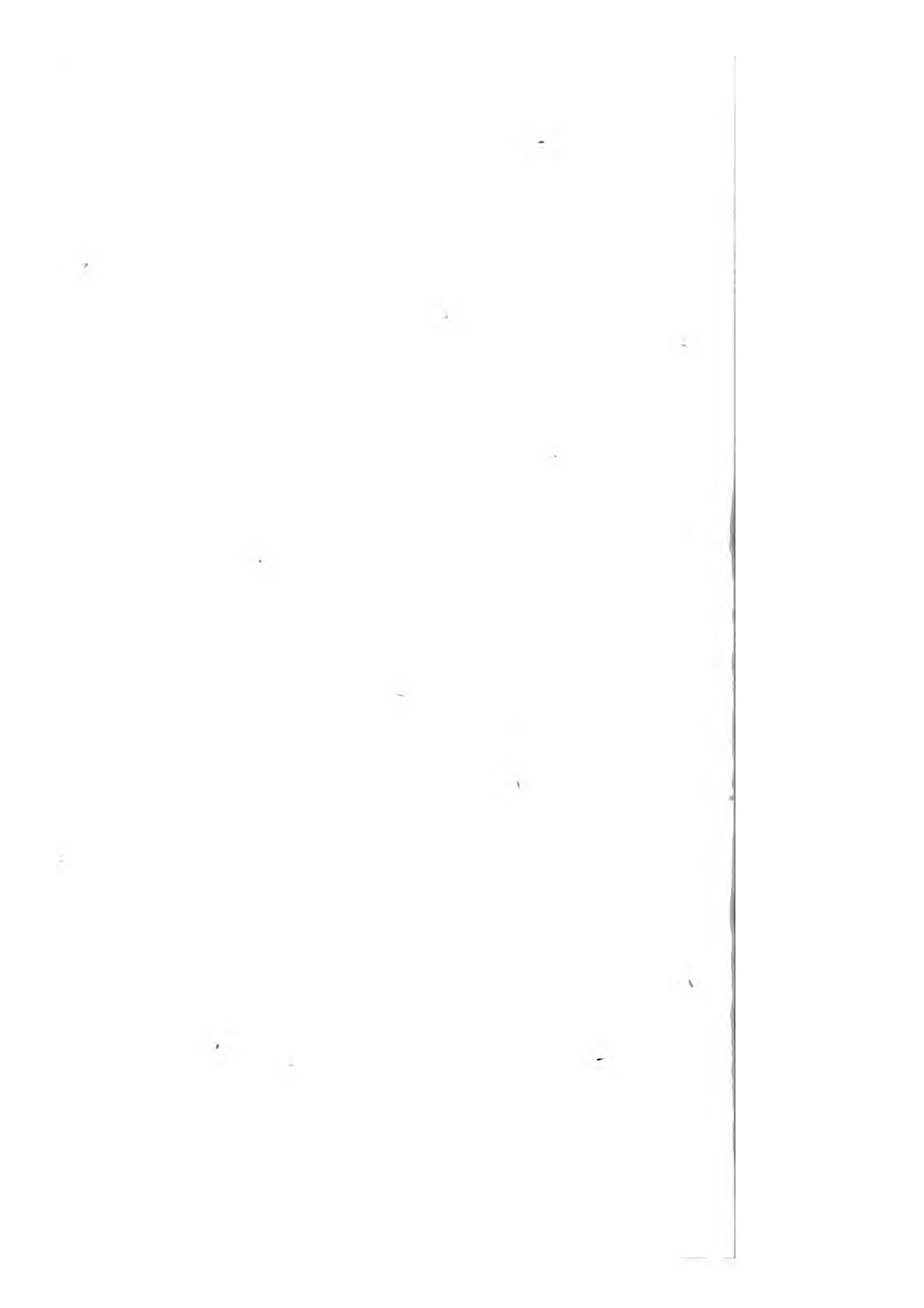
Hovedkommissionair: T. H. Lind, Store Kjøbmagergade Nr. 44 (6).

1862.

Druck bei J. F. Schulz.

Indhold.

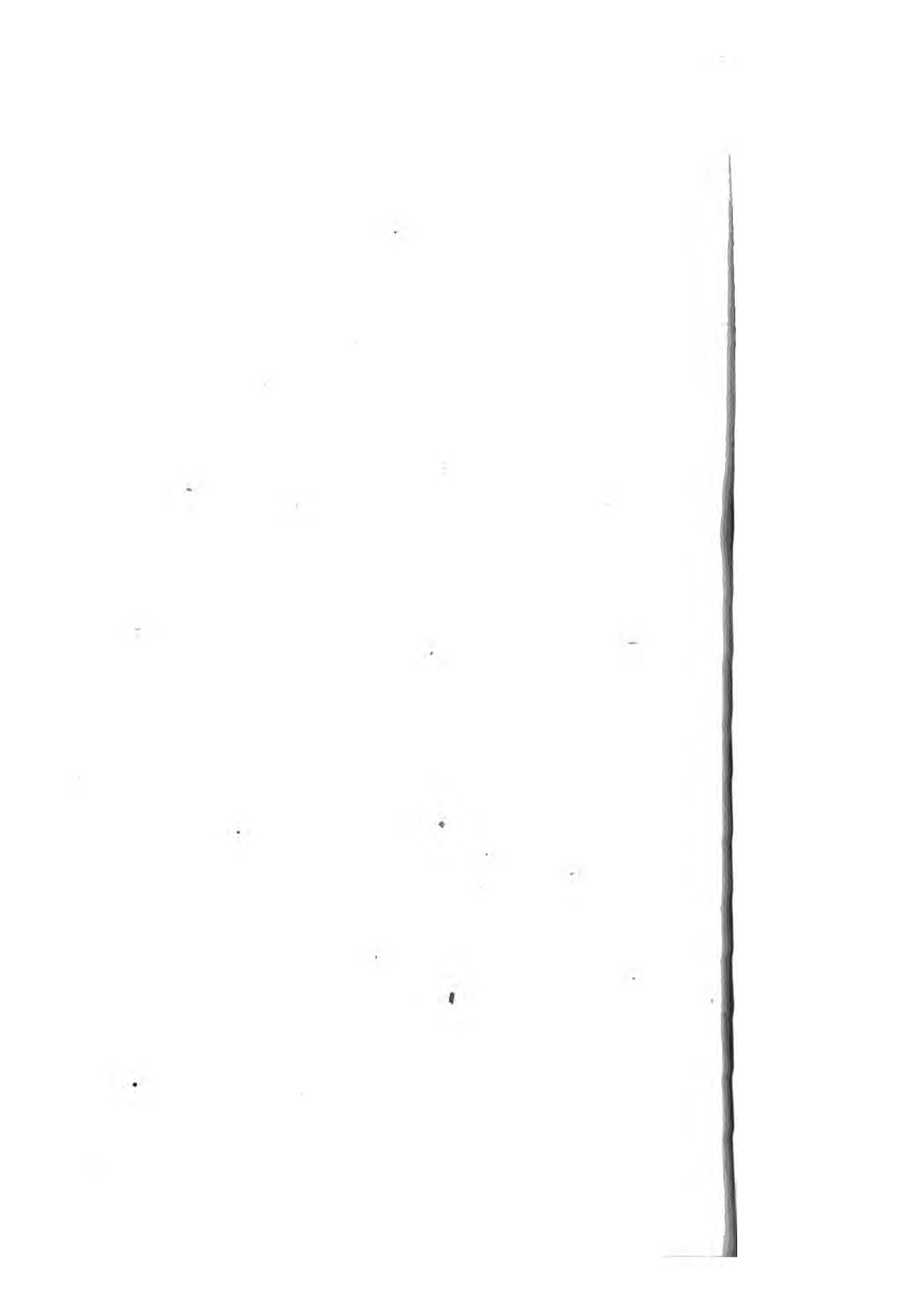
	Side.
Baufundurs Saga.....	1.
Delge:	
Frodes Drapa.....	59.
Helges Eventyr.....	85.
Drafa.....	139.

Episke Digte.

Heltedigte og Sagaer.

Anden Deel.

Baulundur's Saga.

Finmarken er et Land, som ligger saare høit oppe mod Nord. Der er meget koldt; thi Solen hæver sig kun om Sommeren lavt over Synskredsen paa Himlen. Aften- og Morgen=Røde løber i Get; og hvad der begynder og ender den lange, varme Dag længer Syd paa, og ligesom indfatter den i røde Guldbrømmer, det glimter her heel mat og sorgeligt, paa det at Livet skal ikke plat forgaae. Derfor er ogsaa al Overflodighed af Bærter og Urter flygtet fra disse Enemærker; kun de magre Naaletræer, som nærme sig til Forsteningerne, voge omkring paa de nøgne Fielde, der den meste Tid ere bedækkede med Is og Sne. Folkene her ere ogsaa heel smaae og sammensnarpede, og Rensdyret er af Fæ næsten det Eneste, hvad der opliver den døde Natur. Den halve Deel af Aaret er Solen ganske ikke tilsynne, og da er det kun nogle fære Strimer i Nord, der lyse med et mat Skin, ret ligerviis som Metalaarerne i de hule Fielde. Thi hvad Landet mangler over Jordkorpen, det erstattes igien fuldelig ved hvad der udi Biergene befindes. Og er det, ligesom den udvortes Natur vilde hentyde paa den Rigdom, der er udi Biergene, da den har Udseende og Frandskab dermed, som de steenagtige Træer og metalstrimede Nordlys, om hvilke nyligen er meldet. Selv Menniskene have en besynderlig Overeensstemmelse i saa Skiel, da de at see til ere uanselige, men deres Lemmer ere stærke og fast jammentrykte, og de i Almindelighed have en ypperlig

Forstand og stor Kløgt, saa at det Indvortes besidder i Rigdom, hvad det Udvortes slet hen mangler, ret saasom Fieldene. Deres eneste Higen og Tragten gaaer derfor ud paa at bringe for Lyset, hvad den haarde Natur indeslutter, til Forundring for de Folk, som boe længer Syd paa; de ere gode Biergsfolk og ypperlige Smedde. Og da de nu al deres Tid leve i en selsom og uforstyrret Forening og Fortrolighed med den skjulte og dybe Natur, saa aabenbares der ogsaa for deres Siæl heel underlige og selsomme Ting, der ere Andre ubekjendte, hvilket er Aarsag i at de besidde Spaadomskraft og sær Viisdom.

Slagfidur, Sigil og Baulundur vare Brødre af Finnernes St. Deres Fader var Konge; hans Navn er i den lange Tid forkommet, og findes ikke udi de gamle Sager. Disse Brødre vare vise, stærke og ypperlige. Og som det nu gemeenlig hænder sig, at de Mennsker, som opvoxe i Overflodighed, og Intet mangle, og Intet maae undvare formedelst Rødtørsts Skyld, gierne trives bedre, end Andre, saa vare ogsaa disse Brødre heel store og skionne, og havde Intet tilfælles med de øvrige Finner, uden Snildhed og Kløgt, og ugemeen Forsarenhed udi at smedde Malm, samt hvad der hører til at finde, opgrave og rense det.

Nu handte det sig engang, da disse Brødre vare i Biergene og udhugge Jern, at de pludselig funde en Guldmine. De bleve herover heel glade, og arbeidede saare, for at faae det pure Malm løst. Iblandt Andet funde de en Guldklump, som udmærkede sig fremfor de øvrige i Fjinhed og Ypperlighed. I denne Guldklump sad der trende store Edelstene af forskjellig Farve, een rød, een grøn, og een blaa, som tilsammen udgjorde et selsomt Tegn. Denne bare de hjem og viste deres Moder Dronningen, som var en Spaaqvinde og saare klog.

Aldrig saasnart havde Dronningen seet og betragtet sine Guldklump, førend hun gav sig bitterlig til at græde, og kunde længe ikke tale for Sorg og Døvelse. Da hun endelig kom til sig selv igien, og Sonnerne spurgte hende om hvad da dette Tegn havde at betyde, og om der var nogen Ulykke at befrygte for dem eller deres Æt, saade Moderen: „Åh, mine kiære Sonner! eder er en stor Ulykke beskieret.“ Da nu Sonnerne trængte ind paa hende, spurgte hende, hvi hun da græd og klynkede, naar der var saa meget Ondt var dem i Bente, men tværtimod alt Godt, saade hun: „Åh, mine kiære Børn! tilgiver mig min Bevovelse og Graad. Det gjør mig saa bitterlig ondt, at I skal skilles fra mig, da jeg dog havde troet, at Intet uden os skulde adskille os.“ Derpaa sang hun, uden at høre Sønnernes Svar, saaledes, efter at hun først endnu Gang heel agtsjom havde betragtet Guldklumpen med dens grønne og blaa Edelsteen:

Grøn siger: Græs,
 Blaa: klar Himmel,
 Rødsteen: Roser,
 Guld: væn Mø.
 Længer ned
 Jer Kornen vinker,
 Hvor lysblaa Himmel
 Om spraglet Vaargræs
 Venligt hvælver.
 Lilievande
 Med guldgule Loffer
 Skal der eder kryste
 Til hvide Bryste.

Da Slagfidur, Givil og Baulundur det hørte, blev de betagne af en stor Glæde; thi de havde ofte gaaet og talt med hinanden om hvorlunde de skulde faae sig Hustruer efter deres Sind, thi Landets Qvinder vare smaae og uanseelige, og deres Hjerter vare blevne hardt betagne af Længsel efter de skionne Qvinder, som boede længer mod Syden, om hvilke deres Moder, som var en svensk Konningsdotter, ofte havde talet. De havde tidt besluttet at dragge did, men deres Forældres Bønner havde holdt dennem tilbage. Det var derfor den høie Tid, at dette lykkelige Barsel indtraf, thi de tre unge Kæmper længtes saare, og det var heel ynkeligt, at see dem gaae søvnløse om Natten over de kolde Sneebierge med Riim i Lofferne og Graad paa Kinderne, hvorudi de blege Nordlys speilte sig.

Da nu altsaa Moderen ved sær Viisdom havde aabnbaret denne deres tilstundende Lykke, og Forældrene saae, at det var en Styrelse af Nørnerne, som sidde under den Aste Ygdrasil i Usgard, og bestemme Menneskens Etiebne, saa sloge de sig til Taals, hvorvel de begge, sær Moderen, fældte bittre Taare. Derpaa klædte de tre Brodre sig i lyse Brynier, og bunde tunge Slagsværd om deres Lænder, og satte Guldhielme paa deres Hoveder, hvilke de havde smeddet sig af den store Guldklump. De tre Uedelstene, som derudi befandtes, havde de deelt, og paa en konstig og findrig Maade sat udi Hielmene, hvilket gav dem en sær Anseelse, og forhøiede deres naturlige Dannished. Slagfidur havde valgt den grønne, Givil den blaa, men Baulundur den røde. Derpaa spændte de stærke Rener for deres Slæder, og jage afsted. Og var det da heel underligt, at see de tre Ugersvende, blussende af Ungdoms Fyrighed og Forlængsel, i de straalende Pandserplader, siungende, som en Vind at jage over den kolde, stille Sne mellem Gra-

terne, der ligesom af Misundelse rystede den hvide Niim
ned paa deres Hielmbuske, i det de fore dem forbi.

De fiorte længe indtil den klare Midnat, da Stier-
terne komme frem paa Himlen, ligesom af Nyfigenhed, jor
at see, hvorhen de vilde styre deres Raas. Som de nu
jøre over Sletten forbi det Bierg, hvori de tilforn vare van
at opgrave Malm, saae de i det lyse Maanskin en Hob
maae Mænd komme vrimlende ud af Bierget, og løbe hen
mod dem over Sneen saa let, at der slet intet Spor fiend-
es. De havde graae Trøier paa, som sadde dem knapt om
livet, røde Huer, røde Dine, og sorte Tunger, med hvilke
de lallede ud af Munden, i det de blinkte med Dinene.
Det var Svartalser, som, da de komme nærmere til Slæden,
jave sig til at dandse rundt omkring den, og siunge:

Slagfid, Gijil,
Dertil Baulund,
Kongesønner!
Hvi vil I svigte?
Fødte Finner!
Fødte Biergmænd!
Den grønne Karfunkel
Bedr' end Græs er.
Rosenstenen
Bedr' end Rosen er,
Blaaglimmerten
Bedr' end Luft er.
Hvi vil I fornegte
Finnevasen?

Gijil slog paa sin Keen, saa at den foer frem, og
styrtede een af Svartalserne til Jorden; da standsede de
andre den udi sin Fart, og siunge atter:

Under Jordskorpen
 Er Finneverdnen,
 Er Finneglæden.
 Søg ei uden,
 Hvad inden I eie!
 Forsmaa ei de spøgende
 Smaae Svartalser!
 Vi vise jer Bei'
 Til Jern og Guld,
 Til smukke Stene.
 Det Bedste er inderst,
 Og ei yderst.
 Under Jordskorpen
 Er Finneverdnen,
 Er Finneglæden.

Slagfidur slog til sin Reen, saa at den foer frem, og
 styrtede endnu een af Svartalserne til Jorden; da standsede
 de andre den atter udi sin Fart, og siunge atter:

Fordi Sigil
 Ud Reenen hoded,
 Fordi Slagfidur
 Ud Reenen hoded,
 Vort Had dem følge:
 God Tid! Ond Tid!
 Graadstid! Dødstid!
 Fordi Baulund
 Svartalser svigted:
 God Tid! Ond Tid!
 Graadstid! Frydstid!
 Thi ei han hoded.

Farvel, I Finner!
Kongesønner!

Derpaa saae man dem ved det klare Maanskin løbe over den hvide Slette hen i Bierget igien. Deres Stemme lød en underlig Klang, den lød, som naar svag Nattevind hvisler giennem Sneen i Smaakrat; og som de tørre Læver, der rives af, naar saa sneer, og møde sig i Luften, og deres Dands.

De trende Brødre bleve heel underlig til Mode over det nye Blindværk. Dog troede de Guldklumpen og deres Moders Spaadom bedre, end Svartalfernes forvirrede Sang, og de desuden ingent ordentlig Rede kunde finde udi; thi ogsaa de hurtigen Synd paa. Deres Moder havde givet dem behagelige Spise og Drikke med paa Reisen. De sov, naar de bleve alt for trætte, i deres Klæder, og bedækkede sig med Renshuder. Paa denne Maade kom de efter adskillige Dagreiser til Sverrige, til et Sted, som kaldes Ulfsølen, formedelst de mange Ulve, som derudi befindes. Der byggede de sig en Gaard ved en Sø, hvor der var mange store og skionne Fiske; og levede saaledes, medens Vinteren varedes, af Fiskeri, og af at gaae paa Jagt efter Ulve og Bjørne, af hvis Skind de gjorde sig Klæder og Sengeeffter.

Da nu Vaaren frembrød, bleve de heel forfærdede ved at see Solen komme saa høit paa Himlen; og da nu de nye Smaablomster myldrede frem af den skjøne, lune Jord, og de bleve de saare glade, og mærkede vel, at Spaadommen snart vilde gaae i Opfyldelse, sær da Himlen blev saa ren og blaa, som Edelstenen i Guldet havde været, ja vel mere. Da de nu fra Barnsbeen vare van at arbeide i Biergene efter Metal, og ikke kunde modstaae den

gamle Drift, saa ginge de een Dag hen i et af de Fjelde, som omringede Ulfödalén, for at grave og søge. Som de nu vare vel forfarne, funde de snart Aarer, dreve altsaa deres Arbeide med stor Lyst og Glæde, da der ikke var saa koldt her, som i Finmarken, hvorvel de tillige erfarede, at Metalaarerne ikke vare saa rige, sær paa Jern, som der. Da de nu efter velforrettet Sag og heel belæsjede vilde gaae hjem, og komme ned i Dalen, da mødte dem pludselig et saare mærkværdigt og lysteligt Syn. Thi de skuede trende Møer, siddende ved det speilklare Vand paa Marken; de spunde Hør, og deres Svanehamme laae ved Siden af dem. Deres Haar, som vare finere og gulere, end Hørrén, de spandt, vare bundne med Silkebaand høit oppe i Raffén, og slagrede derfra i bølgende Loffer ned over deres fyldige hvide Skuldre og Bryster. For Resten vare de ranke og smekke, med store blaae Dine, hvilke de meget milde fæstede paa de trende Brødre. Slagfidur, Gígil og Baulundur bleve herover betagne af stor Elskov, men tillige af overvættens Forundring, thi de trende Møer, af hvilke den ene havde et grønt, den anden et blaat, og den tredie et rødt Klædebon, vare for deres Uasyn at skue som de trende Edelstene; og da nu Marken overalt var fuld af gule Blomster, saa forekom det dem, som den hele Egn, med hvad derudi befandtes, viste sig for deres Dine som den nysbenævnte Guldklump, kun meget større og skønnere.

Da de altsaa ikke tvivlede længer om, at deres Moders Spaadom jo skulde gaae i Opfyldelse, saa ginge de hen til de trende Møer, for at kundgiøre dem deres Hændelser, og for at beile til dem. Men da de nu komme hen, og stode midt for deres Uasyn, og bleve bestraalede af deres store Skionhed, da kunde de ganske Intet tale. Da sang Møerne:

Edle Kongesønner!
 Slagtid! Gigit! Baulund!
 Hil jer, ædle Kæmper!
 Svanhvid, Alrun, Alvild
 Nornerne hidsendte,
 For at bringe Glæde
 Finnekongers Afkom.

Da Brødrene det hørte, toge de dem i deres Arme, og førte dem ind i deres Gaard, hvor kort derpaa deres Bryllup stod, og levede de siden lang Tid usforstyrret lykkelige og vel tilfreds. Slagtidur fik Svanhvide, Gigit Alune, Baulundur Alvilde.

Men nu hændte det sig een Dag, da de saaledes havde levet tilfammen i ni Aar, at deres Qvinder heel blege og nedslagne kom ind til dennem, og sagde: „Kjæreste Husbønder! vi kunne nu ikke, hvor gierne vi end ville, blive længer hos eder. Vi ere Valkyrier, og ere bestemte til i ni Aar at følge Stridsmændene i Kamp, naar vi andre ni Aar have husvalet os ved vore Husbønders Omfavnelser. Vi formaae ikke at sætte os op imod vor Skiebne, for hvilken raader en høiere Magt, maae derfor med Taalmod føie os i den, hvilket vi ogsaa raade eder at gjøre, hvis I ville vel fare. Om ni Aar komme vi tilbage, og skal I da finde os rede til i Alting at rette os efter eders Billie, som det sømmer sig gode Egtehustruer at gjøre.“ De trende Brødre bleve ganske meget forbausede og bedrovede over denne Tale. De sagde: „Om ni Aar er vor bedste Ungdom forbi, da ville vi ikke have megen Husvalelse af eders Omgang, saa lidt som I af vor.“ Valkyrierne svarede: „Vi blive aldrig gamle, og stærke haardsøre Mænd, som I, ældes ikke saa snart. Paa det at I ikke skulle forlænges, eller græmme

eder plat, mens vi ere borte, saa ere her trende Nøgler, med dem kunne I aabne Biergene og tage de kosteligste Metaller ud; saa mangle I aldrig Malm at smedde af, kan altsaa blive rige, samt høit anseete og berømmelige Mænd." Da de havde sagt disse Ord, lagde de Nøglerne paa Bordet, kysede deres Husbønder, og forsvunde heel pludseligen.

De trende Brødre bleve saare bedrovede over denne Hændelse. Fra den Tid af var der tyst og skummelt i Ulfsgaarden. De ginge kun ud for at søge Føden; i Qvæld, naar det mørknedes, satte de sig tauje hen, hver i sin Krog, og stirrede paa hverandre indtil Midnat, da de lagde sig i de kolde Senge, og tænkte paa den Glæde, de der havde nydt ved deres fiære Hustruers Omfavnelser. Til sidst besluttede Elagfidur og Eigil at drage vide ud i Berden, for at opsoge deres Qvinder igien. Baulundur, den Yngste, raadte dem med floge og fornumstige Ord derafra, i det han sagde: „Hvad hjælper det, at slakke omkring? I hvilken Kant af Berden vil I uddrage for at opsoge dennem? Uden Tvivl flyve de usynligen giennem Luften. I vil fare vild og vansmægte, og times da aldrig den Lykke at omfavne eders Qvinder igien, hvilket vel kunde skee, hvis I med Taalmod vilde oppebie de ni Mars Udløb." Brødrene agtede kun lidet paa hans Tale, thi Elskov og Forlængsel havde ganske betaget dem.

Da de nu altsaa havde fyldt deres Broge med Føde, samt taget tvende store Guldhorn med sig, fyldte med gammel Miod, saa toge de Afsted med deres Broder, og ginge bort. Baulundur var saare mod i Hu, og Taarerne runde stride ned ad hans Kinder; thi det bares ham for, som om han aldrig skulde see dem oftere. Han bad dem endnu en Gang have Taalmodighed; men Brødrene svarede ham: „Vi formaae ikke at sætte os imod den store Forlængsel, som

hverken lader os have No Nat eller Dag." Bade ham derfor passe Huset vel, og skalte over deres Eiendom efter eget floge Lykke, indtil de komme tilbage. Da nu Baulundur saae, at det nyttede slet intet, at bringe dem fra deres Forjæt, saaa onskede han dem som en god Broder en lykkelig Reise, bad dem ogsaa, hvis de skulde træffe hans Kære Hustru Alvilde, at bevæge hende til at drage hjem igien, da han længtes inderligen efter hende, hvorvel hans Bængsel ikke var saa daarlig, at den skulde forlede ham til at modsætte sig hendes Bud; ledsagede dem derpaa til paa den anden Side af Skoven, hvor de fulde hannem om Halsen. Hvorpaa Slagfidur, den Ældste, sagde: „Hvorvel jeg har et godt Haab, min Kære Broder! og fuld vel troer, at jeg skal see dig igien, saa vil jeg dog her sætte et Mærke, som jeg vil bede Guderne forunde den Kraft, at det kan vise dig, hvad enten jeg er levende, eller død.“ Traadte derpaa et dybt Fodspor i Jorden, og sagde: „Saa længe dette Fodspor staaer tydeligt og usforfranket, da times jeg ingen Fare; finder du det derimod fyldt med Vand, da er jeg druknet udi Havet, finder du det fyldt med Blod, da er jeg død udi Kampen, finder du det tildækket med Muld, da betyder det, at jeg er sotsdød, og hviler neder i Jorden.“ Sigil, som tyktes vel om sin Broders Daad, gjorde nogle Skridt derfra det samme; hvorpaa de vandrede bort, efter at de først havde skaaret sig tvende Vandringstave udi den tykke Skov. Baulundur stirrede efter dem, saa langt hans Dine kunde række. Da de vare svundne bag Bakken, gif han hjem grundende med langsomme Skridt.

Brødrene fortsatte imidlertid deres Bei. Henimod Aften satte de sig ved Indgangen til en Lund, ved en Elv, som slyngede sig giennem Egnen. Her gave de sig til at spise, og drukke hinanden til af de store Guldhorn. Det

var midt om Sommeren, Aftenen var kølig og sval, de grønne Løv i Skoven, som takte sig over deres Hoveder gav en liflig og vederqvægende Lugt, og Fuglene, som sprung omkring paa de smaa Qviste, quiddrede af al Magt Brødrene affpændte for ydermere Mageligheds Skyld deres Guldhjelme med de skønne Edelstene, og lagde dem ved deres Eide. Slagfidur syntes, at den grønne Karfunke aldrig havde givet saa underligt et Skær fra sig, som nu dens Straaler fløde paa det besynderligste sammen med Glandsen af det friske Græs og de unge Løv, og det var ham fast umuligt, at skielne, om det var Stenen eller det Grønne, som meddeelte hinanden deres Glands. Gigil's Hjelm laae ved Bredden af Elven, og Blaaglimmerten, som sad derudi, forenede ligesaa forunderligt sin Farve med de blaae Bølger, der rullede i Floden, og med den lyse Himmel, som hvælvede sig over den. Da de nu havde nydt det gode Maaltid, satte de Hornene ved Siden af sig, med Spidsferne i tvende Muldvarpeflud, og gave sig til at sige allehaande lystelig Skiemt og Gammenstale, thi Mioden og den smukke Aften havde gjort dem oprømte. Imidlertid blev det mørkt, og Maanen, som stod op i Synskredsen lige over for dem, blandte paa en sær Maade sit Skin med Glandsen, der straaled fra de store Guldhorn. Som de derfor sadde allerbedst, blev Gigil pludselig ganske alvorlig og forfærdet, og da Slagfidur spurgte, hvad der fattedes ham, sagde han: „Det kommer mig saa underligt for, at Maanen, ligesom en blodig Boddel, griner mig lige i Ansigtet.“ Slagfidur bad ham lade slige Tanker fare; men Gigil sagde: „Hvor er Blaaglimmerten i min Hjelm?“ Slagfidur svarede: „Den sidder der endnu, men Nattens Mørke og Grenenes Skygge har udsluffet dens Farve.“ Gigil sagde betænkkelig: „Ikke alene dens, men ogsaa Havets“

og Himlens Farve. Og ligesaa er det gaaet Stenen i din Hielm; det grønne Skær i den forsvandt med Farven paa Græsset og Træerne. Men Maanen hisset er Baulundurs røde Edelsteen; og den har overvundet vore, og overlevet dem begge." Slagfidur vidste ikke, hvad han skulde svare. Han sagde: "Jeg har et godt Haab. Det blomstrer saa grønt, som Stenen i min Hielm, endogsaa om Natten." Egil svarede: "Jeg haver intet Haab, og drives kun af en ængstlig Forlængsel langt, langt hen i den vide Verden efter noget Bedre. Derfor har jeg begivet mig paa Reisen, og derfor stirrer mit Blik hele Timer ud i den tomme, blaa Himmel, og derfor er Stenen i min Hielm blaa, og derfor var Alrunes Klædebon blaat; og den matte, dunkle, tærende Forlængsel er min Valkyrie." Slagfidur rystede paa Hovedet, og rakte ham Miodhornet, hvilket Egil strax tog; og da han havde druffet, fik han igjen sin forrige Munterhed. Slagfidur drak nu ogsaa, og finge de dem begge en halv Muus, hvorover de glemte alle overstandne Gienvordigheder, og besluttede ikke at hvile, førend de havde fundet deres Hustruer. Slagfidur sagde: "Finder jeg ikke min Svanehvite, da er jeg en Mand disværre. Det er den skønneste Svane, der nogentid er svømmet giennem den klare Luft. Ingen Svane bryster sig, saasom hun, med saa megen Ungdomsfylde og Tugtighed. Det er den skønneste Qvinde, Sol har skinnet paa, og som nogen Mand har favnet." Egil sagde: "Du liuger! Gen Qvinde veed jeg, som hedder Alrun; ikke favner Odin Frigga med saa megen Bellyst, som Egil hende." Slagfidur sagde: "Aldrig har jeg endnu loiet, og skal den times stor Jammer og Meen, som siger mig det paa." Egil svarede: "Ikke skælver Egil meer, end en dybtplantet Bannerstage, skiondt han dog sagde, at du loist." Da Brødrene havde vexlet disse Ord, droge de

ud deres store Slagsværd, og hug paa baade Hænder. Hvorpaa Slagfidur tilfaldt spaltede Gigils Hielm, saa at Stenen brast; hvorpaa Gigil blev forstumlet i Hovedet, og styrtede baglænds ned i Elven. I det samme forandrede Maanen sin Ildfarve, og blev bleg, som en Dødning. Slagfidur stod længe i Tanker, og støttede sig til sit Sværd, i det han stirrede ned i Elven, hvor hans Broder var druknet. Da hørte han som en Ræslen bag sig i Skoven, og det kom ham for, som om han hørte disse Ord synge med svage og hæse Røster:

God Tid! Ond Tid!

Graadstid! Dødstid!

Han tænkte strax paa Svartalferne, og vendte sig hurtig — men da var Alting forsvundet. Slagfidur var saare mod i Hu. Han var nu ganske kommet til sig selv igien, og overveiede, hvordan hans Broder nylig havde siddet ved hans Side fuldkommen karst og sund, og hvad han havde talt, og hvordan han nu havde saaret ham, og styrtet ham ned i Floden, og paa den Maade været Aarsag i hans Død. „Sandelig,“ sagde han, „der var Noget i hvad Gigil sagde om den utydelige, uvisse, veiløse Rængsel, som ikke vidste selv, hvor den vilde hen, og som ingen Rist eller Ro havde Dag eller Nat, men var bestandig Bevægelse og Forandring underkastet, ret som Vandet, og uden Ende eller Maal, som det vide Himmelrum. Og begge Dele ere blaae. Og Stenen i Gigils Hielm var blaa. Og nu ligger han selv midt i Elven. Sandelig, der er et høistforunderligt Frændskab mellem Alting i Naturen, og hvorfor skulde Menneskens Hu, Sindelag og Skiebne være undtaget derfra? Det var ogsaa Gigils ubændige Sind, der bragte ham til at nedstyrte een af Svartalferne; han forførte mig til det samme, og

det er ikke godt, at have dem til Fiender. — Al!" tænkte han saa igien efter en liden Stund, „jeg haver nu med egen Haand dræbt min Broder. Min Hustru er borte, og jeg vandrer nu ganske ene omkring i et fremmed, ubekendt Land. Skal jeg vende tilbage igien til Baulundur? Eller skal jeg styrte mig i Elven, og paa den Maade i en Hast gjøre Ende paa min store Bekymring og Bedrøvelse? — Nei," tænkte han saa igien, „Norneerne har ikke bestemt mig til Ulykke. Jorden er grøn; og den er sikkrere at forlade sig paa, end Havet og Luften. Jeg har et godt Haab om at finde min Hustru, og lader mig ikke affkræffe." Som han det sagde, løftede han sine Dine til Himlen. Natten var bældmørk, kun en eneste Stjerne glimtede med et usædvanligt skinnende Lys. Det kom Slagfidur for, som om den nærmede sig mere og mere. Med Armene støttet til sit Sværd ventede han med stirrende Blik Udfaldet paa dette Særsyn. Stjernen nærmede sig, og alt som den nu kom nærmere, tabte den mere og mere sin runde Straaleskikkelse. Omridsene toge sig efterhaanden tydeligere ud. En menneskelig Skabning begyndte at udvikle sig, og endelig saae Slagfidur, at det var hans kære Hustru Svanhvide, der svævede skinnende og næsten giennemsigtig, med et grønligt Skær, over hans Hoved. Han rakte sine Arme i Beiret, og kunde ikke tale for Glæde. Da sang Synet med vilde Toner:

Skj Elvens Bølge,
 Mit Bink du følge,
 Forsag kun ei!
 Til Fieldet bundet,
 Har du dog fundet
 En bedre Bei.
 Du rask dig væbne,

Velan, velan,
 Kamp mod din Skiebne
 Alt som en Mand!

Alfader jatte
 Blandt Biergets Skatte
 Dig hen, saa viis;
 Men Rosens Bæger,
 Hvor Lovet leger,
 Kun naaer din Priis.
 Du opad stræber
 Fra gamle Slægt,
 Og modig dræber
 Din Tyngdevægt.

Med Jernets Binger
 Du rask dig svinger
 I Foraarsduft;
 Til Fjeldet baaret,
 Har du dog kaaret
 Den lune Luft.
 Lad Bølgen vige,
 Og styrk dig ei!
 Husk, du skal stige!
 Høi er din Bei.

See hisset oppe
 Paa Biergets Toppe
 I Morgengry,
 Der vil vi hvile,
 Mod Himlen smile
 I Purpurfky,
 Og drikke Skaaler

Af Lusten der,
 Og gaae paa Straaler
 Af Maanens Sliær.

Slagfidur folte sig besjælet af det vældigste Mod og det fasteste Haab, der ligesom strømmede ind i hans Hierte med Tonerne af denne Sang. Den lyse, giennemsigtige Skikkelse vinkede ham, han kastede Brogen og Sværdet paa Jorden, for deslettere at følge sin Elskede, hvis Besiddelse han nu ikke længer tvivlede om; vandrede derpaa af al Magt i Blinde op ad Fjeldet. Adskillige Gange blev han nod i Hu, det var for ham, som om Noget drog ham ned Dalen igien. Gengang vendte han sig, da kom det ham or, som om hans Moders Gienfærd stod for ham i hvide Klæder, og sang:

Nyd det Liv,
 Dig Nornen skienkte,
 Med noisom Glæde!
 Kamp ei mod Nornen,
 Ei mod Mimer,
 Ei mod Odin!
 Lad ei Banvid
 Dig bedaare,
 Ei det Onde
 Dig bedrage,
 Fly tilbage!

Slagfidur betænkte sig. Da dandsede den luftige Dvindeskiikkelse i Lusten, og sang atter med svingrende Røst og feberagtige Bevægelser:

Riæk du dig væbne,
 Mit Bink du lyde!

Ond er din Skiebne,
 Dens Baand du bryde!
 Mon Jordens Hele
 Til Ro og Rist,
 Hvis alle Dele
 Var sig bevidst?
 Da blev Koraller
 Til Diamanter;
 Da skød Krystaller
 I andre Kanter;
 Da skar ei Sværdet
 I Kamp og Krige,
 Sig Rosen hærde,
 Rubinens Lige;
 Da Ravn og Orn
 Sig Huler graved,
 Og Ulv og Biörn
 Fløi over Havet,
 Og uden Hinder
 Rev bort den Traad,
 Som nu dem binder
 Til Trælledaad.

Da Svanhvide havde sjunget dette, fløi hun afsted, og Slagsfidur fulgte hende med stirrende Blik. Somme Steder maatte han svømme over Biergelve, for at følge hende, og krybe over store Fjeldklipper, item springe over brede Ridsjer, der ligesom Drager aabnede deres Svælg, for at sluge ham. Slagsfidur mærkede, at alt som han kom høiere, tabte den lyse Skikkelse mere og mere sin Glans. Hendes Ansigtstræk fordreiede sig. Han blev bange, og vilde vende om igien; men det var for sild, en uimod-

staaelig Magt drev ham bestandig høiere, og endelig, da han kom op paa den øverste Fjeldspidse, saae han ved Daggrøet, at det var en Svartalf. Slagfidur svimlede paa den høie Tinde. En umaadelig stor grøn Slette laae for hans Øie. Duggen, som blinkte i den matte Morgenrøde, vinkede ham. Slagfidur fandt sig betaget af den vellystigste Higen efter at styrte sig ned i dens grønne, bløde Favn. Alfen vendte sig, og sagde: „Dødstid!“ Og i det samme styrtede Slagfidur ned fra Biergtoppen i Afgrunden, hvor hans Legeme jammerligen sonderknustes.

Baulundur stod den næste Dag tidlig op, og betragtede de trende Nøgler, som Valkyrierne havde givet ham og hans Brødre. Den ene var af Kobber, den anden af Jern, den tredie af Guld. Han tog den første, der faldt ham i Haanden, hvilket var Kobbernøglen, gik saa med mange underlige Tanker op i Fjeldene. Da han nu længe var gaaet langs en Klippeelv, fandt han endelig et Sted, hvor Fjeldet ganske brat vendte en nøgen, skraa Bæg ud imod Elven. Dette Sted syntes Baulundur at være passeligt, thi tog han Kobbernøglen frem, og satte den mod Bæggen. Neppe havde han gjort det, førend Fjeldet revnede, og dannede paa den forunderligste Maade en grøn Grotte. Thi det skønne Kobbermalm gav et besynderligt grønt Skin fra sig i Klippevæggen, og rundtomkring fandt han den indsprængt med Edelstene af forskiellig Størrelse, og af samme Natur, som den, der sad i hans Broders, Slagfidurs Hielm. Ovenover hang der store Krystaller af samme Farve, men af tusind forskiellige Skikkelser, ligejom Jistapper, og udgjorde hele Støtter somme Steder; og allerøverst, hvor Fjeldet var revnet, snoede sig det tykke Krat saa tæt i hinanden, at der aldeles Intet var at see af Himlen. Baulundur udhug nu saa stort et Stykke Malm, som han kunde bære, og førte

det derpaa ud. Neppe var han kommen udenfor, førend Fieldet lukkede sig til, og han kunde ikke noksom forundre sig over den Hurtighed og Stilhed, hvormed det skete. Det var ham ikke muligt, at see, hvor Indgangen havde været, og han vilde holdt det altsammen for en Drom eller et Blindværk, hvis han ikke endnu havde haft den tunge Byrde paa Ryggen. Nu gif Baulundur hjem, og rensede og luttrede Malmet fra alt unyttigt Gruus og anden Tilfætning, smeddede derpaa en stor Kobberhielm, udi hvilken han satte trende af de største grønne Edelstene. Dette Arbejde varede i adskillige Dage; men da de vare forløbne, tog han den Nogle, som var af Jern, og gif saa med den hen i Bierget, og satte den mod Klippevæggen, der strax revnede, ligesom sidst. Men kun paa en anden Maade forlystede dette Syn nu hans Blik. Thi Bæggene, hvorvel de vare fulde af Jernmalm, gave et ganske blaaligt Skær fra sig af Staal, der saae ud, som det var anløbet i Jlden. Midt i disse Staalfliser sadde lutter blaae Edelstene, liig den, Sigil havde i sin Hielm. Midt i Klostet styrtede sig en Biergelsv, der fik sin Farve af den klare, milde Himmel, der, ligesom et stramt Klæde, spændte sig over den revnede Kloft, paa hvis Kanter voxte Kiærminder og Bioler. Baulundur kunde ikke noksom forundre sig over dette Syn. Da han længe nok havde mættet sit Die, hug han et stort Stykke Malm ud af Klippen, i hvilket der sad de største Edelstene. Derpaa løstede han det paa sine Skuldre, og gif ud. Hvoorpaa Klippen ogsaa strax lukte sig for ham, som den sidst havde giort. Af dette Jernmalm smeddede nu Baulundur et Sværd, hvis Hialte han besatte med lutter blaae Edelstene; og var dette Sværd saa smidigt, at han kunde vinde det omkring sit Liv, og saa skarpt, at det kløvede Fieldstykker som Leer. Da han var færdig dermed,

tog han Guldnøglen, og gif atter hen i Fjeldet, og gjorde, hvad allerede to Gange før er meldt. Men hvad han havde seet de tvende første Gange, var plat ud Intet imod hvad han nu saae. Fjeldet var ikke revnet fra oven nedad, som hidindtil; men en hvælvet Buegang, giennem hvilken han kunde see Himlen og Havet paa den anden Side, laae for hans Die. Indgangen til denne Buehvælving var bevoget med unge Roser. Fra Bæggene glimtede det rødeste Guld, og mellem det allehaande andre Metaller. De purpurrødeste Rubiner besprængte Bæggene, og deriblandt allehaande Koraller og Krystaller af blegere og stærkere Farve. Men hvad der var det Forunderligste: giennem Ridserne paa Klippen snoede sig paa en fast utrolig Maade Viinranter med modne Druer, der i Rodme og Storhed kappedes med Rubinerne i Fjeldet. Endelig, hvad der fuldkommen forherligede og fuldendte dette skionne Syn, var Morgensolen lige overfor paa Himlen, som i det samme steg op af Havet for den anden Indgang af Hulen, og oplyste det alt med sin luende, listige Glands. Baulundur udhuggede nu en stor Guldklump; men det varede længe, inden han kunde forlade Bierget, thi han blev ikke mæt af at betragte denne skionne Hule og af at spise de søde Druer. Endelig gif han dog, og Klippen lukkede sig hurtig til efter ham. Nu smeddede han et saare skiont og sager Brystpandser, hvilket han prydede med et Smykke af røde Edelstene. Dermed forgif en Tid. Da nu Baulundur var færdig, tænkte han een Morgen: „Hvordan mon det gaaer mine Brødre?“ Grindrede sig ved den Leilighed det Tegn, de havde sat ved Udgangen af Skoven paa hiin Side; gif altsaa derhen, hvor de havde traadt Sporene. Da han nu kom did, hvor Gijil havde sat sit Spor, da fandt han hele Pladsen oversvømmet med Vand, i hvilket Himlen spillede

fig. Stedet derimod, hvor Slagfidur havde sat sit Mærke, var ikke alene tildækket med Muld, men ud af Muldet var allerede fremsprunget en Hoben unge, bløde Græsstraae. I et Birketræ ved Siden af dette Sted sad der en Drosjel; og hvergang der rørte sig en sagte Vind, saa at Vandplajen og det unge Græs bølgede, hævede den sin Røst, og sang heel selsomt og sørgeligt. Heraf saae da nu Baulundur tydeligt, at begge hans Brødre paa en ynkkelig Maade vare omkomne; gik altsaa med et tungt Hierte tilbage til sin Hytte, og tænkte paa Veien ved sig selv: „Jeg sagde dem det vel!“ hvorved Taarene trillede ham ned ad Kinderne, og han kunde den ganske Dag hverken æde eller drikke for Sorg og Drovelse. Dagen derpaa gik han i Bierget igjen, og hentede mere Guld, og gav sig derpaa til at indrette sig et ordentligt Værksted, for paa denne Maade at oppebie de ni Aars Udlob. Han smeddede nu allehaande kostelige Alendier og Baaben, og blev inden kort Tid berømt over det hele Land for sin Kunst og sin Rigdom. Naar han var færdig af at giøre andet Arbeide, smeddede han Guldringe, som han trak paa et Bastbaand, og spændte hen under Loftet. Hvergang han havde faaet en Ring færdig, og trak den paa Baandet, tænkte han paa sin Hustru Alvilde, hvor fagert disse Ringe vilde flæde hendes spæde Fingre og trinde hvide Arme, hvis hun endnu var hos ham. Disse Guldringes Antal beløb sig tilsidst til syv hundrede.

Paa den Tid regierede udi Sverrig Konning Ridudr; han var en liden og mager Mand, bleg i Ansigtet, og med Dinene dybt inde i Hovedet. Han var berygtet over det ganske Land for sit misundelige og avindsyge Sind. Der gik ham Intet mere til Hierte, end naar han horte, at en af hans Naboer havde udmærket sig ved svare Bedrifter eller Giesmildhed. Han havde dræbt trende herlige Skialde med

egen Haand, fordi de frimodigen havde sagt ham, at han digtede flette Viser; thi da Midudr var berøvet al Mandighed og Kraft, og slet Intet besad af fortræffelige Egenskaber, saa var ogsaa hans Hierte qvindligt og forsængeligt, saa at han, skøndt han paa Siæl og Krop var heel asmægtig, dog vilde gielde for en drabelig og forstandig Herre.

Denne Konning havde aldrig saasnart faaet Nys om Baulundurs store Rigdom og Riggendefæ, førend Blodet steg ham op i Ansigtet, hvorpaa han blev ganske bleg, og skælvede over alle sine Lemmer. Thi han fattede strøg det Forsæt, at stille ham ved alt sit Gods; men da han tillige var en stor Miding, saa indjog Frygten for at sætte det i Værk ham denne Rædsel og Bævelse. Efter at altsaa den første Rystelse havde lagt sig, kaldte han paa en af sine fornemste Hirdmænd, og sagde: „Jeg er kommen i Erfaring om, at der skal opholde sig en Mand, Baulundur kaldet, i mit Rige, som er bleven vide berømt for sin store Rigdom paa Guld og Sølv. Ligeledes har jeg hørt, at han skal overgaae alle Andre i at smedde det ud til Baaben og kostelige Klenodier. Da jeg nu fuld vel veed, at han er kommen til mit Land som en arm Biergsin, saa er jeg fast vis paa, at han har faaet denne Skat ved Røveri, eller ved Trolddom og Finnefunster; er derfor min Billie, at du tilsiger de Stærkeste af mine Drabanter og gode Mænd, at de klæde sig i deres Jernbrynier, paa det vi i Nattens Stilhed kunne ride til Baulundurs Gaard og bemægtige os hans Gods, samt gribe hannem.“ Hirdmanden svarede hertil: „At du, Konning Midudr! vil gribe en Troldmand eller Røver, finder jeg Intet at udsætte paa; kun tykkes det mig selsomt, at du opbyder en heel Skare mod en eneste Mand. Thi har han ingen overnaturlige Kræfter, da kan vel een af dine Mænd raade med ham; men er han ved Seid eller anden Kunst

jettestærk, da kunne vi Intet udrette mod ham, om vi end vare nok saa mange." Konning Midudr vidste Intet at svare hertil, blev derfor saare vred, greb sit Sværd med baade Hænder, og hug det imod Hirdmandens Bænde; men da Kongens Arm var svag, og Hirdmandens Bænde haard, faldt Sværdet uden synderlig Virkning tilbage igien. Da Konning Midudr saae, at det Intet vilde hielpe, greb han i Hast til sit Spiud, og giennemboede den forovrne Bersærks Indvolde, hvorpaa han strax faldt død til Jorden. Da det var skeet, kaldte Kongen paa sine Mænd, og fortalte dem, hvad han havde i Sinde, i det han tillige pegede paa den døde Hovmand, for at lade dem vide, hvad den havde at vente, som satte sig imod hans Villie. Dette gjorde et stærkt Indtryk paa alle Kongens Mænd, hvoriblandt de fleste vare seige og frygtsomme, ligesom han selv, hvorfor de ogsaa samtligen lovede at staae ham bi til den sidste Blodsdraabe.

Da nu altsaa Solen var gaaet ned, flædte de sig i Jern, og giordede deres Gangere, paa hvilke de satte sig med blanke Spiud i Hænderne, og rede derpaa langsomt hen til Baulundurs Gaard i Ulfødalen. Konning Midudr var meget urolig paa Veien; thi det var Maanskin, og hvergang de blanke Spiud glimtede i det blege Lys, bævede hans Hierte af Frygt for at blive forraadt. Komme de da saaledes til Baulundurs Gaard, som stod aaben; hvorpaa de listede sig sagteligen ind i Huset, som var tomt og øde, og funde de Ingen. Da der nu Ingen var, og Kongens Dine strax forblindedes af det møgale Guld, besol han en af sine Mænd at tage Bastbaandet ned fra Loftet, hvorpaa de syv hundrede Ringe vare trukne. Disse betragtede han med sær Glæde, stak den skønneste paa sin Finger, og bød dem

derpaa hænge Baandet op igien, og sfiule sig omkring i Krogene, hvor de skulde oppebie Baulundurs Hiemkomst.

De havde ikke ventet meget længe, før de hørte en Mand komme gaaende med tunge Skridt giennem Gaarden. Konning Midudr sagde: „Nu hører jeg Baulundur komme. Der skal Forlighed og Styrke til at træde slige Skridt. Lager eder derfor vel i Agt, at Ingen af eder geraader i Fare ved at overile sig; og byder og befaler jeg her ved min kongelige Magt, at Ingen maa røre sig, forend jeg iver Tegn dertil, eller det skal koste hans Liv.“

Baulundur kom nu ind ad Døren med en Biørn paa ryggen og et Spiud i Haanden, hvoraf Blodet endnu randt. Han havde jaget den hele Dag, og kom nu hjem ved Midnatstide, hungrig og træt, for at holde sin Madvere. Thi han havde den ganske Dag intet Bildt truffet, hvilket om deraf, at alt som han var kommen ind i Skoven, hvor den var tykkest, havde han begyndt at tænke paa sin fiære hustru Alvild og paa sine Brodre. Træt havde han sat sig paa et Klippestykke med Haand under Kind, for at overgive sig til sine Betragtninger i uforstyrret Mag; en Biørn, som sprang frem af Krattet, vakte ham, den havde han dræbt, og kom nu saaledes tungsindig og belæstet hjem. Da han iltfaa havde flaaet Huden af Biørnen, pustede han Gløderne op paa Arnestedet, og lagde tørre Riis og Qviste dertil, saa at der inden kort Tid stod en høi Lue. Derpaa tog han et Guldhorn, fyldt med Biørnens Blod, og kastede det paa Jlden for Odin og Thor; da han det havde gjort, tog han en Birketrands af sin Hielm, som var indflettet med blodrøde Granbær, den lagde han ogsaa paa Jlden, og offrede Freia den. Gav sig derpaa til at hugge Skinkerne fra Biørnen, hvilke han satte paa sit Spiud, og stegte dem, til de havde nok. Da det var gjort, hentede han en Skaal

med Miød; hvorpaa han holdt sit Maaltid, og drak sin Brødres, Eigils og Slagfidurs, Minni, som han altid pleiede. Derpaa spillede han Biørnehuden ud med Træpinde at den skulde tørres for Binden. Da det var skeet, steg han op, og tog Bastbaandet ned fra Loftet, og talte Ringene. Da nu een af disse manglede, og fast den bedste, blev Baulundur heel forundret; thi han boede affides mellem Fioldene, og havde der været Røvere, meente han, saa havde de vel taget dem alle. „Er maaskee min Hustru Alvida kommen tilbage, og giver sig først tilkiende ved dette Tegn,“ tænkte han, „paa det at Glæden skal ikke pludseligen dræbe mig?“ Med disse Tanker strakte han sig hen paa sit Leie for at vente. Men da Intet rørte sig, sagde han: „Indtil Freia igien sender mig sin glædebringende Nø Snos til Husvælelse, overgiver jeg mig i din Bøld, blødarmede Siofn!“ Hvorpaa han strakte sig hen ad Loibænken, og sov roligt ind.

Da nu Konning Midudr mærkede, at Baulundur sov hardt nok, sneg han sig frem med sine Mænd, og besol dem at spænde ham i Jern og tunge Fodboier, hvilket de ogsaa strax efterkom, saa at han ikke kunde røre sig, da han vaagnede. Baulundur blev overvættets forundret, da han mærkede, hvorledes man havde medhandlet ham, samt saae sig omringet af saa mange bevæbnede Mænd. Han troede, det var Røvere, og raabte derfor: „Kommer I for at hente mine kostelige Guldsmykker, da tager dem frit, og lader mig løs igien; thi jeg lover eder, at jeg aldeles ikke skal modsætte mig eders Daad, hvilket vel desuden kun lidet vilde gavne mig, da I ere saa mange, og jeg kun een.“ Konning Midudr svarede: „Store Løfter og sledste Ord gav Lofe i Totunheim; men Jetterne sveg han dog tilsidst. Ikke er jeg nogen Røver eller Stimand, som du maaskee formasteligen holder mig for at være, men Midudr, din Konning og Herre.“

Baulundur svarede: „Stor Ære og Værdighed beviser I sin Hytte med saa ædelig en Giest, Herre min! Men hvi ligger I mig udi Bolt og Jern, som en Ildgierningsmand?“
 Midudr svarede: „Jeg kiender dig fuld vel, Baulundur! Hvilken vej komst du herved fra Finmarken til mit Land, og nu har du bedre Drifkekar og Alenodier, end Midudr i sin Sal. Hvorfor gaaer det til?“ Baulundur sagde: „Er jeg paa Thingetret for noget Røveri eller Hærværk, da gjør I vel i at sætte mig bunden til Taarnet; men er jeg ikke det, hvi misundler I mig da?“ Midudr svarede: „Rigdom kommer ikke af sig selv; haver du ikke røvet dit Gods, da est du en Troldmand, som Snildhed byder mig at have et vaagent Øje med.“ Baulundur sagde: „Var jeg en Troldmand, da er det mig en let Sag, hurtigen at sønderbryde disse Sønder. Jeg veed ikke, at jeg forsætliggen haver berøvet nogen Noget; er det saa, da er jeg villig til at give det tilbage igien. Hvad for Resten Gudernes milde og besynderlige Gaver angaaer, da gjør intet Menneske vel i at misundemand; thi ligesaa lidet lade de sig meddele, som de lade sig røve. Er derfor min Begiering, o Konge! at du lader mig gå løs, og vil jeg kiøbe min Frihed saa dyrt, du skatter mig.“ Midudr vendte sig til sine Mand, og sagde: „Jeg vil ikke længer høre paa hans argeliftige og forvorpne Ord. Føret bærer hannem bort!“ Da Kongen havde sagt dette, førte Rabanterne Baulundur afsted, som rolig fandt sig i sin Fælskab, da han saae, det intet nyttede, at sætte sig derimod. Guldet og de kostbare Stene førte de ligeledes bort, hvilket Dronning Midudr beføl at skulle bringes ind for hans Hustru, Dronningen. Men Baulundur lod han kaste ned i et Taarn, og dækkede det med femten Favne under Jord.

Dronningens Dine bleve fast som forblindede ved at se den store Rigdom og den skønne Glands af de mang-

foldige Edelstene. Kongen skienkte hende mange Smykker og dyrebareklenodier; sin Dotter Baudvilde gav han den første Ring, han havde draget af Bastbaandet. Selv glædte han sig meget ved at eie Baulundurs herlige Sværd, hvis Fæstede var hamret i Skikkelse som Ufa = Thors Stridshammer, hiin Miolner, var besat med de kosteligste blaa Edelstene, hvilket før er sagt. Da nu Kongen spurgte Dronningen en Dag i Qvæld, som hun sad og slog Harpen i sin Fruerstue, hvad hende tykkedes bedst at giøre ved Baulundur, da han ikke holdt det raadeligt, at dræbe ham, men heller at bruge ham til at forfærdige allehaande kostelige Sager, saa quod hun sit Svar ved Harpen saaledes:

Hans Tænder sikkert vædes,
 Naar Sværdet sit han skuer,
 Og naar han paa Baudvild
 Ringen kiender.
 Da skule vist hans Dine,
 Som paa den værste Slange.
 Skærer sønder
 Hans stærke Gener,
 Og sætter ham siden
 Paa Sævarsted!

Dette Raad fandt Kongen viseligt. Sævarsted var en Holm, som laae nær inde ved Landet i en Bugt, hvorpaa der stod et gammelt rodt Taarn fra utænkkelige Tider, bevoxet med Svampe og Mos. Til dette Taarn førte Kongens Trælle Baulundur, efter at de først havde overskaaret hans Ankelsener efter Dronningens Befaling. Her gave de ham hans Smeddeværktøi, og indsatte til ham de Kister med Guld, som vare fundne i hans Giemmer. Og maatte han

nu saaledes fra Morgen til Aften smedde kostelige Drifkekar, Bjelme og deslige for Kongen. Ingen, uden Kongen selv, turde eile over til ham paa Den, da Nidudr frygtede for, at Andre fulde forkomme Noget af Skatten, hvis han sendte dem did.

Her sad nu Vaulundur henved et Mars Tid, og arbejdede ufortrøden, thi kun ved at arbejde glemte han den Nismod og Kummer, som indvortes fortærede ham. Konning Nidudr havde befalet ham, inden en vis Tid at smedde en ild Rustning af pure Guld. En Dag sad han og arbejdede paa Skioldet, i hvilket han havde udarbejdet adskillige af Hærnes Bedrifter; paa eet Sted sad nemlig Odin høit paa Hidskialf, og saae ud over al Verden; paa et andet Sted saadte Frigga ind med sine Diser i Valhalla blandt Einriarne, der sadde rundt omkring paa Egebænkene, og drukke af store Guldhorn; paa et andet Sted havde han meget mystigen udgravet Thors Fiskeri paa Havet, hvorlunde han overfærdede Nmer Kæmpe med at trække den store Ormormungarder op med sin Krog. Men da han nu vilde restituere Freia, siddende i Folkvangur mellem de Elskende, og i Freias Ansigt grandgiveligen havde udtrykt sin kære ustru Alvildes Ulysyn og Skikkelse, da brast pludselig Aarerne ud af hans Dine, saa at han ikke længer kunde se at arbejde, men maatte nedlægge sin Gravstikke. Da han derpaa nogenlunde var kommen til sig selv igjen, saa han Graaden ikke længer qvalte hans Stemme, da raabte han med høi Røst: „Ak, min skønne og inderlig elskede ustru! skal jeg, om ikke før, saa dog efter Døden, favne dig i mine Arme, hos Freia i Folkvangur? Hvor est du, min Valkyrie? Ak! hvis du saae mig i denne ynkelige Tilstand, vilde du da vel elske mig endnu? Nei, nei, det lode du sikkert ikke. Thi fra en stærk og velbaaren Kæmpe jeg bleven forvandlet til en ussel, lemlæstet Træl. Her

sidder jeg, sort af Kul og Støv, med Dinene røde af Røg, med Armene udmattede af Arbeide, lænket til en Steen, med overskaarne Ankelsener. Mine Brødre ere paa en ynkelig Maade omkomne. Med Garme maa jeg see paa, at den Ridning Konning Ridudr brammer med mine Rigdomme, og høster Frugten af min sure Sved. Intet uden Haab om Hevn har hidindtil opholdt mit Liv; men lidt efter lidt betages mig ogsaa dette Haab, thi vil jeg derfor ogsaa som snarest giøre en Ende derpaa." Som han havde sagt disse Ord, greb han til et Sværd, han selv nylig havde smeddet, og vendte Ddden deraf imod sit brede og lodne Bryst. Da hørte han en Fugl synge meget lifligt og velklingende uden for Jernstængerne paa hans Vindue. Sommeraftenen var rolig og klar, og Solen, som dalede, kastede, som til et Farvel, sit røde Skin giennem Abningen paa den tykke Muur ind i Fængselet til Baulundur. Han fik Lyst til endnu en Gang at betragte Naturen for sin Død, rejste sig derfor, og steg op paa Stenen, hvortil han var lænket; paa den Maade naaede han Vinduet, fra hvilket han havde en fri Udsigt. Havet gik lige op til hans Fængetaarn. En Jordtunge af Landet kunde han see, hvorpaa der stod et Bondehuus, hvor Husbonden sad med sin Kvinde og sine Børn uden for Døren. Lige overfor gik Solen ned i Havet, og i dens røde liflige Skær tumlede og varmede sig de kolde Bølger. Imidlertid sang Fuglen bestandig paa Taarnet over Vinduet. Baulundur var saare underlig i Hu. Det var denne fagre og milde Egn, der ligesom havde loffet ham ned fra det farveløse, kolde Finmarken, og paa denne Maade været Marsag i hans Brødres og hans egen Undergang, fordi de havde fulgt denne Drift. Med Hovedet nedstunket paa sine Arme laae han længe maaløs og tankesfuld saadant i Vinduet, og stirrede hen ad Havfladen. Han havde mang

forvirrede Tanker. Da han kom til sig selv igien, var det, som om hans Siæl havde gjort en lang og besynderlig Reise, hvoraf den havde glemt det Meste. Han stirrede atter ud paa Havet. Dets Bølger vare ikke længer røde, men forsøvede; thi Maanen stod høit paa Himlen. Langt borte, hvor Havet var lyst, saae han Noget tumble sig. Det svømmede nærmere og nærmere. Da det kom heel nær, saae han, at det var en Havsrue, der til Bæltstedet var at see til som en deilig ung nogen Qvinde. Hendes lange sorte Haar vare indflettede med grønne Siv, hendes Dine vare blaae, som Havet, og hendes fulde Loffer og Bryster belgede blidt, som det. I sine hvide Hænder havde hun en Strængeleg, hvorpaa hun spillede. Det klang heel synderligt, og blandte sig med Bølgernes Risten, med Maanskinnet og Fuglens Sang. Baulundur stod ubevægelig. Da hun kom lige ind under hans Bindue, holdt hun stille, hævede sin Røst, og sang:

Hvi frygter den Kæmpe,
 Som Nornen er god?
 Kan Modgang neddæmpe
 Hans glødende Mod?
 Den røde Karfunkel,
 Er den da saa svag,
 At taaget og dunkel
 Ham synes hver Dag?

Å! herlige, skionne
 Er Farverne hver.
 Sødte qvæger det grønne
 Husvalende Skær.

Dg Balhallas Dyse
 Selv Blikket laer staae
 Saa fro paa det lyse,
 Hoithvælvede Blaa.

Men Skyen fremkommer —
 Da flyer det i Løn.
 I venlige Sommer
 Kun Skoven er grøn.
 Saa gierne de blaane,
 Luftbuen og Elv;
 Men Glandsen de laane,
 De har den ei selv.

Hvad aldrig bortdøde,
 Hvad aldrig forgaaer,
 Er Luen hiin røde,
 I sig den bestaaer.
 I Alt den sig mænger,
 Fra Solen nedkaldt;
 Til Intet den trænger,
 Nødvendig for Alt.

Af, Skiebne! du isner.
 I Livet er Frø,
 Som spirer, og visner,
 Som Blomster og Hø;
 Som tørres, forvildes
 Af skadeligt Krat,
 Og knækkes, og hildes
 I bælmørke Nat.

Den salige Kiærne,
 Som Odin har lagt,
 Som Kornerne værne
 Med Omhu og Bagt,
 Som Stormen ei tvinger,
 Som rolig fremgroer,
 Til fiæk den udspringer —
 Er fielden og stor.

Med Diger og Pæle
 De standse dens Bei;
 Men reent den at qvæle,
 Det mægte de ei.
 Snart atter den skuer
 Med hvirvlende Top
 Og skjønnere Luer
 Til Himmelen op,

Og bryder sin Larve
 Med flammende Hav,
 Og byder hver Farve
 Etæe frem af sin Grav.
 Og Kiærlighed iler
 Fra Himmels Skyer,
 Og Sommeren smiler,
 Og Vinteren flyer.

Da Havfruen havde sunget denne Sang, saae hun
 p til Baulundurs Bindue, og smilte blideligt til ham,
 vorpaa hun svømmede hen ad Havsladen, som en Svane,
 idnu bestandig gribende i Strængelegen. Da hun var
 ommen et temmelig langt Stykke ud paa Dybet, dukkede

hun ned; hvorpaa Fuglen fløi bort fra Binduet, og Maanen dalede bag Skoven. Baulundur lagde sig derpaa til Hvile med et roligt Hierte, heel styrket ved Havfruens Sang.

En Dag kom Konning Ridudr i Baulundurs Fængsel, og fandt blandt Andet de trende Nøgler. Da nu Kongen forlangte at vide, hvortil de vare, og Baulundur ikke vilde ud dermed, blev Kongen tilsidst saa forbittret, at han tog en Dre, og truede med at fløve Baulundurs Hoved, hvis han ikke sagde ham det. Nu maatte han da gaae til Befiendelse, og siige deres besynderlige og høistfortræffelige Egenstaber. Herover blev Kongen ganske glad, og tog Nøglerne med sig, i den Hensigt med det første at undersøge, om det virkeligen forholdt sig saa. Da han altsaa var kommen hjem, gjorde han strax Anstalter til Reisen op i Biergene, og begav sig saa Dage derefter paa Veien. Da han nu var kommen til det Sted, som Baulundur havde betegnet ham, deelte han sine Folk i trende Hobe, sendte derpaa de tvende af disse et affides Sted hen, og besluttede saa, med den ene Hob at gaae ind i Bierget, dersom Kobbernøglen vilde giøre sin Virkning. Til den Ende gav han den til en af sine dristigste og fortroligste Mænd, hvilken han befalede at sætte den imod Biergvæggen. Da nu denne havde efterkommet dette, revnede til deres store Forundring Fjeldet sender fra oven til ned. Men da Kongen befalede sine Mænd at gange did ind, da var det nær gaaet dem alle galt. Thi Jorden, som lod til at være bevoxet med grønne Urter, var ikke Andet end et bundløst Riar, hvorudi strax adskillige af hans Mænd styrtede, og først den, som havde Nøglen i Hænde. Af dem, som ei qvaltes i Riarret, omkomme Nogle paa en endnu mere ynkkelig Maade. Thi grønne Edderslanger, som hang under Loftet i Form af Krystaller, dryppede deres Gift ned paa dem, hvilket opløste deres Jernbrynier,

og trængte ind i deres Legemer, saa at de pludseligen maatte opgive Manden. Kun med Nød og neppe slap Kongen og nogle saa af hans Mænd med Livet; thi de havde holdt sig længst tilbage. Da de vare komne ud, luffede Bierget sig pludselig. Konning Ridudr var over denne selsomme Begivenhed bleven saa svag af Skræk, at hans Mænd maatte bære ham hen paa Mossen under et stort Træ, hvor han endelig kom til sig selv igien. Derpaa sagde han: „Det er vel, at Ingen i de andre to Hobe har været med, eller veed noget af Udfaldet; thi skændt jeg for al Verdens Guld ikke selv end een Gang vilde sætte mit kongelige Liv i Fare for disse Siøglerier og Trolddomskunster, saa er dog Begierigheden hos mig efter at vide, hvordan det vil gaae, naar man bruger de andre tvende Nøgler, saa stor, at jeg hverken kan eller vil dæmpe den. Tag du derfor, min gode Ven Storbjørn! disse Nøgler, og giv hver Hob sin, og siig dem, det er min Villie, at de skal forfare, ligesom jeg haver begyndt; men mag det saa, at den ene Hob ikke seer Udfaldet af den andens Foretagende!“ Storbjørn sagde: „Giv mig kun Nøglerne, Herre Konge! Og skal jeg vel vide at mage det paa det Bedste. Og om end Troldene nok saa argeligt have deres Spil, saa frygter jeg dem dog ikke, og vil selv være med.“ Dette tyktes Kongen vel at være. Gif derpaa Storbjørn bort, og kom til de andre tvende Hobe, og sagde dem Kongens Bud, hvorpaa den ene blev tilbage igien, men den anden gif med Storbjørn til Fjeldet. Da de nu vare komne derhen, gav Storbjørn Jernnøglen til Een af Mængden, og bad ham sætte den mod Bæggen; og da nu Bæggen efter Sædvane var revnet, beføl han dem gaae ind. Men neppe vare de Halve af dem gangne ind i Hulen, forend en Biergstrom, skummende og med megen Vælde, som en blaa fraadende Elange, styrtede sig frem, saa at de Fleste druknede,

og paa denne Maade maatte lade deres Liv. Nu sagde Storbjorn, at de, som vare blevne tilovers, hvilke kun vare faare faa, skulde begive sig hen til Kongen og sige ham, hvordan det var tilgaaet, samt blive der; men selv gif han til den tredie Hob, og vandrede med den til Klippen, og gav en Mand Røglen, og befol dennem at gaae dristelig frem, men selv holdt han sig mellem de Bageste. Da nu Fieldet var revnet, bød han Mændene gaae ind, og saa gjorde de. Og mærkede de til intet Ondt; men Bæggene vare overalt rigtbesprængte med Guld og røde Edelstene. Da nu Storbjorn mærkede, at der ingen Fare var paa Færde, men tværtimod saae det meget Guld, som forblindede hans Dine, glemte han al sin Frygt, og gif ind i Fieldet med de Andre. Foer der da pludselig med meget Bulder og Brag i store Bugter og Krumninger en blodrød Lue frem, med Røg foran sig, ret som en sprudlende Drage, og qualte og fortærede dem alle, uden en eneste Træl, der ikke turde gaae ind med, og som nu kom tilbage til Kongen, og fortalte, hvad hændet var. Da Konning Ridudr havde hørt dette, befol han strax sin Hest at fremdrages, samt sin liden tilbageblevne Flok at skynde sig hjem med ham over Hals og Hoved til Kongsgaarden.

Smidlertid havde Baulundur siddet rolig og usfortroden i sit Bærksted paa Sævarsted; og da Kongen havde bejalet ham at smedde en Rustning af pure Guld, inden han kom tilbage, saa havde han hverken hvilet Dag eller Nat. Paa denne Maade havde han da nu ogsaa bragt et Harnisk, en Hielm, et Skiold og et Par Brynhoser til Veie, hvis Lige ikke vare seete. Kongen havde ogsaa ladet indbyde mange mægtige og velbyrdige Mænd til sin Gaard, den Dag han kom hjem, i den Tanke at forfærde alle Tilstedeværende med det store Bytte af rige Skatte, som han haabede at hente

fig. Til den Hensigt var ogsaa Guldrustningen bestemt. Da nu Kongen kom hjem, mødte ham Dronningen, hans Hustru, og Baudvild, hans Dotter, ved Borgeled, og fortalte ham, at Salen var fuld af fornemme Gæster, spurgte ham tillige heel begierligen, hvordan Sagen var løbet af, og om han havde gjort et godt Bytte. Tillige sagde de ham, at Guldrustningen var færdig, og laae i Baabehuset, hvor han kunde drage den paa, inden han traadte ind for Gæsterne. Kongen var knap paa Ord, sagde, at det var vel, og at de hun skulde gaae ind, han vilde komme bagefter; siden skulde de faae Alting at vide. Derpaa gif Dronningen ind i Salen med sin Dotter, og skienkte for Gæsterne; men Kongen gænger ind i Baabehuset, og drog paa sig Rustningen, og satte Hielmen paa sit Hoved, der var saa tung, at han neppe mægtede at bære den. Derpaa tog han det gode og fortræffelige Sværd, som Baulundur forhen havde gjort, hvoraf Haandfanget var besat med de blaae Edelstene; gif saa ind i Salen blandt Gæsterne, og satte sig i Høisædet. Over dette Syn bleve Jarlerne og de øvrige Kæmper saare forbausede, og troede de fast at skue Thor fra Thrudvanger, da Kongen traadte ind; men da de skuede nøiere til, bleve de snart satte ud af denne Bildfarelse, thi hans Ansigt, som var lidet, magert og blegt, havde Intet tilfælles med den drabelige Stridsgud uden Indfatningen. Imidlertid forundrede de sig meget over den rige Pragt, saavel som over de Smykker og Edelstene, hvormed Dronningen og hendes Dotter vare prydede, hvilket især klædte den Sidste vel, som var saare skøn, men hoffærdig og grum, som Moderen. Da de havde holdet et prægtigt Maaltid, og Miodhornene vare vandret lysteligt bænkum adskillige Gange, bleve de alle muntre, og bade Kongen at sige og vise dem Dphavsmanden til denne kostbare og meget kunstige Pragt. Da nu Midudr:

havde druffet meget, og saaledes mistet endeel af sin sædvanlige Mistænkelighed, og da han desuden higede efter som snarest at kunne udføre den Hevn, han havde tiltænkt Baulundur for sit mislykkede Foretagende og det Nederlag, han havde lidt paa sine Mænd, saa overantvordede han Roglen til Fangetaarnet til en Jarl, som Givind hed, samt tvende andre Mænd, og befol dem at bringe Baulundur hid, læggende den Advarsel til, at hvis der manglede et Gran Guld, naar han kom der næste Gang, da skulde det komme dem dyrt at staae. Ligeledes befol han dem at udrette hans Befaling som skyndeligst. Kongens Mænd ginge altsaa, og satte sig i Baaden, og fore over til Sævarsted. Paa Veien faldt den Ene af dem i Vandet af Drukkenskab, ham lode de Andre ligge, for ikke at spille Tiden, og komme saaledes i Hast til Fængselet, hvor de funde Baulundur beskæftiget med at arbejde, som sædvanlig. Toge de da og bunde Hænderne paa ham, og lagde ham i Baaden, og førte ham i Hast til Kongens Gaard; der bare de ham ind, fort af Kul og Stov, som han var, og satte hannem til Skue for Giesterne. Hvorpaa Givind Jarl gif frem for Kongen, og sagde: „Have vi saaledes efterkommet din Villie, og ville vi nu skynde os tilbage, for at tage Guttorm op, der faldt i Søen, men som vi lode ligge, til vi havde fuldført vort Verinde, for ikke at gjøre dig Tiden lang, Herre Konge!“ Nidudr sagde: „Lader hannem ligge! Er han ikke drufnet endnu, drufner han aldrig. Men for eders Guldskab og Hengivenhed for mig modtager disse Gaver!“ Hvorpaa han hængte dem hver en Guldkæde om Halsen. Giesterne forundrede sig meget over den frogede Krøbling, der funde gjøre saa mange mærkelige Ting. Nidudr sagde: „Denne Dverg har eengang været en statlig Kæmpe, før og velbaaren; men jeg har gjort ham træt af at staae sin hele Livstid.“

Dronningen og hendes Dotter forhaanede ham ydermere, og jagde: „Ildde skulde de finske Møer lide saa magelig en Beiler, Baulundur! og ildde vilde du nu være stedt i Kamp med de overskaarne Hæser.“ Baulundur sad ganske stil, og taalte rolig alle disse Forsmædelser, indtil en af Kongens Sønner tog et Stegebeen, og kastede ham det i Banden. Da blev Baulundur vred, greb det igien, og hug det til Midudr, saa at Fiæderen, hvormed Kongen havde fastspændt Hielmen, brast, og den faldt ham af Hovedet. Giesterne jagde, at det var en drabelig Gierning af en Krøbling, og bade Kongen, at han skulde lade ham føre med Fred tilbage til sit Buur. Men nu reiste Kongen sig, og sagde: „Dndt haver han alt noksom bedrevet, og er det Tid, at han nu ogsaa faaer sin Straf.“ Fortalte dem derpaa sin hele Reise til Bierget, og alt det Kogleri, som der havde mødt ham, samt sine Mænds onde Skiebne. Da Giesterne det hørte, sagde de, at det var billigt, sliig en arg og skadelig Trolld fik en sfiellig Straf. Hvorpaa Midudr sagde: „Let kunde jeg berøve ham Livet; men liden vilde denne Straf være, da en saa usfelig Krøbling maatte ansee det for en stor Lykke, at døe. Da jeg desuden endnu haver af Guld et klæffeligt Forraad, saa vil jeg lade ham leve, for at bruge ham; men for at han dog ikke skal sige, at han ustraffet har tilført mig saa stor en Skade og Forsmædelse, saa fører ham bort, mine Trælle! og stiunger ud hans ene Die, thi han kan vel herefter arbeide ved eet Lys.“

Allt hvad nu Baulundur søgte at bevidne sin Uskyldighed, saa hialp det ham plat ud Intet; ja Baudvild, Kongens Dotter, var saa forbittret, at hun selv tilbød sig at stiunge hans Die ud, da hun var øvet i Lægekunsten, og forstod sig vel paa at forbinde Saar.

Baulundur blev bragt ud i et andet Kammer affides, og bundet fast, at han med Hovedet ikke kunde bevæge sig; hvorpaa Baudvilde med et blankt Jern kom frem, for at udstikke hans Die. Da nu Baulundur saae hende komme, og mærkede, hvad hun havde i Sinde, da hævede han sin Stemme, og sagde: „Arm og ussel er jeg tilvisse bleven, siden jeg kom i Konning Ridudrs Bold; og vel troer jeg, at han lader det ikke blive derved, thi større Niding, end han, findes der ikke paa den hele Jord, hvortil ogsaa Naturen har tegnet ham, da den gav ham det grumme og skændige Mafsyn. Men du, o Mo! vanær ikke Freia, som laante dig sin Skionhed, ved at træde den bruneste Troldhex i Mistheim ind i Embedet. Det sommer sig din fagre og saare hvide Haand at fatte om en Rose, eller en anden af de smaae Blomster, som vore paa Marken, og ikke at føre et saadant skammeligt Morderstaal, hvormed du nu truer mit Die. Lad dig derfor bevæge af min Bøn, thi til dig vanærer det mig ei at bede, og lemlæst mig ikke mere, end jeg allerede er lemlæstet. Jeg strænger dig høit ved alle Guderne, at jeg er uskyldig i din Faders Gienwordigheder i Dag.“ Skiondt nu vel slige Ord burde have rørt den meest glubende Bjorn eller Ulv udi Skoven, og bragt den til Medlidenhed, meget mere et qvindeligt Sind, saa havde de dog aldeles ingen Magt over den grusomme Kongedatter, der, ligesom en giftig Slange med truende Braad, nærmede sig, for at give hannem det smertelige og forsmædelige Saar. Efter at hun altsaa først havde befalet en af Trællene at holde med Haanden over hans andet Die, da hun ikke kunde taale hans skarpe og med Undergang truende Blik, saa stak hun Diet ud, og lod det falde udi et lidet Guldbæger, hvilket hun bragte ind for Kongen, efter at hun først havde forbundet Saaret med lægende Urter. Fra dette Dieblif taug Baulundur stille, og

lad i dybe Tanker, henseunken i sig selv; hvorpaa Trællene atter førte ham over til Sævarsted.

Da nu Baulundur igien sad overladt til sig selv og sit Arbeide, med eet Døie over den ene, og et blodigt Saar over den anden Kind, da sukede han, og sagde: „Ti Gange værre, end før, er jeg nu tilredt. Mere og mere lemlæste de mig, og min Harm bliver daglig ligere en Qvindes afmægtige Forbittrelse. Hvad Havsruen sidst sang om Farverne, oplivede min nedsiunkne Siæl med et dunkelt Haab; men Nidudrs Nidingsfærd og hans Dotters Grumhed har udslettet det igien, og er mit eneste Ønske kun nu, ved en hurtig og brad Død at komme til Odin i Valhalla, eller i det mindste med de forløste Trælle til Thor i Thrudvanger. Men først, I værende dybtstirrende Møer: du, Urd! og du, Barande! og du, Skuld! Hevn, Hevn over Nidudr og hans ganske Huus!“

Maa nu vel dette gamle og ærværdige Sagn, hvis Jærne og halv hendøde Toner jeg, saa godt det stod til mig, har samlet i min Siæls Dre, og udfyldt med hvad en indvortes Stemme sagde mig var udslettet af Tidens Haand — maa nu vel det ansees for et besynderligt Speil paa Livets underlige Spil med sig selv; saa at hvad der bærer Spiren til Fordærvelse i sig selv, vel maa gaae til Grunde, hvad derimod lever i en bestandig Fred med sig selv, og hvis Fiende kun udvortes er sat, det seirer tilsidst, naar det med Taalmod og Sindighed udholder Nødens Time.

Det hændte sig nemlig engang, som Baulundur sad om Natten i de sædvanlige bedrøvelige Tanker, da han ikke kunde sove, at han fra sit Vindue saae tvende røde Lys langt ude paa Søen, som bevægede sig op og ned hen imod hans Taarn. Da han mærkede det, sagde han: „Sikkert er dette atter noget af Nattens Blindværk, som kommer for med uforstaaelig selsom Sang at bevæge mig til at beholde

Livet, og saaledes længer at bære min Ulykke." Mens han gjorde disse Betragtninger, hørte han Nøglerne rasle i Fængselsdøren, og Nogen tale sammen udi Forstuen; paa Kisten hørte han, at det var Konning Midudrs Søner, Gram og Skule. Skule sagde til Gram: „Først ville vi begiere Nøglen af ham til Guldskrinet, og naar vi have taget ud, hvad os godt synes, saa ville vi slaae ham ihjel, paa det han ikke skal forraade os for vor Fader, naar han kommer hjem." Da Baulundur det hørte, greb han flux en stor og skarpsleben Brydeøre, som laae ved Siden af ham, og giemte den bag sit Sæde. Derpaa traadte Kongens Søner ind i Fængslet, af hvilke den ældste, Gram, gik hen imod Baulundur, og sagde: „Vor Fader, Konning Midudr, er paa en Reise oppe i Landet. Da nu hans store Gierrighed ikke tilsteder ham at give os, sine Egteborn, hvad os tilkommer, saa ere vi selver i Nat hidseilede, for at bemægtige os Noget af Skatten, hvortil du skal give os Nøglen, og sværge paa, at du ikke vil forraade os; eller vi ville slaae dig ihjel." Baulundur sagde: „Kiære Herrer og Kongesøner! vel haver Arbeid og Glendighed næsten ganske nedbrudt saavel mine Siæls- som Legems-Kræfter; men dog haver Ulykken endnu ikke gjort mig saa vanvittig, at jeg skulde sætte mig imod eders billige Forlangende, hvilket desuden vel ogsaa kun lidet vilde nytte mig. Hvorfor jeg strax her flyer eder Nøglen til Kisten, samt gjør eder den forlangte Ed i de høie Guders Navn, at jeg ikke skal forraade eder." Hvorpaa han flyede dem Nøglen, og sagde: „Aabner den Kiste, der staaer her jævnsides mig; der ville I tilfulde finde Maalet for eders Ønsker." Brødrene toge nu Nøglen, og aabnede Kisten, i hvilken der laae meget Guld. Af denne Glands bleve de strax saa forblindede og indtagne, at de, for at betragte Skatten nøiere og mætte

deres Dine derpaa, satte sig begge paa Hug, med Hovederne udludende over Kisteranden. Da Baulundur det saae, greb han pludselig sin Dxe, loftede den høit op, og slog med eet Hug begge Hovederne af de tvende Brødre, saa at de fulde ned i Kisten; men Legemerne styrtede tilbage hen ad Gulvet i det udstømmende Blod. Derpaa lukkede Baulundur Kisten til, og sagde: „Matter nu eders Dine!“ Hvorpaa han grov et dybt Hul under Leergulvet, og nedgrov deri de døde Kroppe. Da han nu af de tvende Brødre havde hørt, at Konning Midudr var paa en Reise, hvorfra han ikke saasnart kom hjem, og at altsaa Ingen saasnart vilde forstyrre ham, da tænkte han: „Skiondt denne Slange=Uet fra Niflheim janske har berøvet mig min Kraft og min Dannished, og gjort mig til en værckbruden Træl, ja forenet sig for med onde og skammelige Ord at bespotte mig og forøge min Skiændsel, saa skal jeg dog nu midt i min Afmagt tage en pysselig Hevn; haaber ogsaa, at det ikke bliver derved, men at det kun er det første Beviis, Nornerne give mig paa, at de ikke have lukket deres Dren for mine hevuraabende Bønner.“ Derpaa aabnede han atter Kisten med Guldet, og tog Hovederne ud, hvoraf han saugede Hiernesfallerne, og blegede dem i Solen, hvorpaa han indfattede dem i Guld, og gjorde dem til et Par kostelige og fieldne Driffekar. Lindserne i deres Dine vidste han ved Tilfætning paa en forunderlig Maade at hærde, hvorpaa han ligeledes indfattede dem, som om de kunde været de kostbareste Karsunkler, og satte dem i tvende Armbaand. Men deres Tænder filede han runde, som Perler, og gjorde et Halsbaand deraf.

Da nu Konning Midudr kom hjem fra Reisen, og besøgte Baulundur, forærede denne ham Driffeskaalerne, og sagde, at det var et Par fieldne Muslingeskaller, som af Søen vare drevne ind under hans Bindue paa Holmen, og

som han med stor Besværighed havde faaet bragt ind i sit Fængsel. Til Dronningen gav han Armbaandene med Dienstenene; men Halsbaandet med Tænderne gav han Baudvild. Herover bleve de alle Tre saare glade, da de meente at være komne i Besiddelse af fiendne Klenodier.

Da Gram og Skule endnu bestandig bleve borte, og nogle Færgemænd een Dag bragte deres Baad, som de havde fundet at tumle tom omkring paa Havet, saa troede Konning Midudr fuldt og fast, at de vare druknede paa en lidet Søfart; lod derfor anrette et stort Giestebud, hvortil han indbød de fornemteste Mænd i sit Rige, for at drikke deres Gravøl. Til den Ende bleve de kostbare Skaaler ombaarne; ligeledes havde Dronningen og hendes Dotter Baudvild smykket sig, den Første med Armbaandene, den Anden med Halsbaandet og desforuden med den skønne Guldring, som hendes Fader havde givet hende, og som han fordum havde taget af Bastbaandet i Baulundurs Gaard. Giesterne bleve atter meget forundrede over al den Herlighed, som Kongen samt hans Hustru og Dotter havde at fremvise, og blev der druffet svarligen til langt ud paa Natten. Men ved Midnats, ret som Hanen gol, blev Glæden pludselig forstyrret; thi Konning Midudr, som just vilde sætte en af Skaalerne til Munden, følte sig pludselig betaget af en ganske usædvanlig Hovedpine. Dronningen, som aldrig kunde blive fied af at betragte de skønne Armsmykker, følte pludselig den græsseligste Smerte i sine Dine tillige med en stor Forsærdelse, thi ved de døsiges Lys, som man havde glemt at pudse, straalte de formeente Edelstene saa selsomt og forunderligt, at hun ikke kunde holde det ud. Baudvilde, Kongens Dotter, som sad med Halsbaandet, følte sig ogsaa paa een Gang overvældet af den heftigste Tandværk; saa at Giesterne pludseligen maatte bryde op, og de kongelige

ender lagde sig til Sengs, hvor de dog ingen Husværelse
de, førend Dagen brød frem.

Da det nu blev Dag, feilede dem aldeles Intet; de
ede alsaar, at det kun havde været en Virkning af den
vænkelige Nattevaagen. Men Baudvilde var hele Dagen
ennem usædvanlig nedslaaet; thi ved den hurtige Afslæden
lftes havde hun glemt at tage Guldringen af sin Arm,
de heftige Tandsmerter havde hun i Sovne stødt Armen
d Bæggen, og bruffet nogle Zirater i Stykker paa Ringen.

den nu var giort overmaade kunstigt, og var af stor
rdi, turde hun ikke aabenbare dette for sin Fader, som
en hidsig og grim Mand; ligesaa lidet turde hun sige
deren det. Da det lakkede mod Dvald, gif hun ud i
den, som omfrandsede Strandbredden, fra hvilken hun
de see over til Baulundurs Fangetaarn. „Ak!“ tænkte
i da, „dersom jeg nu ikke havde tilføiet denne Træl saa
Forsmædelse, saa kunde han vel hjælpe mig.“ Men
Baudvild for Resten besad et mandigt og uforsagt Sinde-
, saa tænkte hun fremdeles: „Jeg vil, naar det bliver
rkt, løse Baaden, tage et Par smaa Arer, roe mig selv
r til hans Buur, og true ham til at giøre mig Ringen
stand. Sætter han sig derimod, da skal jeg vel vide at
ne mig, og vil det ikke falde mig vanskeligt, at tvinge
lænkfet Krøbling.“ Da det nu var bleven temmelig mørkt,
hun ikke behøvede at frygte for at blive seet eller for-
ret, satte den modige Baudvilde sig i Baaden, der var
rket til en Bæl ved Stranden, og til hvis Laas hun
de listet sig Nøglen; roede sig derpaa uforsagt og rolig
paa Dybet. Da hun omtrent var kommen den halve
i, hævede en gammel Røkke med et langt Skiæg af Tang
Hoved op over Havfladen, i det han med den ene Haand
adsede Baaden, og qvad:

Havet er bedrageligt;
 Mere bedragelig
 Fangen Mands Tro.
 Ei han bøder paa
 Brustne Smykke,
 Snarere røver han
 Dig et bedre.

Baudvild slog den gamle Nøkke med Aaren paa Hovedet, og sagde: „Synk til Bunds, Tangstæg!“ Thi hverken hun eller hendes Forældre troede paa Guderne, eller de Barsler, hvorigiennem de ofte ligesom advare Mennistene. Saaledes kom hun da nu til Baulundurs Taarn, som hun aabnede med en ligeledes tillistet Nøgle. Neppe havde Baulundur seet hende, førend der opstod et Anslag i hans Hoved, hvis Jværksættelse tyktes ham at ville være den kraftigste Hevn. Tiltalte han derfor Baudvilde meget venligen, bad hende sidde ned, og lovede i en Hast at gjøre Smykket i Stand igien; men for at Arbeidet skulde gaa hurtigt, sagde han, maatte hun træde Blæsebælgen. Baudvilde sagde: „Hvoraf kommer det, at disse Blæsebælge ere overstænkede med Blod?“ Baulundur svarede: „Det er af et Par unge Sælhundede, som længe have drillet mig, men som det endelig lykkedes mig at fange, da de mindst ventede det.“ Bad hende derpaa træde Bælgen vel. Da hun nu over dette Arbeid var bleven baade træt og tørstig, rakte han hende et Ølbæger, i hvilket han havde krydset døsiggiørende Urter. Dette uddrak hun flux, satte sig derpaa til Hvile paa en Bænk, og faldt strax i Søvn. Da Baulundur mærkede, at hun sov fast nok, filede han Lænkerne af sig, og fik sin Billie med hende, hvorpaa han sagde: „Gaf nu hjem til din Fader, og siig ham, at nu døer

Baulundur rolig og trost; thi skøndt han paa en skændig Maade har tilredet og svækket mig, og berøvet mig alt mit Guds, saa har jeg dog midt i min Afsmagt hevnet mig over ham og hans Uet paa den kraftigste Maade. Lad dem vide, at de Drifflaaler, han saa begierlig fylder med Nød, og lader vanke omkring, naar han har Gæster hos sig, ere hans fiendelige Sønners, Grams og Skules, Hiernefæller, hvilke jeg haver dræbt med egen Haand, og nedrabet her under Leergulvet; ligesom det ogsaa er deres Mod, hvormed du seer disse Blæsebælge at være besprængte. Dog de vare ubetydelige Mænd, heller ikke var hans Rædsel til dem saa stor, at jeg skulde holde deres Død for Hevn nok mod den store Forsmædelse og Ondskab, mig var afsøiet. Men nu er jeg noksom og tifold hevnet; thi du, som erøvede mig det kostelige Akenodie, mit halve Syn, uagtet min ynkelige Bøn, dig haver jeg nu berøvet det, som kosteligere er. Og neppe vil nu Nogen af de mægtige Konger, som din Fader i Tankerne haver anseet for dine Beilere, have Lust til at ægte dig, der er frænket af hans usleste Ræd.

Baudvilde smilte med et grumt Ansigt, og sagde: Disse tykke Mure have ligesaa lidet Tunger, som Dine. Hvad der er skeet, bliver en Hemmelighed hos mig, som jeg ræber med dig. En hemmelig Hevn er ingen Hevn. Far ogsaa uhevnet til Niflheim, Forræder!" Hvorpaa hun tog Spiud, og stak med det efter Baulundur. Men Baulundur undgik Stødet, greb Baudvilde, bandt hendes Hænder og Fødder, og kastede hende ud i Baaden. Derpaa lukkede han Døren, tog en stor Guldplade, og indgravede deri alle sine Bedrifter samt sin Hevn; hvorpaa han opstillede den saaledes, at den maatte falde Nidudr i Dinene. Da det var skeet, greb han Spiudet, og raabte: „Nu er min Time

kommen." Hvorpaa han satte det n
styrte sig deri.

Da hørte han langt borte en se
saget med Strængeleg; og skiondt d
Dag, og Himlen var reen og blaa
dog fra Østen en stor, funklende
Solen ikke mægtede at svække. Lig
siden Forundring, i det klare, uta
alle Farver stærktspillende Regnbue
den Kant i Østen, hvor han saae
ned i Havet lige for hans Buur.
sit Forsæt ved dette saare skionne
og steg op i Binduet. Her v
ydermere. Thi Blomsterknoppen
som i den tidlige Vaar nyligen
sig synligen mere og mere, alt
og skiondt der var et langt S
Jordtungen, saa kunde han
af de unge Roser, som aabn
Endelig, da den var kom
Regnbue, saae han, at hv
var Freias straalende
høie Asynia selv i al
Side af hende tvende
Freia selv havde et
hvide Skuldre, i
den rene Himm
lig Dragt af
men den,
Baulund
de tre
med

Finmarken, end Moerne paa Mærken
 havde været. En Skare af
 armen, medens den bevægede
 allede, Andre sang, atter Andre
 sig ved at slagre med de brede
 trede store Bildfatte, der
 mede Pantherdyr, forspandte, som
 Maade gave tilkiende, hvormed
 ten at være den rene Elstors
 sin ubændige Higen skynder den
 men til Regnbuens Ende, blev
 det; thi det lod, som om den
 dlose Hav. Men denne Gang
 en anseelig gammel Mand
 ens Bund, omringede af
 elige gamle Mand var
 fru Ran, og de unge
 , som ellers altid plejede
 ne, og et Net i Haanden
 end's Vegemer, havde i
 De unge smidige
 stittede med Siv, og
 emer, havde imellem
 al florte Freia fra
 til at flyve oven
 mede Havstruer
 song, hvilket
 Stred

cia smilte i sit
 Naar Siælen har
 n Gir læge, og
 ab; men uden den
 tyrier, som Evan-
 med blot at dræbe
 Dette, traadte hendes
 de Blik og de halv-
 andsen over de mørke
 ved Baulundurs Die,
 Zovn. Derpaa bragte
 frist Lovhytte midt i
 hendes Baand, og lod
 en hen ad Dagningen havde
 om ham for, som om han
 Arme, og at i det samme
 rovede frem for hans Seng
 med foldede Hænder, stirrende
 Lyksalighed, smilte de, og
 ficert. Slagfidur, den Ældste
 sit Hoved hen over hans Leie,
 om han vilde tilkiendegive ham
 borte. Han havde sat sig paa
 og talte uophørlig, men saa sagte,
 hurtigen i hverandre, at Baulundur
 Ord. Da nu Baulundur vaagnede,
 i sin kiære Hustru Alvildes Arme.
 sine Dine i Beiret, saae han over
 gængende Green af Lovhytten, netop
 om han troede at have seet sin Broder

kommen." Hvorpaa han satte det mod Bæggen, for at styrte sig deri.

Da hørte han langt borte en sagte og sød Sang, ledsaget med Strængeleg; og skøndt det allerede var høi lys Dag, og Himlen var reen og blaa uden Skyer, saae han dog fra Østen en stor, funklende Stjerne, hvis Glands Solen ikke mægtede at svække. Ligeledes blev han, til ikke liden Forundring, i det klare, utaagede Veir en stor og i alle Farver stærkspillende Regnbue vaer, som hvalte sig fra den Kant i Østen, hvor han saae Stjernen glimte, og sank ned i Havet lige for hans Buur. Baulundur glemte ganske sit Forsæt ved dette saare skionne og høist behagelige Syn, og steg op i Binduet. Her vorte nu hans Forundring ydermere. Thi Blomsterknopperne hisjet paa Jordtungen, som i den tidlige Vaar nyligen vare brudte frem, udfoldede sig synligen mere og mere, alt som Stjernen kom nærmere; og skøndt der var et langt Stykke Bei mellem Taarnet og Jordtungen, saa kunde han dog fornemme den søde Luft af de unge Roser, som aabnede sig ved Stjernens Glands. Endelig, da den var kommen mod Enden af den dalende Regnbue, saae han, at hvad han havde taget for en Stjerne, var Freias straalende Guldfarm. Paa Karmen sad den høie Asynia selv i al sin Pragt og Herlighed, og ved hver Side af hende tvende Møer, som han endnu ikke kiendte. Freia selv havde et stort blaat bølgende Klædebon om sine hvide Skuldre, som slagrede langt tilbage, og tabte sig i den rene Himmel. Møen paa venstre Side havde en underlig Dragt af friske sammenheftede Blade og grønne Krandsje; men den, der sad paa høire Side, var iført en rød Dragt. Baulundurs Hierte bankede høit; thi meget ligere tyktes ham de trende Gudindre paa Guldfarmen at være Guldfumpen med Edelstenene, han og hans Brødre fordum havde fundet

Finmarken, end Møerne paa Marken med de gule Blomster havde været. En Skare af hvide lyse Alfer omsvævede Rønnen, medens den bevægede sig frem; Nogle af dem sang, Andre sang, atter Andre frembragte en mild Røsel ved at flagre med de brede Svanevinger. For Rønnen vare tvende store Bildkatte, der i Bægt og Udseende fast som Pantherdyr, forspændte, som paa en sindrig og billedMaade gave tilkiende, hvorlunde det sommer sig Beløbet at være den rene Elskovs Slave, i det den tillige sin ubændige Higen skynder den frem. Da Rønnen var kommen til Regnbuens Ende, blev Baulundur hardtad for det; thi det lod, som om den vilde styrte sig ned i det endløse Hav. Men denne Frygt blev ham snart betagen; en anseelig gammel Mand og Qvinde skode sig op fra Rønnens Bund, omringede af mange skionne Havfruer. Den ædelige gamle Mand var Havguden Ugir, Qvinden hansustru Ran, og de unge Havfruer vare hendes Døttre, som ellers altid pleiede at have en mørk, alvorlig Mine, og et Net i Haanden, hvori hun fangede de druknede Rønds Legemer, havde i Dag ikke dette Net, og saae mildt. De unge smidige Havfruer, hvis lange Haar alle vare flettede med Siv, og snoede sig rundt om deres smekkelegemer, havde imellem sig en ung Hval. Den paa denne Tid førte Freia fra Regnbuen. Hvorpaa Alferne gave sig til at flyve oven omkring hende; men neden omkring omringede Havfruerne, blandt hvilke Nogle grebe i Harper, sang, hvilket lod, som naar milde Baarbølger slaae op paa Strandbredden, søge tusinde Udveie tilbage giennem de runde Stene, og skumme imellem Sivblomsterne.

Saaledes kom hun da nu til Baulundurs aabne Hængselsdør med de skionne Qvinder, der sadde ved Siden

af hende, hvoraf Baulundur, da de komme nærmere, strax kiendte den i det røde Klædebon at være hans kære Hustru Alvilde; kunde derfor ikke tale, men stod blot maaløs med udstrakte Arme, i det Taarerne runde ned ad hans blege Kinder. Da nu Karmen var kommen lige for Fængselsdøren, holdt Hvalfisken stille. Hvorpaa Freia steg ned med Alvilde ved Haanden, som hun ledte frem for Baulundur, og sagde: „Din Trængselstid er nu forbi, Baulundur Finnesøn! Den Spot og Spee, som dig vederfaret er, haver du selv hevnet; men den Lykke, som dig herefter skal vederfares, bringer jeg. Den er dig ogsaa allerede for nogen Tid siden spaaet af en Havfrue, og vil du vel mindes, hvad hun sang om Farverne, om Kærlighed fra Himlen, og om den smilende Sommer. Denne din Sommer skal nu blomstre; og skal din rødme og luende Edelsteen herefter bryde frem igiennem og lege med alle Farver, uden hvilket Spil den ogsaa kun vilde røbe et dødt og glædeløst Liv. Her haver du din Alvilde, som Odin i Hlidskialf paa min Forbøn nu skienker dig for din hele Livstid; og naar du eengang døer, da skal hun tage dig i sine kærlighedsfulde Arme og svinge sig op med dig til Balastkialf, hvor du skal smedde straalende Drikkehorn og Harnisser for Guder og Einheriar.“ Derpaa vinkte Freia den skønne Qvinde frem i den selvsomme grønne Dragt af sammensflettede Blade. Hun havde en af Jorden opgravet Rod i den ene Haand, og en skarp Kniv i den anden. Da hun nu kom frem, skar hun nogle smaae Skiver af Roden, og lagde dem paa Baulundurs overskaarne Ankelsener samt paa hans udstufne Die; derpaa tog hun nogle Blade af sit Skiørt og lagde derover, hvorefter hun aandede derpaa. Da sagde Baulundur: „Nu føler jeg fuld vel, at den hulde Gir, Lægekunstens milde

Disa, haver lagt Haand paa mig." Freia smilte i sit himmelblaa Klædebon, og sagde hertil: „Naar Siælen har en vis og virkelig kjær Gienstand, da kan Gir læge, og Freia lykksaliggjøre Hjertet i dennes Følgeskab; men uden den maatte de hver for sig blive grumme Valkyrier, som Svanhvide og Ulrune, der ikke lade sig nøie med blot at dræbe paa Balpladsen." Da hun havde sagt dette, traadte hendes Mø, den blide Siofna frem med de hulde Blik og de halvilluffede Dienlaage, og med Balmuefrandsen over de mørke Loffer. Hun rørte med sin Finger ved Baulundurs Die, hvorpaa han faldt hen i en mild Søvn. Derpaa bragte Alferne ham over Bandet hen i en frisk Lovhytte midt i Skoven. Baudvilde løste de af hendes Baand, og lod Baaden drive til Land.

Baulundur sov nu sødt; men hen ad Dagningen havde han en underlig Drøm. Det kom ham for, som om han saae i sin kiære Hustru Alvildes Arme, og at i det samme Slagfidur og Gijil traadte bedrøvede frem for hans Seng ned blege Kinder, blodige, og med foldede Hænder, stirrende paa ham. Da de saae hans Lykksalighed, smilte de, og han mærkede, det var dem kiært. Slagfidur, den Ældste lod ham nærmest, og bøiede sit Hoved hen over hans Leie, bestandig vinkende, som om han vilde tilkiendegive ham Roget. Gijil var længer borte. Han havde sat sig paa en Steen uden for Hytten, og talte uophørlig, men saa sagte, orvirret, og Ordene saa hurtigen i hverandre, at Baulundur ikke kunde forstaae et Ord. Da nu Baulundur vaagnede, fandt han sig virkelig i sin kiære Hustru Alvildes Arme. Men i det han hævede sine Øine i Beiret, saae han over sit Hoved en grøn stor gængende Green af Lovhytten, netop samme Stilling, som han troede at have seet sin Broder

Slagfidur, og lige saadan vinkende. Eigil talede endnu bestandig de forblummede, sagte, hurtig paa hinanden følgende Ord. Da nu Baulundur vendte sit Hoved til Udgangen af Lovhytten, mærkede han, at hvad der havde givet Anledning til Forestillingen om Eigil, var et lidet Rildevæld, som rislede lige forbi Hytten. Over alt dette kom Taarerne Baulundur i Dinene; thi han havde elsket sine Brødre høit, og gierne ønsket dem den samme Lykke, som han nu selv besad.

Nu vaagnede ogsaa Alvilde, og da hun havde omfavnet sin Husbonde, sagde hun: „Uden Tvivl, kæreste Husbonde! vil du finde dig styrket efter denne Søvn, og ved dine forrige Kræfter. Gaf derfor nu hen til Midudrs Gaard! Han sover endnu, og veed Intet af, hvad der er hændet. Men paa det at Ingen skal kiende dig, og hindre dig Giennemgangen, men holde dig for en af Kongens Tienere, saa tag denne Raabe over din Rustning! Siig ham derpaa, at Baulundur er brudt ud af sit Fængsel, og spørg ham, hvad man nu skal gjøre!“ Om dette Forslag syntes Baulundur vel. Han klædte sig i sit Harnisk, tog derpaa Raaben over sig, og kom saaledes usforhindret ind i Kongens Sovekammer, da Drabanterne ved Døren holdt ham for at være en af hans Tienere. Baulundur traadte frem for Kongens Seng. Midudr laae og sov, og stielvede i Søvn. Baulundur raabte: „Vaagner op, Konning Midudr!“ Midudr vaagnede, og sagde: „Hvo vover at vække mig af min kongelige Søvn?“ Baulundur sagde: „Bredes ikke! Men en selsom Hændelse er skeet i Gaar, som maatte meldes eder. Hvi haver I ikke for længe siden dræbt Baulundur? Saa var ikke det skeet, som nu er skeet.“ Midudr sagde: „Nævner mig ikke dette Navn! Jeg frygter ham midt i

hans Udselthed, thi siden han sendte mig de kostbare Skaaler, er jeg bleven betagen af en stærk Feber, som ikke vil forlade mig. Mit Hoved fryser, og Tænderne klappre i min Mund." Baulundur sagde: „De Muslingeskaller, disse Skaaler ere giorte af, vare dog Intet imod de Perler, som de have hvælvbet over; thi de vare eders Søners Pandeskaller, Herre! Deres Legemer kan I finde nedgravet under Blæsehælgen i Baulundurs Bærksted; men eders Dotter svømmer omkring i en Baad paa Dybet, hvis sammenhobede Bolger dog ikke vare nok til at aftvætte hendes Skamplet." Derpaa fortalte han hannem vidtløstigen Alt, hvad hændet var; kastede derpaa Raaben tilside, drog sit Sværd, og raabte med høi Røst: „Du nu er jeg selv kommen herhid, du Ridning! for at give dig dit Banesaar." Hævede derpaa sit Sværd, for at slaae Ridudr ihjel. Men Ridudr var alt død af Skræk, og foer saaledes til Hel, hvor han nu betales for alle sine Ildgierninger.

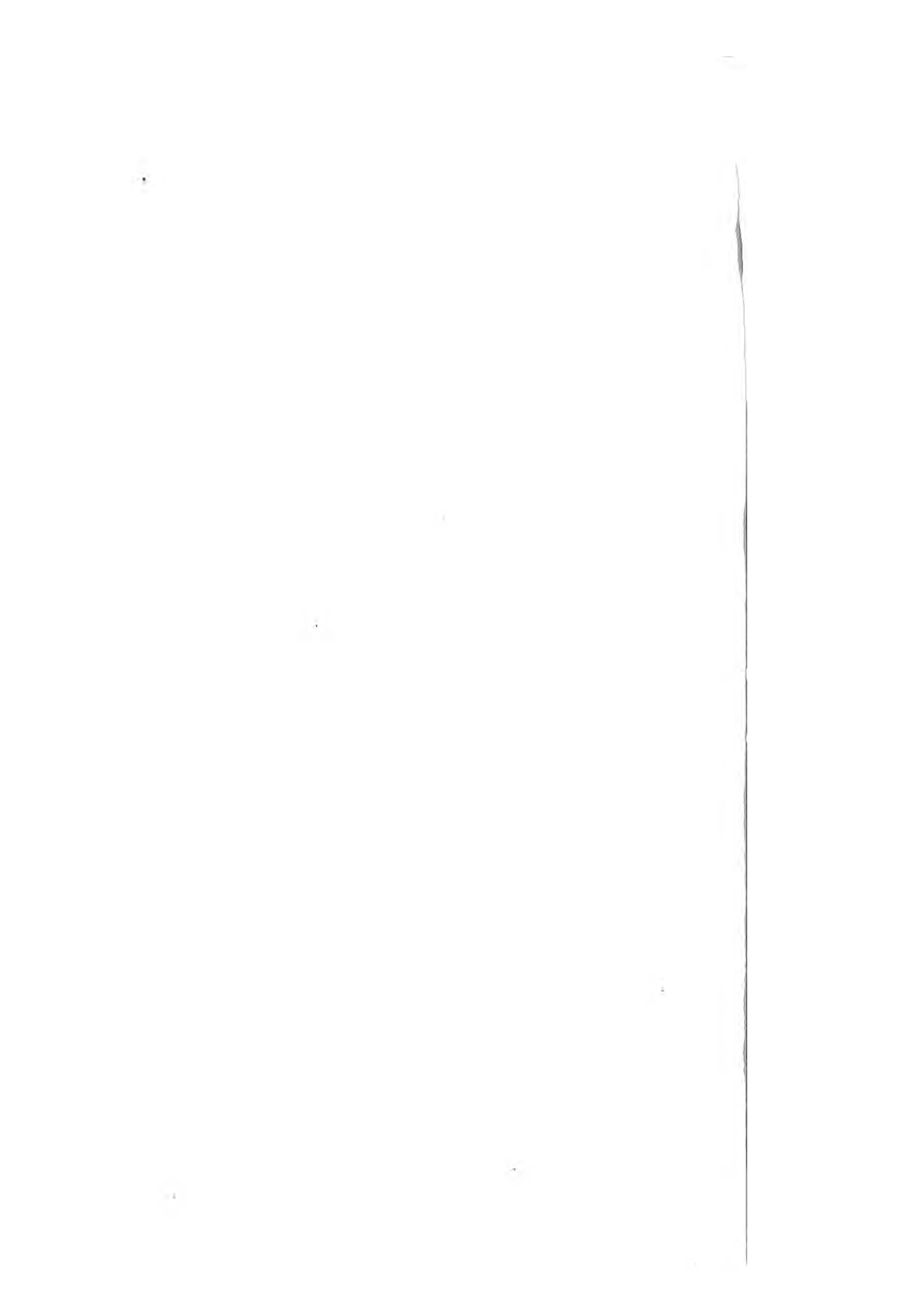
Baudvilde, da hun vaagnede, styrtede sig i Søen; men Dronningen tog Gift, da hun hørte, hvad der var skeet. Herpaa udraabte Almuen Baulundur til Konge over alt Ridudrs Land. Han regierede i mange Aar, og var en ligesaa giesmild og findrig Regent, som en duelig Krigskæmpe. Han døde i en graa Alder, og ligger begravet i en Høi midt i Ulfsdalen, hvor hans Gaard skal have staaet. Inden i Høien finder man endnu den Dag i Dag en firkantet Bygning af store Kampestene. Paa Stenen mod Nord er der udhugget en Mand med sammenlænkede Been, som smedder et Sværd. Her holdtes ogsaa i mange Aar et Offer, og blev han anseet som en Gud efter sin Død, da man troede, at hans Hustru Alvilde efter Freias Tilsgagn havde hævet hans Siæl i sine Arme op til Val-

halla. Alle Smedde, naar de foretog sig et svart Arbej
anraabte gemeenlig først Baulundur. Og havde man
nogle hundrede Aar siden i Sverrig, i det kongelige Ri
kammer, endnu det af Baulundur smeddede Sværd med
blaae Edelstene, som altid længtes efter Kamp, og jo
sig i den diærveligen; men nu har det længe været borte
— Hermed endes Baulundur's Saga.

Helge.

Et Digt.

Grodes Drapa.

Frode paa Vifils Ø.

Kong Frode staaer i Leiregaard,
Han gav sin Broder Ulivssaar,
Det var storf Ynk og Smerte:
Ung Halsdan ligger frum paa Skiold .
Med Staalet i sit Hierte.

„Nu er jeg Drot i Danmarks Land;
Dg den, som snart mig bringe kan
De unge Brodersønner,
Med Ringen af hiin røden Guld
Den Kæmpe jeg belønner.“

Der søges Dag, der søges Nat
I Mark, paa Es, i Skov og Krat,
Man kan dem ikke finde.
De sidder i det Jordehuus,
I Mulden dybest inde.

Dankonning lader Bud udgaae
Til Heren hist i Hyttens Braa,
Som svagt for Stormen luner.
Hun grunder paa det hvide Sand,
Dg skriver sine Runer:

„Hvis Brodersønnerne skal døe,
 Du søge maa paa Bisils D
 Med Flid og usfortrøden.
 Han var Kong Halvdans gode Mand,
 Han svor ham Tro i Døden.“

Dankonning gaaer fra Leirelund,
 Han seiler ud en Morgenstund
 Fra Isefiordens Kyster.
 Havfruen svømmer ved hans Skib
 Med sine hvide Bryster.

Den gamle Bisil staaer paa Loft
 Med bredden Hat, i hviden Kost,
 Med Haanden over Brynet;
 Han bliver Kongesnekken vaer,
 Og gyser over Synet.

„Nu iler, Pilde! som en Bind
 I Busken ind, i Skoven ind,
 Lad Jorden eder dække.
 Jeg skuer hist med spændte Seil
 Den begbestrøgne Snekke.“

Den løber, som en Drage styg
 Med høie Vinger paa sin Ryg,
 Fra Siølund's dybe Fiorder.
 Den tørster efter Kongeblood,
 Den bringer eders Morder.“

Ung Helge river gram og vred
 En smekker Green fra Pilen ned:

„D, kunde jeg ham standse!
 D, var jeg Mand, som jeg er Gut,
 Og var min Kiep en Landse!“

Da gamle Bisil Bonde leer:
 „At du est Halfdans Søn, jeg seer.
 Du vilst ei længe blunde;
 Snart voxer op den liden Ulv
 Med hvassen Tand i Munde.

J skal ei denne Sinde døe;
 Og naar jeg raaber Hop og Hø —
 J kiende mine Hunde —
 Saa iler til det Jordehuus!
 J her forraades kunde.“

Kong Frode stiger ud paa Strand;
 Da lægger sig om Dens Rand
 En kold og fugtig Taage.
 For blomstrende Skioldungeblod
 De gode Alfer vaage.

De muntre Drengge lege hist
 I Skoven med den Blomsterqvist;
 De vil dem ikke skiule.
 Mildt vifter Morgenlustens Pust
 I deres Loffer gule.

„Og hør, du Bisil Bonde! nu!
 Jeg mener, du est falsk i Hu,
 At Piltene du giemmer.“ —
 „Hei,“ raabte Bisil, „Hop og Hø!“
 Han hørte deres Stemmer.

Da smutte begge Drengene bort,
 Tiig Skovens kongelige Hiort
 For Pilen, som vil døde.
 „Der kommer vel engang den Tid,
 At vi kan Faren møde.“ —

„Hvad raabte du paa Hø og Høp?
 Paa Steilen fletter jeg din Krop!
 Vilst du dem Faren dæmpe?“
 Da svarte Bisfil diærvt og stolt;
 Thi Bisfil var en Kæmpe:

„Herr Konning! Den er ei stor;
 Lad søge, hvis du mig ei troer,
 Bag Dysser, Træer og Stubbe.
 Men hør dog nu et Alvorsord
 Af en bedaget Gubbe:

Din Broder lumskelig du slog;
 Men hvis du og hans Sonner vog —
 Bed Ddin i Balhalle,
 Du mistede to Fiender smaae,
 Og fikst til Fiender — Alle!“

Kong Frode smiler stolt med Spot:
 „Din sølvgraa Tinding klæder godt,
 Jeg vil dig Livet skienke.
 Du veedst, at Børn og gamle Folf
 Kan sige, hvad de tænke.“ —

„Og kan jeg sige, hvad jeg vil,
 Vel, Konning! hør opmærksom til:
 Jeg svær ved Halsdansk Fane:

Her synger dig din Svanesang
Den sølverhvide Svane!"

De Sendebud for Kongen staae:
„Vi monne rundt om Den gaae,
Men fandt kun Ravn og Heire."
Da steg Kong Frode paa sit Skib,
Og drog igien til Leire.

Groar og Helge i Jordhuset.

Groar.

Lyk! hørte du dem træde
Paa Græssets Tørve?
Hvis Frode Døren finder,
Bort Blod maa flyde.

Helge.

Mit lidet Sværd, min Skimring
Skal tappert stride.
Vor Banemand skal bløde,
Før Helge blegner.

Groar.

Åh, saaest du, Moder fiære!
De Sønners Qvide,
I Gravens Gjemme blandte
Sig Graad med Asten.

Helge.

Tænk, da den tappre Fader
 Faldt uden Taarer,
 Og red til Odins Rige
 Paa røden Sleipner!

Hroar.

Her sidde vi saa stille,
 To Kongesønner,
 Ved lidet Bord, hvor Lampen
 I Hulen lyser.

Helge.

Den Tid vil ogsaa times,
 Da vi skal tielde
 De hvalte Kongesale
 Med lysen Silke.

Hroar.

Da skal vi enigt styre
 Det stolte Rige,
 Og ei, som Frode, feide
 Med egne Frænder.

Helge.

Jeg seiler vore Snekker
 Paa Søens Bover,
 Og hævder Danmarks Hæder
 Paa alle Have.

Hroar.

Jeg kneise vil med Kronen
 Ved Leirekilder,
 Og holde Ret i Riget,
 Og reise Staden.

Helge.

Nu Faren er forsvunden,
 Og borte Frode;
 Jeg hørte Bifil Hornet
 Med Haan at blæse.

Hroar.

Han aabner Rugen. Lysset
 Fra Luften blaaner.
 Nu Græsset os og Grenen
 Fra Graven vinker.

Sævar Jarl og Fru Signelil.

Jarl Sævar sidder paa Siælland;
 Han var saa giæd en Helt,
 Med sine Snekker han besøer
 Det stor' og lille Bælt.

De maatte vel ham skatte
 Paa Skibets vaade Bei.
 De flyede ham, som Silden flyer
 Den frygtelige Hai.

Hans Slot stod hist paa Bakken;
 Der var hans Tidsfordriv.
 Den bedste Skat i Borgen var
 Ung Signelil, hans Biv.

Hun blussede, som Freia,
 Med lange gule Haar,
 Saa smykker, stor og yndig,
 Og end kun atten Aar.

Men Gros og Helges Søster
 Græd tidt, naar Sævar sov:
 „Min Fader er uhevnet dræbt,
 De Brødre Dødens Rov!“

Den gamle Bisfil Bonde
 Fremkalder Helg' og Gro:
 „Her er ei Fred for eder meer,
 I unge Konger to!

Til Sævar Jarl I drage!
 Han er en mægtig Maag.
 Han bedre jer optugte kan,
 End Bonden i sin Krog.“

En Aften sidder ung Signe
 Med sorrigfulde Sind,
 Forgieves klapper Sævar Jarl
 Den runde Rosenkind.

Forgieves lægger Sævar
 Sit Hoved i Signes Skjod.
 Hun tænker paa sin Faders
 Og paa de Brødres Død.

Da banker det paa Døren brat,
 Og tvende Gutter smaae

Ind i Tusmørket træde
Med lodne Koster paa.

„Hvem er I, Drenge?“ — „Hyrder.“ —
„Hvad kan I vogte?“ — „Faar;
Men ogsaa Ulven dræbe
Enhver af os forstaaer.“ —

„Man kan ei eders Ansyn see
For Hætter og for Skind.“ —
„Vi er Kulsvierdrenge,
Vi bære Sod paa Kind.“ —

„Gaaer ned da til mit Borgeled!
Der er et Faarehuus;
Der skal I æde Skosten,
Dg drikke Vand af Kruus.“ —

„Naar Tienesten er liden,
Er ikke Lønner stor;
Giv os lidt Suul til Brødet,
Du ædle Jarl i Nord!“ —

„En Kiende Suul til Brødet,
Det faaer I, om I maae.
Gaaer nu til Faarestien ned,
At hvile jer paa Straa!“

De Vilte ginge til Faaresti;
Der sov de uden Harm.
Jarl Sævar gaaer til Silkeseng,
Han laae i Signes Arm.

Hroar og Helge ved Faarestien.

Hroar.

Helge! jeg græder, du spotter, og leer.
 Signe, min Søster, jeg dagligen seer,
 Tor ikke tale, for Signelil staae,
 Men kun som Hyrde paa Grønningen gaae.

Bidste du, Signe, som har os saa kjær!
 Bidste du, Hroar og Helge var nær,
 Ikke saa tidt med en svulmende Barm
 Sadst du og støtted dit Hoved til Arm.

Ofte, naar Sævar indbyder til Fest,
 Rider til Borgen den hielmede Giest,
 Stolt paa sin Ganger, saa mægtig og fri,
 Klædt i sit Harnisk, vor Hytte forbi;

Medens som Trælle vi skamsfulde staae
 Med vore Hætter af Gedeskind paa,
 Aabne ham Ledet, og lukke det til,
 Høre kun langt fra det klingende Spil —

Helge! da ønsker jeg tidt mig til Hel.
 Heller dog død, end en ynkelig Træl!
 Heller i Graven, end levende død
 Haanes, og trælle for Vand og for Brød!

Helge.

Hroar, min Broder! du skjelder din Dragt?
 Elsker, som Qvinden, du Flitter og Pragt?

Skindet er stift, af umageligt Maal?
 Vel dig! det vænner til Kobber og Staal.

Hroar! du vrager vellystig din Mad?
 Dnsfer, som Bonden, det spækkede Fad?
 Skamme dig maatte du; gjør mig ei rød!
 Knoklerne styrkes af Vand og af Brød.

Snart skal vi hevne paa Frode vor Spot.
 Nøden opdrager en Skioldunge godt.
 Drengene vogte spagfærdige Faar;
 Drotten at ave de Kæmper forstaaer.

Sævar maa prøves. End kan vi et Aar
 Dræbe ham Ulven, og vogte hans Faar.
 Senerne hærdes, og Solen gjør bruun,
 Snart er vor Hage bedækket med Duun.

Signe, vor Søster, vi dagligen see:
 Armen er trind, som af krystede Snee;
 Barmen er svulmende, Kinden er rød,
 Skiondt hun begræder vor tidlige Død.

Signelil trives uagtet sin Sorg,
 Har, hvad hun ønsker: en Mand og en Borg.
 Det tør jeg sværge: Naar Intet hun veed —
 Ei hun forraader vor Hemmelighed.

Julereisen.

Kong Frode sidder ved Juletid,
 Af Sneer var Skoven saa glimrehvid.

Juletid,
 Af Sneer var Skoven saa glimrehvid.
 Han sender Bud til de Jarler snilde,
 De skulde drage til Julegilde.

Jarler snilde,
 De skulde drage til Julegilde.
 Han lader paa Bænk de Bolstre lægge,
 Og stoppe med Mos de Bialkevægge.

Bolstre lægge,
 Stoppe med Mos de Bialkevægge.
 Paa Gulvet sættes med Ol en Tønde;
 Nu monne den Ruus vel snart begynde.

Ol en Tønde;
 Nu monne Ruusen vel snart begynde.
 Jarl Sævar og hans stolte Frue
 De skulde drage til Julestue.

Stolten Frue;
 De skulde drage til Julestue.
 Hun var vel svøbt i Skarlagensklæde;
 Med Bjørneskindet var dækt den Slæde.

Skarlagensklæde;
 Med Bjørneskindet var dækt den Slæde.

De Gutter stande ved Ledet og fryse
 Alt i den paltuge Bondedyse.

Bed Ledet og fryse
 Alt i den paltuge Bondedyse.
 „Dg maatte vi ride med paa Føllet,
 Vi smagte vel lidt af Juleøllet.

Med paa Føllet,
 Vi smagte vel lidt af Juleøllet.“
 De ledte fra Stalden den unge Fole;
 „Heel daarlig fun er vor Høitidskiøle.“

Unge Fole;
 „Heel daarlig fun er vor Høitidskiøle.“
 De sprunge paa Folen ubehænde;
 De monne hinanden Ryggen vende.

Ubehænde
 De monne hinanden Ryggen vende.
 Saa rede de med til Kongesalen;
 Een holdt i Manken, og Een i Halen.

Til Kongesalen;
 Een holdt i Manken, og Een i Halen.
 De sang paa Beien, for ei at fryse.
 Ung Hroar tabte sin Gededyse.

For ei at fryse.
 Ung Hroar tabte sin Gededyse.
 Fru Signelil skued de Lokker gule,
 Hun kunde saalidet Graaden skiule.

Lokker gule;
 Hun kunde saalidet Graaden skiule.
 Hun kiendte Hroar: Saa langt var Haaret,
 Kun Trællen var ham i Klæderne skaaret.

Langt var Haaret,
 Kun Trællen var ham i Klæderne skaaret.
 „Min Hustru! hvi dine Dine rinde?“ —
 „Jeg kan ei taale de Østenvinde.

Dine rinde,
 Jeg kan ei taale de Østenvinde.
 Men vender, I Dreng! nu tilbage,
 Og mindes vel eders unge Dage.

Gaaer tilbage,
 Mindes vel eders unge Dage!“ —
 „Og frygt kun ikke, vor ædelig Frue!
 Vi bære Blus i den Julestue.

Ædelig Frue!
 Vi bære Blus i den Julestue.
 De Blus skal lyse saa høit i Landet,
 Vel tyve Miil de skal sees fra Vandet.

Høit i Landet,
 Vel tyve Miil de skal sees fra Vandet.
 Vi skylde Kong Frode Bøddelpenge,
 Fordi han lod os vor Fader hænge.“

Julegildet.

Kong Frode sidder i Gyldenkiol,
 Han lod indbære den Tryllestol.
 Den gamle Hex, i Skoven var,
 Til Julegildet paa Baar man bar.
 Der aldrig feiredes mindste Fest,
 Hvor ei Alrune var Kongens Giest.

Troldkone sidder med sølvgraat Haar,
 Som hende lige til Jorden naaer.
 Kong Frode drifter med Jarler i Ring,
 Han lod Guldhornene gaae omkring.
 „Dg siig os nu, du Qvinde saa graa!
 Hvad Skiebne monne du Helten spaae?“

Alrune drifter af sorten Horn,
 Deri hun blander et Edderkorn.
 Da ryster hun stærkt paa hvert et Lem,
 Af Panden svede Draaberne frem,
 Hun gisper, og stønner saa bleg og hvid.
 Da galer Hanen ved Midnatstid.

„Dg hør, Herr Konge! jeg siger for sand:
 Det Smaa det Store vel fælde kan.
 Jeg sad i Gaar paa min Egerod,
 Da steg en rødhaaret Mand af Flod
 Med Stang i sin Haand, med et søgrønt Skæg,
 Og Rinden hvid, som en kalket Bæg.

Han tog mig ud paa Marken. Jeg saae,
 En styrtet Hest som et Nadsel laae.
 Ei Blod af Gangerens Indvold flød,
 Den fandt for Fluernes Braad sin Død.
 Han sang: Tidt vælter Tuen et Læs,
 Tidt strander Skibet paa mindste Næs.

Den Tid, du sældte Kong Halfdan, Drot!
 Da dræbte du ikke din Fiende godt.
 Hvo Ukrud luger, min Herre god!
 Maa luge det op med Trevl og Rod;
 Hviß ei, da breder fra Gierdets Rand
 Sig snart den saftige Lovetand,

Dg voxer saa vildt med sin skarpe Saft,
 Dg blomstrer gyldent i første Kraft,
 Dg truer dig med sine Duun saa rund,
 Thi jager dem bort din blæsende Mund,
 Betyder det, Konning! at du skalst døe.
 Det sværger Alrune — ved Hop og ved Hø!"

Kong Frode grunder saa mørk i Sind.
 Da nærmer sig Signe med Rosenkind,
 Dg seer paa Qvinden saa bønlig blid,
 Dg stryger en Ring af sin Finger hvid.
 Den glider ned i Alrunes Skiod,
 Dg glimter med en Karfunkel saa rød.

Saa snart Alrune Karfunklen seer,
 Hun anderledes til Sinds sig teer,
 Dg siger: „Frode, min Konning! at,
 Hvad vil J agte paa Kiærlingesnak?

J stole paa eders Glavind trygt,
Dg ængstes ei af en Nidingefrygt!"

Da blæser Frode med skummelt Mod:
„Hex! dine Lemmer skal svede Blod.
Paa Pinebænken jeg strækker dig;
Jeg seer det vel, du forraader kun mig.“ —
„Nei,“ raabte Heren, „Herr Konning! o,
Forvar dig, vogt dig for Helg' og for Fro.“ —

„Hvor er de?“ — „Wdle Herr Konning! her,
J Trællesloffen ved Skienken der.
De rede herhid paa det unge Føl,
De kom at skienke dit Graverøl.“ —
„Ha, griber dem! griber dem!“ Kongen skreg.
Da blev liden Signe Kinden saa bleg.

Men ud af Døren, som høit til Hest,
De fløi, som Lovetands Duun for Blæst.
De løbe til Skoven, hvor tykkest den var.
To Spader paa Skuldrene med de bar;
Dem reve de Trællene nys af Haand.
Hver svang sin Spade, som lette Baand.

„Kom,“ raabte Helge, „kom, Fro! kom her,
Kom, hielp at grave ved dette Kiær.
Her giemte vor Fader sin Krone rød,
Fordi han frygted den lumske Død.
Dø har han sagt, hvor Kronerne laae,
Kun du og jeg kan dem atter faae.“

Da grove de Dreng med megen Flid
Alt i den stiernede Midnatstid.

Ung Helge finder den største Ring,
 Han gjør af Glæde saa høit et Spring.
 Ung Hroar finder den Krone klar,
 Som Dronning Sigrid, hans Moder, bar.

„Kom nu, min Broder! og vær ei seen,
 Og lad os bestige den Kongesteen.“
 Til gamle Thing de Vilte hengaae;
 Der sætte de begge Kronerne paa.
 I Gedeskinds Koster, med guldgule Haar,
 Med Kroner af Guld de Vilte staaer.

Konning Frode drager ad Skoven frem
 Med brændende Blus — da skuer man dem:
 Paa Kongestenen, og Arm i Arm,
 Foragte de Morderens vilde Harm.
 De Fakler lue med røden Glands,
 Og funkle paa Kongernes gyldne Krands.

Og Folket kiender bag Bøg og bag Tiørn
 De Kroner paa Skioldungens ægte Børn.
 De kiende Faderens, Moderens Træk,
 Og vende sig mod den Morder saa fræk.
 Da flygter Frode til skumle Slot;
 Men Helge kaares med Hro til Drot.

Nu lad ham flygte med ængstlig Hu,
 Tak Odin for eders Redning nu,
 Den usle Rest af Livet ham levn!
 Men Helge raaber: „Kun Hevn! kun Hevn!“
 Og Skialden siunger i hvælvede Sal
 Om Hevnens Folger — og Hevnens Qual.

Frodes Død.

Kong Frode flygter.
Med Blus og Lygter
I dunkle Skov
Man ham forfølger.
Ei Lovet dølger
Det visse Rov.
Man seer hans Raabe
Bag Grenen rød,
Og Alle raabe
Paa Frodes Død.

Ham Knæet vakler.
Med lyse Fakler
Gaaer Helge først.
Paa Mord han skriger,
Som vilden Tiger
Med blodig Torst:
„I Leiregader
Skal Gildet staae.
Vor dræbte Fader
Sin Hevn skal faae.“

Men Hroar standser:
„Nei, Lykken krandsjer
Min Tinding grøn;
Nu bør jeg bære
Mit Guld med Ære,
Som Halfdans Søn.
Kan Helge frygte

For Frodes Flok?
 O, lad ham flygte
 Til Ragnarok!"

Men Helge raaber:
 „Forgieves haaber
 Din Blodhed svag
 Ham Liv at skienke.
 Hans Blod skal stænke
 Den Dag i Dag.
 Min Faders Dræber!
 Jeg vil dig vel.
 Snart dine Læber
 Skal kysse Hel.

Din Vland sig svinger
 Paa svovlblaae Binger
 Til Dodes Hal.
 Den rede Drage
 Skal herligt brage
 Med høie Knald.
 Paa Skyer sorte
 Den hid sig svang;
 Alt Nastronds Porte
 Gaaer op med Klang."

Saa raaber Helge:
 „Nu kan I vælge
 Blandt Vilkaar to:
 Ham Livet levne
 Til nye Hevne,
 Saa fromt som Hro;

Hvad heller Buen
 At spare flog,
 Dg skienke Luen
 Et Nidingsdrog."

Dg Alle følge,
 Som Havets Bolge
 Den stærke Storm.
 De Kæmper gode
 Høit kalde Frode
 En Midgaardsorm.
 Sig Helge fryder
 Med frandsæt Skaft,
 Dg Mængden lyder
 Den nye Kraft.

Men dybt i Lunden
 Har Frode funden
 Sin Gudegaard,
 Af Bælker bygget,
 Dg vel beskygget,
 Thi Asken staaer
 Ved Offerstenen,
 Ved Gunders Sal,
 Dg strækker Grenen
 Saa høi og sval.

Der han tilbeder
 Dg sværger Eder
 En Havets Qvind,
 Den skionne Huldre
 Med runde Skuldre,

Med Rosenkind,
 Som hist i Sivet
 Blandt Blomster boer,
 Og Underlivet
 Som Slange snoer.

Den Jetters Datter
 Kong Frode skatter
 Med Ufskylds Blod.
 Bag dunkle Bove
 I grønne Skove
 Hun gav ham Mod.
 Hun gav ham Kronen
 Og Lyst og Fryd;
 Og Huldrekonen
 Han gav sin Dyd.

Men Odin skuer
 Ved Glidstials Luer
 Til Krat og Tiorn.
 Snart han opdager,
 At man bedrager
 Skioldungens Børn.
 Han Flodens Dronning
 Med Rædsel slaaer,
 Og Helge Konning
 For Taarnet staaer,

Og kaster Flammen
 I Askestammen,
 Og Alt er Blus.
 Høit Biælken knager,

Dg Tieren brager
 I tørre Mos.
 Kong Frode viger
 Til Taarnets Rand;
 Men Ilden stiger
 Saa høit, som han.

Han raaber Naade,
 De Hænder baade
 Mod Himlen flaaer.
 Men Helge svarer:
 „Nu du erfarer,
 Hvad Hevn formaaer.
 Høit Halsdan svæver
 I Skyen rød;
 Hans Skygge kræver
 Sin Morders Død.“

Da Kalken svinder
 Af Frodes Kinder,
 Han blusjer vild.
 Han skriger, synker,
 Dg Ingen ynker
 Ham i hans Ild.
 Da stiger Luen
 I Guders Gaard —
 Dg høit Havfruen
 Paa Flammen staaer.

I Baalets Bølger
 Hun halv fordølger
 Sin Snogedeel;

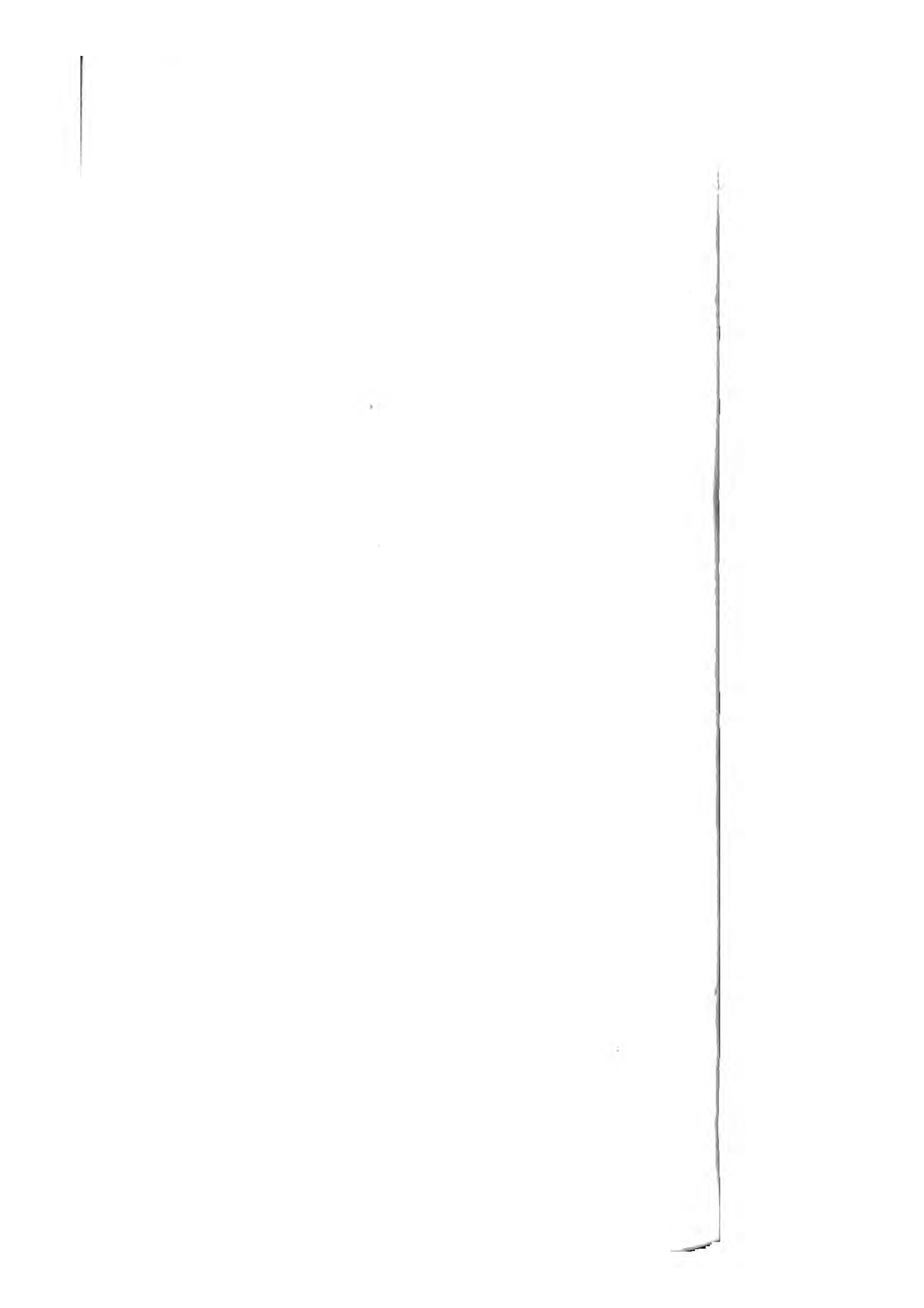
Helges Eventyr.

Men Arm og Bryster,
 Som huldt forlyster,
 Dem seer man heel.
 Hun rædsomt smiler
 I Rattens Lund,
 Og Fingren hviler
 Paa hendes Mund.

Et selsomt Under!
 Man seer, hun grunder
 Paa blodig List.
 Alt Taarnet zitter,
 Og Ilden knitrer
 Fra Qvist til Qvist.
 Kong Helge viger
 I kolde Nat.
 Da Flammen stiger —
 Og slukkes brat.

Men dybt i Fiorden
 En dæmpet Torden
 Sig høre lod;
 En Gysen farer
 I Helteskarer,
 I Kongens Blod.
 Paa alle Kyster
 Slaaer Bølgen op,
 Og Sivet ryster
 Sin Blomstertop.

Helges Eventyr.

Roskilde bygges.

Naar Tordnen renset har med sine Skyer
Den qualme Luft, da blier den atter blaa.
De unge Blomsters Skionhed sig fornyer
Med dobbelt Rodme paa bedugte Straae.
Sol klækker Skoven ud, og Freden Byer;
De Hænder, som i Kamp med Sværdet slaae,
Maae brænde Tegl, og hugge Biælker lige,
Hvis Borgen af sit Gruus igien skal stige.

Kong Froar, blid og rolig af Naturen,
Skiondt ung af Aar, er gammel paa Forstand.
Med Smerte seer han hisset Leiremuren
Tilintetgiort ved Isefiordens Rand.
Hans Mod opflammes ei ved Krigerluren;
Men Fædrelandet trænger til en Mand,
Som dyrker Kunst, som tænker, hvor det gielder,
Som bygger atter op, hvad Kampen fælder.

Dg medens Helges raske Hierte brænder
I Stavnen af den luegyldne Snekke;
Mens overalt, hvorhen sig Helten vender,
Hans blanke Baaben seirende forstrække:

Bevæge hist sig tusind travle Hænder,
 Dg sætte Steen og Biælker jnildt i Række,
 Dg mure Bygninger i lige Rader
 Med bredden Torv og rummelige Gader.

Den gamle Mimer, Froars ædle Ven,
 Har viist ham Stedet, hvor han skulde bygge;
 Thi ofte gif den unge Konning hen
 At spørge den guddommelige Skygge.
 Der var en Brønd — den springer vist igien —
 Den sprang i Veireflovens dunkle Skygge;
 Der sad den vise Gud ved Midnatstide,
 Dg lærte Hver, som gierne vilde vide.

Men Faa kun steg derved; den stolte Thor
 For Skoven stod, og vinkte dem tilbage.
 De meente, Kraft nødvendig var for Nord,
 Dg frygted, her den skulde Skade tage.
 Skiondt Odin selv fra Balhals Giestebord
 Hver Aften kom, for Bægeret at smage,
 De spotted stolt dog Siælens Herredomme,
 Dg Styrken blev — en Ganger uden Lomme.

Hvor var det smukt, at see den vise Gud
 Med iisgraat Skæg, og klædt i Badmelskaaben,
 I Skoven, medens hist fra Skyens Brudd
 Den lyse Maane viste Himlen aaben;
 Den unge Drot i grønne Silkestrud
 At søge Mimer uden Skiold og Vaaben;
 At see dem glade sig ved Hulen møde,
 Dg skilles først mod aarle Morgenrøde!

„Søn!“ sagde Mimer, „her ved disse Bæld
 Du reise skal din By til Danmarks Vre.
 Det flade Siælland eier intet Fjeld,
 Som Helteborgen kan i Skyen bære;
 Men Kilder, Skov og Fiord kan giøre Skiel
 For hvad Naturen ellers maa undvøre.
 Byg her din Stad, og viid, i Tiden silde
 Den giemme skal dit Navn, som Hroarskilde!

Dg naar alt længe Leireffovens Træer
 Er vegne bort for Blovens Agerfure;
 Naar Fiorden halv er sunken til et Kiær,
 Dg Intet sees af dine gamle Mure;
 Naar længst en anden By har reist sig, nær
 Din sunkne Kongsgaard, dine Jomfrubure:
 Skal dog med Taarn og Hal din Fiord begaves,
 Dg danste Kongers Liig skal der begravet.“

Kong Helge seiler dristig midlertid,
 Dg breder ud sit Navn i Nordens Riger.
 Som Ornen høit i Luft, han fører Strid,
 Til Storm han kaster sine lette Stiger;
 Da entres, medens Bølgen høi og hvid
 Dpflummer med de grumme Havets Piger,
 Som fanger i et Net til Dødens Hvile
 De Liig, der styrte ned for Heltens Pile.

„Dg medens Helge glæder Asa=Thor,
 Saa skynder jer, I Tommermand! at lave
 Et Badehuus ham ved den kule Fiord.
 Jeg selv har plantet ham en Ublehave.

Did skal han vandre hen fra Giestebord,
 Dg fryde sig ved Oduns modne Gave.
 Der skal han nyde Livet, glemme Leire,
 Dg styrke Kræfterne til nye Seire."

Ung Helge drager hjem en Sommernat;
 Mod Stranden langsomt Snekken Boven fløver.
 „Nu lad os komme bag paa Hroar brat,
 Dg faae ham til at troe, det er en Røver!
 Han sidder i sin Hytte hist forladt,
 Dg Agermanden Kæmpens Hielp behøver.
 Nu lad os ængste ham med vore Feider!"
 Saa taler hiin, og sender først en Speider.

Forundret kommer Speideren tilbage:
 „Herr Konge! vi maae være draget feil.
 Jeg ingen Leirehytter kan opdage,
 Slet intet Gruus ved Isefiordens Speil.
 En Bold jeg saae sig rundt om Byen drage.
 En By! Kom, lad os heise vor Seil!
 En Trolde har os forført i Midnatsstunden;
 Vi løbet er i Bretlands Themis for Lunden." —

„Umuligt!" raaber Helge. „Herthedal
 Er her; jeg skuer Isefiordens Bove.
 I Skumringen jeg seer den store Sal
 Af Fædrelandets hvalte Bøgeskove.
 Dg skulde nu den vidtberømte Hval
 Sig ei fra Havet ind i Bugten vove?
 Afsted, at undersøge Byens Bolde!
 Jeg gysar ei, og allermindst for Trolde."

Hvor stor var hans Forundring, da han stod
 I Roskilds sikkre, rummelige Gader!
 Da saae han, Freden kræver ogsaa Mod,
 Og at der kæmpes kan foruden Blader.
 Fra Ise han betragted ned til Fod
 Den fieldne Broder, som var Kampens Hader,
 Men som formaaede, mens han tappert segted,
 At virke det, der var hans Glavind negtet.

Med Thor stod Asa=Mimer paa en Sky;
 Hiin Kraftens Hammer holdt, han Viisdoms Bæger.
 „Da“, raabte Mimer, „vil først Lofe flye,
 Naar disses Kraft eet Kongebryst bevæger.“ —
 „For meget!“ raabte Asa=Thor med Gny;
 „For splintre skal mit Lyn de danske Eger.
 Kun Odin Kraften blev med Viisdom givet.“ —
 „Nei,“ smilte Mimer, „dertil stræber Livet.“

Havfruen besøger Konning Helge.

Dagen er lang, og Sommeren heed,
 Snart Morgen paa Aften følger.
 Konning Helge gaaer til sit Badehuus ned,
 At svæges i Havets Bølger.

Af Biælker bygt, i rindende Vand
 Det staaer ved Bæle betrygget.

Det vender mod Nord til klaren Strand,
 Af Almetræer beskygget.

Et Sovestue er Badet nær,
 En Løibænk bredest derinde.
 Det dunkle Kammer har grønligt Skær,
 Thi Løvet vogter for Vinde.

Konning Helge springer i Badet ud,
 Han sig i Vandet forlystet;
 Han ligner Ugir, den stærke Gud,
 Naar Bølgen ham spiller om Brystet.

„Her er for snevert, her er for trangt.“
 Han aabner den Brædeluge.
 „Derude Badet er mere langt;
 Der skal mig Bølgerne sluge.“

Han tumler sig, som den muntre Fisk,
 Af Strømmen vugget og baaret;
 Han er saa deilig, saa ung og frisk,
 Og Sivet sig vikler i Haaret.

Hist Hyrdepigen bag Træet staaer,
 Og ud fra Buskene titter;
 Stærkt hende Hiertet i Livet slaaer
 Bag Lovets skjulende Gitter.

De Trælle vente med Dugen hvid,
 Deri sig Konningen hyller.
 Det er saa koldt i den Aftentid,
 Og Bølgen mod Bælene skyller.

„Forlader mig nu, I Trælle to!
 Jeg vil paa Bænken mig strække.“
 Der finder han snart en qvægsom Ro
 Paa Sivets flettede Dække.

Han slumrer ind ved Bolgernes Larm,
 Saa sagte sig snige de Strømme.
 Han stotter sit Hoved paa sin Arm,
 Og smiler i Heltedrømme.

Ham synes at see Valkyrier tre,
 Der ned fra Regnbuen stige:
 Som kryftet af den hvideste Sne,
 Hver rosenfarvede Pige;

Den ene med Sværd, den anden med Stang,
 Den tredie med fiærede Pile.
 De sünge Kongen en Heltesang,
 Imens de kysfende smile.

Han strækker sin Arm saa kærligøsm,
 At gribe Moen om Livet;
 Da vaagner han af sin skionne Drøm —
 Og ligger ene paa Sivet.

Men underligt i det nære Bad
 Han hører Noget at klynke.
 Han lytter — grunder — han veed ei hvad —
 Og maa dog Klageren ynke.

Snart tykkes det ham, som var det Vind,
 Der foer fra Havet i Røret.

Snart selsomt det bevæger hans Sind,
Dg klinger saa lystigt i Dret.

Han aabner Døren af Granefæl,
Hvor Rosten synes at stige;
Da skuer han paa den nedhamrede Pæl
En frysende Tiggerpige.

Hun sidder ved den aabnede Dør
Med Lokker drivende, gule;
I Volgen bag de skummende Rør
De spæde Fodder sig skiule.

Om Livet en Koste knapt sig slaaer;
Af Kuld han seer hende grue.
Hun er kun lidt over fiorten Aar,
Dg fast som Barnet at skue.

„Af, Herre! min Moder har mig forladt
I Badet, og mod min Billie;
Tillad mig at sove den eneste Nat
I Kammeret paa din Tillie.“

Ung Helge føler en selsom Lyst,
De Blik i Hjertet sig bore;
Bag Rosten knopper et Lilliebryst,
Dg Dinene tindre saa store.

„Dg kom du kun, mit vakre Barn!
Det blæjer saa koldt derude.“
Om Haaret har hun et Fiskergarn,
Det ruller hun til en Pude.

Hun strækker sig paa det haarde Træ ;
 Det Konning Helge bedrøver.
 „Hvad gavner hende det lune Væ,
 Naar jeg hende Leiet berøver?

Du hvile dig ved min Side her!
 Du kiender mit Helterygte;
 Jeg lægger imellem os mit Sværd,
 Saa har du Intet at frygte.“

Nu smiler hun sødt i rolige Blund,
 Mens Barmen synker, og hæves.
 Ung Helge prøver at sove, som hun,
 Men prøver det kun forgieves.

Han Diet tidt over Axel skød,
 Stærkt funkled Helten i Lue:
 „Dg kosted det end min visse Død,
 Jeg maa dog Soversten skue.“

Da vender han sig, og bliver vaer,
 Med Arme svulmende, hvide,
 Den største Skionhed, Jorden har,
 At slumre ved hans Side.

Den sorte Kofte sig meer ei snoer,
 Og Pigens Undighed giemmer,
 Et tyndt og flagrende Solvermor
 Indhyller de deiligste Lemmer.

Tre Timer virked som hele Aar:
 Som Barn hun klynked paa Lillie;

Hun faldt i Søvn som en Knop i Vaar,
Dg vaagnede som en Lilie.

De Dine, blaae som Rørminder, seer
Med smægtende Blik og Taarer.
Da kiender Helge sig selv ei meer —
Dg Hexen Helten bedaarer.

„Farvel, min allerkiæreste Ven!“
Saa spotter hun ham med Latter;
„I Dag et Aar jeg kommer igien,
Dg bringer dig her din Datter.“

Saa synger hun vildt, og reiser sig op;
Til Skæl forvandles de Klæder,
Dg fælt hun bugter sin Slangekrop
Hen ad de fugtige Bræder.

Konning Helge griber med opbragt Sind
Sit Sværd, og hugger til Krybet;
Da saarer han kun den lette Bind —
Dg Havfruen danser paa Dybet.

Havfruens Sang paa Dybet.

Bølter, I Kattegats skummende Bølger!
 Havfruen dolger
 Ikke sin Glæde.
 Skum, o du Skibenes farlige Stræde!
 Rør dig fra Grunden;
 Hevnen er funden.

Lyd nu, o Sang, som skal Skioldungen haane!
 Høit imod Skaane,
 Høit imod Skagen.
 Rindesnæs vise med Bølgernes Bragen,
 At det fornemmer
 Havfruens Stemmer!

Maane, som hist giennem Drivskyen skuer!
 Lad dine Luer
 Selsomt med Glandsen
 Lysne mig Bryttet, og lysne mig Svandsen.
 Havfruen taler
 Høit mellem Hvaler.

Stands nu din Flugt giennem dæmrende Taage,
 Svævende Maage!
 Sølhund paa Sandet!
 Bælt dig fra Brændingen atter i Vandet,
 Skynd dig at prise
 Havfruens Bise.

Frode, som offred til vældige Jetter!
 Trolden forgietter
 Ikke sin Dyrker;
 Dragen, som ruger paa Hevnen, sig styrker.
 Trøst dig, min Veiler!
 Hevnen ei feiler.

Helge skal falde for rugende Drage,
 Intet tilbage
 Boder af Etten.
 Vistig skal Belysten, blodig skal Trætten
 Hevne dig, gode
 Jetternes Frode!

Aldrig i Niffelheim Loke foragter
 Den, som ham slagter
 Menneskesønner.
 Herligt med Hevn han i Helvede lønner
 Den, som for Fryden
 Offred ham Dyden.

Helge skal spredes, som Avner for Vinden.
 Vistigt har Qvinden
 Saaret hans Hierte;
 Lysten, som hun ham i Armene lærte,
 Vældig skal bruse,
 Barmen ham knuse.

Hør nu, J Klipper! min frækfeste Datter:
 Snart skal hans Datter
 Hevne sin Moder.
 Skulde skal myrde sin eneste Broder;

Gi skal I savne
Blod, mine Ravne!

Svulmer mod Asernes hvælvede Himmel,
Bølgenes Brimmel!
Tonende røde
Flammende Nordlys nu Stjerneerne møde!
Datteren fødes,
Broderen dødes!

Nu har jeg sunget Forbandelsen over
Ekummende Bover,
Bellystens Bæger.
Hisset jeg skuer den lurende Ægir;
Nu vil jeg skjule
Mig i min Hule.

Ægir i Morgenrøden.

I Bolger smaae!
Nu stille, blaae
I kruse kun min Glade.
Let svæver Niord
Kun paa min Fiord;
Nu veeg hans Hustru Skade
Til Heklas Bierg
Med Trolde og Dverg
Og fæle Hvirvelvinde.

Der sværmer nu i Nætter ni
 Den frygtelige Qvinde;
 Imedens svæver Sneffen fri,
 Som Fugl om Biergets Tinde.

Ei Døden grum
 Bag falske Skum
 Det frække Hjerte saarer,
 Dg spotter vaad
 Med kolde Graad
 De hede Kummerstaarer.
 Hver Kiøl med Jil,
 Som Luftens Piil,
 Nu giennem Boven render,
 Mens Solen rød bag Bølgen staaer,
 Dg smukt i Vandet brænder,
 Dg Freia fra de gyldne Haar
 Sin Dugg til Jorden sender.

Ni Dage nu
 Skal uden Gru
 Kun skue Fredens Snekke,
 Dg ingen Krig
 Dg intet Liig
 Min blanke Flade dække.
 Nu Korn og Malt
 Dg Skind og Salt
 Skal Kiøbmandsskibet føre;
 Nødtørstighedens Bøn paa Land
 Skal Guderne bønhøre,
 Dg Ladningen til sikkre Strand
 Trygt over Bølgen fiøre.

Hift staaer dit Slot,
 Min unge Drot!
 Du sværmer vildt, o Helge!
 Du offred Ran
 Heel mangen Dan;
 Du vil ei Ugir vælge.
 Du stolt af Sind
 Med Blus paa Kind
 Den milde Gud foragter;
 Naar Stormen vælter Strømmen stærk,
 Du helst i Kampen slagter.
 Men vogt dig dog for Lofes Bærf
 Og for de onde Magter!

Din Broder Fro
 Gjør mig saa fro;
 Ham mangler ikke Modet.
 Han kraftig staaer
 For Leiregaard;
 Men helst han sparer Blodet.
 Han er min Søn.
 Hans Morgenbøn
 Jeg faderligt maa love;
 Han siger: „Norge Rugen faaer
 Fra Jæfjordens Bove;
 Skaan Jernet, som tilbagegaaer,
 For mine danske Pløve!“

Stolt risler jeg
 Ud Volgens Bei,
 Høitsiddende paa Hvalen,

Med Perlefrands
 I Morgenglands,
 Og skuer over Dalen.
 Nu Siællands Kyst,
 Som er min Lyst,
 Jeg faderligt vil pleie.
 Jeg jager Sild fra Grunden op
 Til hvert et Fisserleie;
 Thi Siælland med sin Bogetop
 Er dog mit Yndlings-Gie.

De tre Mænd paa Sneen.

Det var en sildig Juleqvæld,
 Det var saa koldt, som paa Fjelfield.

De Giester forlade Kongens Gaard;
 Saa tankesuld ung Helge staaer:

„Halvandet Aar nu vel henrandt
 Fra den Tid, Heren i Badet svandt.

Hun lovede mig det spæde Noer;
 Jeg haaber, hun holder ei sit Ord.“

Dankonning skuer af Binduet ud,
 Da blandes Frosten med Regn og Slud.

Det syger saa hvidt med store Fog,
Dg Maanen dæmmer i Skyen dog.

Konning Helge skuer i Natten hen —
Han seer paa Sneen tre store Mænd.

Tre Gange red de hans Huus forbi
Alt over den snevre Gangersti.

De vare blege, bestænkte med Blod,
Dg Binden i deres Raaber stod.

En Helhest rede de paa for sande;
Af blege Bene var Hestens Bande.

De hilste Kongen i dunkle Nat,
Dg toge til deres brede Hat.

De viklede op det hvideste Liin,
Dg toge deraf det sorte Skriin.

De rafte ham Skrinet i Fiskergarn:
„Fru Langfiær sender dig her dit Barn.“

Konning Helge vilde de Ryttere svare —
Da mærkte han først, de borte vare.

Han hørte Hesten ved Fiorden i Skoven
At sparke Isen med Hestehoven.

Han hørte dem plumpe ned i Fiord —
Han satte Skrinet saa bleg paa Bord.

Dankonning griber sin skarpe Kniv:
 „Det lidet Utykke skal miste sit Liv.“

Han aabner Laaget med vreden Sind —
 Da smilte Noret med Rosenkind.

I Haarene var Sivblomster smaae,
 En Solmors Kiortel har Barnet paa.

Han kiendte sig selv i Datterens Træk,
 Han Daggerten falde lod af Skræk.

Den Slut kan tale, den spørger huld:
 „Hvi vredes du paa din lille Skuld?“

Min Moder boer i den Kongsgaard blaa,
 Hun sender mig Guld og Perler saa smaae.

Men nu vil jeg boe i min Faders Slot,
 Jeg veed det vel, du est Danmarks Drot.“

Konning Helge hører den spæde Lyd —
 Hans Dine vædes med Fadersryd.

Han trykker Barnet til sit Bryst:
 „Nu kiender jeg forst den bedste Lyst.“

Da smilte Slutten saa ondskabsfuld:
 „Saa kiendes du dog ved din Datter Skuld?“

Vi meente, du varst saa fornem nu,
 At Fiskerpigerne glemte du.

Hvor vil det ei min Moder fornøie,
Naar Taarer hun seer i min Faders Die!"

Ved Fiorden stod en forfalden Muur;
Der bygged Kongen et Jomfrubuur.

En Amme gav han sin Datter spæd,
Hver Morgen hun skreg, hver Aften hun græd.

Hun agted ei Riis, hun agted ei Hug;
Men hver Dag Glutten blev mere smuk.

Kun naar man den stivt i Dinene saae,
Da spilled saa lumsk det falske Graa.

Med Siv hun pynted sit sorte Haar,
Og leged sielden i Ublegaard;

Men hver en Aften med Glæde stor
Hun baded sig hist i Isfiord.

En Fugl svinger for Kongen.

Nu Somren er atter tilbagevendt;
 I Efoven tændt
 Har Freia de knoppede Roser.
 Konning Helge sidder i Skyggen bold,
 Paa Bæggen i Badet hænger hans Skjold,
 Hans Hielm, hans Bryniehoser.

Han støtter til Haanden de loffede Haar,
 Hans Hierte slaaer,
 Og Blodet ham blusser paa Kinden.
 Han mindes Matten ved Tangfiær's Barm:
 „Hun knuged mig heftigt, sødt i sin Arm,
 Og svandt, som Bladet for Binden.

Hvi svægst du, deilige Lilievand!
 Din Drot i Dan?
 Kun kort var min Glæde paa Jorden.
 Nu sukker jeg hen mit unge Liv,
 Min hele Fryd var et Blomsterliv,
 Som smiler — og synker i Fiorden.

O, vendte du atter tilbage nu,
 Bist uden Gru
 I Møde jeg skulde dig gange.
 Naar kun for mig du est Qvinde skion,
 Hvad siger det siden Haldans Son,
 Om du i Havet er Slange?

Hvi lærte du mig den korte Lyst
 Ved Elskovs Bryst?
 See, Skoven sig atter befrandsjer!
 Nu føler jeg kun den unge Baar;
 Mit Spyd bestøvet i Hallen staaer,
 Og rustent hænger mit Pandsjer."

Da suser det i den Lindegreen.
 Fra mosgroet Steen
 Ung Helge skælvende springer.
 Da smutter af Træets grønne Skiul
 En toppet, søblaaglindsende Fugl
 Med purpurficerede Binger.

Den sætter sig ved Kong Helges Fod
 Med dristigt Mod,
 Og siunger ved Kilden paa Randen:
 „I Skoven de mylrende Blomster staae,
 I Berden utallige Piger jeg saae,
 Een mere smuk end den anden.

Hvi sukker du for en Mø, som svandt,
 Naar nok iblandt
 Der er at vælge for Kloge?
 Omsavn dem smilende paa din Bei,
 Deel deres Elskov, og græm dig ei,
 Naar bort de smutte som Snoge!

I Angelsaxen der stander en Gaard,
 I Ungdomsbaar
 En Dronning hersker derinde.

Det maatte hver Ungersvend tilstaae,
 At aldrig han end i Verden saae
 Slig elskovvækkende Qvinde.

De store Lokker, i gyldne Pragt
 Om Halsen lagt,
 Ei Svanebrystet bedækker.
 Den fulde Læbe med Belyst leer;
 Men naar man i hendes Dine seer,
 Da Stolthedsblikket forskrækker.

Herr Konge! det var en Biv for dig.
 Og tro du mig,
 At Dlus's Hierte kan flamme!
 Hun vil omfavne dig sødt i Lon,
 Naar hun erfarer, du est en Son
 Af Odins hellige Stamme.

Og agt du ei hendes høie Mod!
 Af Emblas Blod
 Er hun, saavel som en Anden.
 Den vildeste Qvinde med Etang og med Sværd
 Erkiender tilsidst i den fiærlige Færd,
 At hun bør adlyde Manden."

Saa synger den liden Fugl paa Qvist
 Med megen List;
 Den unge Konge maa studse.
 Den hopper langs med de sfiulende Træer,
 Og springer ud i det fivede Kiær
 Som edderspilmende Tudsse.

Men Kongen grunder paa hvad den sang,
 Ei hen engang
 Til Kiæret hans Die den følger.
 Han tænker paa Fruen i Sagenland;
 Og næste Morgen bestiger han
 Et Skib paa de glidende Bølger.

Helge reiser til Dronning Oluf.

Den velforgyldte Drage løb i de Bølger blaae
 Til Sagenland mod Borgen. Da skued Helge staae
 I Vinduet deroppe heel mangen deilig Maard.
 Herlig speiltes i Bandet den stolte Kongegaard.

Da spurgte Helge Konning Keigin sin gode Mand:
 „Kiender du de Piger, som staae paa Borgens Rand?
 I herlige Klæder de vise dristigt Mod,
 Og tælle vore Kæmper paa den speilklare Flod.“

Da svared Keigin Kæmpe: „Nu skalt du sige mig,
 Edle Herre Konning! og hvilken lyster dig
 Af disse tydske Qvinder i de sneehvide Liin?“
 Da svared Helge: „Seer du hiin ædle Jomfru fiin?“

Med store Dienlaage hun skuer dristigt ned,
 Og herligt spulmer Dugen over Evanebarmen bred.
 Hun er saa smal i Midie, hun er til Maade lang;
 Jeg vedder, det var hende, som Fuglen mig besang.“

Da svared Keigin Kæmpe: „Der giettede du sandt.
Som Maanen mellem Stierner, hun straaler iblandt
De gyldenlokkede Piger; thi Dronningen du seer.“
Da tænkte ungen Helge paa Tangficer ei meer.

Nu bod den ædle Dronning de unge Piger gaae
Fra Bindvet, og ei saa nysgierrige staae,
Ei give paa de Giester i Kongstibet Agt.
Hvad Dronningen da talte, det blev dem siden sagt.

Den luegyldne Snekke da løb paa hviden Sand.
Helge, den heel Dristige, da førte paa Land
Sin fulsorte Ganger, som reist var over Sø.
Det saae fra hendes Bindve den kongelige Mø.

Hans Sadel var stenet, og Sadelbuen smal.
Op rede da de Kæmper til Dronningens Hal.
I Sadlen hang Biælder af klaren Guld saa rød,
Hans Lokker ham fra Hielmen over Skuldrene flød.

Med Spyd, som var blanke, med velslebne Sværd
Da nærmed sig til Borgen Skioldungens Hær,
Med stærke Jernsporere, med Skarlagenskind;
Det skued Dronning Oluf, saa tankesuld i Sind.

De Snekken lod i Fiorden uden Bogter staae.
Kongeborgens Taarne saa vældige de saae.
Den Kongsgaard var bygget ved Floden paa det Næs
Af ædle Marmelstene, saa grønne som Græs.

Da aabned sig de Porte, da Kongen kom derhen.
Dem i Møde løbe de staalklædte Mænd,

Modtog deres Gæster, alt som de kunde bedst:
„Nu flyer os eders Vaaben, eders Skiold, eders Hest!“

Da sagde Keigin Kæmpe: „Dem vogte vi vel selv;
Sværdet kan man bruge paa Land, saavel som Elv.“
Giensvarte Ridder Ulrik: „Det er en gammel Skif,
At aldrig Noget væbnet i Kongeborgen gif.“

Da spændte Konning Helge sin Glavind strag fra Bælte.
Ugierne gjorde ligesaa de andre Danerhelte;
De mumled: „Uden Vaaben og Skiold er fremmed Mand,
Hvad Biorn er uden Klo, og hvad Ulv uden Tand.“

I Dronningens Hal der stod den Kæmperad.
Med Edilstene Duf paa Kongestolen sad:
Rubin om smukke Midie, og over Barmen fuld
Silken den hiint grønne med Blader af Guld.

Paa hendes lofte Hoved en taffet Krone stod;
Kinden var som Roser, og Læben var som Blod.
De Dine ligned Himlen, som Skyen dækker halv;
Hvor den Jomfru skued, der Heltene skialv.

Da bødtes Konning Helge til Velkomst en Drik.
Ud i Fegtergaarden da Kæmperne gif,
Den granvorne Skioldmø bandt Hem om hviden Arm.
Da stod igien de Piger i Bindvernes Karm.

Hun raabte: „Konning Helge fra Danmarkis D!
Og vilst du Dysten prøve med den vaabenklædte Mø?
I Fald du Epillet vinder, da vorder jeg din Biv;
Men dersom Duf seirer, det koster Helges Liv.“

Helge Keirekonning til Oluf svarte Ja.
 Ind i Fegterfredsen bragte man da
 I guldslagne Skeder to frygtelige Sværd.
 Gia! da begyndte den heel lystige Færd.

Hun greb om Sværdeskæftet med sin sneehvide Haand,
 I Dinene da sunkled Valkyriernes Aand.
 Men Danerkongen bødte for Hugget med sit Skjold,
 Han agted ei at dræbe den Jomfru saa bold.

De stærke Hug paa Hielmen i Borgegaarden lød,
 Funken fløi fra Staalet, men intet Blod der flød.
 „Ha,“ raabte Dronning Oluf, „jeg seirer vist, giv Tid! —
 „Ja,“ svarte Konning Helge, „men ei i denne Strid.“

Hun hæved sin Glavind, den blinkede med Harm;
 Da greb Skjoldungen vakkert omkring Skjoldmeens Arm,
 Afvristed hende Sværdet, i Luften hen det foer —
 Da kasted han med Lethed den Jomfru paa Jord.

En dobbelt Purpurrødme da hendes Kinder fik,
 Bildt skuled under Laaget de stolte Jomfrublik;
 Men snart med Smil paa Læben fra Græsset op hun steg:
 „Nu skynder eder, Piger! binder Krandsen af Jeg.

Men først dog, Herre Konge! vi Dysten prøve maae,
 Hvo af os kan Stenen længst i Luften slaae.“
 Hun hentede den med Liste, hun hen i Græsset sprang,
 De blanke Baabenklæder ved Steenkastet klang.

Helge, den heel Dristige, den største Steen da tog,
 Han lagde sig tilbage, mod Himlen han slog;

Man saae den aldrig mere, den hvisled med en Lyd —
Den fløi, som seent i Høsten en Trækfugl til Syd.

Da meldte med stor Liste den unge Dronning saa:
„Du har mig overvundet; det bør jeg dig tilstaae;
Men hvis du mig vil løse, Herr Konge! fra mit Ord,
Jeg skienker dig med Stene den kosteligste Giord.

En Krone med Rubiner den skalt du ogsaa faae.
En Skioldmø kan saalidet som Egteviv bestaae.
Naar Sommerfuglen parres, da maa den snarlig døe;
Kun Knoppen eier Styrke, men Blomsten gaaer i Frø.

Jeg ønsker at forblive, hvad nitten Aar jeg var;
Thi lad os drikke Vinen af de guldslagne Kar!
Jeg giester dig som Dronning, men ikke som din Viv.“ —
„Nei,“ svared Helge, „derfor jeg voved ei mit Liv.

Jeg kiender dine Tanker: først Hinden er saa fly,
Den spræller, og vil hurtig fra Jægeren flye;
Men snart han den dog tæmmer, den rolig gaaer i Baand,
Dg æder sine Krummer af Jægerens Haand.“

Da Duf nu vel mærkte, hvor stor hans Elskov var,
Da rødmed hun med Taushed, og skienked i de Kar.
Det Bildsvinehoved paa Bordet kom paa Stund
Med Egeløv i Dret, og med Blommer i sin Mund.

Da spillede de Jægere, som Brugen var paa Jagt,
Ad Døren ind de treen i den sommergrønne Dragt.
Da skar den ædle Marskalk med Kniven i det Sviin,
Gaa! da sprudled i Bægeret den Viin.

Heel svarligt blev da druffet, saa Sved paa Panden spraf.
 Af Elskov var alt Helge beruset, før han draf.
 Han saae i hendes Døie, han lued som et Blod,
 Han trykte hendes Haand, hendes Knae, hendes Fod.

Nu sank den unge Beiler i Jomfruens Arm,
 Dybt Munden han begravet i den sneehvide Barm;
 Der kolte han sin Læbe, der hvuilde han sin Kind,
 Der vugged ham de Bolstre saa listeligt ind.

„Dg hør du nu, min Terne! og bring i Hallen strag
 Fra Buret mig min bedste, min blinkende Sag.“
 Saa klipped hun hans Loffer, hans lange Hovedhaar.
 Ud bares da de Kæmper fra Dronningens Gaard.

Man bragte dem paa Skibet, alt paa det kolde Dæk;
 Men Helge Konning snorte man i en Lædersæk,
 Hans Jøse de bestrøge med det fulsorte Beg.
 Den næste Dag, han vaagned, da blev han rød og bleg.

Han stirred uden Mæle, han taled ei et Ord,
 Han speilte sit Hoved i den speilklare Fiord,
 Da nikked han saa langsomt, da blev ham Panden rød,
 Dg Taaren ham saa bitter over Læberne flod.

„Afsted nu, mine Kæmper! afsted, mine Mænd!
 Jeg haaber, næste Sommer vi giestes her igien
 Med hundrede Skibe, med ti tusind Sværd.
 Jeg mærker, Dlus elsker den drabelige Færd.

Hun vugged mig i Søvne med Hevnens glade Harm,
 Forrædersten, den kloge, paa sin sneehvide Barm.

Jeg siger eder, Kæmper! at snart til Helges Lyst
Skal Skibet hende vugge paa Bølgernes Bryst."

Saa heised han sit Anker, og løb til Drefund.
Den skældægte Havfru sig hæved fra Grund;
Hun strakte høit sin Nakke, hun efter Skibet saae,
Da svulmed og da fortnede de Bølger saa blaae.

Hun loe en Skoggerlatter; det over Havet gialdt,
Saa Maagerne forfærdet paa Bugene nedfaldt
Da styrted mangen Sømand forstumlet overbord,
Men kraftig styred Helge det knagende Ror.

Han sad som Hler Wgir i lueghldne Stavn;
Han undgik hvert Skær, og løb hurtig i sin Havn.
Han kunde tæmme Havet og Klipper og Bind,
Kun ikke sit eget hevngierrige Sind.

Skulde dandser for sin Fader i Roskilde.

Ronning Helge lander i Isefiord,
(Ung Skulde dandser paa Lilie),
Han kaster sin Glavind saa bleg paa Bord,
Til Hevn kun stunder hans Billie.

Han sidder paa Bænk med Jarler ti,
De Trælle Miøden ombære.

„Thor give, den Fest var snart forbi!
 Hvad er en Fest uden Ure?“

Ronning Helge vandrer i Maanestien,
 (Ung Skulde dandser paa Lilie),
 Han drager sit Sværd af det brune Skind,
 Og halsbugger Rose med Lilie.

Han synes at skue kun Spot og Had
 I Blomstens svulmende Bæger.
 Han harnes over det Rosenblad,
 Som lefler i Binden, og leger.

Rong Helge grubler ved Nat og ved Dag,
 (Ung Skulde dandser paa Lilie):
 „O, hvor dog Manden er mat og svag,
 Som tvinges af Qvindernes Billie!“

J hente mig Skuld, min Datterlil,
 Fra Jomfruburet i Skoven!
 Hun svæver saa let ved det Strængespil,
 Som Bladet svæver paa Boven.“

Ung Skulde kommer. Saa listig grum
 Hun smiler, mens Diet brænder.
 Saa hvide, som Havets hvideste Skum,
 Er Armene, Brystet og Hænder.

Hun har saa liden, saa deilig en Fod,
 Som noget Die vil skue.
 For selsomtjmidige Ledemod
 Maa næsten Konningen grue.

Bed Sækkpibens og Trommens Lyd
 Ung Skulde danser paa Lilie;
 Men liden kun er Faderens Fryd,
 Skiondt Datteren lyder hans Villie.

Ung Skulde knæler ved Faderens Fod,
 For sig med Mioden at lædse.
 Han skienker hende den Drik saa god;
 Hun rækker af Guld ham en Wske.

Dronning Olufs Billed paa Laaget staaer,
 Han aabner Wsken bevæget —
 En Lok han seer af sit eget Haar,
 Tæt sammenklinet med Beget.

Da drager han ud sit Sværd i Harm,
 Og hugger efter sin Datter;
 Men Skulde griber om Konningens Arm,
 Og synger yndigt med Latter:

„Min Fader! Sværdet i Balgen slut.
 Hvi harmes J over den Hulde?
 Hvad Oluf i Sagen har forbrudt,
 Hvi skal det hevnes paa Skulde?”

En Helt kan være saa stor, saa stor,
 Dog trænger Lyset til Skyggen;
 Han elstes af Odin, elstes af Thor,
 Men Freia vender ham Ryggen.

Han hugger Pandæret itu med Lyst,
 Naar han sin Fiende forfølger,

Men saares selv af et Lilliebryst,
Som alt for nøgent ham følger."

Saa stunger den Glut med spodske Ord,
Alt mens hun danser paa Lillie.
Konning Helge stirrer saa stivt til Jord,
Dg blegner saa hvid, som en Lillie.

„Nu, ved den evige Thor i Sky,
Snart skalst, min Datter! du finde,
At den, som Heltene tvang at flye,
Ei viger feig for en Qvinde.

Jeg mindes Fuglen paa Lindeqvist,
Jeg mindes de herlige Sange.
Med Magten ei, med snedige List
Man Rattergalen skal fange."

Helges og Groars Affked.

Helge.

Stedsse sidder her du rolig
Under Egetræets Skygge.
Broder! vilst du evig bygge?
Graven blier din sidste Bolig.
Du est ung endnu og vaffer;
Mid dog eengang under D,
Fæst du dig saa væn en Mø,
Mens paa Havet Helge flaffer!

Hroar.

Helge flaffer om paa Hav.
 Vil da Helge evig flaffe
 Paa den luegyldne Smakke?
 Bølgen blier din sidste Grav.
 Daarligt du bebreider mig;
 Hvorfor har du selv ei Dronning?
 Du est Danmarks ældste Konning,
 Utten stamme bor fra dig.

Helge.

Det er ikke skeet, som sagt.
 Dste har alt Freias Kerte
 Tændt i Flammer dette Hjerte;
 Helge kiender Freias Magt.
 Men i hendes Frugt jeg fandt
 Fæle Nastronds Orme nage;
 Bitterheden blev tilbage,
 Og den korte Sodme svandt.

Hroar.

Jlden funkler i dit Die,
 Blegghed hviler paa din Kind.

Helge.

Snart det kan igien sig soie,
 Helge blusser fro i Sind.
 Han er syg — maa læges først.

Hroar.

Hvilken Sygdom kan det være?

Helge.

Saaret brænder i hans Ore,
 Hevnen er hans Jebertorst.

Helge.

Hroar.

Duf trodser paa sit Slot.

Helge.

Stille, Broder! stille, stille!

Hroar.

Stolte Dronning!

Helge.

Skønne Frille!

Alt endnu kan vorde godt.

Hroar.

Eiig, hvad spulmer i din Barm?
 Selsomt du paa Jorden stirrer,
 Diet funkler, Læben dirrer —

Helge.

Hører du den muntre Larm?

Hroar.

Dine Helte gaae ombord;
 Hundred skønne stolte Snekker
 Med de hvide Seil bedækker
 Gladen af min Isefiord.

Helge.

Det var Fugle, som du saae,
 Fugle, som paa hvide Binger
 Sommeren til Sagen bringer
 Over alle Bolger blaae.
 Reden venter hist paa Bæg.

Hroar.

Kommer du da snart tilbage?

Helge.

Ja! naar først min vrede Drage
Ud har ruget sine Veg.

Helge seiler atter til Saxland.

Saa foer han fra sin Broders Favn,
Da Roret ret var stillet.
Han stod i den forgyldte Stavn,
Som det udskaarne Billed.

Han mæled ei, han aad og drak
Kun, som den syge Qvinde.
Han skiendte paa den jene Smak
Og paa de svage Vinde.

„Hvor kommer det, at Snekken gaaer
Saa langsomt nu og dovner,
Da Binden dog fra Norden staaer,
Og Silkefeilet bovner?“

De Kæmper stilled Skiold ved Skiold
Bed Rølingen saa blanke.
Smukt lued den forgyldte Bold
Med Buler og med Hanke.

Da Binden hørte næsten op,
Med Aarerne man leged,

Den frygtelige Edderkop
Saa langsomt sig bevæged.

Da listeligt Fru Tangfær loe,
Hun fulgte med fra Havnen.
Som Muslinger paa Kiolen groe,
Hun klyngte sig til Stavnen.

Hun gjorde Beien tung og lang,
For Kongen at forhaane;
Men høit paa Dækket Helte sang
Bed Nattens klare Maane:

Kæmperne.

Ungerne vide,
Hvad Biørnen maa lide;
Kløerne vore, dem lyst at stride.
Munter, Herr Konge! munter, fat Mod!
Snart er Forsmædelsen sonet med Blod.

Helge.

Listigt vi komme, som Freia til Jetten,
Ikke forglemme vi Skioldunga=Vetten.
Stene paa Barmen,
Hamren i Armen —
Ha, hvilken Fæst!

Kæmperne.

Odin skal sadle sin Ottesføds=Hest.

Helge.

Ingen vi dræbe,
Esvagt kun vi saare.
Kysse kun vil jeg forbittrede Læbe,
Blod skal ei flyde, men brændende Taare.

Kæmperne.

Taarer kun flyde?
 Lidet da vist har din Hevn at betyde,
 Danemarks Drot!

Helge.

Huff, vore Fiender
 Ere kun Qvinder!
 Mindes, at Spotten bør hevnes med Spot!

Kæmperne.

Ha, hvilken Fæst!

Helge.

Men Ornen kun truer
 Høgen, og ei de uskyldige Duer:
 Hellig os være
 Pigernes Ære!
 Hende kun henter den luende Drage.

Kæmperne.

Nu har vi lidet af Beien tilbage;
 Hissjet vi see,
 Taarnene tre,
 Spirene blinke.

Helge.

Heimdals Haner fra Spirene vinke.
 Skoven skal sfiule
 Snekkerne gule.
 Rast nu paa Land!
 Skyder de vuggende Skuder i Sand!

Helges List.

Da nu de Kæmper stode
 Bag Skovens dunkle Green,
 Hvor hvide Bolger toede
 Den nøgne Klippesteen;
 Hvor Birken nær ved Bogen
 Med sine Grene hang,
 Og hvor de hørte Gisgen,
 Mens Nattergalen sang —

Da sagde Konning Helge:
 „Af tvende haarde Kaar
 Det blideste vi vælge,
 Som Helten vel anstaaer.
 Jeg seiled over Vandet
 Med Kæmper og med Mod ;
 Men jeg vil skaane Landet,
 Og jeg vil spare Blod.

Vi vil ei overfalde
 De Saxer her med List,
 Men Dronningen udkalde
 Til Fuglesang paa Qvist.
 Lumsk i det sidste Stævne
 Forraaded hun sin Ven —
 Og ene vil jeg hevne
 Mig kosteligt igien.

I Fald det skulde gielde,
 Og lykkes det ei her,

Da kommer J med Vælde,
 Med Fakler og med Sværd.
 Men nødig denne Slange
 J Buret maatte døe;
 Min Hu staaer til at fange
 Heel levende den Nø.

Derfor, J Kæmper! skiuler
 Jer denne korte Frist
 J disse dybe Huler.
 Vor Flaade dækkes hist;
 Den skiules af de Grene,
 Saa langt fra Borg og Byer.
 Nu vil jeg gaae alene
 Paa mine Eventyr."

Derpaa med beget Kofte,
 Med lange hvide Brog,
 Som end man seer saa ofte
 En Sømand paa sit Tog,
 Kun med et gyldent Bælte
 Og med sit blanke Sværd
 Den høie Drot for Helte
 Var rustet til sin Færd.

Paa Skulderen han lagde
 Med Guld og Solv en Sæk;
 Derpaa Farvel han sagde,
 Og svandt bag Skovens Hæk.
 Kun nogle raske Skytter
 J Smug han følge lod.

To lave Fiskerhytter
 Ved Muslingstranden stod.

Den gamle Fisker skiffed
 Sig til en Morgendræt;
 Han spiled ud, han fliffed
 Med Kork og Bly sit Net.
 Hans Qvinde stod ved Vandet
 Og angled alt en Stund;
 Og Baaden laae paa Sandet
 Mod Himlen med sin Bund.

Den danske Konge vidste:
 Hvor Folk ved Havet boe,
 Er Fiskeren den Sidste,
 Som ei er Kongen tro.
 Han elsker Fædrelandet,
 Saa tarvelig som arm,
 Han hårder sig paa Vandet,
 Og Faren gjør ham varm.

Den unge Danmarks Konning
 Grov Sækken ned i Muld;
 Han vidste, Sagers Dronning
 Heel gierrig var paa Guld.
 Han vidste, det var Loven,
 Saa her, som overalt,
 At hvad man fandt i Skoven,
 Til Kongeskatten faldt.

Han lod, som ei han mærked,
 At Fiskeren ham saae.

Han lagde Haand paa Bærket,
 Dg grov i dunkle Braa.
 Han sagde til den Ene,
 Der fulgte ham som Ven:
 „Reigin! bag disse Stene
 Den stæles ei igien.

Hvad skader det, at Havet
 I Nat med Storm og Ekraft
 Mit Fartoi har begravet?
 Jeg redded dog min Sæk:
 Vel femten Pund af Guldet,
 Dg vel af Sølv et ti.
 Det giemmes under Muldet,
 Dg Faren er forbi.

Ei længer her jeg tover,
 Til Danemark jeg gaaer.
 En tapper Havets Røver
 Sit Sømandskab forstaaer.
 Et Skib jeg rustet atter,
 Dg gaaer i Ledingsfærd,
 Dg Lydskeren mig skatter
 Af Angst for mine Sværd.”

Derpaa han bort sig vender,
 Dg Bei mod Skoven tog.
 Forbaust i sine Hænder
 Den gamle Fisker slog.
 Han sagde: „Her, min Qvinde!
 Saaest du den Røver hist,

Der dybt i Skoven inde?" —
 „Ja," svared hun, „forvist!

Der gaaer han med sin Spade.
 Men saae han, her vi stod,
 Bort Liv vi maatte lade;
 Han saared os til Blod." —
 „Hvad?" raabte Gubben, „saare?"
 I det han slap sit Net,
 Og greb sin Fiskeraare;
 „Man saares ei saa let.

Men nu jeg ufortøvet
 Gaaer til min Dronning hen;
 Thi Skatten under Lovet
 Hun hæve skal igien.
 Jeg hører, at hun jager
 Alt hist bag Krat og Torn;
 Thi høit fra Skoven brager
 Det raske Jægerhorn."

Jagten.

Fiskeren den gamle da skyndte did sig op,
 Hvor Hornets Toner mægtige lod ud fra Skovens Top;
 Hvor Dronning Uluf jaged, alt som hun kunde bedst,
 I grønne Jægertroie paa den sneehvide Hest.

Hun havde først sig badet i køligsalte Sø.
 Stolt spillede sig i Vandet den herlige Mø,
 Saae, hvor de trinde Lemmer som Olie Draaben flød,
 Mens Vandet over Skuldrene fra Haaret nedflød.

Da hørte hun, i Sivet en gammel Evane sang;
 Hun kiendte vel dens Stemme, det lod saa mangen Gang:
 „Nu skynd dig, unge Dronning i friske Skionheds Glands!
 At fælde Hjorten brune bag Skovenes Krands.

Jeg lover dig en Glæde, som aldrig du har smagt,
 Jeg lover dig den bedste, den ønskeligste Jagt.“
 Da skyndte sig Fru Uluf, sit Haar hun flette lod,
 I Dugen tørte Pigerne den sneehvide Fod.

Paa hendes trinde Lænder blev Silkebrogen ført,
 De Kloverblads Stovler over Anflerne snørt,
 Derover spulmed Benet saa deiligt og saa rundt,
 Da blussede hende Kinderne med Blodet saa sundt.

Et tunget Skjort til Knæet de lette Folder slog,
 En Hat af Floil hiin sorte hun paa sit Hoved tog.
 De tre violblaae Nævre høit gnyged paa den Hat;
 Staalbuler over Brystet med Stene besat.

Et Kastespyd hun hørved, saa blinkende, saa langt;
 Et lidet Sværd ved Siden, saa bredt og saa blankt.
 Hun sad, som en Valkyrie, med Blikket høit og stolt,
 Og Brystet under Bulerne for Elskov saa koldt.

Nu blæste den Jæger i gyldenblanke Luur;
 Da ilte Jægerskaren fra Dronningens Buur.
 Det horte Hiorten brune, han løb i Skoven ind,
 Han snøstede med sin Næse, han stilte sig for Vind.

Saa raadvild nu i Skoven han springer om og flakker;
 Paa Ryggen tilbage han lagde sine Takker,
 For ei i Krattets Grene at hænge villet fast.
 Da standsede Sællepiben den Hiort i sin Hast.

Han lytted, han dvæled, han elsked denne Lyd.
 Dlug paa sin Ganger fremstyrted med sit Spyd;
 Da sprang han med en Lethed over Grøften bred,
 Hans Takker giennem Buskene sig raslende sled.

Da gisøede Hundekoblet, da lød det Jægerhorn,
 Hiorten man forfulgte giennem Krat, giennem Torn.
 Med Spydet strakt i Luften var Dlug forud.
 Da frygted Skovens Konge det dræbende Skud.

Han smutted giennem Busken, hun fulgte ham saa snart,
 Hun ændsed saa lidet den heel vovelige Fart.
 Da ganske sig forvilded den kongelige Mø,
 Hun stod ved Fiskerhytten — og Hiorten sprang i Sø.

Fiskeren den gamle da nærmed sig paa Strand,
 Dybt hilste sin Dronning den ærlige Mand.

Hun sagde: „Gamle Fisker! hvad standser du mig? Gaa!
Derude svømmer Hiorten i Bolgerne blaae.“

Den gamle Fisker neied for Dlus dybt sig ned,
Han sagde: „Mange Hiorte du vist i Skoven veed;
Men Solvet hiin hvide, men klaren Guld jaa rød,
Deraf kun giemmer Jorden saa lidet i sit Skiod.“

Da steg den stolte Dronning af Gangeren brat;
Hende lysted at fange den herlige Skat.
Hun vandred hen til Brinken med den sneehvide Mand.
Da traadte Konning Helge fra Busken paa Stand.

Med sine raske Skytter han Kreds om hende slog,
Bed Lilichaanden listelig den Jomfru han tog.
Han sagde: „Dronning Dlus! her giemte jeg min Skat,
Og Jomfruen skal blive hos Helten i Nat.“

Da Dlus Helge skued, da blev hun rød og hvid,
Da skælved hende Læberne; hun talte bønlig blid:
„Velkommen, Herre Konge! mit Spøg du mig tilgiv!
I Aften paa min Kongsgaard jeg vorde vil din Biv.“ —

„I Aften paa din Kongsgaard min Biv du vorder ei,
Jeg forer dig paa Skibet, paa Bolgernes Bei.
Hvad ei du vilde give, det tager jeg mig der.
Og frygt du kun Intet, skion Jomfru saa skær!“

Jeg rager ei dit Hoved, jeg flipper ei dit Haar,
Jeg hylde vil din Skionhed, din blomstrende Baar.“
Saa lod han hende fore paa Skibet ud i Hast,
De Ungersvende smilte med den herlige Last.

Tre Uger beholdt han paa Dragen der den Mø,
 Saa agted han sig atter til Danemarks D.
 I Jollen hiin lille paa Stranden mellem Siv
 De efterlod den unge fortvivlede Biv.

Oluf paa Strandbredden.

Min Vre svandt, min Skiædsel blev tilbage,
 Mat er min Klage.

Jeg fandt det Skam, at være Egtemage;
 Nu er jeg mindre,
 Og bittert Harmen raser i mit Indre.

Hviin, fæle Nat! Skiul, Sky! paa Himlens Bue
 Din Maanes Lue;
 Jeg blues ved mit usle Selv at skue.
 Soal — sval med Binden,
 O Niord! det Blod, som brænder mig paa Rinden.

En Balmufrands her skiælvende jeg fletter,
 Paa Haaret sætter,
 At jeg min Sorg, min Skam, mit Liv forgicætter,
 At Dødens Slummer
 Maa løse den Fortvivlede fra Kummer.

Slug, Storm! hans Skib, kast Bolgerne paa Dække,
 Nedstyrt hans Eneffe,

Lad Havets Drm den ned i Dybet trække,
 Lad et Uhyre
 Sin Hunger paa hans lumste Hierte styre.

O Jordens Liv! bedragelige Siøglen!
 Men her er Nøglen
 Til Dødens Port, som redder mig fra Dglen,
 Der Hiertet suger.
 Min blanke Daggert sidste Gang jeg bruger.

Nys blomstred jeg med Jomfru-Kongekrone
 Paa Saxens Throne;
 Nu hvirvler Haaret om den blege Kone,
 Om Helges Frille.
 Stærkt stormer hendes Bryst i Nattens Stille.

Farvel, I Kæmper, som saa gierne løde,
 Hvad eder bøde
 De stolte Blik, som nu med Feber gløde!
 Farvel, I Haller!
 Nu bygges skal mit Slot af Muslingstaller.

Farvel, I Piger, som saa huldt hver Morgen
 Paa Taarneborgen
 Udsmykte mig! nu smykker blegt mig Sorgen.
 Mig Mørket sfiuler,
 Og Hel nedraaber mig til sine Huler.

Men Dluvs Liig skal Solen aldrig finde;
 Den knuste Qvinde

Skal ud med Flodens stærke Bolger rinde,
 Hvor evigt ene
 Beenraden vifles i Steenplantens Grene.

Oluf kommer til Havfruen.

Saa hæved hun sit blanke Staal,
 Den blege Mattens Qvinde:
 „Nu har min Smerte naaet sit Maal,
 Og nu skal Blodet rinde.
 Det røde Blod i dunkle Band!
 Jeg styrter fra den bratte Strand.
 En dobbelt Død forsøder:
 Jeg drukner, og jeg bløder.“

Saa hæved hun sin Arm i Hast —
 Da holdt en usæet Finger
 Det skarpe Jern i Luften fast,
 Stærkt jused Mattens Vinger.
 Da slap hun det med Emiil paa Kind,
 Og sprang i blegen Maanestien,
 Saa flagrende med Svæven,
 I Bolgen uden Bæven.

„Nu lukker jer, I Dine! til,
 Nu Døden sig forbarme!
 Saa endtes Livets korte Spil
 Og al min bittre Harme.“

Da sank hun ned — og sank — og sank.
 Hver Favn blev Volgen mere blank;
 De sorte Mattens Bover
 Som Himlen ovenover.

Dg synkende, som giennem Luft
 Paa Skyen en Gudinde,
 Hun mærkte snart en Blomsterdust,
 Som bragtes af de Vinde.
 Dg Sivet var ei længer vaadt;
 Dg deiligt af Krystal et Slot
 Stod høit med sine Haller,
 Bedækt med Perleskaller.

Et andet Liv, en anden Aand
 Hernede hersked. Muren
 Var ikke bygt af Kunstens Haand,
 Men dannet af Naturen.
 To Hvaler holdt ved Borten Bagt.
 Men Dagens Lys var mere svagt;
 Mørkt saae hun Himlen blaane,
 Dg Solen var en Maane.

De Blomsters Duft var ei saa sød,
 Som hiit ved Sommertide.
 Ei Rosen her var nær saa rød,
 Men Lilier mere hvide.
 De strakte sig i Maanestier
 Med Bægerne, som Palmetræer.
 Da løb ved deres Hødder
 Det Bildt, men uden Fødder.

Hun saae en Havfru paa en Hai
 At jage Skovens Fiske.
 De toge giennem Lusten Bei,
 Saa svævende, saa friske.
 Men ilende med lette Slør
 Hun traf dem med et Epyd af Rør;
 Da blev med Skum hun kronet,
 Og Eneglehornet toned.

„Velkommen, Duf! i min Lund,
 Velkommen i min Stue.“
 Saa smilte med en venlig Mund
 Den stolte Havets Frue.
 „Tolv Maaneder bliv her hos mig!
 Saa skal jeg atter sende dig
 Til dine Sager stærke;
 Vor Rist skal Ingen mærke.

Imidlertid jeg vil paa Land
 For dig dit Folk velsignede;
 Og ganske, som to Draaber Vand,
 Vi skal hinanden ligne.
 Du hersker dybt paa Havets Bund;
 Jeg hersker hoit i Begelund.
 Du skaljt dit Foster jode,
 Men ei for Staalet bløde.

Man troer, du dig forvildet har
 Bag Skovens Egestammer;
 Du est de Sager dyrebar,
 Og Heltens Hierte flammer.

Jeg taer din Skikkelse, dit Navn,
 Og Ingen mærker Dluvs Savn.
 Naar født du har din Datter,
 Da est du Dronning atter.

Hvad der er skeet, det veed kun vi,
 Derom skal Ingen brumme.
 Din Sørgetid er snart forbi,
 Og mine Fjst er stumme.
 Jeg fordrer for min Hielp saa god
 Kun, at du hader Helges Blod,
 Og at du efter Evne
 Dig frygteligt vilst hevne."

Det svor hun høit; og Tangkær foer
 Til Søens Overflade.
 Men Dluv blev, hvor Tanget groer
 Med sine lange Blade.
 Hun blegned som den hvide Bæg;
 Thi fæle Mænd med sorte Skiæg,
 Og nedentil som Fjstken,
 Opvartede ved Disken.

De bragte hende Mad med Ewig,
 Som hentet var fra Landet;
 Men selv de aad de Dødes Liig,
 Som drufnet var i Vandet.
 En Midienat, da Stormen lød,
 En Datter laae i hendes Skiød;
 Den blev i Volgen badet,
 Og af sin Moder hadet.

Af Havmænd hun den døbe lod
 I Musling-Kongesalen.
 De døbte den med lunlent Blod,
 Som tappet var af Hvalen.
 De vugged den ved lodne Favn,
 Og raabte: „Siig os Barnets Navn?“
 Hun skreg med knyttet Næve:
 „Drjsa! saa hed min Læve.“

Tolv Maaneder forginge snart,
 Saa kom den Havfru atter,
 Til Stranden bragte hun med Fart
 Fru Oluf, hendes Datter.
 Den gamle Fisker vidste kun,
 Hvad hændet var i dunkle Lund.
 Han maatte Eden sige,
 Og tog den lille Pige.

I Skoven han opdrog det Barn,
 Som om det var hans eget.
 Med Angel og med Fiskergarn
 Saa lysteligt hun leged.
 Hun planted i sin Urtegaard,
 Og blomstred, som en Knop i Vaar,
 Saa mangan deilig Sommer.
 Men — Hevnens Time kommer.

H r s a.

Tragödie.

Personerne.

Hjelge.

Dlus.

Yrsa.

Folkvaar.

Keigin.

Tangkiær.

Kæmper og følge.

Havfruers Chor.

Freia.

Skuepladsen er Strandbredden, omvoxt af Træer. I Baggrunden Dlus's Borg, ved Havet en Hule.

Oluf alene.

Med Skræk i Dag jeg nærmer mig, med sagte Trin,
Den Hule, som i femten Aar mit Blijf ei saae;
Hvor Havets Frue bragte den Fortvivlede
Til Lyset atter; hvor hun tog Bantrevningen
Af Olufs Arm, og rakte den til Fiskeren.
Den Skam, som holdes hemmelig, er evig Skam,
Dg farver Rinden med sit dunkle Balmublod,
Hvergang den mindes. Her jeg Tangfiær Eden svor,
At hade Helge, hade Helges Slegfredbarn;
At skienke hende Hevnen. Femten Somre svandt
Frydlose, uden Blomst for mig, skiondt atter klædt
I Silkefiortel, med det blanke Staal paa Bryst,
Dg Tindingen frandsjet med den gyldne Kongering.
Som Ornen for, der føler i Naturen sig
Dens Herrefugl, forlader let sin Rede hist
Paa Klippen, slagrer over Skov, langs Kysterne
Paa Jagt, let baaret af sit strakte Vingepar —
Saa stormed Oluf for til Dyst. Nu daler hun,
Dg tungt især i Dag det bange Hierte slaaer.
En Havmand banked paa mit Buur ved Midienat,
Jeg aabned det; da stod han med sit sorte Skæg
Halvveis i Vandet, gav mig en Blodmuslingskal,
Dg sang: „Fru Tangfiær venter dig ved Hvalvingen,
For Sol gaaer ned i Morgen.“ Rædsomt hvælver sig

Den mørke Hal, som Helheim. Intet Godt den spaaer.
 Det blinker svovlbleat giennem Hulen; Torden lod.
 Hun kommer — ha, jeg frygter hendes Diesyn.
 Kom hun dog som en Kvinde skion, som før hun kom!
 Jeg frygter hendes Slangekrop. Der er hun alt:
 En deilig Biv; men Falskhed under Hjertet slaaer,
 Og sine grønne Loffer dækker snildt hun med
 Guldvirkte Net, bekrandst med Sivets Purpurblomst.

Tangkiær kommer.

Velkommen, Duf! ved min kule Sommerhal.
 Hvi est du bleg? Har Aftenlusten rystet dig?

Duf.

Jordfarven blegner i de stærke Straalers Skin.

Tangkiær.

De kolde Volgers Dronning straaler ei med Glands.
 Med Høflighed undskylder du din Skræk for mig.

Duf.

Naturlig er min Angstelse. Tilgiv mig den!

Tangkiær.

Du skælved ei, da Dolken af din Haand jeg rev,
 Og bar dig giennem Bandet til min Perleborg.

Duf.

Tvivl ei om min Taknemlighed! Jeg føler dybt,
 O Frue! hvad du virket har til Held for mig.

Tangkiær.

I femten Somre jeg forstyrred ei din Ro,
 I femten Somre nødst du Frugten af mit Bærk;
 Nu stunder Tiden, Duf! til Betalingen.

Duf.

Jeg er din Skyldner.

Tangkiær.

Mindes du den Ed, du svorst?

Oluf.

Jeg mindes den.

Tangkiær.

Jeg aabned dig en Aare paa
Dit Bryst; da farved du med Begesfingeren
Dit Dielaag, og svorst, at atter Gravens Nat
Dig Diet skulde dække med sit Ravnemork,
Hvis ei min Villie søielig du efterkomst.

Oluf.

Jeg svor at hevne dig og mig paa Halvdans Søn.

Tangkiær.

Du svorst at hade dit og Helges Slegfredbarn.

Oluf.

Den Ed var overflødig. Det var hadet alt.

Tangkiær.

End viste du ved Daad det ei, end var dit Had
Et Sædeforn, men uden Frugt. Vel, Oluf! vel!
Jeg veed, at Sædefornet mægter mangt et Aar
At ligge dødt, som Stenen, paa sit Gjemmested,
Til Fugtigheden kommer til, da spirer det.
Her er jeg: Regnen falder paa det tørre Frø;
Nu lad det skyde seirende med friske Skud!

Oluf.

Hvad fordrer du?

Tangkiær.

Først, at du skalst din Datter see.

Oluf.

Forskaan mig!

Tangkiær.

Nei. Hun er lykkelig hisset hos
Sin Pleiefader, munter i Naturens Skød.

Dluf.

Som Bondedatter.

Tangkær.

Lykken agter ingen Rang.

Maaskee henrykkes meer hun af sin Muslingstrand,
 End du af Kronens ægte Perler. Hør mit Bud!
 Du kalde skalst din Datter til din Kongegaard.

Dluf.

Jeg aabenbare skal —

Tangkær.

Frygt ei! Som Terne hid
 Du kalder hende til din Borg. Det staaer dig frit
 At vise hende dyb Foragt; men vogt dig dog
 At saare hendes høie Skionhed!

Dluf.

Er hun skion?

Tangkær.

Som Helge var, da Ynglingen besøgte dig.

Dluf.

Forhadte Billed!

Tangkær.

Vogt dig for at saare den;
 Thi hvis min Ravn har sagt mig sandt, saa vil selv den
 Os hevne meer, end selv maaskee vi mægtede.

Dluf.

Dit Ord er mørkt, som Natten.

Tangkær.

Dagen kommer snart,

Saa saaer du Lys.

Dluf.

Jeg sende vil min Kammerfvend.

Tangliær.

Bliv her! Jeg har i Gaar alt Budet sendt for dig.
 Du finder Orsa med den solvgraa Fisker her
 I Lunden ved din Kongsgaard. Lad ham sige nu
 Sit Barn Farvel, og vandre til sin Skov igien!
 Hun bliver hos dig.

Oluf.

Vel! Og saa?

Tangliær.

Hvad Skiebnen vil.

Kun huff din Ed! Forraad dig ei, i hvad der skeer!

Oluf.

Nei, ved mit Liv!

Tangliær.

Jeg saae i Nat ved Maanens Skin
 Kong Helges Drage susse hen ad Bølgerne
 Med Silkefeil, Guldmaster. Hvis han giester dig,
 Hold gode Miner! Hvad han beder venligt om —
 Afslaa ham Intet!

Oluf.

Ubegribelige Mø!

Tangliær.

Vi kan ei dræbe Fuglen i sin høie Flugt;
 Men Fælden kan vi stille suildt. Indløber han,
 Da er han vor.

Oluf.

O, hev'n mig, du Sivfrandsede!

Tangliær.

Beed ei derom; hav selv kun Mod i Hevnens Stund!

Oluf.

Frygt ei!

Tangfiær.

See, du har Billie, som hvert Jordens Barn,
 Jeg mægter Intet over den. Gior, hvad du vilst!
 Men hvad du skylder Tangfiærs Kraft, kan atter hun
 Berove dig. Du takker mig for Liv og Magt
 Og ærligt Rygte. Sviger du din Ed — velan!
 Da svømmer atter du i Bølgens falske Favn,
 Hvor selv du nedsprangst. Neppes findes da mit Slot;
 Den blege Død vil drage dig til Helas Sal.
 Da lyder og din Skiændsel vidt paa hver en Kyst,
 Foragtet er dit Minde, Ornen hugge vil
 Dit ubegravne blege Liig paa Saxens Strand.

Oluf.

O, skaan mig!

Tangfiær.

Jeg vil skaane nu. Brødst du din Ed,
 Da skaaner Intet. O din kan ei redde dig.

Oluf.

Der er min Haand.

Tangfiær.

Der min igien.

Oluf.

Hvor kold du est!

Tangfiær.

Det varst du og, da Helge du forhaanede.

Hun gaaer ind i sin Hule, Oluf til Borgen.

Folkvar kommer fra Skoven med Yrsa.

Yrsa.

O, skionne Borg! Hist kneiser den med sine Spiir.

Folkvar.

Fornøier dig at see det store Kongeslot?

Drfa.

Ja! Solen blinker i de røde Haners Guld.

Folkvar.

Har Rejsen ei, min gode Datter! trættet dig?

Drfa.

Hvor kunde den? Jeg sad, som i et Jomfrubuur,
 I Kurven, tættet med det tørre Sommermos,
 Og sov paa Bolstret, medens langsomt Dgnene
 Mig droge paa de lette Hiul. Men at ei du
 Gik træt, min Fader, som i Nat gik Fod for Fod,
 Og stanged dem med Kieppens Odd, det undrer mig.

Folkvar.

Let var det Ror at styre; lune Bøgeskov
 Har ingen Storm og Bolgeslag. Gid aldrig meer
 En Nat mig havde kostet Slid, for hiem at faae
 Min Baad i Bigen!

Drfa.

Jeg er ung, og taaler ei,
 Hvad du med Snee paa Tindingen kan smile ved.

Folkvar.

Den spæde Blomst misunde Jernet ei sin Kraft!
 Du est en Mø, din Skionhed smigred Faderen,
 Og skiondt du kun est Hyrdepige, søgte jeg
 At skaane dig dog Farverne for Dag og Nat.
 Din Arm er hvid, og hvid din Haand, som Dronningens.

Drfa.

Min Fader! siig, hvad har bevæget Oluf vel
 Til dette Bud? Hvi kalder hun til Borgen os?

Folkvar.

Jeg veed det ei, men frygter, mit hiertelste Barn!
 At denne Dag adskiller fra din Fader dig.

Yrsa.

Ha! hvilken Kraft formaaer at stille Kierlighed?

Folkvar.

Ei vore Hierters Følelser; de stilles ei.

Yrsa.

Hvad Grumhed bringer Duf til saa haardt et Bud?

Folkvar.

Ei Grumhed, Yrsa! Godhed vel var Skyld deri.

Yrsa.

Kan Godhed rive Datteren fra Fadersavn?

Folkvar.

Hun har dit Skionheds-Nygte hørt; nu faarer hun
Dig sikkert her, og sætter til sin Jomfru dig.

Yrsa.

Dg gierne vil jeg vorde det, naar ogsaa dig
kun skienkes maa et Opholdssted i Borgens Gaard.

Folkvar.

O, Yrsa! glemmer du saa snart din Hyrdestand?

Yrsa.

Lidt stod for mig i Drømme, Fader! denne Borg;
En deilig Qvinde smykte mig med Hermelin.

Folkvar.

Dg dine Krandsje? dine Lam i Dalens Skød?
Din lille Baad, din Angel og dit Fiskernet?
Saa hurtig lokker Pragten dig fra din Natur!

Yrsa.

Naturen blomstrer ogsaa her. Den skionne Pragt.
Er selv Natur, og straalere som dens Ypperste.

Folkvar affides.

Ha, Orneungen føler snart sin Vinges Kraft,
Blev Egget end paa Stranden dybt i Sandet stult.

Orsa.

Hvo er den skionne Frue, som hist nærmer sig?

Dronning Oluf kommer med Folge.

Folkvar.

Bei ydmygt dig, min Datter! for den Kronede.

Orsa.

Nei, knæle, Fader! er ei smukt; jeg hilse vil.

Men hun er stolt; hun hilser venligt ei igien.

Oluf med et stivt Blik paa Orsa.

Er det din Datter, Fisker?

Folkvar.

Det er Orsa — som

Du fordret har at see, min Dronning! paa din Borg.

Oluf affides.

Ha, Helges Billed! Boldjomt efter femten Aar
Opfoger i mit Hierte dybt Forbittrelsen.

Folkvar.

Knæl, Orsa! see, hun mærker din Hovmodighed.

Orsa.

Nei! Slaven knæler, ei Thuiskons frie Blod.

Oluf til Orsa.

Hvor gammel est du?

Orsa.

Femten Aar.

Oluf affides.

Saa længe laae

Min Hevn i Dvale skamløst, for den vaagnede.

Hoit.

Det Barn er smukt, ret smukt, men ei et Bondebarn.

Hun kneiser alt for dristig med sin Fiskerhat

Paa gule Fletning. Skam dig, dovne Pige! du!
Er det en Hud for Bønderborn paa Hænderne?

Yrsa beskedten.

Jeg var ei doven, ædle Dronning!

Oluf.

Dg hvori

Bestod din Flid?

Yrsa.

Jeg Hørrer spandt i Vinterqvæld;
Om Somren planted Urter jeg og fiskede,
Mens Fuglen sang, hver Morgen og hver Aftenstund.

Oluf.

Ei Trælledont du øved da?

Yrsa.

Min Fader er
En vakker Sømand, fri som Østerhavets Bind,
Forbunden dig ved Trostabsød, men ei din Træl.

Oluf.

Hvo lærte din uvorne Mund sliq Driftighed?

Yrsa.

Jeg taler Sandhed, ei kan den fornærme dig.

Oluf.

Dg om nu Folkvar — Folkvar er en Bifingsmand,
Hans Stand er fri, som Havets; men om Folkvar nu —
Jeg sætter — ei din Fader var, hvad varst da du?

Yrsa.

Hvi sætter du Umulighed?

Oluf.

Jeg vil et Svar:

J Fald din Moder tidlig havde dig forladt
J — Trællestand, hvad varst da du?

Drsa.

Ragnhild var fri.

Ak, tidlig har ved Døden hun sit Barn forladt,
Men ei af Balg.

Oluf.

Dg hvis af Balg? af Egenfind?

Drsa.

Hvordan? En Moder grumt forlade Fosteret
I fremmed Vold? ei folge Driften, som Natur
Har plantet selv i Bjørnens og i Ulvens Blod?
Umuligt! Løssen med sit røde Skeleblif,
Saa lysten som hun venter Rov, forlader dog
Ei Ungerne; hun sliffer dem, hun bringer dem
Smaaavildtet ned til Hulen. Skulde Qvinden da
Forlade Nøret? Aldrig! O, min Dronning! nei!
Du kiender ei Naturen ret blandt Vædd og Krig.
Ak! saaest du Fuglen lære hist paa Redens Rand
Smaaavingen flyve; saaest du Gaas og Gæslingen,
Ja Myren selv, naar Tuen man forstyrer, hvor
Hun ængstlig slæber ned igien de hvide Æg —
Du tvivled ei om trofast Moderkiærlighed.

Oluf.

Men tænkt dog sliq forunderlig Undtagelse,
At tidlig dog din Moder havde svigtet dig!
Siig: elskede du derfor barnligt ligesuldt?

Drsa.

Jeg elste den, hvis Hierte var Ukiærlighed?

Oluf.

Du haded hende selv maaskee?

Drsa.

Jeg veed det ei;

Men gyselig er Tanken mig, og Rædsel blot
 Ved Forestillingen reiser mig mit Hovedhaar.

Sluf.

Befaler ei Naturens Love Barnets Bryst
 At finde sig i Billien hos Forældrene?

Yrsa.

Ei den var Moder, som mig under Hjertet bar,
 Men den, som fostred kærligt mig ved Dag, ved Nat,
 Dg skienkte mig sin Glædes og sin Kummers Graad.

Sluf afjædes.

Ha, Elangeægget svulmer alt, og girrer med
 Den Gift, som ei endnu har Braad! Hvor stolt hun staaer,
 Dg maaler mig med Blikket, som da Helge stod
 Paa Dragens Dække for den Dybtneknsede!

Til Yrsa.

Mit Spørgsmaal, Yrsa! viid det, var ei hensigtsløst.
 Du elsker Folkvar, elsker Fleiefaderen
 Saa høit, som Fader; meer end Moder, naar hun ei
 Tilbørlig dig opfostret har ved Ammebryst.
 Dit Sind er fiækt. Du skielner ei; det raske Blod
 Paa Kinden ei tillader dig den Tanke først,
 Om Nød maaskee var meer, end Hadet, Skyld deri.
 Belan, saa vil jeg tilstaae dig, at Døden har
 Udskilt dig fra din Moder spæd. Du est min Træl.
 Trælvinden har for femten Aar til Verden bragt
 Dig i min Kongsgaard, kiøbte med sin Dod dit Liv;
 Jeg ynktes over dine Dages aarle Nød,
 Dg gav dig hen til Fiskeren. Tro derfor ei,
 At du est fri! Livegen est du evig mig.
 I Dag tilbagekalder jeg min Eiendom.

Yrsa.

O, alle Guder! har jeg hørt — hvad talte du?

Folkvar.

O, ædle Dronning! skaan den Indigtblomstrende.

Oluf.

Livegen er hun evig mig. Saa har jeg talt.

Jeg overgav det spæde Noer dig i din Bold

For femten Somre siden, i Sivkurvens Ekriin.

Regt, hvis du vover! Skialv, i Fald du taler meer,

End Eden og din Dronnings Bud tilsteder dig!

Drfa.

Regt, elskte Fader!

Folkvar.

Ik, mit Barn! jeg — kan det ei.

Drfa.

Saa har hun Ret?

Folkvar.

Livegen est du Dronningen.

Drfa.

Født af en Træl?

Folkvar.

Din Pleiefader evig fiær.

Drfa.

Min Fader Slave!

Folkvar.

Edel er din Siæl og fri.

Drfa.

O, slug mig, dunkle Mørke! med en evig Nat.

Folkvar.

Fat Mod, min Datter! Ædle Dronning! skaan mit Barn.

Du est mit Barn. Jeg vidste, hvad du nu først veed,

Dg ligesuldt din gamle Fader elskte dig.

Drfa.

Ha, grumme Folkvar!

Folkvar.

Folkvar grum?

Yrsa.

Hvi bandst du op

Til Ranke, hvad af Skiebnen var bestemt som Træl
At slynge sig paa Jorden mellem Tidslerne?

Dluf.

Din Stolthed, Yrsa! saares ved hiin Tidende,
For Resten Intet. Frygt ei! du tilhorer mig,
Dg Dluf vil behandle vel sin Eiendom.

Som Terne hos din Dronning har du bedre Kaar,
End fri bag Tangets lave Tag hos Fiskeren.

Yrsa.

O, laae jeg fri paa Havets Bund i Bolgerne!

Dluf.

Der laaest du, hvis ei Dluf havde reddet dig.

Yrsa.

Forhadte Liv!

Dluf.

Saa lonner du Belgierningen?

Yrsa.

Hvorned belønner den, som selv slet Intet har?

Dluf.

Betænker du dig længe paa, hvem mellem os
Du følge skal? om Dluf, eller Fiskeren?

Yrsa.

Har jeg et Balg? Jeg er din Træl. Vel, Dronning! tag
Din Eiendom. For mig er ingen Glæde meer.

Om her, om jeg i Fiskerhytten sørger hen

Mit unge Liv — hvad Forskiel? Meer Naturen har
Ei Lyst for mig. Saae jeg den muntre Fisk i Band,
I Skoven Hiorten, Fuglen under Himlens Blaa —

De mindte mig kun smerteligt om mine Baand.
 Saa lad mig visne bleg da, som den hvide Knop
 Paa Tornebusken! Snart vil en veldædig Blæst
 Afrive Bladet, skienke mig i Dødens Nat
 En evig Frihed — flagrende til Breidablif.

Folkvar.

Ha, grumme Dronning!

Dluf.

Ti, forvovne gamle Mand!

Folkvar.

Dig smerter ei at knuse sliq en Edelsteen?

Dluf.

Dens Haardhed og dens dunkle Blød erindrer mig
 Kun alt for stærkt om den, der knuste dette Bryst.

Orsa betragter sine Haar.

I lysegule Fletninger, som rigt og tungt
 Redbolge mig fra Skuldrene! saa skal jeg da
 Nu eder miste; Trællen bær ei lange Haar.
 Hvor ofte har jeg tvättet jer i Kildens Bæld,
 Og ordnet med den hvide Solvkam eders Lag.
 Hvor ovet var de vante Fingre! Uden Speil
 Af Floden og af blanken Skiold jeg daglig bandt
 De røde Lidser yndigt i Guldpletningen.
 Nu skal I meer ei følge mig med stolten Bægt.
 Mit Hoved bøier sig for Dlufs Herskersværd,
 Og nær til Raffegruben, som Forbryderens,
 Der venter Bøddelslaget — meier Sagen i
 Et Dieblif de femten Somres rige Flor.

Hun knæler.

Dluf affides.

Ha! disse Lokker kiender jeg. Alt een Gang har
 Min Finger famlet mellem deres Fletninger,

Da den Forvornes Hoved laae i Dlus's Skød;
 Min blanke Sax afmeied dem til Ridingsharm.
 Nu skeer det atter.

I det hun vil afflippe Orsas Haar, Iyner det, og Havet bevæger sig.

Dlus

reiser sig forfærdet, men fatter sig strax, og siger:

Gaa! behold dit Hovedhaar!

Hist nærmer sig min Terneflokk; den siger dig
 Din Pligt, din Dont paa Borgen, din Bestemmelse.

Uffides.

Tilgiv mig, Tangkær! Iver for at tiene dig
 Nær havde bragt mig til at glemme Løfterne.

Hun gaaer; Alle følge uden

Folkvar.

Jeg dvæle vil i Borgens tykke Bøgeskov,
 Og vente der Udfaldet — angst — ei hielpeløs.
 Jeg haaber, at en stakket Brede spænder kun
 Det alt for haarde Moderbryst; men skeer det ei,
 Og stormer Dlus grusomt mod Naturens Pligt —
 Saa meget veed en Gubbe til sit Hjertes Trøst:
 Uskyldigheden finder Hielp hos Guderne;
 Men Lasten vender Sværdet mod sin egen Barm.

Kong Helge lander, stiger op paa Stranden med sine Kæmper, og
 nærmer sig Forgrunden med Keigin Jarl.

Helge.

En selsom Følelse, Keigin! dybt besicæler mig
 Nu, da jeg seer de samme Grenes Fletninger
 I Kamperegen, samme Borg med sine tre
 Forgyltde smekke Spiir, og Sivet, Bølgerne.

Hvor meget har i femten Aar forandret sig!
 Naturen ei: den fælder kun sit Vinterhaar,
 Og Vokken krolles atter ung paa Qvistene,
 Naar Solen varmer. Mennesket kun blegner, som
 Døgndyret. Morgen seer hans Larve, Middagen
 Udfolder Elskovsvingerne, mod Aften alt
 Er Gubbefluen rynket, bleg, og gisper — døer.
 End føler jeg mig magtig i min Manddomskraft;
 Men Ungdoms-Rosenstøvet har alt Skiebne's Haand
 Plumpt vistet mig af Sommerfugle-Vingerne.
 Forsvundet, som en Drom, er nu et daadfuldt Liv,
 Og dybt i Kæmperbarmen blev for ældre Mand
 Kun mørk Grindring, Længsel og Sorgmodighed.
 Hvis atter jeg skal finde No — da er det her;
 Thi Dlus's Qvide trykte mig paa Barmen tungt
 Hver Aften, naar fra Kongesalen Gæsterne
 Til Hvile gik, og naar min Smaadrenge lystte mig
 Med Kerten til mit Leiested. Da vaagned jeg
 Af korten Blund, og skued snart den bugtede,
 Skaldæfte Jomfru, snart med lange hvide Læin,
 Og Kinden endnu mere hvid end Linene,
 Og Diet dødt, den skændte Liv paa Sagens Strand.
 Ei Roskilds Juleglæder, intet Vikingstog
 I grønne Sommer sletted ud hiint Billede,
 Paa Nattens Baggrund malt af min Samvittighed.
 Og derfor, vakkre Keigin! staae vi atter her,
 At vide Skiebne, hvilken Dlus fristede:
 Om hun fortvivlet kortet har sit unge Liv,
 Om Fjeldets Kløst fra Solen skilte Moderen,
 Om Barn blev født, om Barnet lever, Datter, Søn,
 Om dødt i spæden Alder, om selv Dlus død.
 Alt dette sikkert at erfare slaaer mit Bryst.

Dg aabent Helges Hierte staaer for Dlus's Qual;
 Thi kummer skienker Edlingen Medlidenhed,
 Men stolten Hovmod egger Drottens Heltebarm.

Reigin.

Hist nærmer sig en ædel Qvinde, silkeklædt.
 Hun, uden Tvivl af Kongeborgens Jomfruslof,
 Vil bedst om Dronning Dlus her forkynde dig.

Tangkiær kommer.

Velkommen, Helge, Halsdans Søn! paa Saxens Strand.

Helge.

Ha, denne Stemme kiender jeg, og dette Blik!

Tangkiær.

For sytten Aar du skued mig paa Borgens Rand.

Helge.

Hvis da du blomstred, skionne Rose! varst du Knop.

Tangkiær.

Ei sunde Skionhed falmer i saa kort en Tid.

Helge.

Mig tykkes før, at jeg dig saae i Skumringen
 Paa Badekammer=Liljerne ved Veirekyst.

Tangkiær.

Ei venligt for min Elskov da du lonte mig.
 Driivskyen vegler ei saa snart, som Mandens Hu.

Helge.

Hvad taler du om Bægelsind, om Bærlinger,
 Som Slange blevst, og bugted dig fra Bolstrene?

Tangkiær.

Ei Kiærtegn da dit blanke Sværd tiltænkte mig;
 At end jeg lever, takker jeg min Smidighed.

Helge.

Du spotter end, du Falske, Skum paa Havet liig?

Tangkiær.

Jeg spotter ei, men glæder ved min Redning mig.

Helge.

Forlad mig, at jeg fristes ei endnu en Gang —

Tangkiær.

Tæm, Helge! din Gilsindighed; den kunde let
Engang i Tiden smertelig forraade dig.

Helge.

Uhyre! bugt dig atter hen med Sølvørskæl,
Min blanke Glavind truer dig af Balgen alt.

Tangkiær.

O, Helge! lær dog eengang viist at tæmme dig.
Den Hidsighed, som halv tilgives Ynglingen,
Er styg og skæmmer Synet af den ældre Mand.

Helge.

Forlad mig, eller, ved Gud Thor, jeg fløver dig!

Tangkiær.

Du Svage! varst du selve Thor, jeg spotted dig.
Hør mig opmærksom, rolig! Er jeg Emblas Barn?
Som du, af letforgængelige Riid og Blod?
I mine Arer flyde Havets evige,
Udodelige Bølger. Agt min Guddomsragt!
Du daarlig troer, at Tangkiærs Hierte hader dig,
Fordi hun vendte sig fra dine Favnetag?
Dg hader da din Tunge Himbærfrugterne,
Fordi du foldt gaaer Purpurgrenens Bægt forbi,
Naar du har nydt, er lædsket? Viid: Letsindighed,
Som Skum paa Vand, er eengang nu min Siæls Natur.
Jeg kan ei dvæle. Hvis du ønsker Stadighed —

Søg den hos Stenens Jetter! Ei Havfruerne
 Kan skienke den. Hvi harmes du? Du nødst hos mig,
 Hvad Frode nød, uagtet først i Baalets Brand
 Jeg svor ham Hevn, men — glemte den. Og Helge blev,
 Hvad Frode var, og meer: jeg gav en Datter dig.
 Saa harmes ei, fordi dig Tangkær koldt forlod!
 Tænk dig i mit Sted! Viid: paa hver en grønlig Kyst
 I Skyggen Ungersvende gaae, som elske mig.
 Og dog jeg skulde dvæle hos den Gnefte?
 Jeg glemte dig dog ikke; da din Længsel steg,
 Da sang for dig den sølverduunte søblaa Fugl,
 Og Duf dig erstattede min Favns Forliis.
 Nu est du her. Samvittigheden driver dig;
 Du frygter atter, at din Ubesindighed
 Har voldt den Arme Døden, Jamren, Skændselen.
 Mig takker du, at Solen skinner klart paa ny:
 Jeg reddet har i Bølgen den fortvivlte Viv,
 Da ned hun sprang fra Klipperne; jeg Dolken greb,
 Som trued skarp og blank alt hendes Liliebryst.
 Hun eier Riget atter, Skionhedsroserne;
 Og mægtig sidder Duf paa sin Kongestol.
 Forsvunden, som en Drom, er længst hiin Rædselsstund,
 Og uden Følger. Hvis den Skionne hader dig —
 Om end til Hevn hun aarlig holder høit, som Fæst,
 Den Dag, da du beruust i hendes Favnetag,
 Berøvet Lokkerne, bragtes ud paa Skibets Dæk —
 Det bør høimodig du tilgive Qvindens Bryst.
 Thi ingen Harm er stor, som den, naar Stoltheden
 Sig dybt fornærmet føler, uden kraftig Hevn,
 Og ufortient. Thi alt for vildt da raste du.

Helge.

Hun haaner mig endnu med aarlig Skændselsfæst?

Tangkiær.

Erindre dig den Skiædsel, som hun fandt hos dig!

Helge.

Og Ingen veed, hvor dybt ydmyget Dlus blev?

Tangkiær.

For denne Godhed takker du kun Tangkiærs Magt.

Helge.

Og Folket kiender Intet til sin Dronnings Skam?

Tangkiær.

End hædres overalt den skionne Kongemø.

Helge.

Har ingen Frugt hiin Sommernat sig efterladt?

Tangkiær.

Den svandt i Mulm, og ingen, Drot! var Følgerne.

Helge.

Saa løste sig min Hevn i Skum elendigt op!

Tangkiær.

Du finder hende stolt, som før. Men Ynglingen

Har Intet tabt ved brune Manddom. Ogsaa jeg

Kan skumme med min mørke Sø. Havmændene

Da ride vrede Marsviin i Skumbølgerne,

Og støde vildt i Sneglehornet. Da forjaaer

Vel mangt et Skib, og Kan paa Dybet fryder sig.

Men Havblik løser atter af min stærke Storm;

Og mere sikker da, end Skovens Vandervei,

Er hjit min strakte Sølvflades flebne Speil.

Lad dette Speil dig tiene til en Vignelse!

Og da det i din Magt ei staaer, at hevne dig,

Saa byd den ædle Dronning anden Gang Forlig!

Maaskee aflaaer hun grusomt ei sin Liliehaand;

Og hvis det skeer, saa vil dog Klogskab sige dig,

At Dlus' Viin og hendes Sag — er frygtelig.

Læg det paa Hjertet, Helge! Larm din Bredeøharm;
 Thi daarlig er den Mand, og meer den Drot, som svag
 Forsøger, hvad ham negtet blev af Nornerne.

Sun gaaer.

Keigin.

Ha, falske Bennetale, som med Klogskabs Raad
 Vil findrigt lede, skiondt kun Hjertets Nag attraaer
 At nedslaae Sindet og forvirre Kræfterne!

Helge.

Hvor anderledes føler jeg mig nu til Sinds,
 End da jeg kom: det gamle Had er friskt op,
 Og Harm er nu, hvad nys var dyb Medlidenhed!

Keigin.

Uvillig har hun ydet os sin Tjeneste.
 Med lettet Hierte kan du heise Ankeret.

Helge.

Nu drage bort, og uden Hevn? tilstede feig
 En Fæst, som aarlig bringer mig Forhaanelse?

Keigin.

Lad Qvinden svagforsængelig indbilde sig
 Den stolte Seir! Du bedre veedst, hvo Seier vandt.

Helge.

Nei, Keigin! hele Verdens Kredø maa vide det.

Keigin.

Saa lad Herolder kraftigt varsle Dronningen!

Helge.

Og skulde nu Skioldungen feig bortliste sig?

Keigin.

Tid er engang, at Livet smiler venligt, Drot!

Helge.

Jeg negter ei, at ofte mig alt forekom
 Mit Liv en Ørk med Tidøler, uden Blomst og Lyst.

Tidt naar jeg stod i Stabnen, medens rislende
 Den smalle Kiøl igiennemskar Skumvovens Top,
 Dg Strandens Lunde ilte mig saa snelt forbi
 Med Lov og Skygger — ha, da folte dybt mit Bryst
 Et Savn, som selv ei Grens Krands erstatted mig.
 Mig lærte Tangfiær Bellyst. Bilden Ungersvend
 Kun skued da i Qvindens Skionhed Maalet for
 Sin Attraa, der beruste kort, og hæved ham
 Stolt over hende. Men de vilde Glæders Ruus
 Bortdunster brat, og efterlader Siælen fløv.

Tidt naar paa mine Vikingstog jeg giested snart
 En fremmed Konge, snart en Jarl, og saae hans Biv
 Med sædelige Liin, og ædle Jomfruer,

Som rakte Hornet mig til Velkomst, medens rødt
 Blyfærdigheden farved deres Liliefind —

Da folte jeg, at qvindlig Adels gode Jarl!

Fortiente meer, langt meer, end Tangfiærs Yppighed

Dg Dlus Blusfen. Langsomt er jeg modnet først.

Mit stolte Hierte blødnedes; da lærte jeg

At Freia, Frigga, Siofna, Balhals Indigste,

Ei komme selv, men vise sig i Qvinderne.

Dg helligt blev mig meer og meer det ædle Kion,

Dg Lyst jeg folte meer og meer til sødt at gaae

I Lænken, som en Qvindes Blik paalagde mig.

Dog fandt jeg aldrig end, hvad Hiertet onskte sig;

Dg Tangfiær, Dlus stod som vrede Spøgelses,

Dg vinkte mig fra Indighedens skionne Lund

Til fæle Skygger, tunge Pligttopfyldelser.

Reigin.

Paa hvad du yttreer smukt, og fast med Skialdefunst,

Min ædle Drot! jeg svarer dig ensfoldigt saa:

Den Mand, som eier ingen Biv, kun lever halvt.

Han spilder sig sin Fremtids Haab; og er han Drot,
Da skader han ei sig blot, men sit Fædreland.

Helge.

En Hyrdepige nærmer sig med hviden Spand
Paa Hovedkrandsens lysegule Fletninger.
Hun skal husvare først mig med en kolid Drif
Paa Bænken under Bogestyggen. Midlertid
Lad giøre klart ombord med vore Takkeltoug,
Og Ankerjnorens Ringe paa det flade Dæk
Lad ordne smukt, at hurtig nu med første Bind
Den skarpe Jernfrog slippe kan Sandbankerne!
Kæmper gaae at adlyde Kongens Bud.

Helge.

Men du, min vakre Keigin Jarl! kald Pigen hid,
Som hisset bly bag Hasselbusken skjuler sig.

Keigin.

Du unge Pige! stands din lette Flugt en Stund.
Hist sidder en vansmægtig Mand, som lædskes vil.

Drsa.

Det skal han strax. Et Bæger hænger lænket fast
Mig ved min Giord, og hisset er et Kildevæld.

Helge nærmer sig.

Et Bæger af din Melk vil bedre styrke vist.

Drsa forlegen.

Af, beed mig ei om hvad jeg maatte negte dig!

Helge.

Tilhører ei din Fader, Jomfru! Gederne?

Drsa.

Nei, Herre! Ingen Fader meer tilhører mig.

Helge.

Din Moder?

Drfa.

Hviler længst i Gravens kolde Skød.

Helge.

Dg du?

Drfa.

Er Terne, trællesødt hos Dronningen.

Jeg malter hendes Geder, bringer Melken hjem.

Men vist hun dog tilgiver mig, hvor streng hun er,

At lidt jeg dvæler, for at lædste fremmed Mand.

Hun gaaer til Kilden.

Helge.

Hun Terne! Reigin! saaest du før i Kongesal

Saa høvist Mø? saa sædelig en Lilievand?

Reigin.

I Sandhed, hun er saare skøn, og Hud og Haar

Kun vidne slet om ynkelige Trællestænd.

Helge.

Dg hvor hun smukt bevæger sig til Kilden hist!

Hun skyllet Bægret. Op til Straalens Solverspring

Hun hæver Armen, mere hvid end Vandets Skum;

Dg Klippens grønne Bedbendhang forskionner den.

Reigin.

Dg med de hvide Fingre plukker hurtigt hun

Høirode Himbær, famlende blandt Rankerne.

Helge.

Dg rødmer sødt uskyldigt, halv undseelig,

Bedrovet halv ved tarvelige Giestfrihed.

Reigin.

See, hvor hun strækker let sig paa den spæde Fod,

Skiondt rank og høi, dog ei saa høi som Rankerne!

Helge.

Hvor meget har et Dieblif opdaget mig:
Siælsadel, Skionhed, Troskab og Elskværdighed!

Yrsa kommer med Bægret.

Gid denne Drif maa styrke dig, du Edleste!

Helge.

Du kiender mig?

Yrsa.

Ja vel, du Drot af Danemark!

Helge griber om Bægret og hendes Haand.

Du skienker mig da, hvad jeg her omfatter, Barn?

Yrsa.

Min Haand og Bægret, ædle Drot! er Dronningens;

Men Kilden springer frit for alle Skabninger,

Af den kan selve Trællen gieste Konningen.

Helge.

Saa huldt, Natur! forener du det Fiernefte.

Og disse Bær?

Yrsa.

De nippes bort af Skovens Bi,

Saa tør min Haand vel plukke dem. Forsmaa dem ei!

Helge.

O, heller nød jeg Karret her, end Frugterne!

Hvor hvid den er, din spæde Haand!

Yrsa.

Nei, rød som Blod;

Den modne Frugt har overplettet Fingrene.

Helge til Reigin.

Reigin! er hun et Jordens Barn? Jeg troer det ei.

Jeg mener, hun er Freia selv, Folvangurs Mo.

Reigin.

Nei, ingen Kunst paatager sliq en Skikkelse.

Yrsa.

Saa følger jeg dig fri med tro Taknemlighed.

Helge.

O, Yrsa! følg mig. Freia skal berede dig
En yndig Bolig under sine Hvalvinger.

Yrsa.

Hvad har jeg sagt! Nei, skient mig ingen Frihed, Drot!
Saa heller ærlig Terne dog — end — alt for fri!

Helge.

Frygt ei! Som Fader skal jeg kærligt vogte dig.

Yrsa.

Som Fader? Ak, det herligt var! Min Fader du!

Helge.

Og tykkes jeg for gammel dig til Beileren?

Yrsa.

Du haaner grumt min ringe Stand.

Helge.

Red Asa=Thor,

Stor var min Lyst at hæve dig til selve min.

Til Reigin.

Jeg føler det, hun er det Billed, som min Siæl
Har evig higet efter, og forgieves søgt.

Reigin.

Vogt dig, min Drot! Den Gnist, som fænger alt for let,
Udslukkes let.

Helge.

Frygt ei! Her taler Hjertets Røst,
Ei Sandserne.

Reigin.

Giv Tid, og overil dig ei!

Helge.

En Sømand iler —

Keigin.

Oste til sin Undergang.

Orsa.

Den stolte Dronning nærmer sig. Saae hun, jeg stod
Dg talte med dig, Herre! vist hun revsed mig.

Helge.

Hun væbnet kommer, aldrig kied af vilden Færd.
Men mindre klæder Spydet nu den Falmede,
End da som Jomfru rosenrød hun Skastet svang.

En Kæmpe.

Min Dronning spørger, Drot! hvad dig bevæget har
Til denne Landgang; om du komst med Herreskiold.

Helge.

Som Ven jeg kom, hvis Dlus mig som Ven vil see.
En Skare Snekker venter hist paa Bolgerne,
Hvis hun vil Kamp.

Dlus sagte.

Ha, Tangkær! hvi befolst du mig
At hylle Benskab for den Mand, jeg hader meest?

Helge til Dlus.

Vilst du, som jeg, saa glemme vi, hvad længst er skeet,
Dg slutte Fred. Thi Hevnen kildrer Hjertet vel,
Men falder blodigst dog tilsidst paa Hevneren.

Dlus.

Tilvisse! Selv naar Ridingsværkets lumskeste
Anslag er lykket, redder dog en Guddoms magt
Ustyldigheden, skienker den sin Glands paa ny
Til Trods for Urens Morder.

Helge til Keigin.

Endnu trodser hun.

Ydmyges skal hun, Keigin! men den høie Diis

En Tanke falde lod i min oprørte Siæl,
Som mildner den, og adler Straffen.

Dluf.

Helge! siig,
Hvad drev dig efter sexten Aar til Saxens Strand?
Nysgierrigheden? Dyrkte sig din Grusomhed
En Efterlæt af Bredens længstfuldendte Høst?

Helge.

Jeg kom at søge Kiærlighed.

Dluf.

Den voxer ei

Paa Hadets Klipper.

Helge.

Tidt i Klippens golde Rift
Groer Alpeblomsten, savnet i den fede Dal.

Dluf.

Sandt nok, du finder Dluf ei saa mørk og bleg,
Som du formoded. Ei et Gisp fra Skovens Arat
Henloffer dig til Hytten, hvor du stolt gienseer
I Banvid den Fortvivlede. Paa hendes Grav
Du ei kan stirre koldt med Haan, ei ynke høit
Fra Klippen den i Volgen Dybt nedstyrtede.
Hun lever, blomstrer, eier Kronen, stolt som før.

Helge.

Ei Nag, men Medynk bragte mig fra Isfiord.

Dluf.

Hvem ynkte du? dig selv, du Tidtbedaarede?

Helge.

Nei, dig, hvem ingen Kummer lærte Klogskab end.

Dluf.

Misunde min Lyfsalighed — det kunde du!

Helge.

Beklage kan jeg kun din Stoltheds Overmod.

Dluf.

Komst du at bede Sagen om, ei meer med Fjest
At hædre den i Vædersæk Begfronede?

Helge.

Hvis Skam var størst, det veed vel, Dluf! selv du bedst;
Men kiæk paa Mandens Høimod, der ei robe vil
En Qvindes Svaghed, bygger du din hele Trods.

Dluf fatter sig.

Jeg trodser ei. Forlang en Gunst! og hvis den staaer
I Dlufs Magt, da skal den ikke negtes dig.

Helge.

Dit Tilbud, Dronning! tager jeg med Tak imod.

Dluf.

Hvad ønster du? Har du ei Alt, du Mægtigste?

Helge.

Jeg mangler end, hvad sexten Aar jeg manglet har.

Dluf.

Og hvad?

Helge.

En Brud.

Dluf.

Den kræver du af Dlufs Haand?

Helge.

Jeg kom, en gyldenlokket Svend, for sexten Aar,
Med Blus paa Kind, med Flamme i mit unge Bryst,
At søge yppig Skionhed for min Videnskab.

Du stodst i Blomster, Lilien liig, paa Taarnets Rand.

Jeg saae dig, og forlangte dig — den Blomstrende;

Dit Scepter ei, din Yndes Rose lofte mig,

Og før jeg kiendte Rang og Stand, var Helge din.

Ei Danmark var det, beilende til Saxens Land,
 Som Sneffen bragte, Svenden loved Jomfruen.
 Men stolt hun var, med Freias Luer ubekiendt;
 Dg spottende den unge Beilers Driftighed,
 Beskæmmed hun hans Tillid, og med bitter Seid,
 Troldqvinden liig, til Had hun trylled Kiærlighed.
 Da snyste han, og raste. Tak den Svømmende
 Paa Bølgen for din Redning! Højt paa Himlens Blaa
 Har midlertid sin hvide Maane Maanegarm
 Heel tidt forfulgt; og Maanen saae, skiondt flygtende,
 Skiondt veglende sin Skikkelse for Slugeren,
 Min Kængsel med Medlidenhed. Da bruunte sig
 Mit gule Haar, alvorlig blev min Siæl og mørk;
 Dg hvad tilforn kun Sandserne forlangte sig,
 Det onskte nu mit Hierte. Selsomt, underfuldt,
 At samme Strand skal vise mig alt anden Gang
 Min Higenes Gienstand yndigt i et Dieblif!
 Thi her hun staaer i dine Qvinders tætte Kredes;
 Skiondt prægtig ei, som Rosen mellem Lilierne:
 En bly Viol, i Græsjet skiult, men jød af Duft,
 Dg frisk som Duggens Perler, der besprængte den.
 Jeg beiler nu til Rang og Land saa lidt, som før;
 Land har jeg nok i Østersøens Blomsterøer,
 Dg ingen Grændse fiender Havets tappre Son.
 Lidt agter jeg en Qvinders Haar; hun faaer sin Rang
 Ved Hgtestanden: Manden hæver Hustruen,
 Som Egens hoie Stamme Bedbendranterne.
 Dg derfor strengt jeg holder til dit Løfte mig,
 Dg beiler høit for alle Kæmper, alle Møer
 Til Ursas Haand, naar du har hendes Kænker brudt.

O l u f.

Du beiler til min Trælleqvinde Ursas Haand?

Helge.

Den er ei Træl, hvis Siæl er reen og brødefri.

Oluf.

Hvad lærte dig at kiende denne rene Siæl?

Helge.

Et Dieblif. Behøver hellig Ufskyld meer?

Oluf.

Og saa letsindig styres du af Hændelsen?

Helge.

Bed ængstlig Bragen svandt alt femten Ungdomsjaar.

Oluf.

Saa lidet stolt vanærer du din Kongebyrd?

Helge.

Just stolt; Sædvanen fængsler ei en Leiredrot.

Oluf.

En Dronning fandt da Danmarks Drot i Sagens Træl?

Helge.

Til Løn for hvad i Sagens Dronning først han fandt.

Oluf.

Nu, ved min Faders møsbegroede Bautasteen,

Nu er hun din! Jeg skienker dig den Deilige.

Helge.

Og ved min Fader Halvdans Hevn, jeg takker dig.

Oluf.

Træd, Orsa! frem, og viis os din Fortrinlighed!

Affides.

O, Tangkiær! nu forstaaer jeg dig, du Skummende!

Du koler Hevnen — gyseligt — men koler den.

Helge.

Hvis hun er min, tillad mig da, o Dronning! strax

At skalte med min Eiendom. Det blanke Staal

Ei taaler Dugg, jomfruelig Blyfærdighed.

Ei Mængdens Die. Reigin! ræk mig hid det Elor,
Med Guld indvirket, som vi tog fra Bifingen.

Han lægger Eloret over Ursas Hoved.

Saa skiuler jeg for Spotterne din Rosenkind,
Dg hæver dig i Herrestand. Du est min Viv.
Evar ei, o tal ei, ræk mig kun din Liliehaand,
Hvis du bifalder Helges Ønske! Somrens Blomst
Forsmaaer jo ei Formæling med den brune Høst,
Naar Solen stadigt skinner paa et spraglet Løv,
Dg Maanen smiler Elskov i dens Aftenstund?
Forskræk dig ikke ved en Somands raske Balg!
Lang Tid behøver Venskab, kort kun Kiærlighed.

Med et foragteligt Blik paa Uluf.

I Kronens Guld jeg fandt en daarlig Glimmersteen,

Med Omhed til Ursas.

I sorten Flint af Ralken skiult en Diamant.

Ursa.

Naturens Røst befaler mig at lyde dig;
Men Hiertet gysar. Udle Drot! vær ei saa snar,
Lad Gfærtanken skienke dig Besindighed.

Helge.

Nei, Ursa! ogsaa Lidensskaben har sit Krav.
Den nyder slet, og glædes svagt, som evig kold
Kun overveier. Freia rører Hierterne
Med Diebliffet. Følger du ei hende blindt,
Om selv paa Randen af det farligsteile Fjeld,
Saa føler du ei Kiærlighed.

Ursa.

Jeg føler den.

Helge.

Ha, elsker du en anden Svend?

Drsa.

End slog mit Bryst
 For Ingen, som for dig det flaaer. Jeg føler dyb
 Beundring og Hengivenhed. Jeg følger dig,
 Som Lammet følger Moderen, og fatter klart,
 At, skilt fra dig, vil sikkert Kængslen dræbe mig.

Helge.

Saa est du min trods hver en Frygt, trods hver en Spot.
 Ræk mig din Haand, og følg mig ud paa Bølgerne!
 Der venter Odins Præst med Offerhornet os;
 Og næste Morgen skuer dig som Helges Biv.
 Gi Tid vi Sværmen give til Forundringer.
 Om hvad der skeer, bevæger sig kun Daarens Mund;
 Til hvad der er skeet, vænner snart sig Verdens Kreds,
 Og seer i selv et Under det Eædvanligste.
 Han gaaer med Drsa og sine Kæmper til Stranden, Duf med sit
 Følge til Borgen.

Haofruene

komme fra Klippehulen og Stranden.

Første Skare.

Med langsom List Flodernes Dronning
 Hevner Dmerkæmpe,
 Ham, hvem grumtfordærvende Guder
 Eloge med blodige Sværde.
 Thi længe før Bors og før Bures Ut
 I Ginnungagap han herskende strakte
 Giennem Afgrundsvælget sin Kæmpekrop.
 Thi ham undfanged Kuld ved den befrugtende Gnist,
 Og hans Ledemod avled
 Med sig selv vidtherskende Jetter.

Anden Skare.

Men Sjens Tø trylled Audumble
 Frem. Af klaren Saltsteen
 Haaret forst, og Hovedet siden
 Elkked den Nverbespændte.

Da Odin sprang frem med Bili og Bee;
 Med forbitret Harm mod Kampen de stormed,
 Og for Asa=Sværdene Jetten sank.
 I hans rislende Blod, af! da Grymthussernes Æt
 Saa utallige drukned.

Med sin Biv kun flygted Bergelmer.

Første Skare.

Stoltelig nu, stoltelig skabtes
 Af hans Been, hiin vældige Kampes,
 Af hans Riøds stærktrevlede Sener,
 Af hans Land, ja selv af hans Bryn
 Denne Jords blomstrende Bierge,
 Mig forhadet dybt i mit Bryst.
 Af en Helts Levninger bygged
 Guder med Pral smaalige Bærk.
 Bergelmers Æt flygted forfulgt.
 Huler og Havklippernes Grund
 Er nu ene for dem Bopæle. Men snart
 Vil fra Muspelheim Eurtur,
 Og din Ekraf, Thor! fra vort Hav
 Jormungard hevne med Fenris
 Stolt Frostkæmpernes Haan.

Anden Skare.

Dybt i vort Havs Mørke nedstodt
 Vi forsmæae ei Hevnen, som vinker.
 Hvor en Mand's vidtskuende Norne
 Har os viist Bei til hans Fordærv,

Hendes Bink da gierne vi følge;
 Uden Nul ham bringe vi Qual.
 Thi med Jernlænkerne bundet,
 I sin Hal dog Eurtur hver Nat
 Pønser paa Straf, sender sin Røg
 Giennem din Rist, Hekla! med Knald.
 Men snart styrter den frem med Flammer, men snart
 Skal dens Lue fortære
 Himlens Bro; da svulmer med Skæl=
 Brynier, kraftigt at stride,
 Høit Havfruernes Hær.

Tangfiær.

O, mine Søstre! fatted I Kiærlighed,
 O, søled Elskov du, Skælbedækkede!
 Havde du kiendt en Beiler, som Frode,
 Da Taarer vist med Længsel du fælded, som
 Tangfiær, tolfed sødt ved din Strængeleg
 Mangen Aften din svulmende Beemod.
 Thi fyrigt i Almestyggen han favned mig,
 Og stolt jeg var, at elstes af Skioldungen;
 Alterne flammed til Tangfiærs Wre.
 Men dybt i Flammen, som Flammen, der qualte ham,
 Han sidder i Hal hos Utgarde=Lofe,
 Og stirrer hen med Dinene blodige,
 Bleg, i de slangebehængte Sale.
 Men Utgarde=Lof' har lovet mig Frode fri,
 Har lovt at skienke mig Frode paa Bolgerne,
 Men uden Tangskiæg: deilig som Leiredrot,
 Deilig, som før, med en Kongekrone,
 Hvis ene det lykkes Tangfiær, den Smægtende,
 Reent af Jorden at udrydde Skioldungers
 Wt. Thi hjælper mig, kiærlige Søstre!

Havfruerne.

Nu græm dig ei meer! Alt en bældmørk Sky,
 Hoitfvanger med Lyn, lumst-rugende staaer
 Over Helges Mast. Ha, Bredens Søn!
 Hvi egged dig Harm? Hvi opsvulmed du vildt
 Havfruer til Hevn? Gi Odin, Thor
 Nu formaae dig Emerten at lindre.
 Bee Haldans Søn! Gi lyster mig meer
 Dig at see, naar Fortvivlelsen falder din Kind.
 Høit imod Stierne, Drot! vildt stirrer dit Blik,
 Naar din Qual dig Nornen forkynder.

Der blæses i Horn fra Kong Helges Skib.

Langfiær.

Hør Hornets Klang!

Det er holdt, det usalige Bryllup.

Havfruerne.

Oluf fra taarnede Kongsgaard
 Grublende tankefuld
 Nærmer sig hist.
 Alt Fortrydelsens dødlige Blegghed
 Farver den nysblussende Kind.
 For silde! for silde!
 Broden er flect.
 I vor fugtige Hules kolige Strømme
 Duffe vi ville, Vandfuglene liig,
 Titte med Emil gennem hviælende Blade,
 Lytte til Qvalen, plasse med Fryd,
 Bee og gise, Havhesten bestige,
 Tumle paa Bølgernes Top,
 Blæse paa Sneglehornet, og synke
 Froe i det yndige Skum.

De forlade Skuepladsen.

Dronning Oluf kommer, fulgt af en Kæmpe.

Oluf.

Har min Herold bestegit alt Kong Helges Skib?

Kæmpen.

Tilbage hist han nærmer sig med Konningen.

Hun vinker, han forlader hende.

Oluf ene.

Det gik for vidt. Naturens Indvold taaler ei
 Slig rædsom Gift; den vægrer sig med Krampetræk.
 Ei Overlæg, men Hestighed forførte mig.
 Kan qvindlig Stolthed taale vel en Mand's Foragt?
 Og femten Aar har ei formaaet at kole din
 Hevnlyst, dit Had til Qvinden, Uforsonlige!
 Men hvad har da den evige Natur forbrudt?
 Hvad kan den for, at Manden raser? Skulde nu
 En Kæmpes Haan mod stolten Skioldmø trylle frem
 En Hevn, hvorfor selv Sol og Maane skiulte sig?
 Nei, evige hvidklædte Piger! Skiebne's Moer,
 Som stirre ned i Urdurs Brønd! det seer J ei;
 Slig Skiebne spinder ikke paa sin Bæverstol
 Den blege Skuld. Før vrister Thor min Egeskov
 Af Jorden, planter Toppene som Rod i Muld;
 Før storkner Havets Bølge, som et levret Blod —
 Før Faderen — — Og, Guder! hvis det alt var skeet!
 Kold Gysen lammer mig hvert Lem. — Hist kommer han:
 Bredladen, den Glendige, opbragt, fordi
 Jeg river ham Giftbægeret fra Læberne.

Helge kommer.

Hvad vilst du mig, du evige Forfølgerske?

Misunder du i Ursa's Favn min Glæde mig?

Oluf.

Du Nattevandrers! vedst du vel, at blind du gaaer

Paa Afgrundsranden? at det koster mig et Ord,
For strax maaskee i Fiieldets Dyb at styrte dig?

Helge.

Saa sig dit Ord, og skaan mig for hvert følgende!

Oluf.

Ujalige! først sig du mig: er Yrsa din?

Helge.

Aldeles. Vofn har hørt os sværge Løfterne,
Thor saae os tomme Bageret, og Freia loe
Med Stjerneblik til Elskeren i Brudens Arm.

Oluf skjuler sit Ansigt.

Helge.

Hvi skjuler du dit Ansigt i Skarlagenet?
Fordreies det og blegner af Misundelse?

Oluf.

Skumle Nat! nu lad din sidste Stjerne hylle sig i Mulm.
Ryst, Natur! lad Jorden gysse iiskold til sit Junderste.

Helge.

Dine blege Læber skaalve, Ordet negter dem sin Lyd.

Oluf.

Nei, Barbar! jeg vil ei tie. Rædselen, som ryster mig,
Knuge skal dit stolte Hierte, nedslaae dig dit sidste Mod.

Helge.

Ysa=Thor! hvad maa jeg høre?

Oluf.

Høre maa du mig, Barbar!

Giennem Dret drypper jeg dig Giften, som fortærer dig.
Frigga vil mig hist tilgive. Svag er Qvinden selv i Staal;
Bee den Mand, som egger hende til et unaturligt Had!
Det har du, grusomme Konge! Jeg var ung og stolt og skion;
Jeg tilstaaer dig det, min Riækhed skummed over, gif for vidt.
Men hvad tabte vel din Vre? Kan en Jomfrues stolte Spøg

Virkelig fornødre Helten? Og hvori bestod din Skam?
 Den forelskte drukne Veiler røved jeg sit Hovedhaar,
 Lod ham bringe, snørt i Sækken, sovende til Ekibets Dæk.
 See, da snyste du, du Daare! Haaret voxer snart igien;
 Men du hevned dig med Lumskhed, og fordi jeg tog din Lof,
 Røved du med Tigergrumhed Pigen sin Ustyldighed.
 Kold for mine bittre Klager du den Skændede forlodst.
 See, da vendte sig mit Hierte til et unaturligt Had,
 Og hvad ellers mere sødt, end Honning, qvæger Qvindens Bryst:
 Moderpligten, Moderglæden, blev mig til en Helvedqval.
 Ei i den Ustyldigspærde skued jeg min Datter, nei!
 Kun et lidet grimt Utykke, Brændemærket paa min Skam.
 Hendes Smil var mig en Gistpiil, hendes Skrig en Efterklang
 Af mit bange Gisp hiin Midnat, klynkende ved Havets Kyst.
 Femten Aar har skjult mig Orsa; femten lange Vintres Kuld
 Mægted dog ei ud at slukke glødende Forbittrelse.
 Ikke jeg, du selv og Skiebnen har til Nastroud styrtet dig.
 Skiondt alt hevnet, grusomt hevnet, tænkte du paa dobbelt Hevn:
 Stolt for alt sit Folk ydmyges skulde den Ydmygede;
 Da forbarmed sig de sorte Magter over Qvindens Harm.
 Og hvad Duf-skulde krænke, blev dig selv til Krænkelse.

Helge.

Ulyksaligste blandt Fædre! Odin! Thor! hvad har jeg gjort?

Duf.

Wægtet nu din egen Datter, du, som skændte Moderen!

Helge.

Det var Alfesang i Natten, det var ingen Qvindes Røst.

Duf.

Til en Svartalf, stolte Konge! har din Grumhed tryllet mig.
 Taaler Skammen Solens Straaler? Søger Rumren Lysets

Blik?

Med en vild, paataget Ræckhed sad jeg paa min Ganger kun,

Kneiste jeg paa Kongestolen efter hiin Glendighed.
 Maanen var min tro Veninde, Mørket var mit Klædebon,
 Bed de kolde Ellemoser gif jeg mellem Buskene,
 Med en dyb, en stille Banvid talte jeg med Sivets Ror.
 Da forbandt de kolde Taager over Ellemosen sig —
 Over Havets hvide Bolger til en Skikkelse, hvis Rost
 Tirred op min Harm, og lærte gyseligt at hevne mig.
 Det er skeet. Nu har den Blege Intet meer at søge her,
 Intet meer at bede Rattens Magter om; Forløsningen
 Stunder til. Jeg synker gierne ned til Rastronds Dglefal;
 Hvad er Helveds værste Slange vel mod Slangen i mit Bryst?
 Tag da Dolken, Helge! tag den, hevn dig atter, Halvdans Sen!
 Længe nok har du og Dlus Tærning spilt om Sivets Held,
 Det er Tid engang, at Alting sættes paa det sidste Kast.
 Giennembor mig! See, jeg blotter villig dig mit Moderbryst.
 Stød det skarpe Staal til Hestet i et unaturligt Blod!
 Gierne synker jeg; men skaan mig for dit taarefulde Blik!

Helge.

O, min Broder, fredegode Groar i din Bøgeskov!
 Hil dig! du har valgt det Bedste, fromme, lykkelige Drot!
 Blodet flyder let og roligt i dit Bryst, som Kilderne
 Bed dit skyggesfulde Leire, stormer ei, som Helges Hav.
 Hvorfor lod min vilde Stolthed ei dit Barsel, gode Svend!
 Da du kaldte mig fra Hevnen over Brodermorderen?
 Gyseligt har Nornen straffet. Men jeg sprang paa Bøgeret
 Af det luefyldte Hekla, agted ingen Lavastrøm,
 Agted ei, at Eaallen brændte, loe ad Tragten, voved mig
 Over Randen selv — nu styrter redningsløs den Snublede.
 Dlus.

Dræb mig med din Dolk, du Grumme! dræb mig ikke med
 dit Ord.

Helge.

Obin! du, som hisset sidder i det lyse Balastialf!
 Du, som tidt fra Hlidstialf skued Leirekoningens Bedrift!
 Styrk mig med dit Blik i Noden, lad mig falde, Stammen
 værd.

Rolig saæst du mig med Sværdet, fegtende paa Skibets
 Rand,

Medens Kæmper skreg i Striden; medens rød Blodstraalen
 sprang

Skummende fra Hals og Pande; medens bleg med sorte Skæg
 Baglands den forvovne Stridsmand tumled i Skumbølgerne.

Tilgiv, stærke Seierfader! mig hver smaalig Lidenskab,
 Hvorved Helge faldt i Snaren, udspændt af Svartalserne.

Billig vil jeg Qvalen lide, Livets Held har jeg forspildt;
 Men jeg veed det vist, du sender mig din Sleipner, høie Drot!

At jeg ride kan til Balhal som en ægte Son af Skjold.

Duf.

Yrsa vil du grumt forlade? Nu, saa tag din Slegfred med,
 Lad mig følge dig i Graven, giv mit Hierte sidste Saar!

Helge.

Hvad har jeg paa dig at agte, fæle, blege Spøgelse,
 Som forbittede min Ungdom? Følge skulde du endnu
 Giennem Freias lyse Himmel Kæmperen til Balastialf?
 Troer du da, at Hornet ræktes Heltene til Velkomst der
 Af en Hæx med hule Dine? Tænker du at finde hist
 Døsigskumle Mosetaager, hvor en Havfru gæster dig?
 Bliv du kun ved dine Huler! Selv har du beredt din Qval.
 Graaliglange Sorgeskygger vil hver Aften møde dig,
 Og fortælle dig om Hallen hisset hos den gustne Hel,
 Hvor der flettes dig et Bolster silkeblødt af Elangerne.

Duf.

Og din arme Yrsa?

Helge.

Orsa er uskyldig; Baldur vil
 Ei mit stakkels Barn forlade, min ulykkelige Brud.
 Hendes høie Blik skal ikke mørknes ved at skue nu
 Faderens, den fæle Brudgoms hæslige Fortvivlelse.
 Røst er nu hvert Baand, som binder mig til Livet. Gaa, flink!
 Hurra, mine raske Dreng! spænder op de hvide Seil,
 Lad den sorte Svane hvæse med sit begetbrede Bryst
 Giennem Bølgerne, lad blinke høit mod Maanen hendes Fær.
 Spænder jer i blanke Plader! Ud paa Dybet! Hornets Klang
 Ekralde hen ad Njresaltet, kalde Kæmperne til Døst!
 Tappre Friser! stolte Skotte! Kæmper fra din Orkenø!
 Iler hurtigt at forsøge disse Armes sidste Kraft:
 Snabel møde Snabel, Bugen støde fiækt mod Skibets Bug,
 Lad den vilde Rovfugl hugge Kobberflo i Dækkets Rand!
 Og naar da den røde Sved udvælger gennem Bryniens Rist,
 Spotte vi vort Saar, og ride svingende til Balastialf.

Han gaaer.

Folkvar kommer.

O, Dronning! Ufa=Thor! O, Freia!

Oluf.

Nu, min Helt!

Gaf du foran, du viser os den rette Vej.

Folkvar.

O, hør mig, Dronning!

Oluf.

Rædde Gubbe! vandre til

Dit Fiskerleie, Ugir tak for dine Kaar.

Nu bytted Oluf gierne bort sit Kongedøm

For Baaden og dit sorte Net. Nu ei din Sø

Hist stormer halv saa frygtelig, som dette Bryst.

D, lad os redde —
 Folkvar.
 O luf.
 Redningsløse!
 Folkvar.
 Dronning! tab

J denne Storm ei Fatningen.
 O luf.
 Jeg blegner ei.
 Folkvar.

Hun kommer —
 O luf.
 Hoi fra Njdrasil den strenge Mo
 Med bortvendt Ansigt?

Folkvar.
 Orsa.
 O luf.
 Ei saa frygtelig!
 Folkvar.

D, hør mig —
 O luf.
 Tal! Det stoier ei fra Gravene.
 Folkvar.

Hun veed sin Skiebne, veed sin Qual.
 O luf.
 Traf Pilen alt?

Den grumme Havfru —
 Folkvar.
 O luf.
 Orsa fandt?
 Folkvar.
 Paa hviden Strand.

„Vel mødt, Fru Yrsa!“ skreg hun, „Helges Datter-Brud!
 Nu ægted du din Fader, som har avlet dig
 Med Dronning Oluf. Held til eders Ægteskab!
 Men ei mit Dre døves skal af eders Hyl.
 Med mine Søstre svømmer jeg til Sikilei,
 Og kommer først om lang Tid hid til Nord igien.“
 Saa sang hun høit, og sprang i maaneklare Sø.
 Og paa den lyse Flade saae jeg hende, fulgt
 Af mange lede Qvinder, skælbestiortede,
 Hvidbarmede som Svaner; rankt med Halsene
 De svømmed fort, og dukked sig, og svandt tilsidst.
 Men Yrsa hvid tilbage stod, som Møens Klint,
 Der speiler dybt sin blege Kind i Bolgerne.

Oluf gaaer.

Yrsa kommer med en Dolk.

Denne Dolk, han mig gav,
 Med Demanter besat, med blodig Rubin,
 Skaffer mig Lindring.

Folkvar.

Elskede Datter!

Yrsa.

O, hil den Etund,

Da din Datter jeg var,
 En Fiskerpige,
 Kiendte kun Guld og
 Fløil af Rygte,
 Bar paa min Skulder,
 Klædt i Badmel,
 Stangen med Nettet
 Selv til Stranden!

Folkvar.

Hør mig, min Yrsa!

Orsa.

Jeg følger dig ei,
 Sneehvide Folkvar!
 Følger dig ei til
 Humledalen.
 Hils mine Lilier,
 Urter og Tusindskion
 Tusind Gange!
 Naar du nu sidder i
 Binterqvælden
 Trygt ved din Urne,
 Tøtomfredset af
 Leiets Piger;
 Naar de da bede dig:
 „Fader! fortæl os
 Sære Frøfagn!“
 Nu, saa fortæl dem om
 Fiskerpigen,
 Som Dronning blev, som
 Afgted sin Fader, og
 Selv sig dræbte.
 Undrende vil de
 Sagnet høre,
 Gyse derved, og
 Ikke troe dig,
 Sige: „Nu digter du
 Eventyrer.“
 Ak! og du est dog kun
 Alt for sanddru;
 Orsa fortvivlet har
 Alt oplevet.
 Viis dem da Anglen og

Burpurkaaben,
 Viis dem i Maanskin
 Ved Solverpilen
 Yrsa's Gienfærd,
 Bleg, med det blinkende
 Staal i sit Bryst!

Hun hæver Daggerten, i det samme tordner det mildt. Freia bliver
 tilsyne paa en Sky.

Freia.

Standø, Yrsa!

Yrsa.

Ha! hvo kalder mig til Liv igien?

Freia.

Den Disa, hvorved hele Jorden faaer sit Liv.

Yrsa.

O Himmelske, guldhaaret, blaa af Klædebon!
 Hvo est du? Selsomt virker paa min Siæl dit Smil.

Freia.

Mit Navn er Freia, Odins Datter, Elskovs Diis.

Yrsa.

Du est ei min Gudinde; send den blege Hel!

Freia.

Hvert Hierte skabt for Kiærlighed tilhører mig.
 Jeg lover dig den bedste Fryd, en Qvinde fandt.

Yrsa.

Og hvilken?

Freia.

Moderglæden.

Yrsa skjuler sit Ansigt i sine Hænder.

Jeg Glendige!

Freia.

Hvad gyseligt undfanget er, skal skönt opstaae.
 Paa Lavabierget voxer hist den bedste Viin,
 Og giftig Sump udflækker ofte herligst Frugt
 Af Jordens rene Moderskiød. Thi græm dig ei!
 Den Søn, du under Hiertet bær, skal hædre dig,
 Og ikke dig, men Danmarks Land; ei Danmark blot,
 Men hele Norden; Norden ei i Livet fun,
 Men evig sunkle skal hans stolte Helteroes,
 Og hoit begeistre Berden om to tusind Aar,
 Hans Priis at siunge. Hrolf — saa skalst du kalde ham.
 Hans Fader red til Odin nys fra Gravens Høi;
 Men Hrolf skal arve Helges Krone. Bring ham hjem
 Til Danmark, lad den fromme Hro opdrage ham
 Til Kongedyd i Leireskov ved Kilderne!
 Hans Navn skal samle Kæmper, som skal elske ham,
 Og døe med ham. Og naar han døer, da skal hans Død
 Selv lyse giennem Gravens Nat, som Stjerne, som
 Det bedste Billed, Oldtid har at glimre med
 Paa nordisk Krafts uroffelige Trofasthed.
 Farvel! Farvel! Ustor din Taare, lev, og viid:
 Ustyldighed forlades ei af Guderne!

Hun forsvinder.

Orsa.

O, Himmelske! dybt har dit Løste styrket mig.

Keigin kommer med Kong Helges Krone, fulgt af danske Kæmper.
 Hil dig, vor Dronning!

Orsa.

Keigin! ha, hvor er din Drot?

Keigin.

Du horte det af Freias Mund: i Odins Sal.

Yrsa.

O, Fader! Fader!

Reigin.

Græm dig ei! han har det godt.

Yrsa.

Siig mig hans Død! thi Taaren lindrer Hiertets Qual.

Reigin.

Hans Hu stod til at storme hen paa Uegirs Hav,
 At finde Døden, hvor han fandt sin Helteroes.
 Laus vandred han til Skibet ud; men da han saae
 Dets sorte Barm, og Masten med sit Silkefeil,
 Da vendte han sig rædselsfuld, og raabte: „See
 Den fæle Drage, hvor den gloer paa Bølgerne!
 Paa den det var, at Frode foer til Bisils D,
 At søge Bilten i Jordhulen. Den det var,
 Som bragte mig til Duf med Stridskæmperne;
 Som snyste Hevn, da Qvinden blegfortvivlet skreg.
 Den var det kun, som klækked ud en Brode nys
 I skumle Skiod, meer fæl end Basiliskens Ueg.“
 Ved Stranden stod Dankongens liden Gangerpilt
 Med hans fulsorte Ganger, holdt ved Bidselet,
 Om Kongen ønskte den til Ridt. Da Helge saae
 Sin Hest, som vrinskede hoit, og med Guldhoven slog,
 Saasnart den kiendte ham paa Klirr af Sporerne,
 Da blussede han, og svang sig, klædt i Harnisket,
 Fuldrustet, kobberblank, med Hielm og Stang og Skjold.
 Og langsomt red han, tankesuld, som Spogelseset
 Af dræbte Helt ved Midnat, over Markerne.
 Men dybt i Skoven stod en Høi, af Bøge krandsst,
 Med bælmørk Hule, muret af fem Kampesteen;
 Den femte laae ved Hulens Aabning, mosbegroet.

Hiin Gravhøi Dronning Oluf lod for lang Tid alt
 Sig selver faste. Tidt hun sad i den og sang,
 Naar Sol gik ned, og Maanen stod ved Bolgerne.
 Men femten Aar har skuet den, med Sommergræs
 Og Vinterkuldens stjerneblanke Snee bedækt,
 Og hungrig ventede aabne Svælg end Dødningen.
 Da Helge saae den vedbendkrandsste Rædselsdør,
 Da smilte han, og raabte høit: „Tak, Asa=Thor!
 Du bygte mig i Hast min sikke Kongeborg.
 I gode Kæmper! skynder eder, lukker til
 Det aabne Svælg, at Surtur ei med Flammerne
 Forfølger mig. Flink! vælter stærken Kampesteen
 For Graven!“ Saadan siungende, fra gyldne Hielm
 Han Krandsen tog, som Skiold og Mykillati bar,
 Og raabte: „Bringer den til Hro i Danemark!“
 Da nu vi mærkte tydeligt, at Kongens Hu
 Stod til at ride levende til Balastialf,
 Da føied vi hans Ønsker froe; og Landserne,
 Som tidt i Strid tilforn var brugt for Helges Liv,
 Arbeided nu med lige Troskab paa hans Død,
 Henvæltende den tunge Steen for Abningen.
 Da Hulen nu var lukket til, da hørte vi,
 Med freidig Stemme Kongen sang sit Biarkemaal,
 Mens Hesten vrinskede stolt, og slog med Hovene.
 Dog lang Tid ei; thi Luften mangled. Døden kom,
 Og qualte dem med venlig Haand, ei smertefuldt.

Drfa.

Nu rider han paa Bifrost, som Einheria.

Keigin.

Græd nu ikke meer, men følg os!

Drfa.

Høi Beundring græder kun.

Keigin.

Tag din Kongekrands!

Drfa.

Jeg sætter den paa mine Fletninger.

Keigin.

Nu afsted til Danmarks Rige!

Drfa.

Åh, hvor er den arme Biv?

Keigin.

Tal, hvem savner du?

Drfa.

Min Moder.

Keigin.

Du har ingen Moder havt.

Drfa.

Åh, hvor er hun?

Keigin.

Hisset ude synker hun i Bolgerne.

Drfa.

Ogsaa hun?

Keigin.

Jeg saae den Stolte springe selv fra Klippens Rand.

Drfa til Folkvar.

Har jeg dig endnu, min Fader?

Folkvar.

Trofast, som i femten Aar.

Keigin.

Tænk paa Freias store Løfte, svæk dig ikke med din Graad!

Drfa.

Haster du saa utaalmodig?

Keigin.

Hestigt brænder Saallen os,
Disse Kyfter at forlade, hvor vor tappre Konge faldt.

Orsa.

Belan da! jeg følger. Farvel, Farvel,
Yndige Flod! min Bøgeskov du!
Skummende Strand, hvor min Ungdom randt!
Truende Huler, som skued min brat=
Kommende, min bratsvindende Qual!
Jeg græder ei meer; thi Freia, min Diis,
Har velsignet mit Liv. Jeg føder for Nord
Herlig en Søn, som skal krone dets Haab.
Gron nu vinker mig Herthas D,
Den ærværdige Gro, og hans herlige By.
Hellige Kilder, tre Gange tre!
Eders liflige Bæld, kølende, sprudlende,
Siunger min Nød langt bort fra min Seng.
Yndigt et Alfepar, hvidt som Snee,
Bed Leiet skal staae, og vatne min Søn.
Knæsattes han skal, opfostræs af Gro,
Dg forsone sin Fødsel med Dyder.

Keigin.

Saa seile vi hjem ved Medbørsvind
Til det kjærlygtvinkende Fædreneland.
Guldt Wgir blæser i Seilet.

- Side 47, Linie 19: fremdeles] = B; A: videre
 — 48, — 11: advare] = B; A: advarer
 — —, — 14: der opstod] = B; A: der strax opstod
 — —, — 28-29: Da Baulundur] = B; A: Da nu Baulundur
 smlg. Linie 24)
 — 51, — 15: omringede] = B; A: omringet
 — —, — 26: grebe i Harper] = B; A: greb i Harper
 — —, — 27: flaae] A, B og C: flaaer
 — —, — 28: søge] A, B og C: søger
 — —, — 29: flumme] A, B og C: flummer
 — 52, — 4: ad] = B; A: af
 — —, — 12: du vel mindes, hvad] = B; A: du erindre dig hvad
 — 53, — 8: den blide Siofna] = C; A: den hin blide Siofna
 — —, — 18-19: traadte bedrøvede frem for hans Seng med
 blege] = B; A: traadde frem for hans Seng, med bedrøvelige,
 blege
 — —, — 19: foldebe] = B; A: sammenfoldebe
 — —, — 24: længer] = B; A: længere
 — 55, — 3: flappre] = B; A: flapper
 — —, — 19: Gift, da] = B; A: Gift til sig, da
 — —, — 27: Nord] = B; A: Norden

Side 57: *Hjelge* er skrevet i Sommeren 1814, og udkom første Gang (A) i December samme Aar, med følgende Anmærkning paa sidste Side: Af dette Digt haaber Forfatteren at give en Fortsættelse, som vil indeholde Hrolf Krakes Historie. Anden Udgave (B) findes i Digterværker af Oehl., III, 1835, og tredie Udgave (C) i Oehl.s Digterværker, II, 1845. I B og C er Helges tredie Afsnit, Tragødien Yrsa, skilt fra de to første Afsnit som et eget Digt.

Oehl.s Levnet, fortalt af ham selv, II, 1831, Side 318:

Efter min sædvanlige Maade vendte jeg altid tilbage til det Nordiske, naar jeg en Tidlang havde afverlet med andre Arbeider. Saaledes digtede jeg imellem Syngepillene [Ludlams Hule samt Røverborgen] og Fiskeren Tragødien Hagbarth og Signe og det episke Digt Hjelge. Mine nordiske Digtninger bleve altid mildest bedømte, og yndedes meest. Hagbarth og

Signe gjorde Lykke, uagtet Ingemanns Blanca dengang gjorde Furore; og i Helge gienfandt man Forfatteren til Hakon Jarl. Oehl.s Erindringer, III, Side 82—83:

I den Tid, jeg havde skrevet Smaastykker og Syngepil, var Ingemann fremtraadt, havde erhvervet velfortient Bifald for sine Ikrifte Digte; ogsaa beundrede Publicum hans Masaniello og Blanca. Den Sidste havde gjort Furore. Hagbarth og Signe gjorde dog ogsaa Lykke, og nu følte jeg mig styrket og begejstret igien til at male et stort Billed af det Gammelnordiske, i hvis Aand jeg under Digtningen af Hagbarth og Signe atter havde sat mig ind.

For ret uforstyrret at overlade mig til denne Begeistring, leiede jeg mig et Værelse paa Frederiksberg i Degneboligen, og her sad jeg, hvor en Bæg kun skilte mig fra den Skole, hvor jeg havde nydt min første nødtørftige Børnelærdom, og skrev Helge. Om dette Digt har der hos danske Læsere kun været een Mening, og Baggesen vovede ikke at angribe det; han taug bomstille derom.

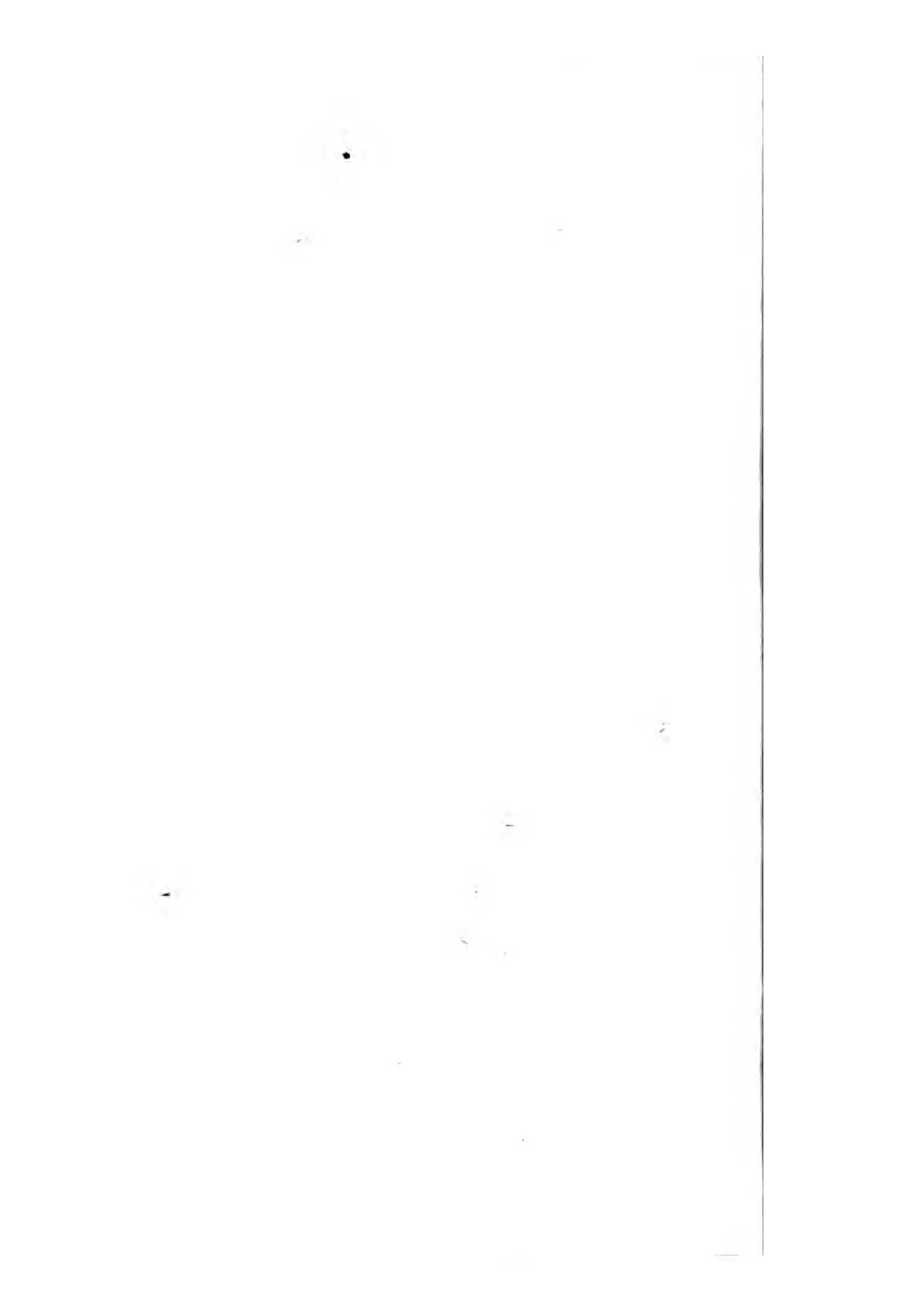
Bemærkninger til Helge:

- Side 67, Linie 16-17: De maatte vel ham skatte paa Skibets vaade Bei.] D. e. de Skibe, der mødte hans paa Søen, maatte skatte til ham, betale ham Skat. Saaledes hedder det ogsaa Side 82, Linie 6—8: Den Jeters Datter Kong Frode skatter med Ulfhilds Blod; og Side 126, Linie 27—28: Og Lydsferen mig skatter af Angst for mine Sværd.
- 68, — 14: Han er en mægtig Maag.] D. e. han er eders mægtige Svoger.
- 90, — 20: Lunden.] Hertil have alle tre Kilder Anmærningen: London.
- 109: Helge reiser til Dronning Oluf.] Nogle Træk i denne Sang ere laante fra Das Nibelungenlied, VII: Wie Gunther Brunhilden gewann.

Nærværende Udgaves Afvigelser fra Originalen:

- Side 71, Linie 20: hvad hun ønsfer] = B; A: hvad ønsfer
 — 74, — 23: Bøddelpenge] = C; A: Bødelpenge

ANMÆRKNINGER.

Side 1: *Vaulundurs Saga*, som ifølge Oehl.s Erindringer, I, Side 218, er digtet i Aaret 1804, efter Thors Reise til Jotunheim og før Langelands-Reisen, udkom første Gang (A) i Juli 1805 i anden Deel af Adam Oehl.s Poetiske Skrifter, der foruden denne Saga indeholder Aladdin. Anden Udgave (B) findes i *Digterværker* af Oehl., I, 1835, og tredje Udgave (C) i Oehl.s *Digterværker*, IV, 1845.

Fortale til Adam Oehl.s Poetiske Skrifter, I, 1805, Side XIX:

At Vaulundur og Aladdin giennem deres individuelle Billeder skulle fremstille store Situationer af Livets og Naturens forunderlige Gang, vil et opmærksomt Øie vel . . . letteligen kunne mærke. Til Grund for den Første ligger et lidet dunkelt Fragment i Sæmunds Edda, for den Anden et Eventyr i Tusind og een Nat. Bestræbelsen efter at give disse Digte en ganske forskjellig Colorit haabes ogsaa at være kiendelig, saa at de nordiske Figurer bevæge sig langsomt og alvorligt med deres brede Skjgger, medens Alting broget, med hyppige Lyspartier, tumler sig i Aladdin i det østlige Solskin, hvis Varme udflækker saa mangfoldige Productioner.

Den raisonnerende Indholdsangivelse i Eventyr af forskjellige Digtere; sammendragne og oversatte, med Bemærkninger, af Adam Oehl., I, 1816, Side XXXII:

Da jeg digtede *Vaulundur*, kjendte jeg ikke dette Eventyr [*Valents Saga*], der er en Episode i *Vilkinasaga*, men kun *Vaulundarqvida* i *Edda*. Dette er ogsaa yderst forskjelligt fra mit. Af Allegorien, der spiller Hovedrollen i *Vaulundurs Eventyr*, om de tre *Edelstene*, findes naturligvis Intet her, da det er min Opfindelse.

Bemærkninger til *Vaulundurs Saga*:

Side 12, Linie 25: Broge] I alle tre Kilder forklaret under Texten ved: *Badsætte*.

— 35, — 17-20:

Dg bryder sin Farve
Med flammende Hav,
Dg bryder hver Farve
Staae frem af sin Grav.]

D. e. og bryder med sit Flammehav enhver Skranke, osv. I B og C er dette Sted forandret saaledes:

Dg bryder sin Farve,
Sin skjulende Braa,
Dg bryder hver Farve
Af Mulmet fremstaae.

— 42, — 19: Jeg strænger dig høit ved alle Guberne,] Dette besynderlige Udtryk, som ogsaa forekommer i *Olaf den Helige* (*Oehls Trag. Dram.*, IX, 1859, Side 99, Linie 29), er uden tvivl opstaaet ved en Misforstaaelse af det islandske *strengia heit*, gjøre et høitideligt Løfte.

Nærværende Udgaves Afvigelser fra Originalen:

Side 3, Linie 20-21: da den har Udseende og Frændskab dermed] Efter Digterens tyske Oversættelse i hans *Schriften*, XVII, 1830 (da sie [die äussere Natur] Gleichheit und Verwandtschaft damit hat); A, B og C: da de have Udseende osv.

— —, — 22: Menniskene] A, B og C: Menneffene (smlg. Side 4, Linie 16; Side 6, Linie 18; Side 48, Linie 11, og Var. til Side 16, Linie 28)

— 4, — 4: indeslutter] = B; A: indslutter

- Side 83, Linie 22: hans] = B; A: sin
 — 89, — 24: der] = B; A: som
 — 91, — 8: der] = B; A: som
 — 93, — 10: Der] = B; A: Som
 — 94, — 2: lystig] = B; A: lystig
 — 101, — 17: Han] = B; A: Ham
 — 102, — 12: sildig] = B; A: silde
 — 105, — 5: han sin Datter spæd] = C; A: han det Barn
 saa spæd
 — —, — 6: Hver Morgen hun skreg, hver Aften hun græd] =
 B; A: Hver Morgen det skreg og hver Aften det græd
 — —, — 7: Hun agted ei Riis, hun agted] = B; A: Det agted
 ei Riis, det agted
 — 106, — 8: støtter til Haanden de] = B; A: støtter sin Haand
 til de
 — 107, — 18: Een mere smuf] = B; A: Og Een meer smuf
 — 108, — 11: tro] = B; A: troest
 — 110, — 3: gylde-loffede] = B; A: guldbelofte
 — —, — 24: saa grønne som Græs] = B; A: saa grøn som
 et Græs
 — 112, — 7: Men] = B; A: Med
 — 113, — 5: mig vil løse] = B; A: mig løse
 — 115, — 6: Bølger saa blaae] = B; A: Bølger blaae
 — 116, — 14: tvinges] = B; A: qvæles
 — 118, — 4: Alt mens] = B; A: Mens alt
 — 119, — 7: har du selv ei] = B; A: har da Du ei
 — 121, — 18: Kælingen] = C; A: Kællingen
 — —, — 20: Buler og med] = B; A: Buler og og med
 — 129, — 9: Haaret] = B; A: Haarene
 — —, — 12: unge] = B; A: Fru
 — —, — 23: En] = B; A: Et
 — 131, — 5: hvide, men] A, B og C: hvide, med
 — —, — 13: Dronning] = B; A: Fru
 — 133, — 1: Orm den ned i] = B; A: Orme den den i
 — —, — 16: stolte] = B; A: stofte
 — 135, — 10: deilig] = B; A: deilig
 — 138, — 12: Sluf, hendes Datter] = B; A: Sluf med sin
 Datter
 — —, — 18: det] = B; A: hun
 — 140, — 1: Personerne.] = B; mangler i A.
 — 141, — 8: Rinden] = B; A: Rinderne
 — 142, — 10: føle] = B; A: fiolne
 — 145, — 11: huff] = B; A: mind
 — —, — 18: om] = B; A: Dig
 — 146, — 29: kneiser] = B; A: taarner
 — 147, — 11: undrer] = B; A: undres

- Side 147, Linie 21: Den] = B; A: Det
- 150, — 13: Trælledont du øved' da] = B; A: Trælledont be-
drevst Du da
- 151, — 11: Steleblif] = B og C (Stiæleblif); A: stælne Blif
- 152, — 16: hensigtløst] = B; A: hensigtløst
- 153, — 29: først veed] = B; A: først veedst
- 155, — 27: Bøddelslaget] = C; A: Bøddelslaget
- 156, — 2: afmeied] = B; A: afmeiet
- —, — 18: alt for haarde] = C (altfor haarde); A: altfor-
haarde
- —, — 29: Bølgerne] = B; A: Bøgene
- 157, — 14: det] = B; A: den
- 159, — 23: flyde] = B; A: flyder
- 161, — 25: Landevei] = B; A: Landvei
- 163, — 8: beruste] A, B og C: bruste
- 164, — 15: blit] = B; A: alt
- 170, — 7: Vredens] A, B og C: Verdens
- —, — 19: du stolt gienseer] = B; A: Du atter seer
- —, — 20: Vanvid] = B; A: Pjalter
- —, — 21: koldt med Haan] = B; A: stoltelig
- 171, — 7: veed] = B; A: veedst
- 172, — 17: yndigt] = B; A: yndig
- —, — 32: Trælleqvinde] = B; A: Trælleqvindes
- 173, — 18: Saxers] = B; A: Saxer
- —, — 20: ved] = B; A: med
- —, — 23: Fader] = B; A: Faders
- 174, — 26: farligtsteile] = B; A: farligt steilte
- 177, — 23: Utgarde-Lofe] = B; A: Utgardilofe
- —, — 26: Utgarde-Lof'] = B; A: Utgardilof
- 179, — 20: spinder ikke paa sin Væverstol] = B; A: spinder
ei paa hendes Væverstol
- 181, — 18: tænkte] = C; A: tænke
- —, — 20: Magter over Qvindens Harm] = B; A: Magter
med en Qvindes Harm
- 183, — 11: tumled] = B; A: vælted
- 185, — 20: hør mig —] = B; A: hør mig mig —
- 190, — 24: fiendte] = B; A: horte
- 191, — 6: aabne] A, B og C: aabned
- 193, — 8: brat.] Bindetegnet mangler i Trykpapirs-Exem-
plarer af A, og i B og C, men kan tydeligt spores i Skriv-
papirs-Exemplarer af A.

- Side 4, Linie 7: leve] A, B og C: lever
 — —, — 9: Siæl] = B; A: Gemyt
 — —, — 17: mangle] A, B og C: mangler
 — 5, — 12: Graad. Det] = B; A: Graad, thi det
 — —, — 16: en Gang heel agtsom havde betragtet Guldklumpen
 med] = B; A: engang havde betragtet Guldklumpen, heel
 agtsom, med
 — 6, — 4: Qvinder vare] = C; A: Qvinder der, vare
 — 7, — 8: Mænd komme] = B; A: Mænd, der komme
 — 9, — 13: de hurtigen] = B; A: de altsaa hurtigen
 — 10, — 12: vare] A, B og C: var (see den følgende Linie)
 — —, — 26: altsaa ikke] = B; A: altsaa nu ikke (smlg. Linie 29)
 — 11, — 5: Korneerne hidsendte] = B; A: Korneen hid hensendte
 — —, — 22: raade] = B; A: raader
 — —, — —: ville vel] = B; A: vil vel
 — 12, — 3: mangle] A, B og C: mangler
 — —, — 15 og 28: Baulundur] A, B og C: Baulunder
 — —, — 29: ad] = C; A: af
 — —, — 32: formaae] = C; A: forsmaae
 — 13, — 11: hannem] = B; A: hammen
 — —, — 22: fodbød] = B; A: fortdød
 — 15, — 27: Frigg] = B; A: Friggja
 — 16, — 27: høistforunderligt] = B; A: høistforunderlig
 — —, — 28: Menniskens] = B; A: Menneskens
 — —, — 29: derfra] = B; A: derfor
 — 17, — 1: Fiender] = B; A: Fiende
 — —, — 19-20: menniskelig] A, B og C: menneskelig (see Var.
 til Side 3, Linie 22)
 — 19, — 27: Luften, og] = B; A: Luften igien, og
 — 20, — 27: brede] = B; A: store (smlg. Linie 26)
 — —, — 30: fordreiede sig] = B; A: bleve fordreiede
 — 22, — 3: Stilhed] = B; A: Rolighed
 — —, — 22-23: Baulundur] = B; A: Baulunder
 — —, — 29: Baulundur] = C; A: Baulunder
 — 23, — 9: allehaande] = C; A: allehande
 — 24, — 32: Skialde] = B; A: Skialdre
 — 25, — 3: flet Intet] = B; A: flet hen intet
 — —, — 21-22: han har faaet denne] = B; A: han er kom-
 men til denne (smlg. Linie 20)
 — —, — 24: Drabanter] = C; A: Drabantere
 — 26, — 12: at lade dem vide, hvad] = B; A: at bethde dem,
 hvad
 — 27, — 11: ad] = C; A: af
 — —, — 22-23: han altsaa] = B; A: han nu altsaa (smlg.
 Begyndelsen af Linie 22)
 — 28, — 27: desuden fun] = B; A: desuden saa fun

- Side 29, Linie 12: mig at have] = B; A: mig have
 — 30, — 8: [om] = B; A: da (smlg. Linie 7 og 9)
 — —, — 9: giore] = B; A: giores
 — —, — 28-29: ham hans Smeddeværktøi] = B; A: ham nu sit Smeddeværktøi (smlg. Side 31, Linie 1)
 — 31, — 8: [medde en] = B; A: [medde sig en
 — —, — 9: Guld. En Dag [ad han og] = C; A: Guld. Som han nu een Dag [ad og
 — —, — 13-14: Frigga ind med sine Difer i Valhalla blandt Einheriarne] = B; A: Frigga ind med sine Dyser i Valhalla, blandt Einheriarer
 — 35, — 12: mægte] = B; A: mægter
 — 36, — 6: forlangte at vide, hvortil] = B; A: trængte ind paa ham, hvortil
 — —, — 8: at fløve] = B; A: at vilde fløve
 — —, — 11: blev Kongen] = B; A: blev nu Kongen (smlg. Linie 5, 9, 15)
 — —, — 24: da Kongen] = B; A: da nu Kongen (smlg. Linie 22)
 — —, — 29: dem] = B; A: de
 — 37, — 15: min gode] = B; A: min hin gode
 — 38, — 2: fun vare] = B; A: fun var
 — —, — 4-5: han til] = B; A: han nu til (smlg. Linie 1 og 7)
 — —, — 9: mærkede de til] = B; A: mærkede til
 — —, — 14: meget] = B; A: megen
 — —, — 25: [medde en] = B; A: [medde sig en
 — 39, — 8: paa, inden] = B; A: paa sig, inden
 — —, — 29: de havde] = B; A: de nu alle havde (smlg. Linie 30 og 32)
 — 40, — 12: [ore] = B; A: foer
 — —, — 21: vi [aaledes] = B; A: vi nu [aaledes] (smlg. Linie 22)
 — 42, — 1: blev bragt] = B; A: blev nu bragt (smlg. Side 41, Linie 27, og Side 42, Linie 4)
 — —, — 15: vore] A, B og C: voxer
 — —, — 21: rort] = B; A: rnfet
 — —, — 26: hun alt[aa] = B; A: hun nu alt[aa] (smlg. Linie 20-21)
 — 43, — 9: ned[unfne] = B; A: ned[aldne]
 — 44, — 16: tilkommer] = B; A: tilkomme
 — —, — 28: ville] = B; A: vil
 — 46, — 6: Da Gram og Skule endnu] = B; A: Da nu Gram og Skule endnu
 — 47, — 13: det [affede] = B; A: det nu [affede] (smlg. Linie 10)
 — —, — 17: han vel] = B; A: han nu vel (smlg. Linie 16)

